

NHẬT KÝ

chú bé nhút nhát

CỦA THIÊN TRẢ ĐỊA

Hoàng Dương dịch

ES TD 20 22

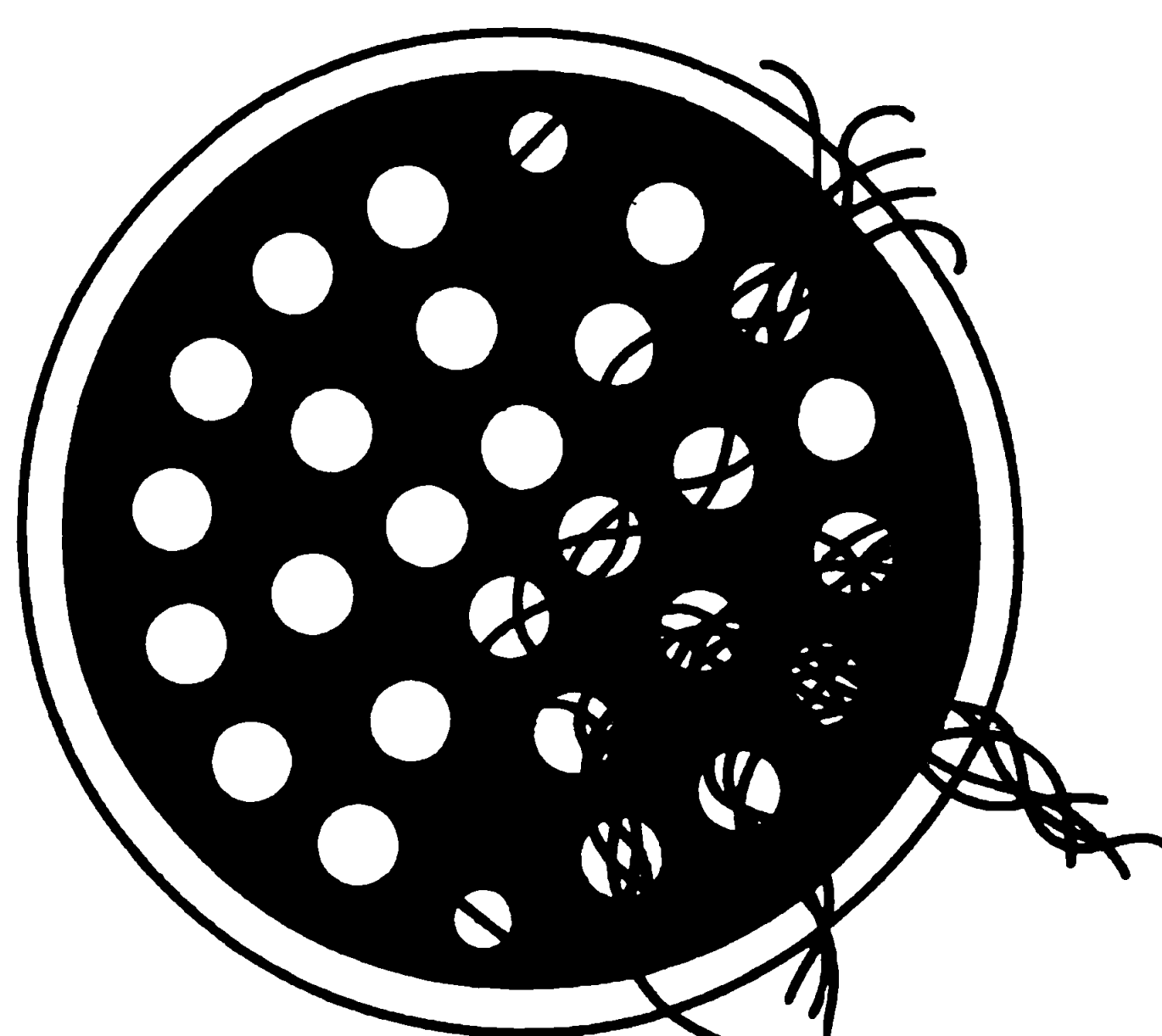
CAPPUCCINO
EBOOK

Ha Giang
Books

NXB
Văn học

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2019 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc., and the design of this work's jacket is
trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney

Cover design by Jeff Kinney and Marcie Lawrence

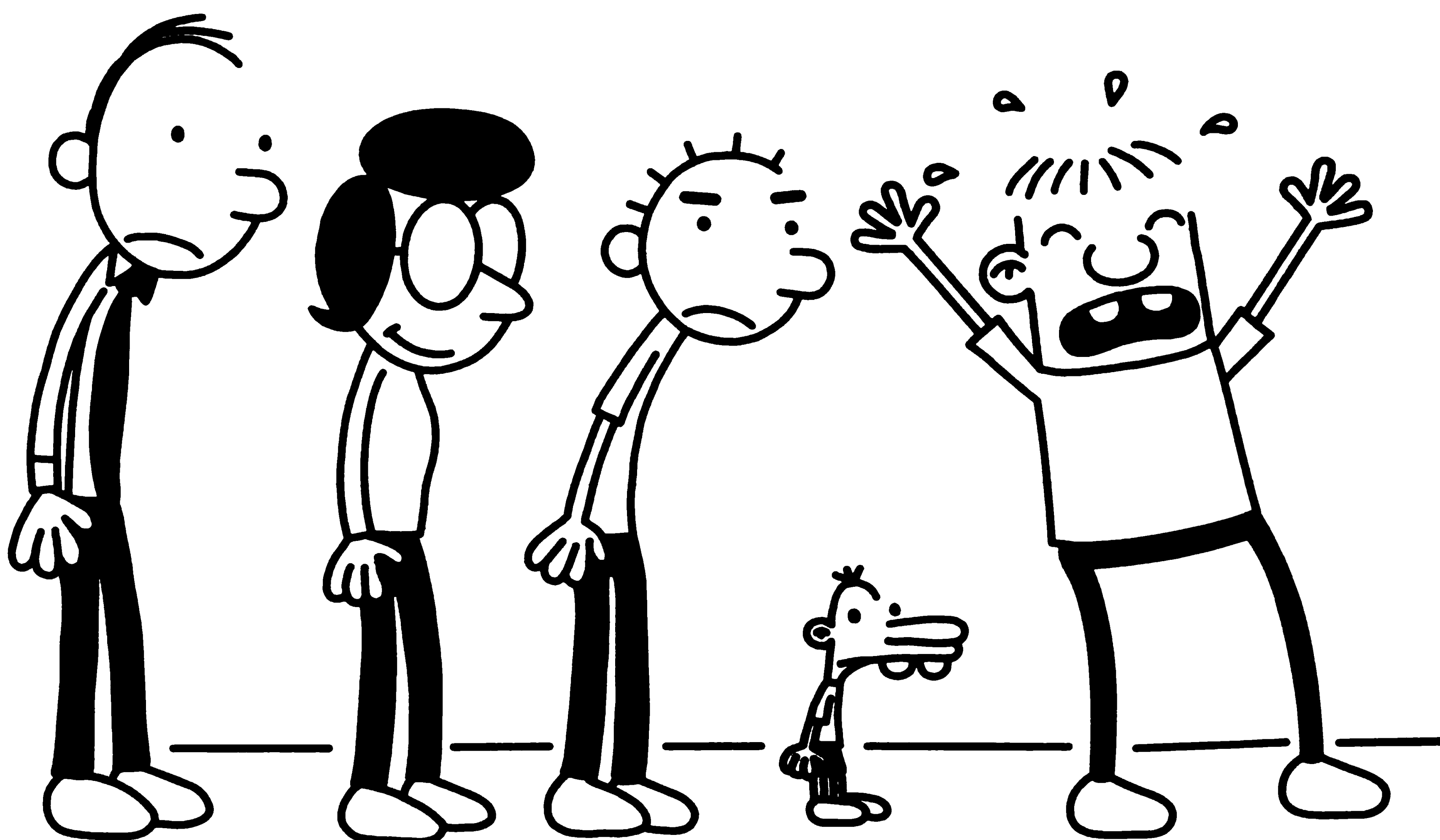
First published in the English language in 2019

By Amulet Books, an imprint of ABRAMS, New York.

ORIGINAL ENGLISH TITLE: DIARY OF A WIMPY KID: WRECKING BALL

(All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.)

Xuất bản theo hợp đồng chuyển nhượng bản quyền với Harry N. Abrams,
Inc thông qua Andrew Nurnberg Associates International Limited, 2019
Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Hà Giang (Ha Giang Books).

yeukindlevietnam.com

NHẬT KÝ
chủ bé
nhút nhát
CỦA THIÊN TRẢ ĐÌA.

Jeff Kinney
Quý Dương dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

DÀNH TẶNG SCOOTER

THÁNG BA

Chủ nhật

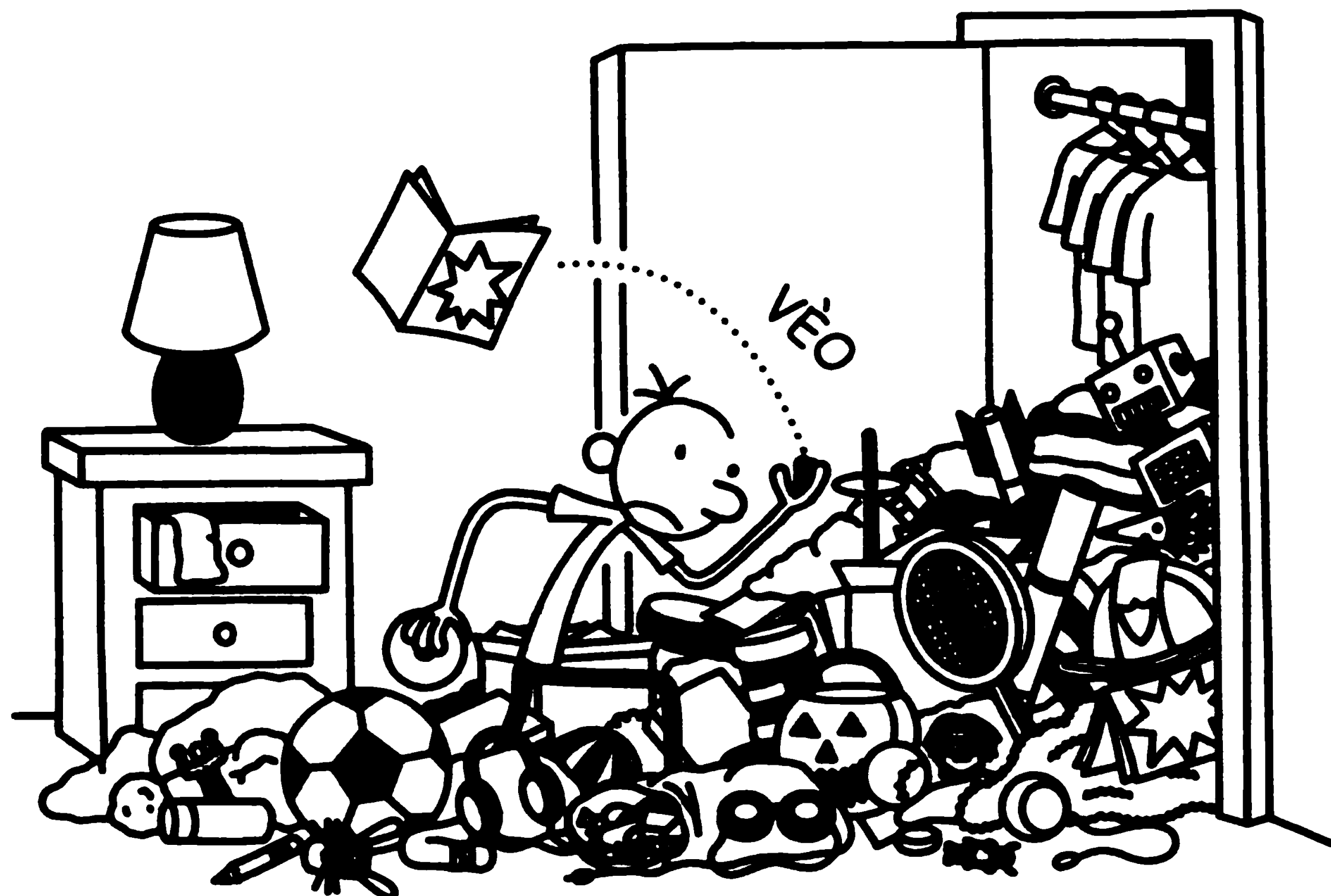
Tôi từng đọc ở đâu đó rằng, trong thời cổ đại khi các vị vua, các pha-ra-ông chết, họ sẽ được chôn cùng rất nhiều của cải. Chắc hẳn họ tin là con người có thể mang THEO tất cả mọi thứ sang thế giới bên kia.

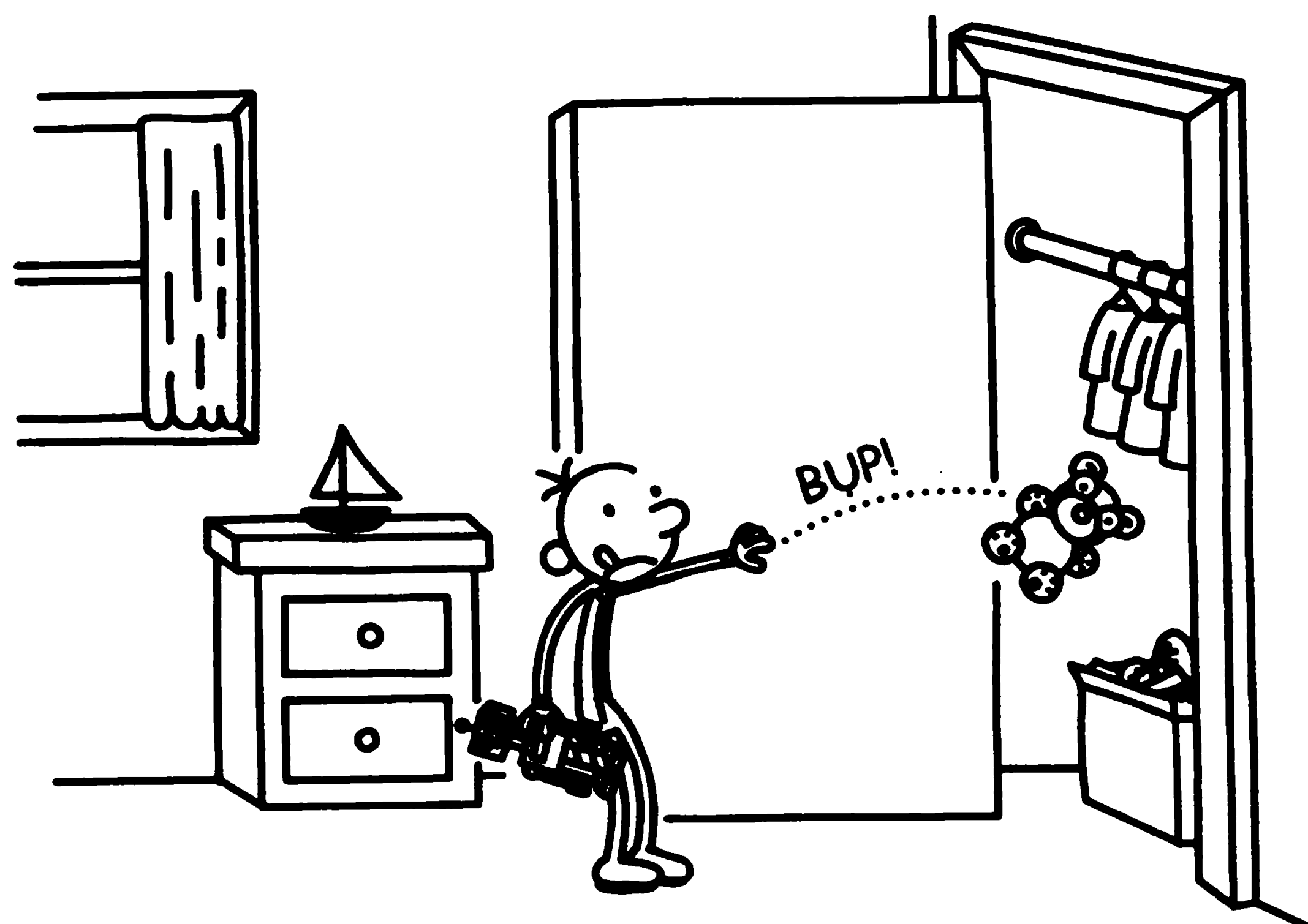
Chao ôi! Nếu sau này người ta cũng đem tôi chôn cùng toàn bộ đồ đạc TÔI đã thải ra, chắc tôi sẽ HỐI HẬN phải biết.

Mẹ bắt tôi dọn dẹp mọi góc ngách trong phòng để
quảng cho bằng hết những thứ không CẦN dùng tôi
nữa. Ừm, việc này nghe có vẻ đơn giản cho tới khi tôi
nhận ra mình CÓ nhiều đồ tới mức nào.

Tôi mất toi cả buổi sáng lục lọi chiếc tủ của mình,
đồ đạc nhét trong ấy nhiều không kể xiết. Mọi thứ
còn không hề được sắp xếp GỌN GÀNG ngăn nắp.
Từ khi gia đình tôi chuyển về căn nhà này, tất cả đồ
đạc tôi chỉ việc quăng thẳng vào tủ là xong.

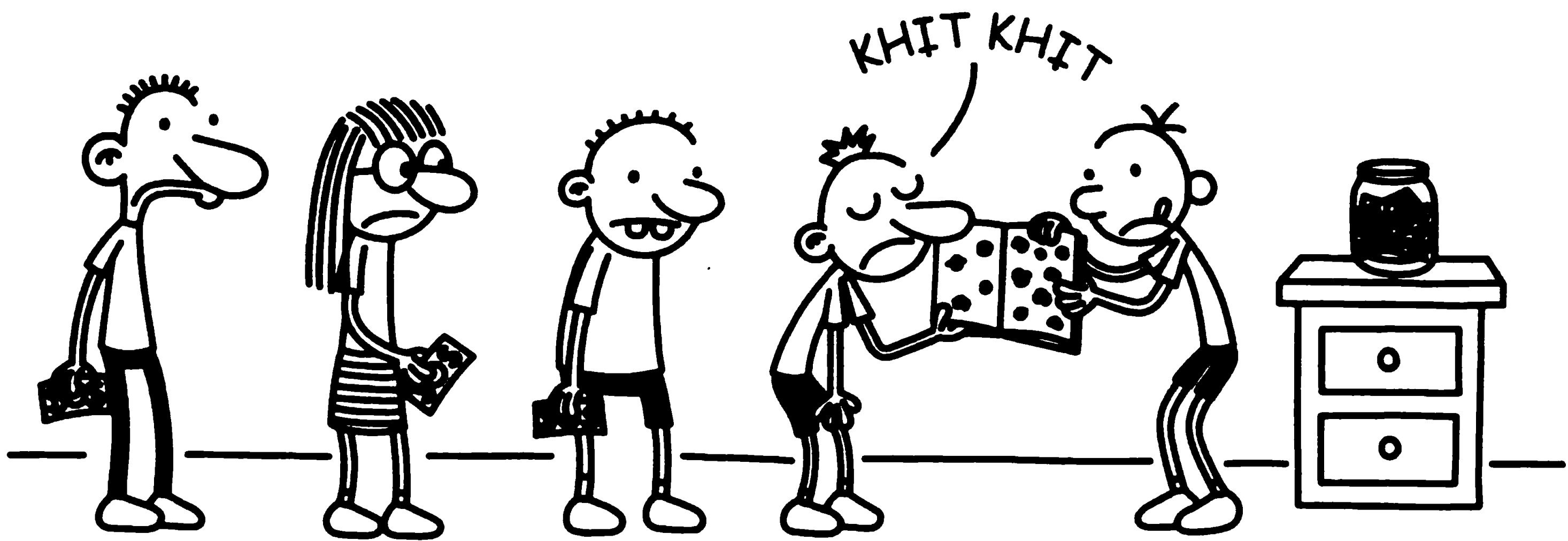

Khi lục lọi KỶ HƠN, tôi tìm được một thứ cứ ngỡ đã đánh mất TỪ ĐỜI TÁM HOÁNH rồi. Đó là một cuốn sổ dán chỉ chít những hình tôi sưu tập được từ hồi lớp ba.

Hồi ấy, tôi MÊ MỆT các thể loại sticker, nhất là loại cào-rồi-ngủi. Tôi sưu tập tất tần tật những mùi DỄ CHỊU như kẹo cao su, kẹo bông hay đại loại thế. Không chỉ vậy, tôi còn sưu tập cả những loại mùi thuộc hàng KINH DỊ nhất nữa.

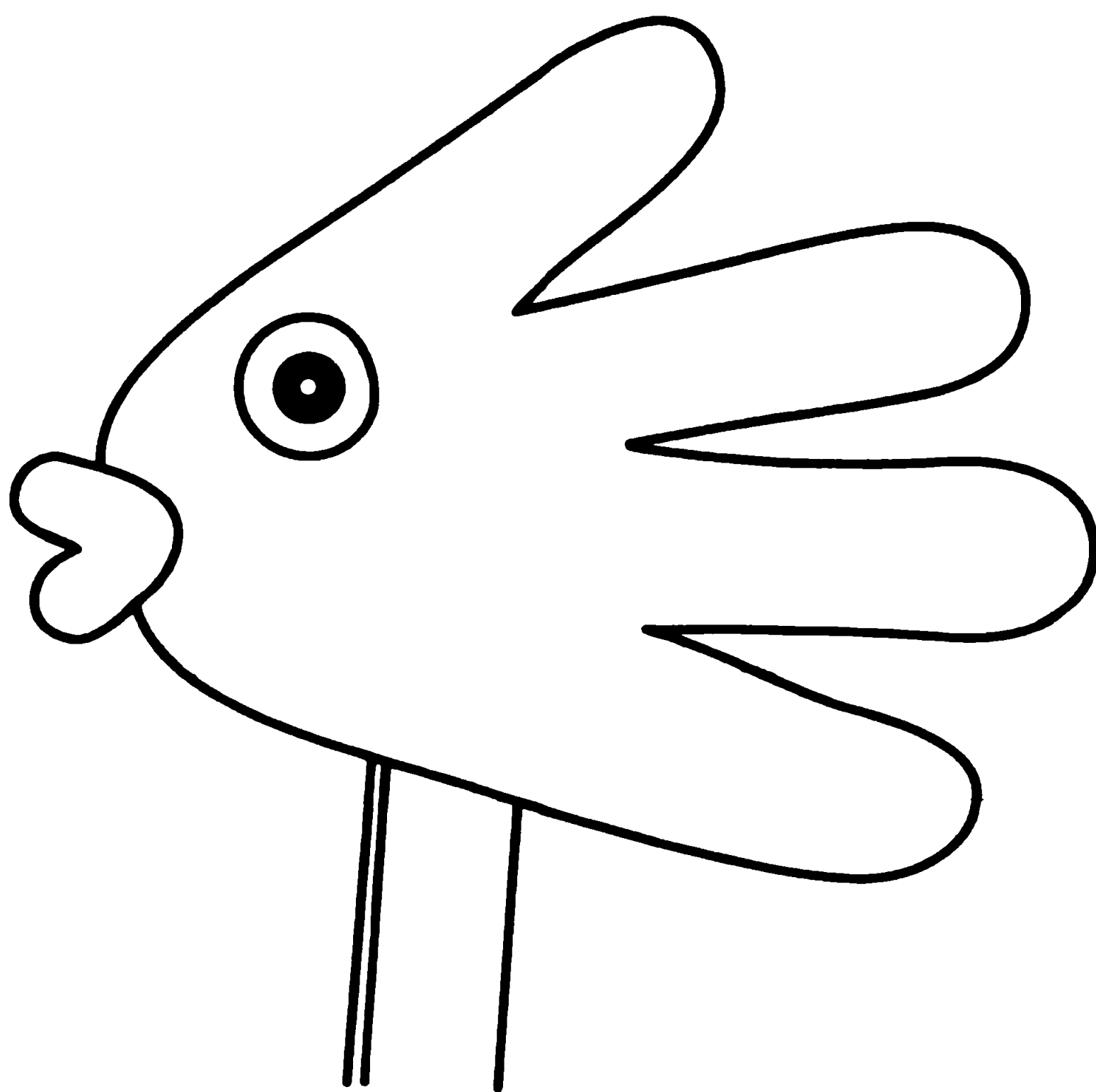
Thế nên, có đứa bạn cùng phố nào muốn biết phân hươu cao cổ hay bánh mì kẹp thịt bị thiu có mùi ra sao, bọn chúng đều tìm đến TÔI.

Ngày nào đó, tôi sẽ viết một cuốn TỰ TRUYỆN, trong ấy nhất định sẽ có những hình sticker cào-rôi-ngủ, vì nó đánh dấu một trong những khoảnh khắc đáng nhớ nhất cuộc đời tôi.

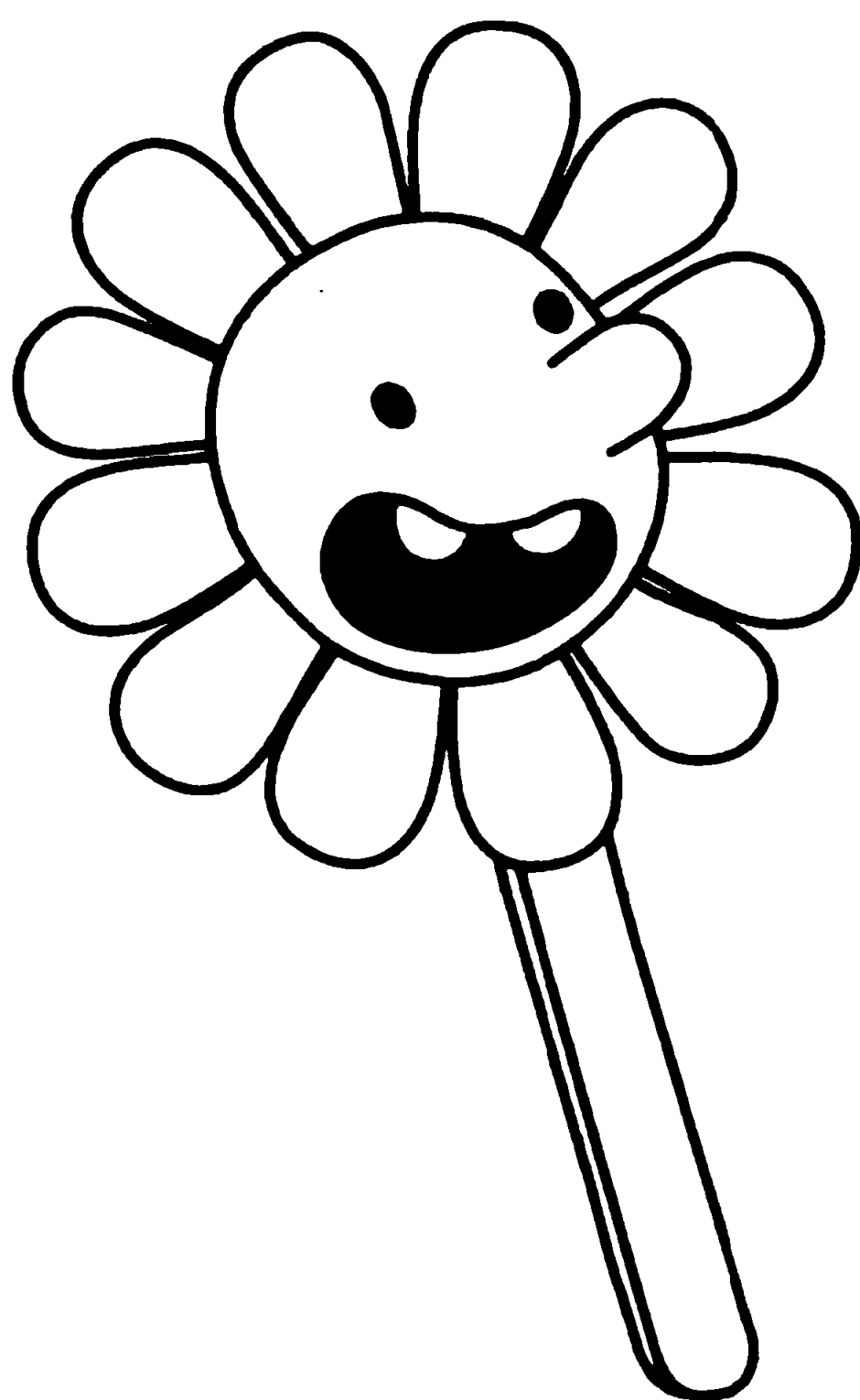
Tôi tiếp tục “khai quật” đồ trong tủ và tìm thấy những thứ từ hồi còn học MẪU GIÁO. Đó là con cá tôi vẽ bằng cách ộp cả bàn tay đầy mực vào tờ giấy xi-măng.

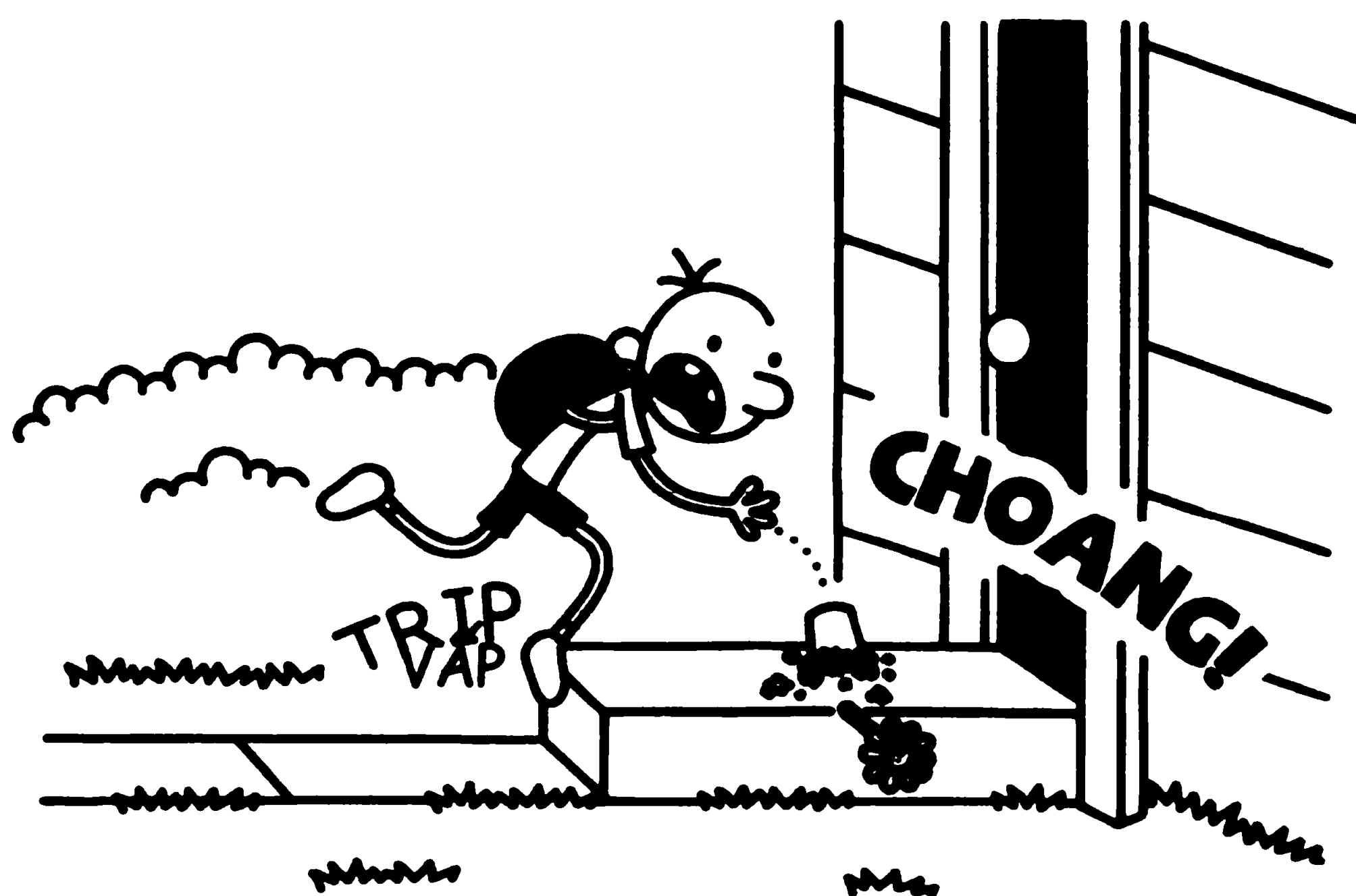
Hồi ấy, tôi rất KHOÁI làm những món đồ thủ công mỹ nghệ. Và khi học môn ấy nếu có đứa bạn nào CHẾ NHẠO tôi về sở thích đó thì nó chỉ còn nước ăn đầy nhũ kim tuyến vào mặt.

Món đồ thứ hai tôi tìm thấy là món quà tôi làm ở trường mẫu giáo để tặng mẹ nhưng chưa kịp trao. Đó là một bông hoa bằng giấy có phần cuống làm từ que kem, ở giữa chính là hình vẽ khuôn mặt tôi.

Lúc làm xong bông hoa này, tôi cẩn thận cắm nó vào một chiếc chậu gốm nhỏ có đồ ỉ đất. Nhưng lúc về tới cửa nhà, tôi bất ngờ bị vấp vào bậc thềm và đó là lý do tại sao tôi không bao giờ tặng được nó cho mẹ nữa.

Tôi MỪNG vì cuối cùng cũng dọn đến đây tử, nhưng cũng chỉ có thế. Thành thật mà nói thì tôi cảm thấy hơi THẤT VỌNG.

Hồi còn nhỏ, tôi có đọc một cuốn truyện kể về bọn trẻ con chỉ cần đi xuyên qua tử đồ của chúng là có thể bước sang một THẾ GIỚI khác. Chính vì thế mà tôi luôn hy vọng có thể làm được điều đó với chiếc tử CỦA MÌNH.

Tôi còn cho rằng dù ai sống ở phía bên kia tử, họ cũng khó mà chịu nổi việc tôi cứ tống toàn ĐỒ BỎ ĐI sang đó suốt ngàn ấy năm.

Lúc tôi thông báo đã dọn tủ xong, mẹ bảo phải phân loại mọi thứ thành ba đồng: những thứ cần giữ lại, những thứ cần mang cho và những thứ cần vứt bỏ. Nhưng tôi nghĩ rằng dù phải tạm biệt bất cứ món đồ nào thì vẫn có thể kiếm được ít XÈNG từ nó. Thế nên tôi nảy ra ý tưởng sẽ tổ chức một buổi THANH LÝ ĐỒ TẠI NHÀ.

Mẹ cũng cho rằng ý tưởng này rất TUYỆT, nên đã đưa cho tôi một cuốn tạp chí dạy những mẹo thanh lý đồ tại nhà sao cho thật HIỆU QUẢ.

Nhưng có điều, toàn bộ những ý tưởng trong cuốn tạp chí ấy đều chẳng có gì mới mẻ, nếu không nói là quá lỗi thời. Có duy nhất phần hướng dẫn cách làm biển quảng cáo để gây sự chú ý của mọi người, còn lại đồng hình minh họa thì thật sự CHÁN không thể tả.

Tôi biết là, nếu muốn kéo được người ta tới buổi thanh lý đồ thì phải làm thứ gì đó BẮT MẮT hơn. Vì vậy, tôi đã tự chế một tờ rơi đặc biệt mà tôi nghĩ sẽ có tác dụng.

Nhặt được tờ

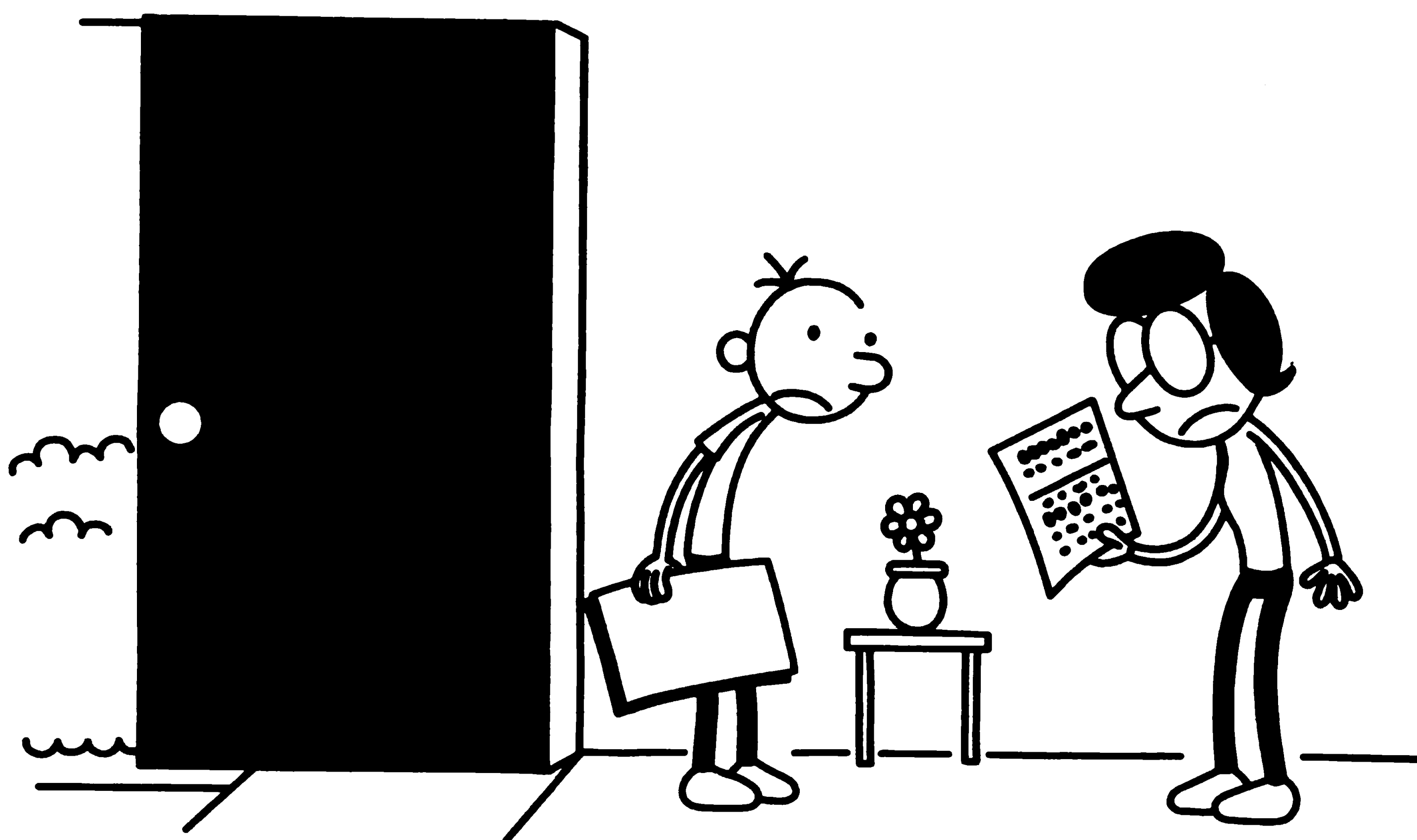
100 ĐÔ-LA

trên vỉa hè. Xin mời đến

SỐ 12 PHỐ SURREY

để nhận lại!

Tôi in thêm vài bản rồi chuẩn bị ra ngoài để dán quanh khu nhà mình, tuy nhiên chưa kịp bước chân ra khỏi cửa thì đã bị mẹ chặn lại.

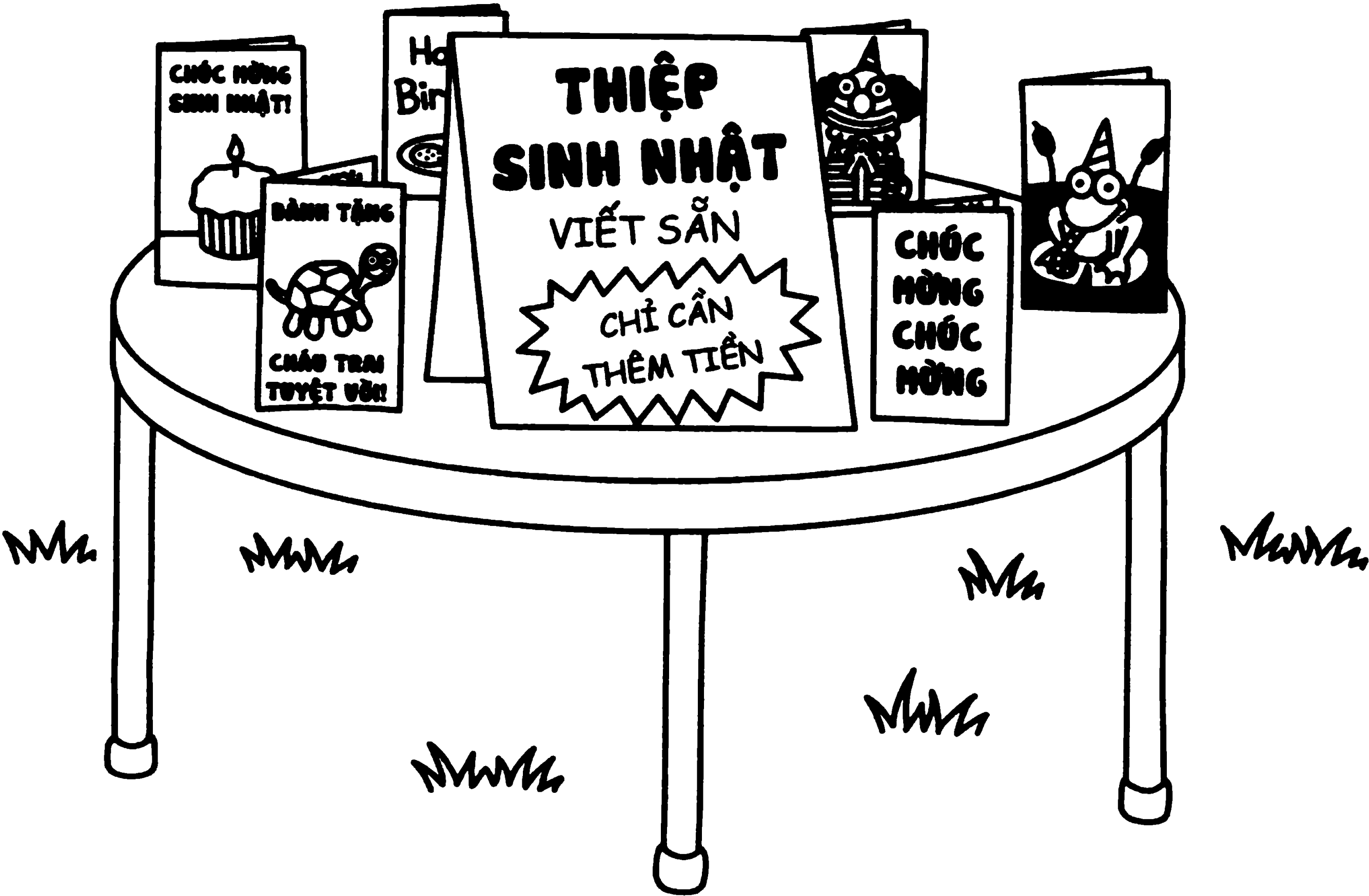
Mẹ yêu cầu tôi làm những mẫu quảng cáo tương tự như trong các cuốn tạp chí để dán lên các cột điện thoại trên phố. Sau khi xong xuôi, tôi khâu toàn bộ đồ đạc cần thanh lý ở phòng ngủ xuống và bắt đầu bày lên từng chiếc bàn nhựa.

Mỗi bàn đều được phân loại và ghi chú rõ ràng như “quần áo, sách...” và những thứ đại loại như vậy. Tuy nhiên có vài món đồ không dễ phân loại thì tôi phải xử lý một cách sáng tạo.

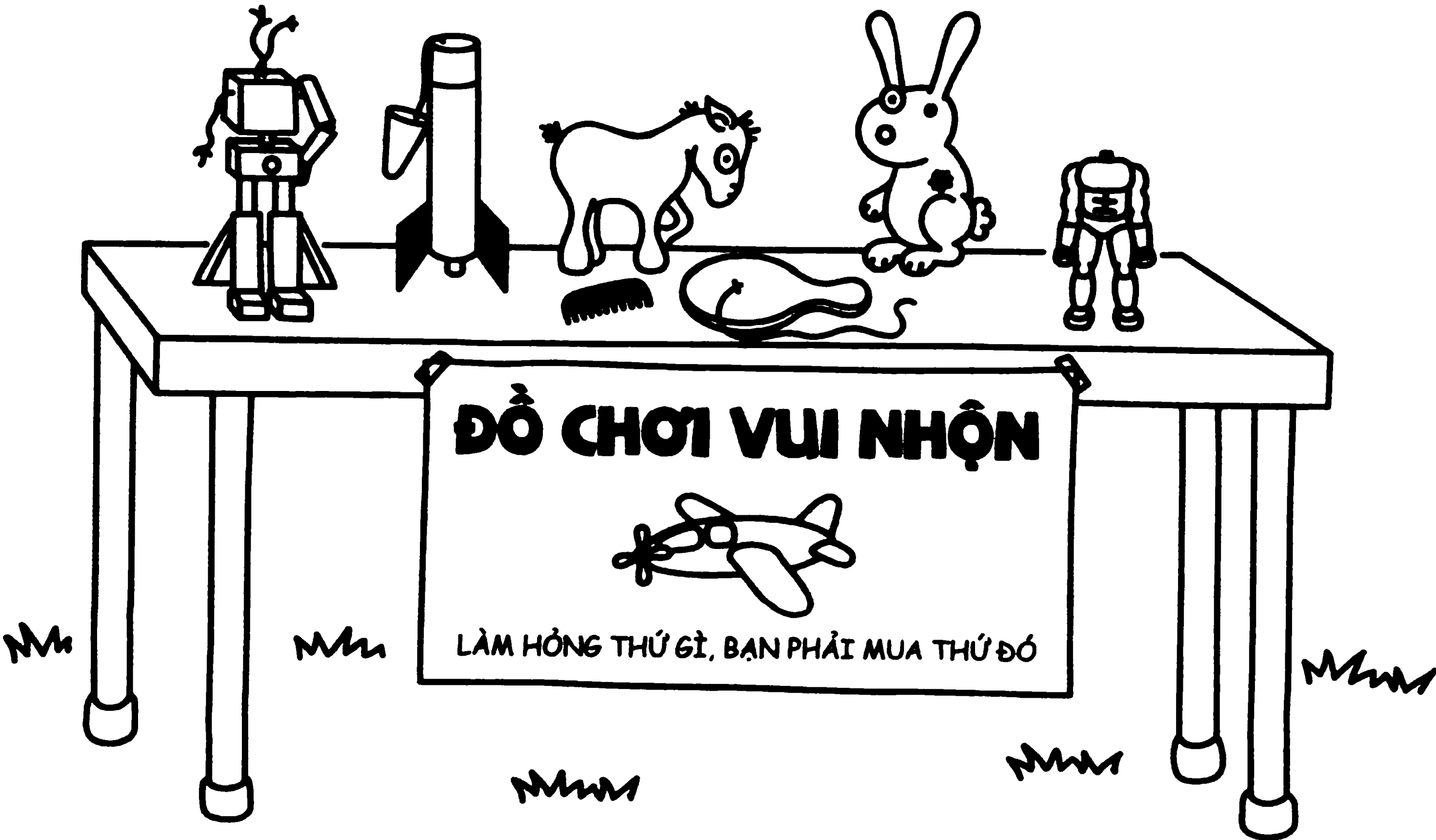
Tôi có cả đồng quà được nhận từ ông bà và những người họ hàng lớn tuổi mà chưa bao giờ ĐÔNG TỚI. Những món như vậy tôi xếp riêng ở một chiếc bàn.

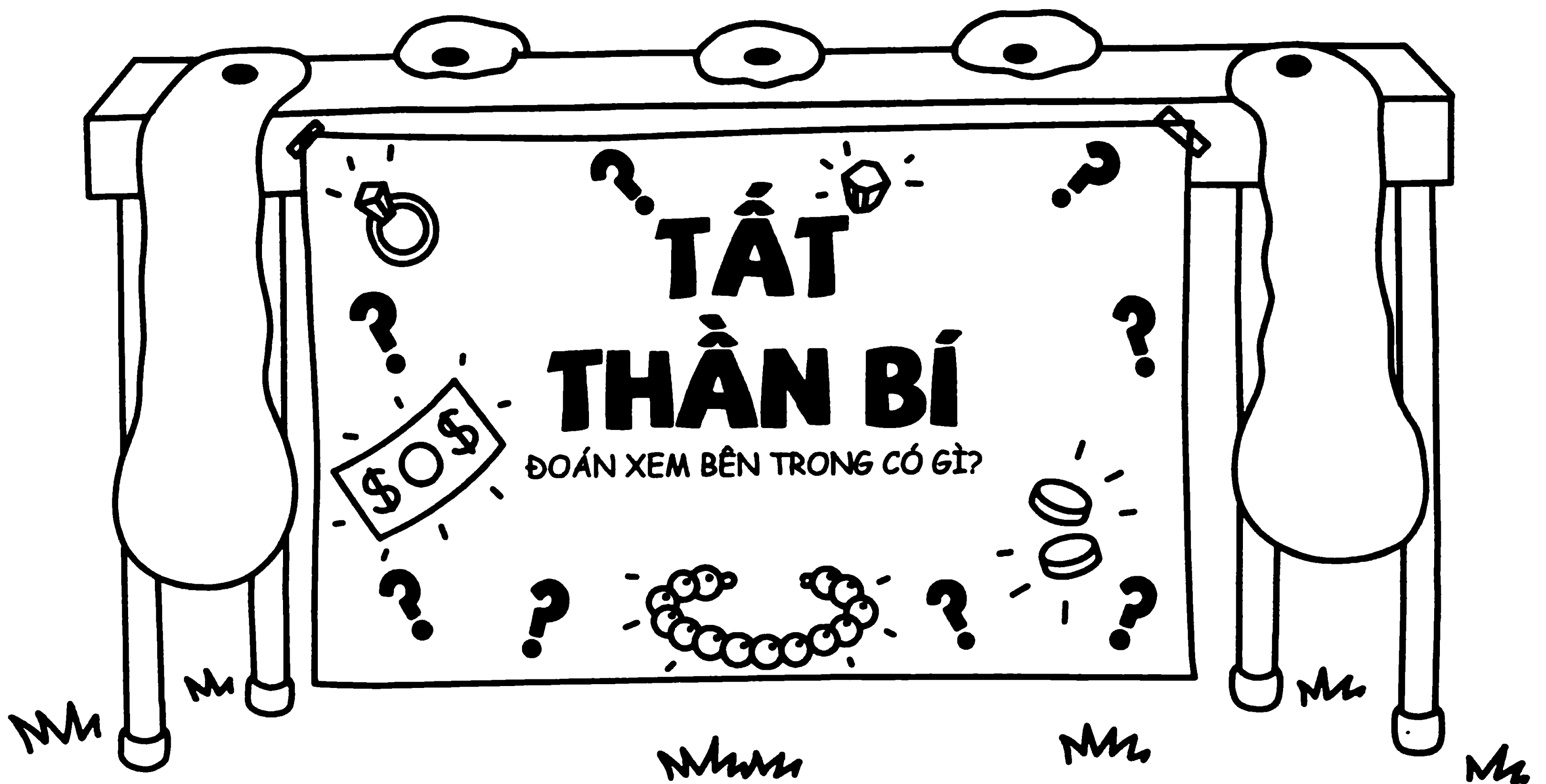
Còn đồng thiệp sinh nhật trông có vẻ vẫn đẹp ra
trò thì tôi dùng bút xóa phủ lên tên mình rồi bày
trên một chiếc bàn khác.

Tôi để toàn bộ đồ chơi bị gãy, vỡ hay bị hỏng lên
một chiếc bàn riêng, hy vọng vài đứa nhóc không
biết ĐỌC sẽ đến dự.

Những thứ linh tinh như vài viên sỏi, mẫu bút chì, tôi tổng hết vào mấy chiếc tất cao cổ rồi ghim chúng lên một chiếc bàn khác nữa.

Ngoài ra, tôi còn chuẩn bị một chiếc bàn xếp đầy những thứ dành cho nhóm người có tiền.

Toàn bộ đồ thủ công mỹ nghệ, tôi đặt ở một bàn riêng dành cho những đứa nhóc cần quà tặng bố mẹ chúng mà không có THỜI GIAN để làm.

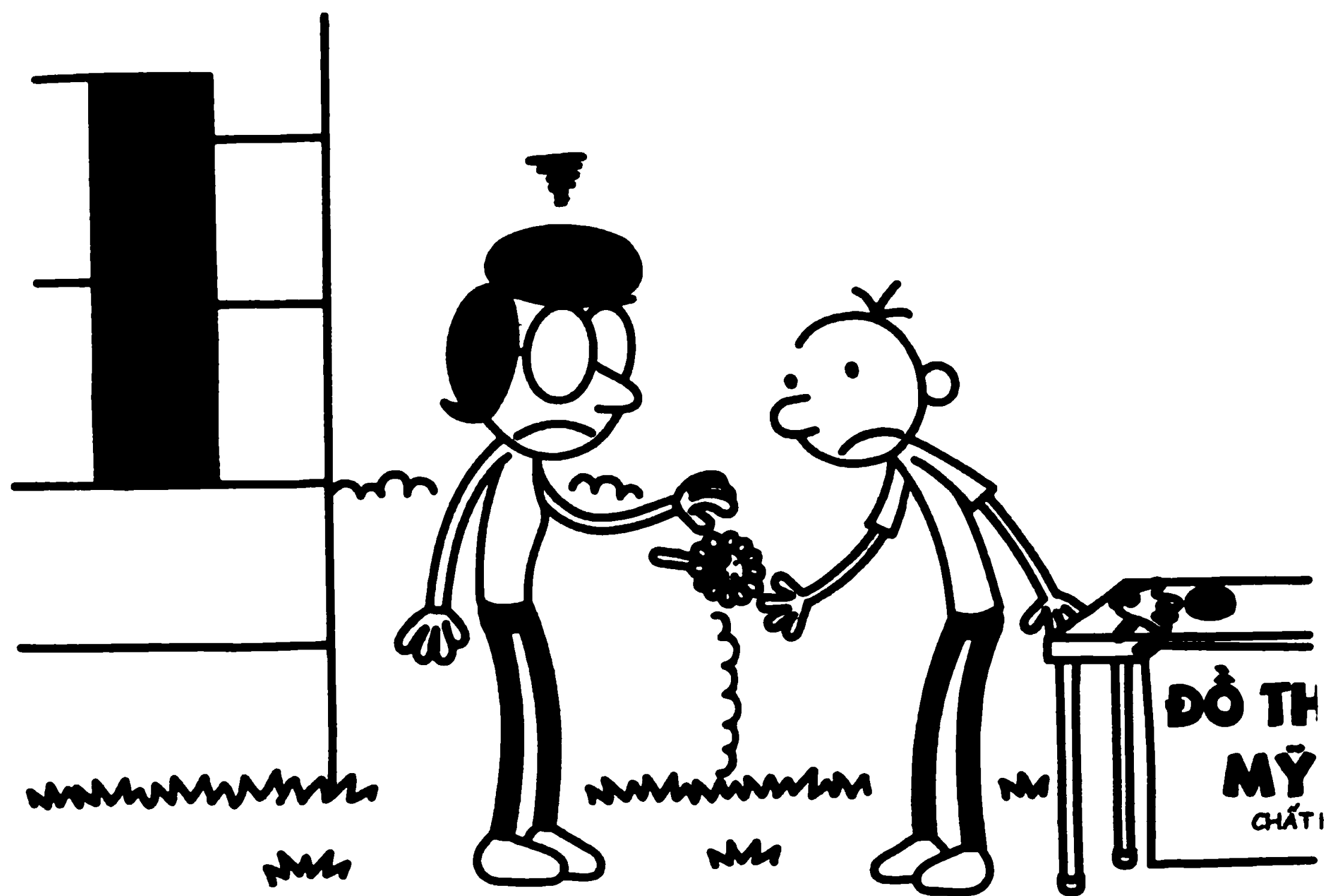

Khi mọi thứ đã được phân loại món nào ra món đấy, mẹ đi kiểm tra và có vẻ rất ẤN TƯỢNG với những thứ tôi sắp xếp. Mẹ khuyên tôi nên giữ lại những thứ đã tự tay làm bởi vì chúng thật sự ĐẶC BIỆT.

Tôi nói rằng nếu mẹ muốn giữ lại thứ gì đó thì mẹ phải TỰ BỎ TIỀN MUA. Thế là mẹ trả luôn ba đô-la để mua bông hoa giấy mà tôi đã làm ở trường mẫu giáo để tặng mẹ ngày trước.

Thấy mẹ có vẻ kết món đồ này nên tôi chắc hẳn mẹ có thể chấp nhận cái giá cao hơn ba đô-la. Nghĩ vậy, tôi liền ra giá MƯỜI ĐÔ-LA cho bông hoa giấy.

Nhưng có lẽ lòng tham đã khiến tôi đánh mất vận may của mình. Nghe mức giá đó, mẹ quay ngoắt vào nhà mà chẳng thêm mua THỨ GÌ.

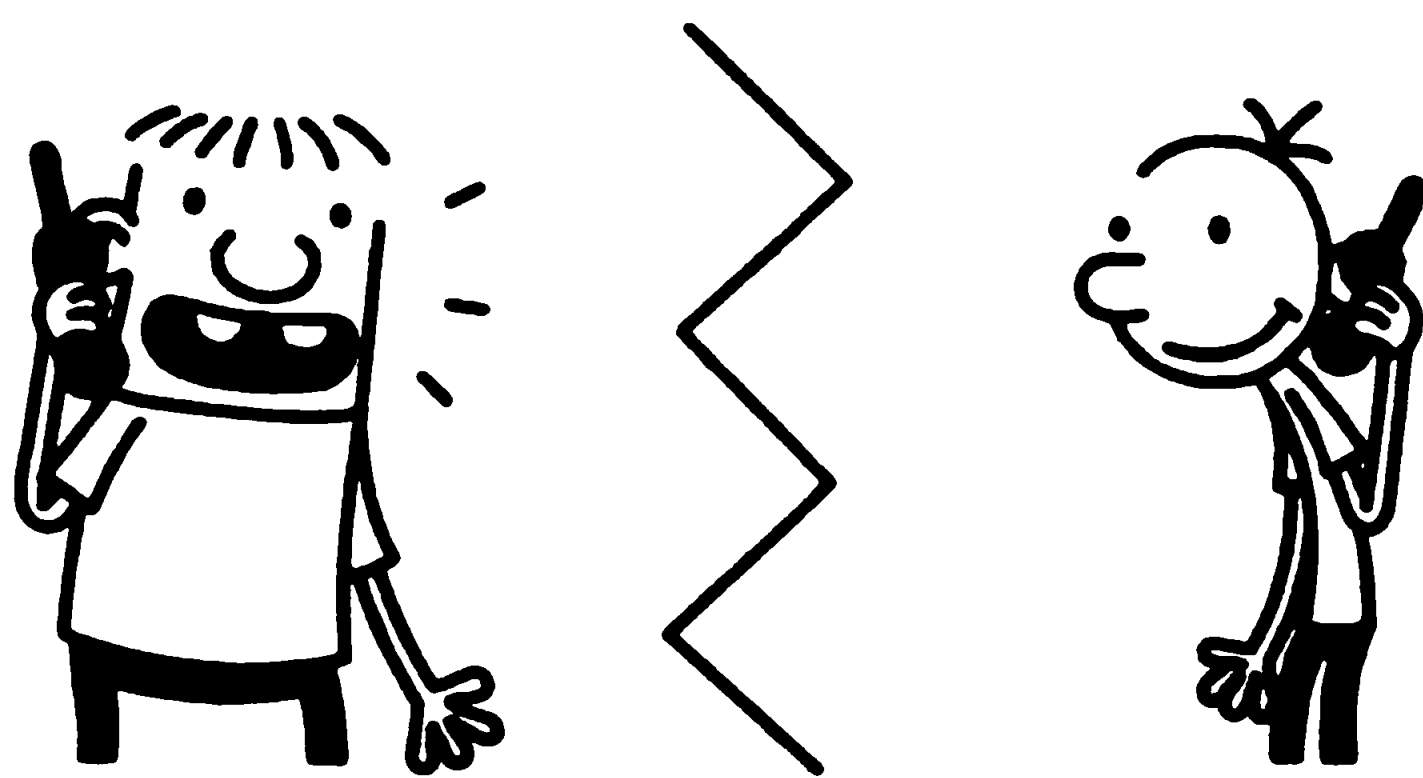

Trong lúc đợi khách đến xem hàng, tôi cảm thấy có chút LO LẮNG vì toàn bộ đồ đạc đều nằm phơi phơi ngoài trời. Vậy thì chẳng có cách nào ngăn người ta THỎ MẤT cả.

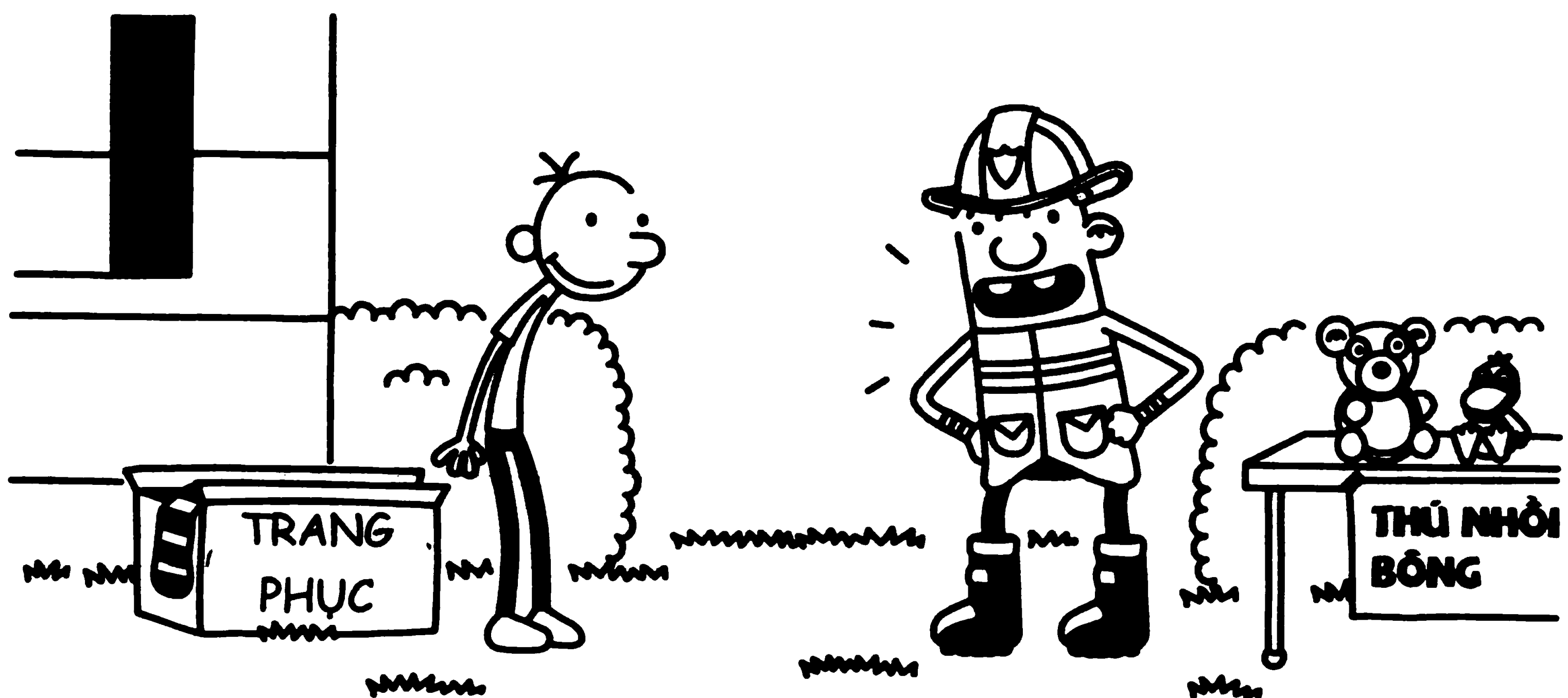
Tôi liền gọi điện cho Rowley, nhờ nó đến nhà làm Nhân viên An ninh giúp.

Tuy nhiên, Rowley nói là chiều nay nó có việc phải làm cùng bố nên không thể giúp tôi lo vụ thanh lý đồ tại nhà được.

Tôi bảo Rowley là sẽ thăng cấp cho nó lên làm Giám đốc An ninh, thậm chí nó còn được đeo PHÙ HIỆU nữa. May là trò ma ấy của tôi có tác dụng ngay tức thì.

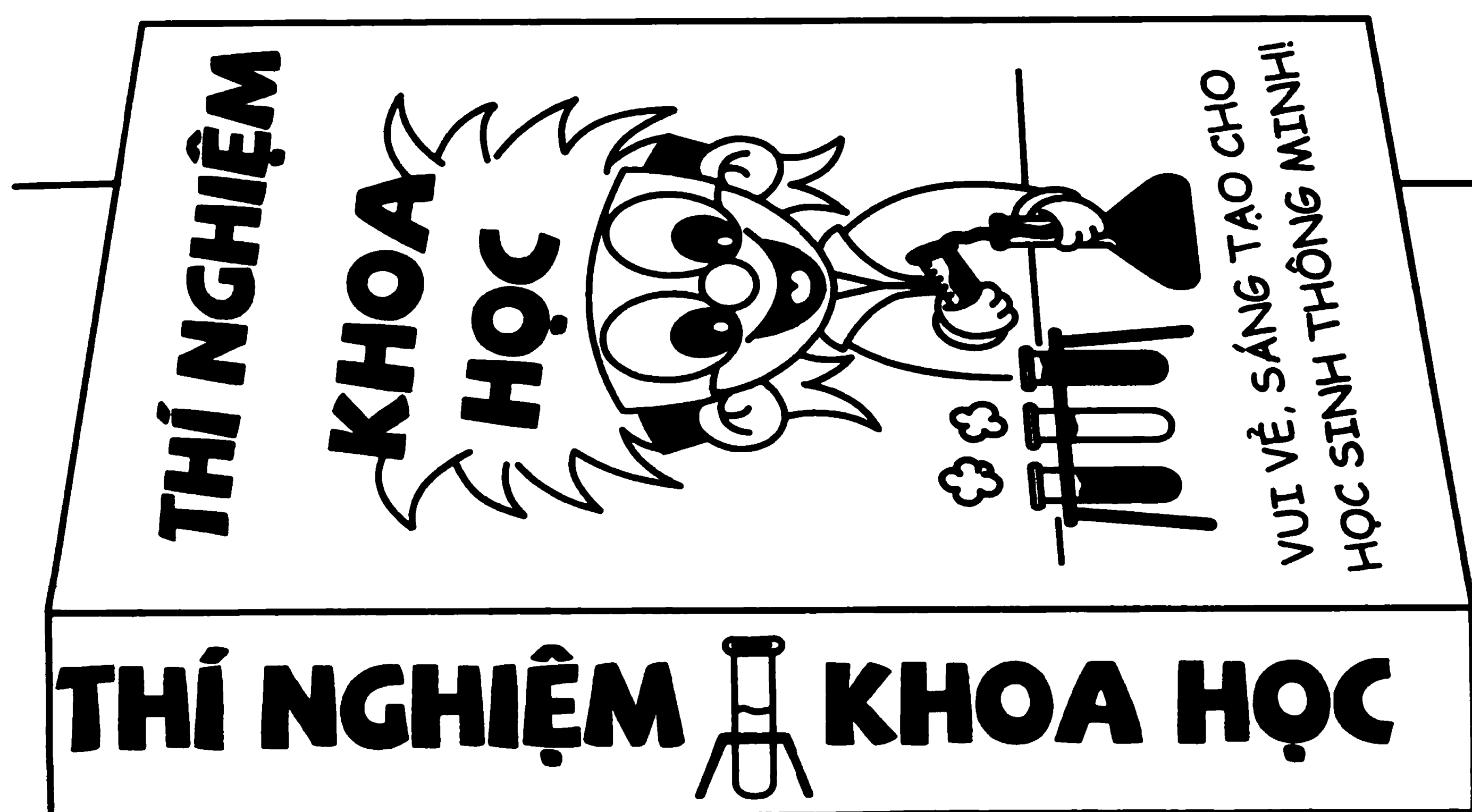
Vừa đến nhà tôi, Rowley đã hỏi ngay về món PHÙ HIỆU. Tôi chỉ tìm được mỗi bộ đồ cứu hỏa cũ, nhưng có vẻ bộ ấy đã đủ khiến Rowley trông oách xà lách rồi.

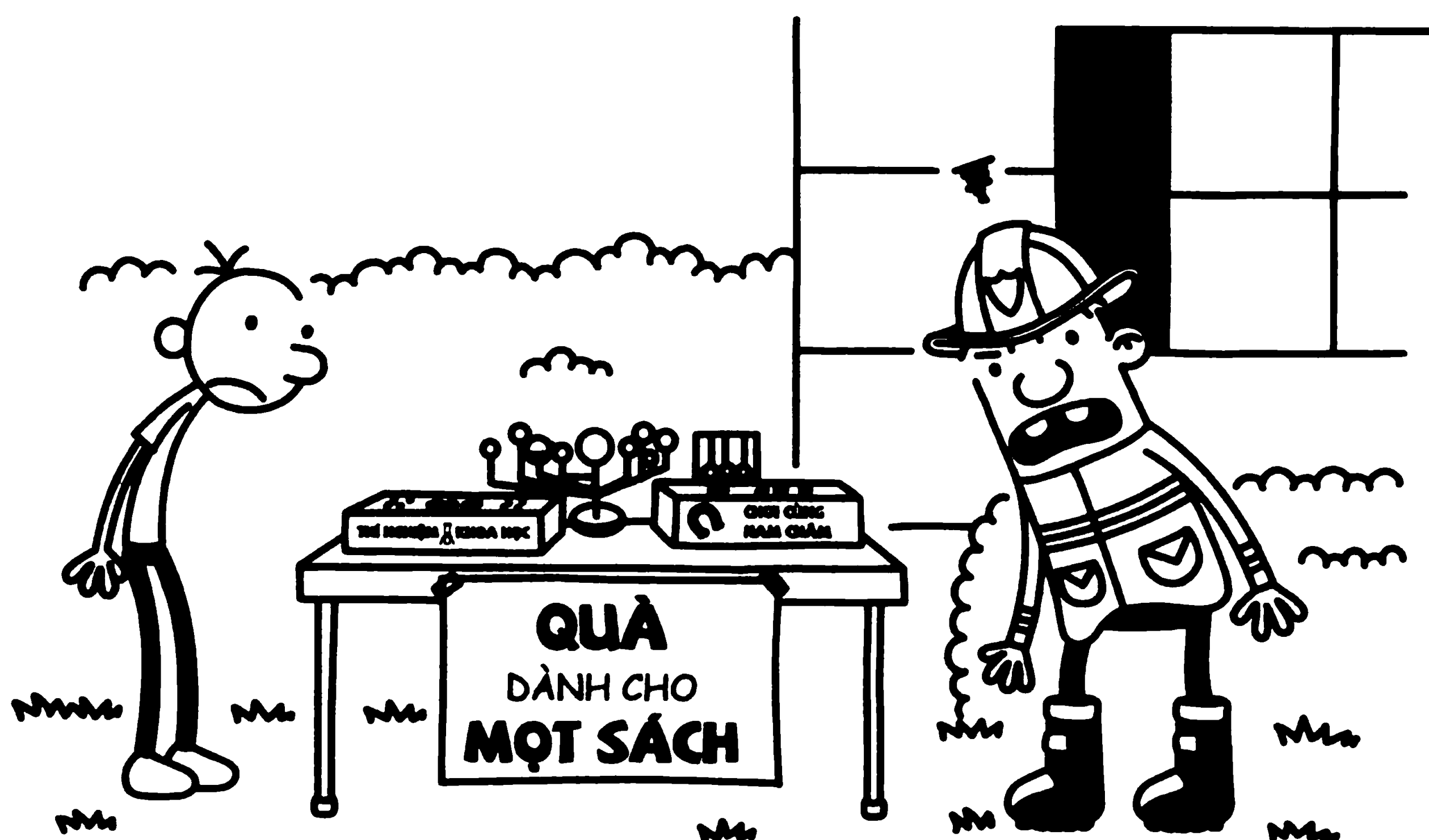
Rowley hỏi nó phải LÀM gì khi giữ chức Giám đốc An ninh. Tôi đáp rằng, công việc chính của Giám đốc là đi loanh quanh và múa máy tay chân để đảm bảo không kẻ nào dám nuôi ý định chôm đồ của tôi.

Nhưng Rowley chẳng thêm để ý đến yêu cầu của tôi, nó hoàn toàn bị thu hút bởi chiếc bàn chất một đồng quà sinh nhật mà nó đã tặng tôi suốt những năm qua.

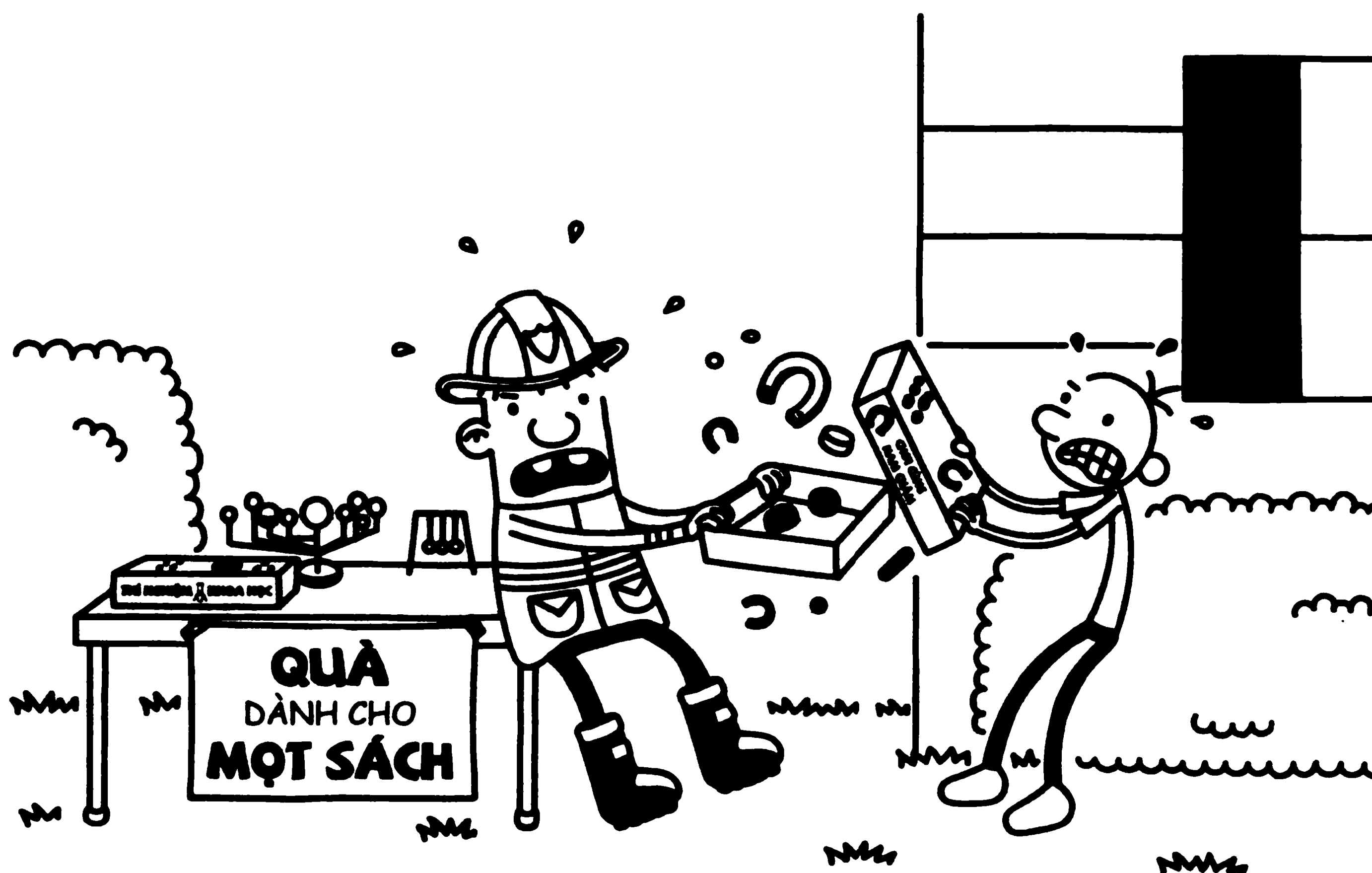
Tôi dám chắc rằng chính MẸ nó mới là người chọn quà cho tôi bởi hầu hết các món quà đều là những thứ giúp cho việc HỌC HÀNH. Tất cả chúng còn mới tinh vì thực ra tôi đã MỞ món quà nào đâu.

Tôi không rõ Rowley nổi cáu vì tôi MANG BÁN những món quà nó tặng hay chỉ vì tấm bảng đặt cạnh bàn nữa.

Rowley nói rằng tôi không thể bán những thứ này bởi đó là QUÀ TẶNG. Còn tôi thì cho rằng những thứ này đã thuộc về TÔI, vậy thì tôi MUỐN làm gì chả được. Rồi hai đứa bắt đầu lao vào cuộc chiến ác liệt giành giật bộ "Chơi cùng nam châm".

Đúng lúc ấy thì những khách hàng đầu tiên xuất hiện. Tôi bảo Rowley rằng hai đứa sẽ phân xử vụ này SAU, còn BÂY GIỜ thì bọn tôi cần hành xử đúng phong cách của những người CHUYÊN NGHIỆP trước đã.

Ban đầu chỉ có vài người, nhưng một lúc sau thì mọi người tới khá ĐÔNG. Khi họ bắt đầu xem đồ, tôi bật ngay chế độ là một nhân viên kinh doanh.

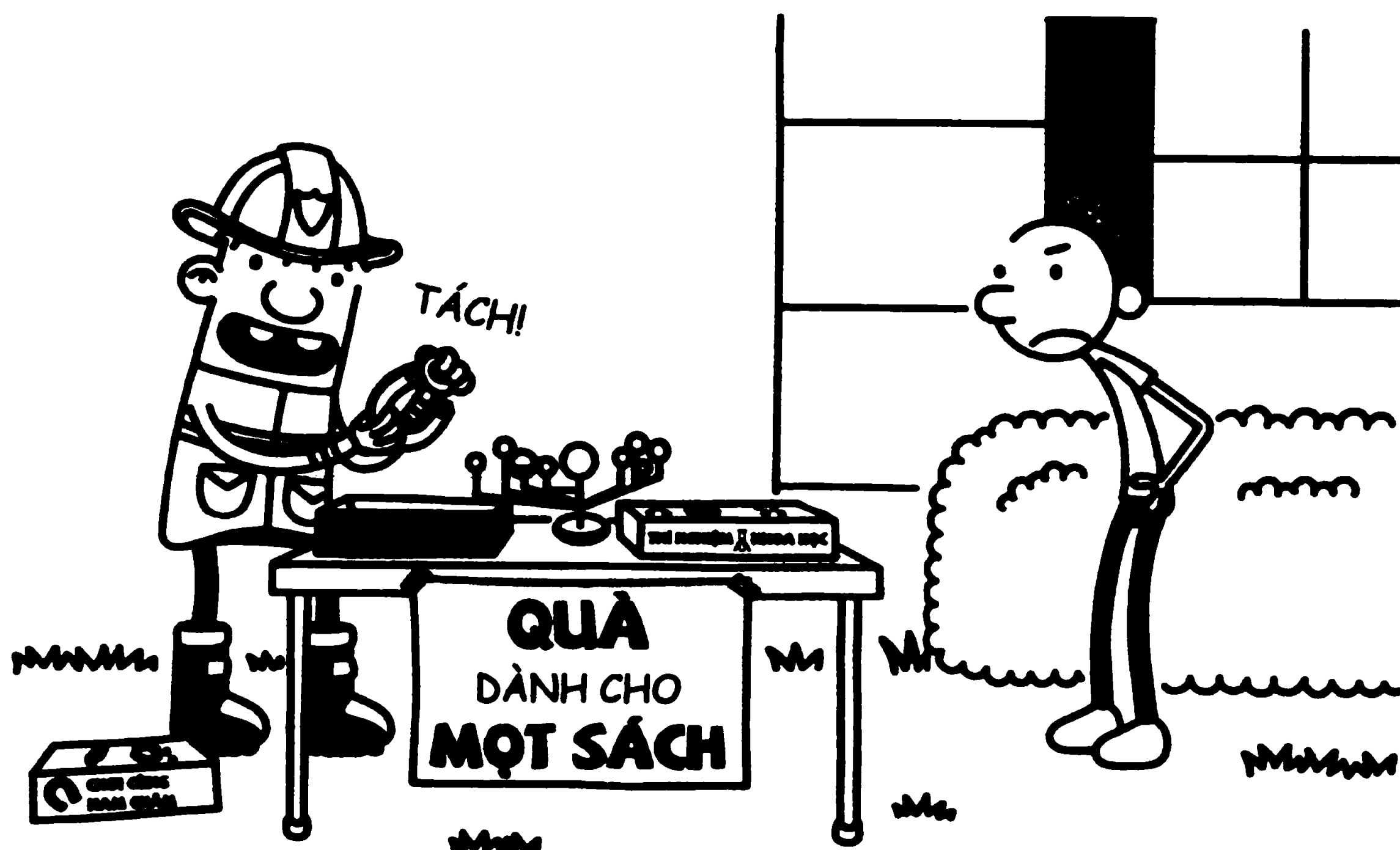

Có một quý bà quan tâm đến đồng tiền sưu tập mà tôi được một người bác cho, nhưng bà ấy phàn nàn rằng đồng tiền bị MÉO. Tôi liền bịa nhanh một lý do để giải thích cho bà ấy rằng, đồng tiền bị méo BỞI VÌ hồi Chiến tranh Thế giới thứ Hai nó đã chặn đứng một viên đạn.

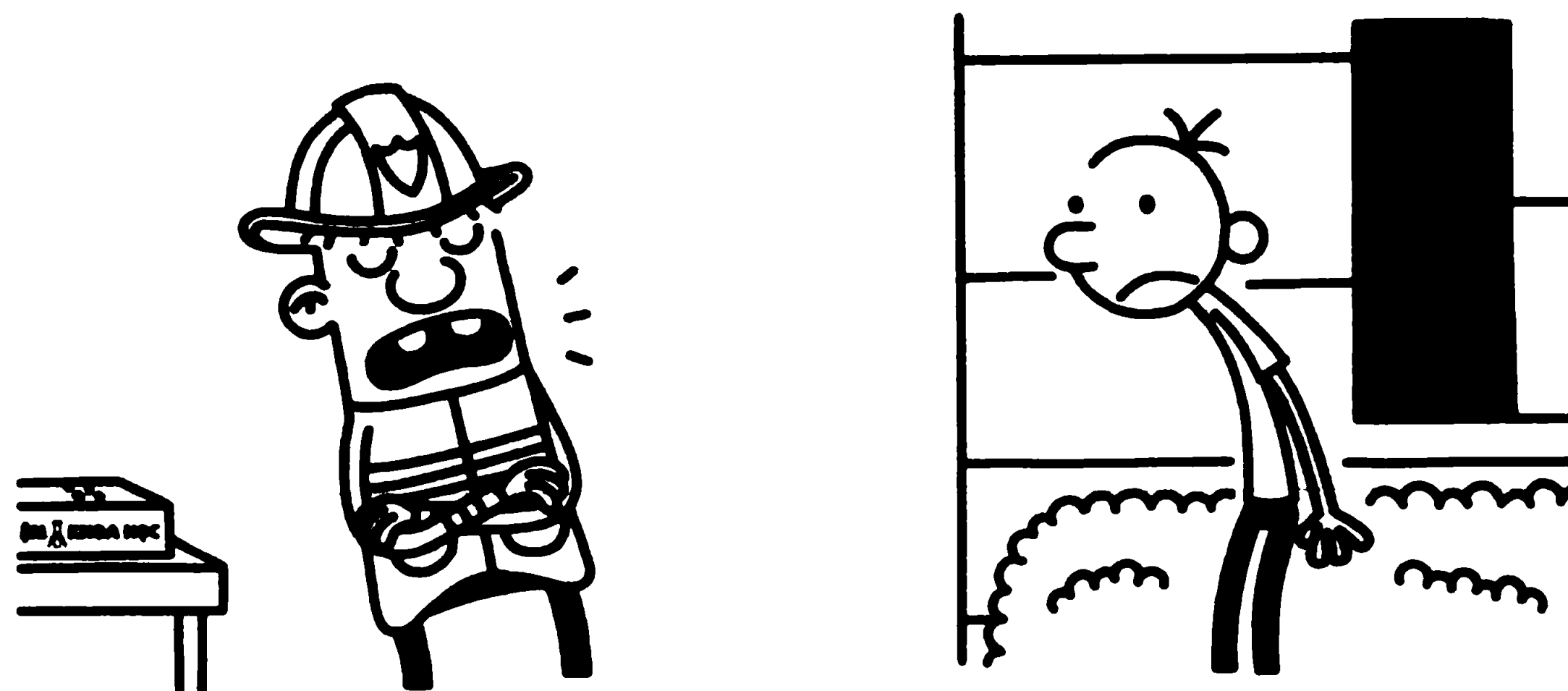

Nhưng bà ấy có vẻ không TIN, có lẽ do trên đồng tiền khắc năm sản xuất là năm ngoài.

Tôi đã mất cả đồng thời gian tìm cách bán món hàng ấy và lo rằng khi mình không để ý, người ta sẽ thó mất đồ cũng nên. Đen đủi là Giám đốc An ninh của tôi chẳng giúp được gì, nó còn đang mãi mê chơi bộ đồ nam châm.

Tôi bảo Rowley phải bắt tay ngay vào VIỆC, nếu không nó sẽ bị SA THẢI. Song nó nói là dù sao đó cũng chẳng phải công việc THẬT SỰ, bởi nó đâu được TRẢ TIỀN.

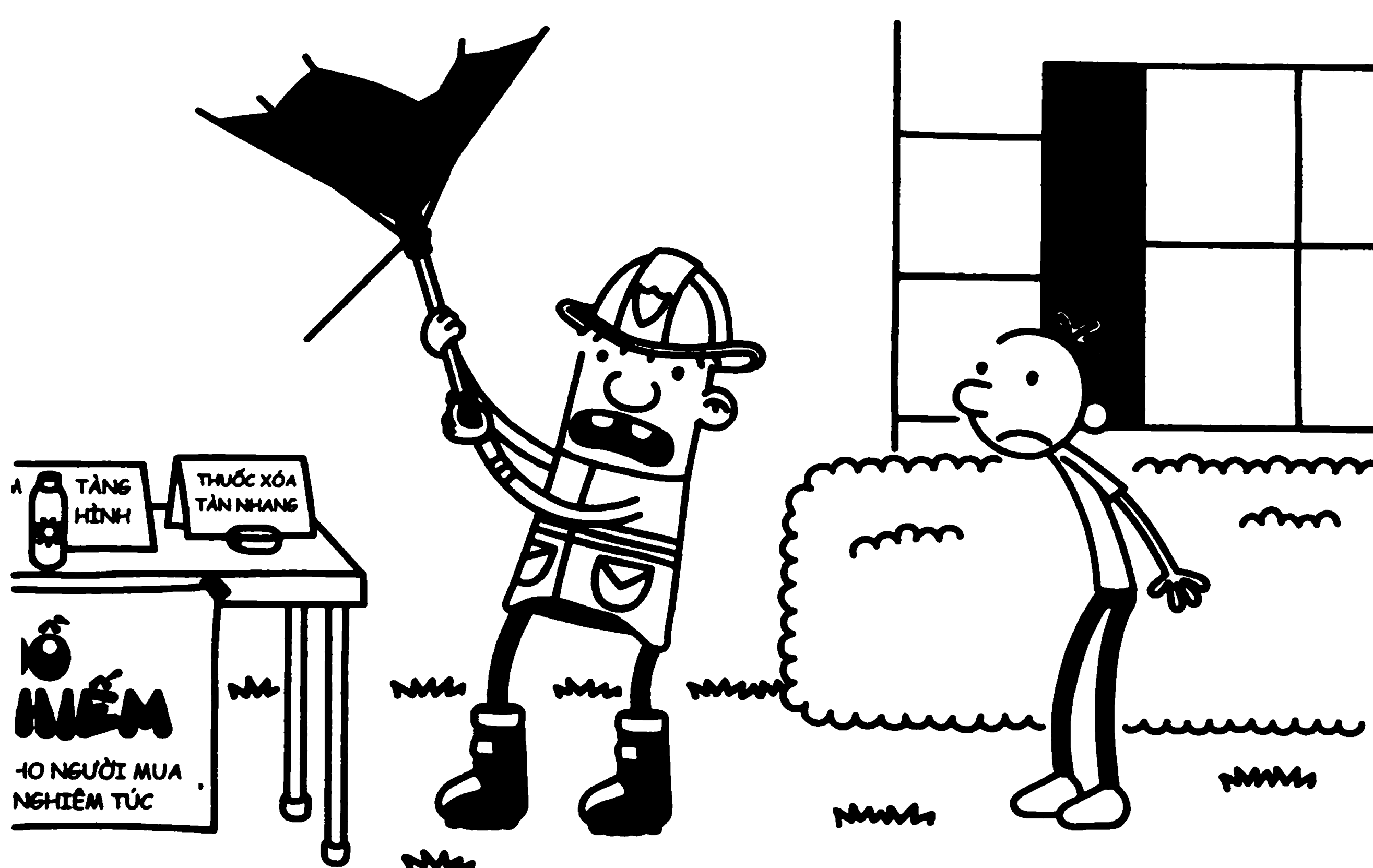
Tôi giải thích rằng, vì vẫn chưa BÁN được thứ gì nên tôi chẳng có XU nào để trả cho nó. Khi Rowley tuyên bố sẽ BỎ VỀ, tôi bảo nó có thể lấy một món đồ bất kỳ ở trên bàn và ĐÓ sẽ là tiền lương của nó.

Rowley có vẻ thích thú với cách trả công ấy, tôi đoán CHẮC CHẮN nó sẽ chọn bộ đồ chơi nam châm. Nhưng không, thay vì chọn thứ đó thì nó đã tiến thẳng đến bàn bày Đồ Quý hiếm.

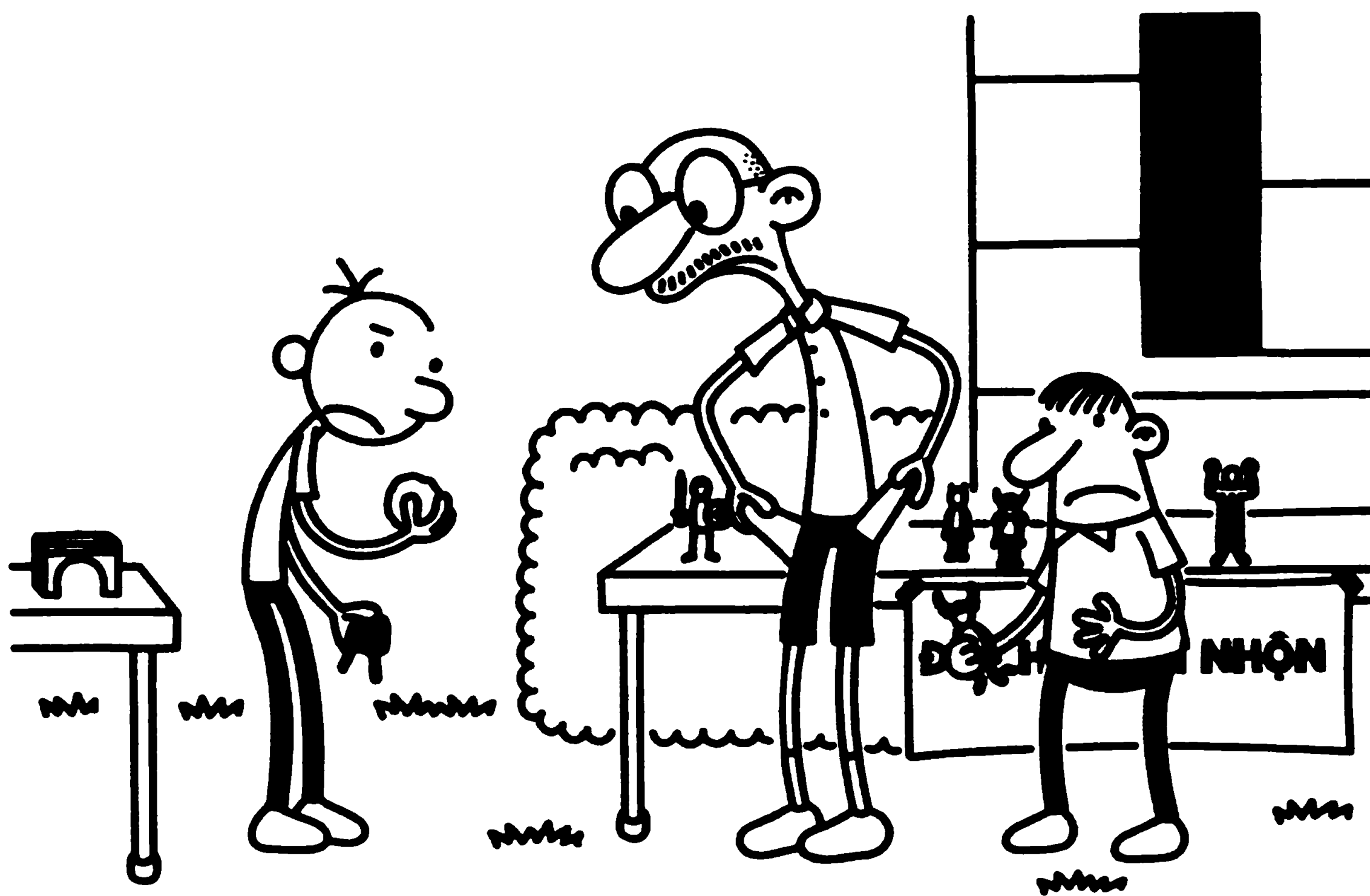
Tôi giải thích rằng, những món ấy CHỈ dành cho các khách hàng có TIỀN và có lẽ nó nên quan tâm đến thứ gì đó ở bàn Đồ chơi vui nhộn. Thế nhưng nó nhất định không CHỊU.

Sau khi thuyết phục gây lười thì Rowley cũng bằng lòng lấy cái Khiên chống dơi hút máu. Tôi vui ra mặt, bởi vì thật ra đó chỉ là một cái ô gãy. Có điều lúc này, Rowley lại sợ DƠI tới mức chẳng còn tâm trí nào dành cho công việc nữa.

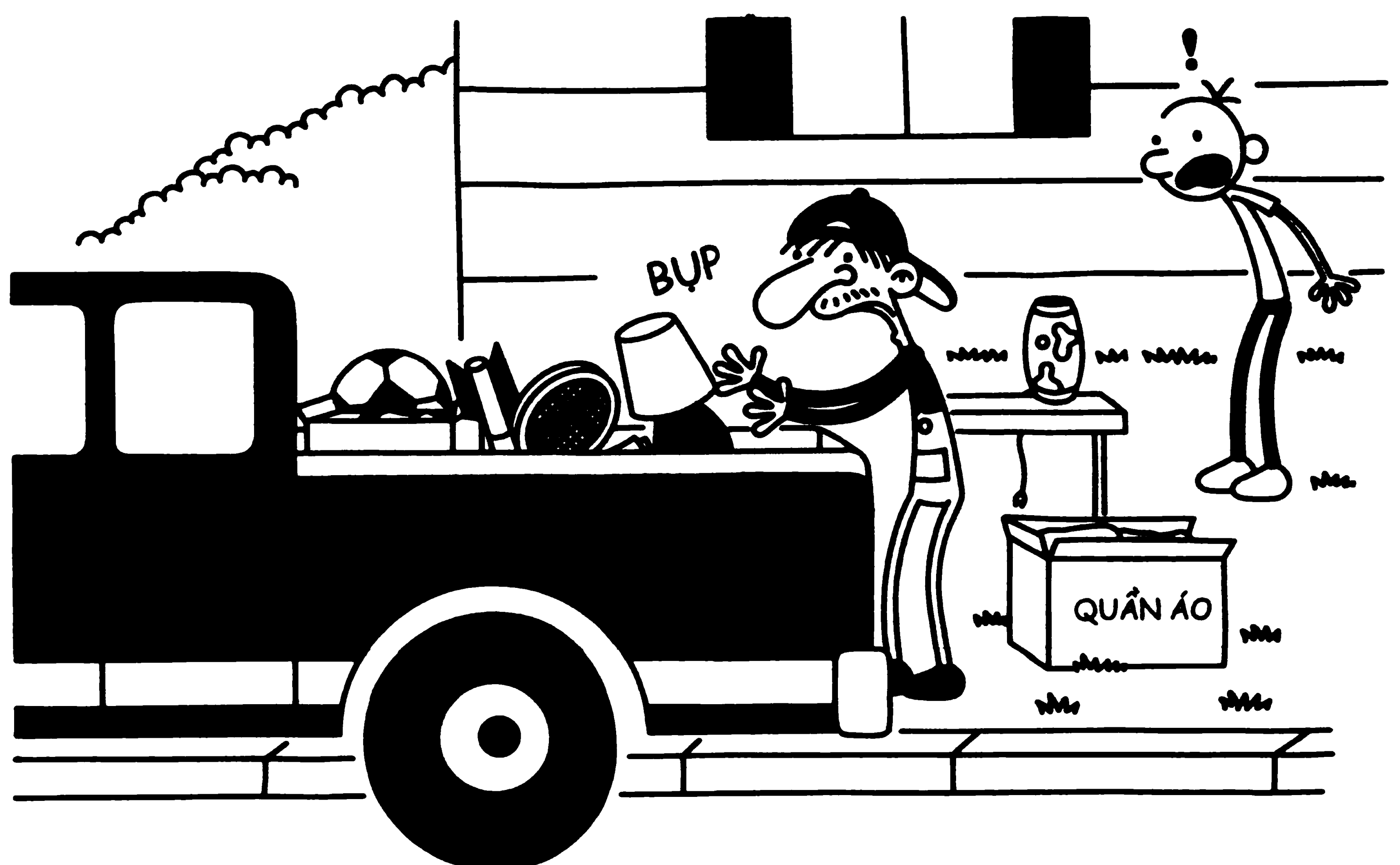

Trong lúc Rowley còn đang loay hoay với cái ô ngớ ngẩn kia, tôi nghĩ mình phát hiện một người vừa thó mất bức tượng trên bàn Đồ sưu tập rồi đút tọt vào túi. Thấy vậy, tôi xông thẳng tới để xử lý ông ta.

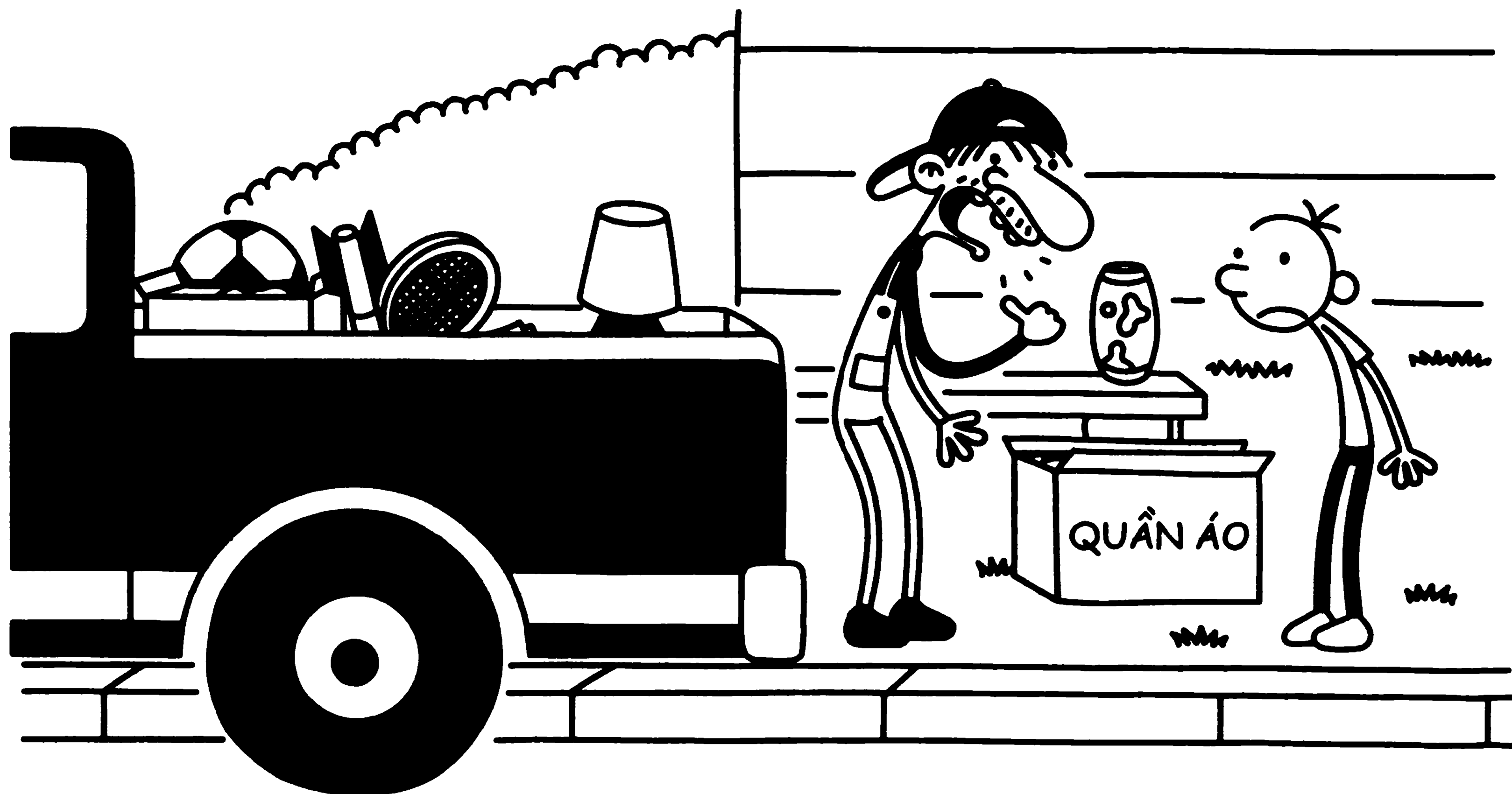
Hóa ra những thứ ông ta vừa đút vào túi chỉ là chìa khóa ô tô và mảnh giấy lau đã dùng.

Nhưng tôi mừng là mình đã rất CẢNH GIÁC, bởi tôi đã ngăn được một THẢM HỌA. Một chiếc xe bán tải tập vào vỉa hè, rồi một ông chú ở phố Whirley ra sức chất đồ của tôi lên thùng xe của ông ta.

Tôi hỏi ông ta tại sao lại LÀM NHƯ VẬY. Ông ta giải thích ngày mai là ngày dọn rác và ông ta nghĩ những đồ đạc ngoài vỉa hè là đồ bỏ đi.

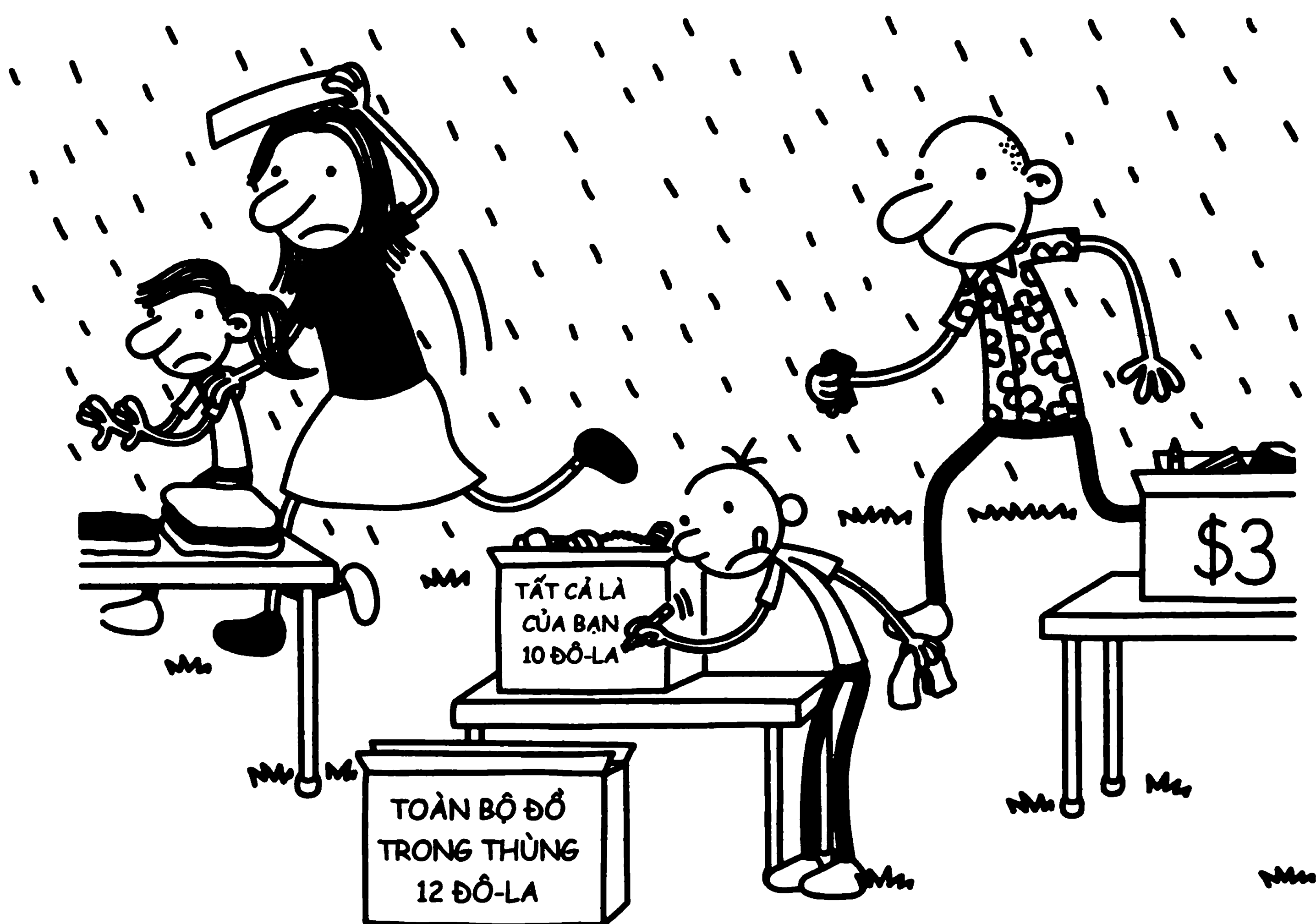
Nhưng tôi chẳng có thời gian giải thích cho ông ta về khái niệm của buổi thanh lý đồ tại nhà, bởi đột nhiên phát sinh một rắc rối còn LỚN HƠN cần tôi giải quyết ngay.

Trời bắt đầu có hạt MƯA và mọi người rồng rắn về xe.

Tôi sợ là mình chẳng bao giờ thu hút được chừng ấy người đến dự buổi thanh lý đồ tại nhà nữa. Tôi rất mong bán được THỨ NÀO ĐÓ cho xứng đáng với những nỗ lực đã bỏ ra nên quyết định giảm giá toàn bộ số đồ.

Trời bắt đầu mưa **NẶNG HẠT**, tôi hiểu mình phải làm điều gì đó thật **NHANH**.

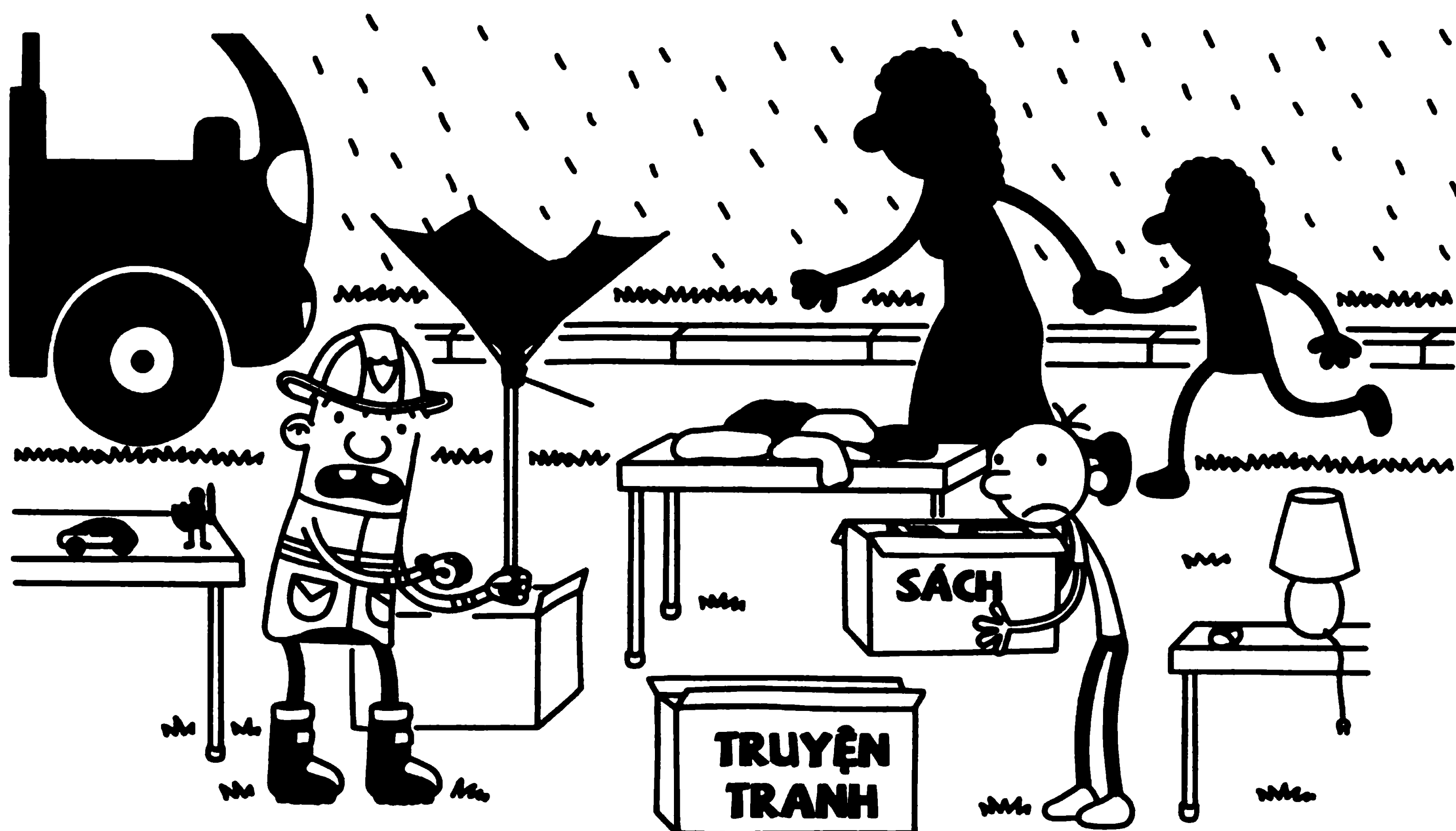
Tôi nhặt tất cả đồ đạc của mình vào **CÁC THÙNG** và ghi mức giảm giá thậm chí còn **KHỦNG HƠN**. Chỉ có điều lúc ấy mọi thứ đã quá muộn.

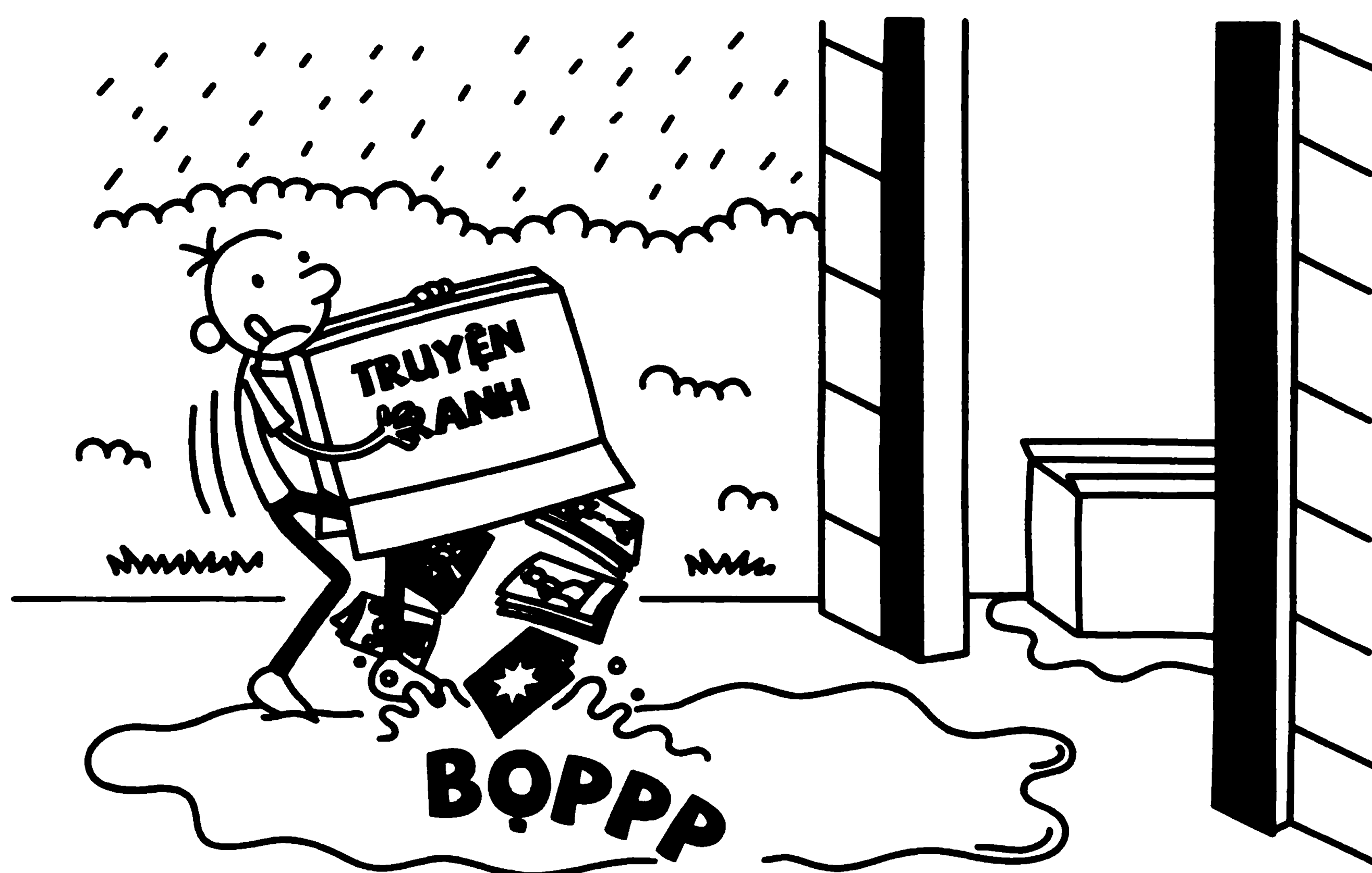
Nếu không mang đồ vào nhà, chúng sẽ bị nước mưa làm **HỎNG SẠCH**. Thế nên tôi đành nhờ Rowley lấy ô che những món đồ quý giá nhất trong lúc cuống cuống mang những thứ còn lại vào ga-ra.

Tuy nhiên Rowley vẫn chẳng chịu giúp tôi một tay.

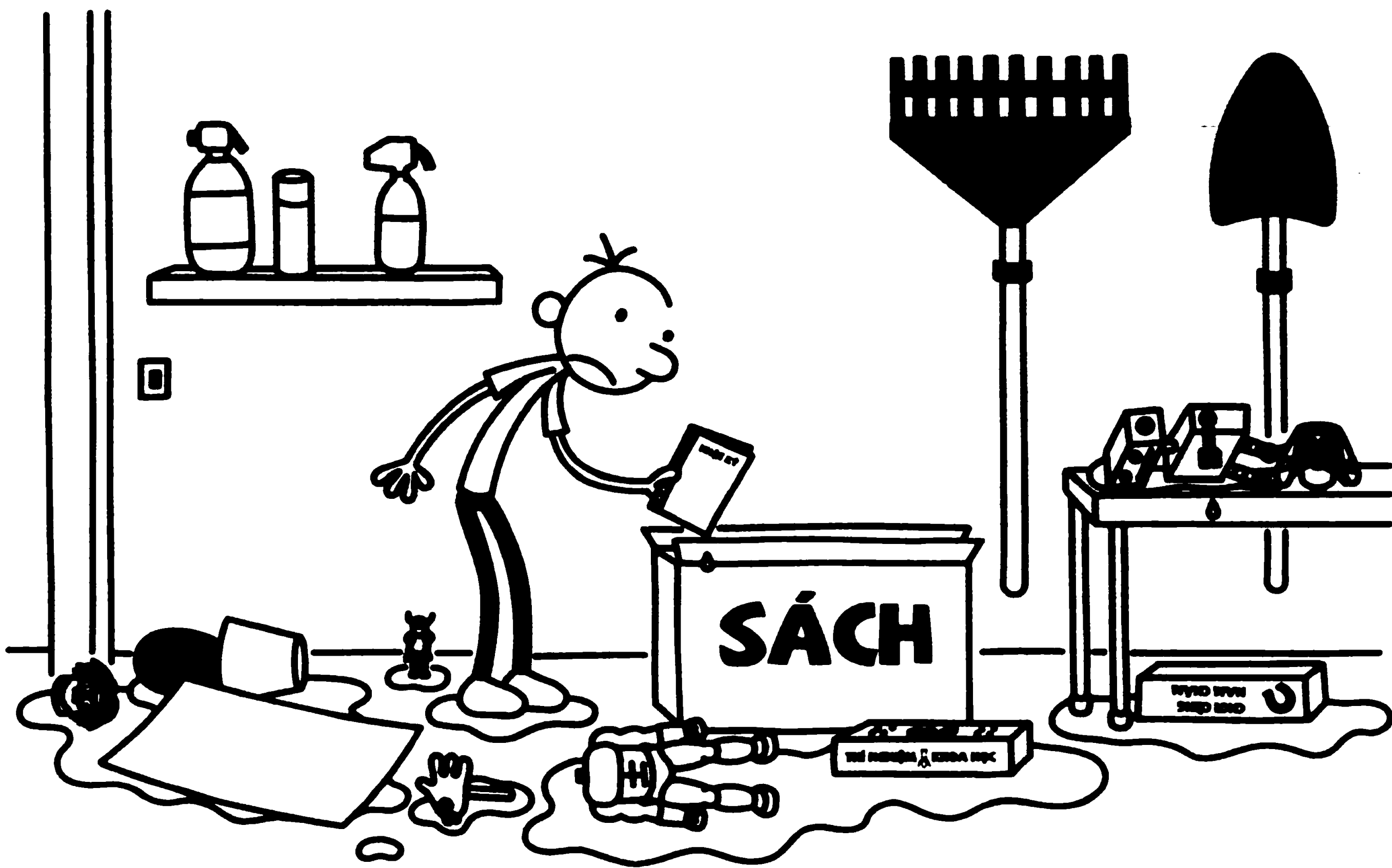
Nó bảo rằng ca trực của nó đã kết thúc và đã đến lúc nó phải về nhà.

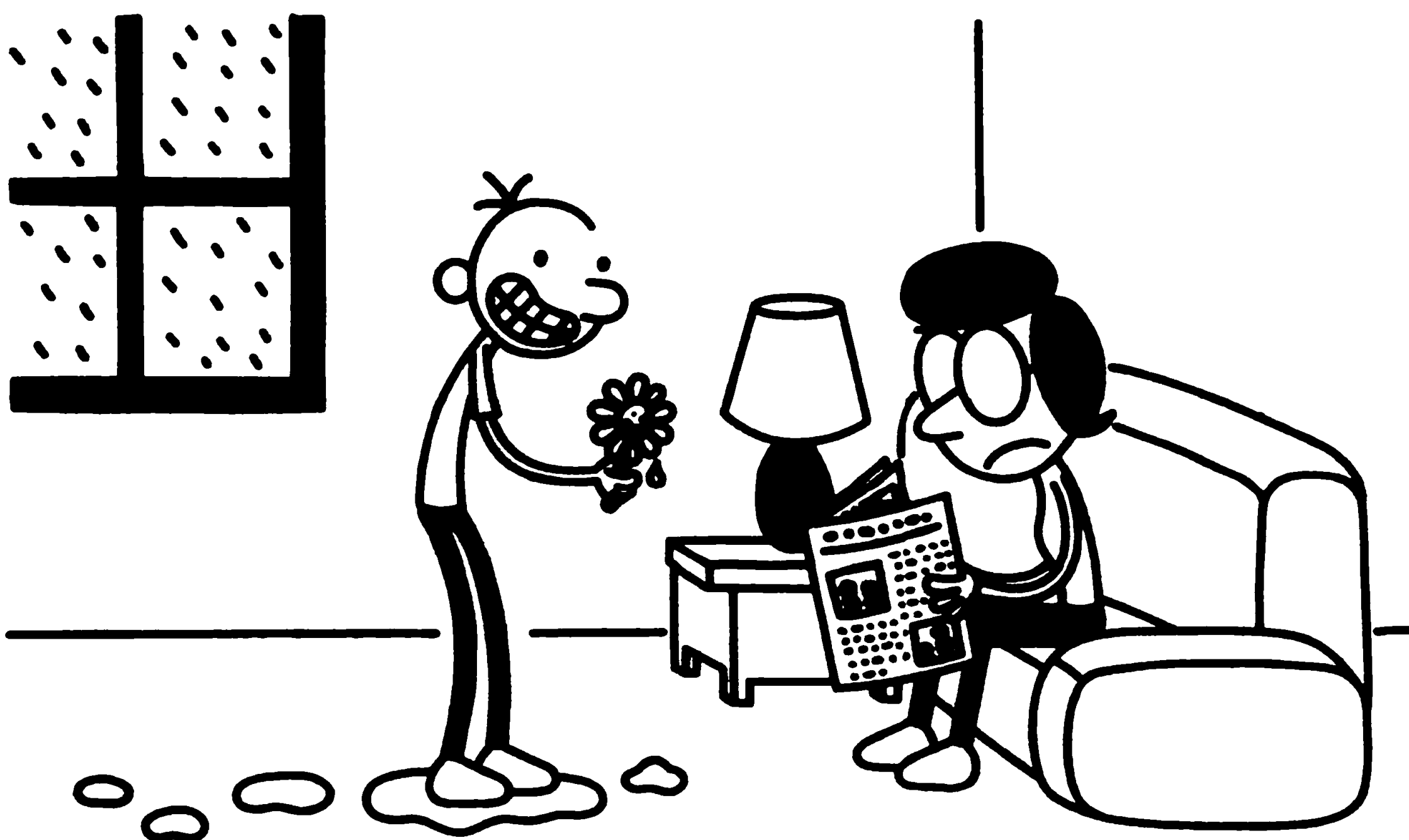
Vậy là chỉ còn trơ lại một mình tôi. Tôi cố bê một thùng truyện tranh vào ga-ra, nhưng lúc này, cái thùng đã ƯỚT SỪNG nên phần đáy bị bung ra.

Tôi phải chạy ra chạy vào cả trăm lượt mới chuyển được toàn bộ mọi thứ vào ga-ra. Đáng lẽ tôi không nên CỐ ĐẤM ĂN XÔI mới phải, bởi đến lúc này hầu hết mọi thứ đều đã HƯ HỎNG.

Nhưng tôi nghĩ mình vẫn có thể bán được MỘT món trong số ấy. Tôi thông báo rằng mẹ có thể mua bông hoa giấy với giá ba đô-la. Rõ là đen cho tôi, lúc ấy mẹ đã đổi ý rồi còn đâu.

Thứ Tư

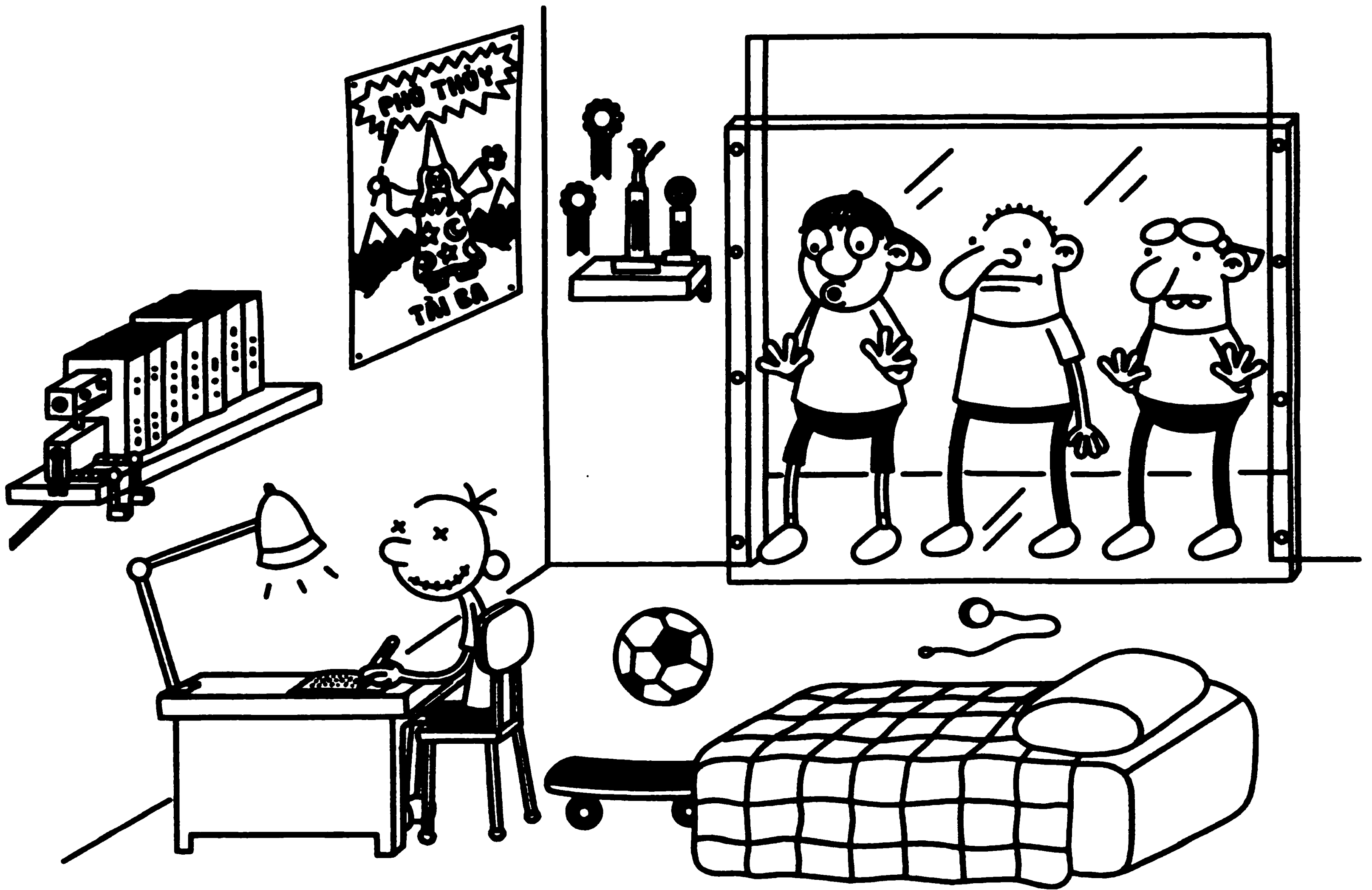
Thực ra tôi rất MỪNG vì hôm trước không bán được món hàng nào, bởi một khi tôi trở nên NỔI TIẾNG, những thứ đó sẽ có giá trị GẤP TRIỆU LẦN cái giá tôi định bán ấy chứ.

Tôi sẽ thấy mình thật đại dột vì bán một bài tập về nhà với giá năm mươi xu, trong khi kẻ nào đó sẽ bán đấu giá nó rồi đút túi tôi mấy nghìn đô-la.

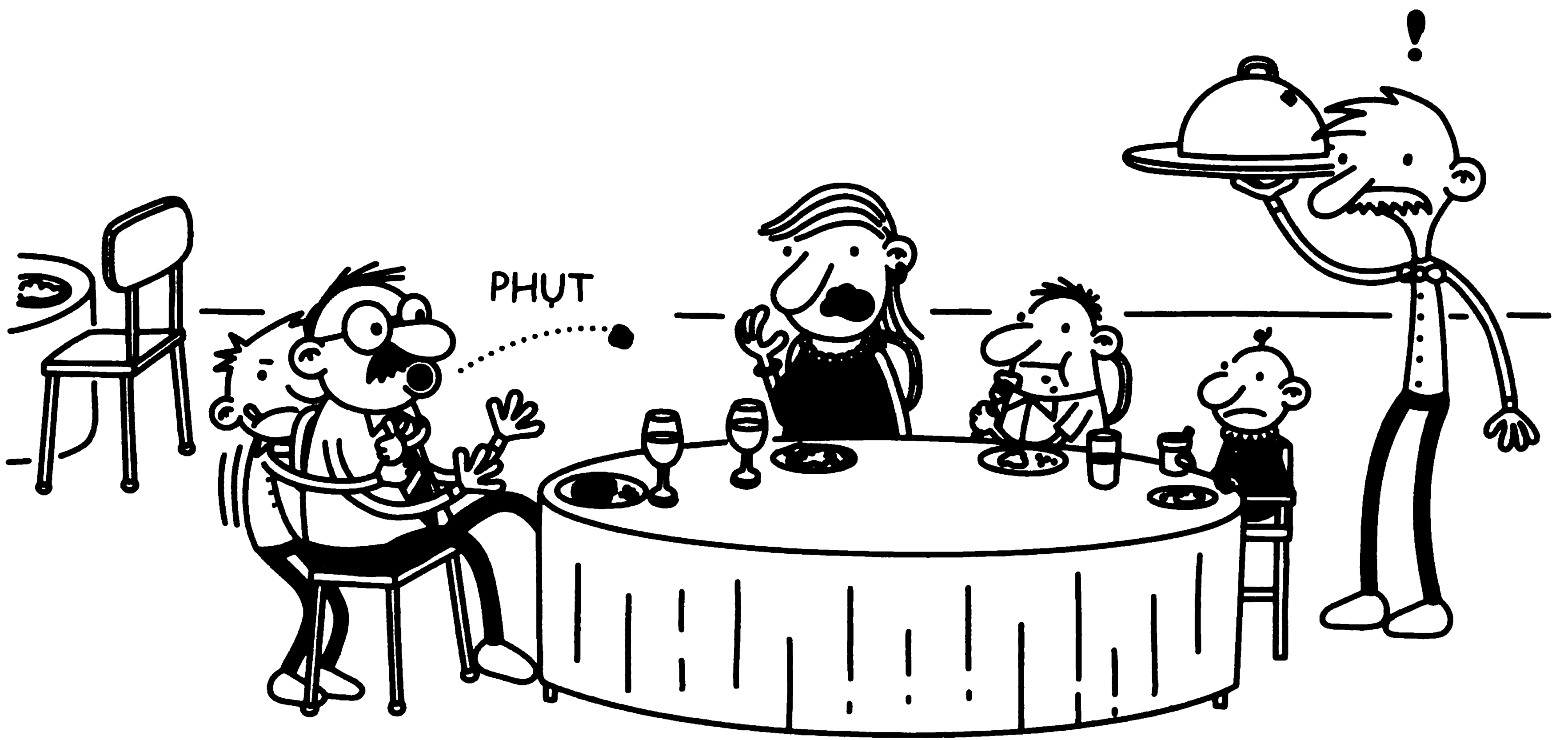
Một ngày nào đó, có thể người ta sẽ biến căn nhà tôi sống thời thơ ấu thành điểm tham quan để các trường đưa học sinh của mình tới trong những chuyến đi thực tế.

Nếu chuyện ĐÓ xảy ra, người ta có thể sẽ muốn xem tất cả những thứ gắn bó với tôi từ bé cho đến khi trưởng thành.

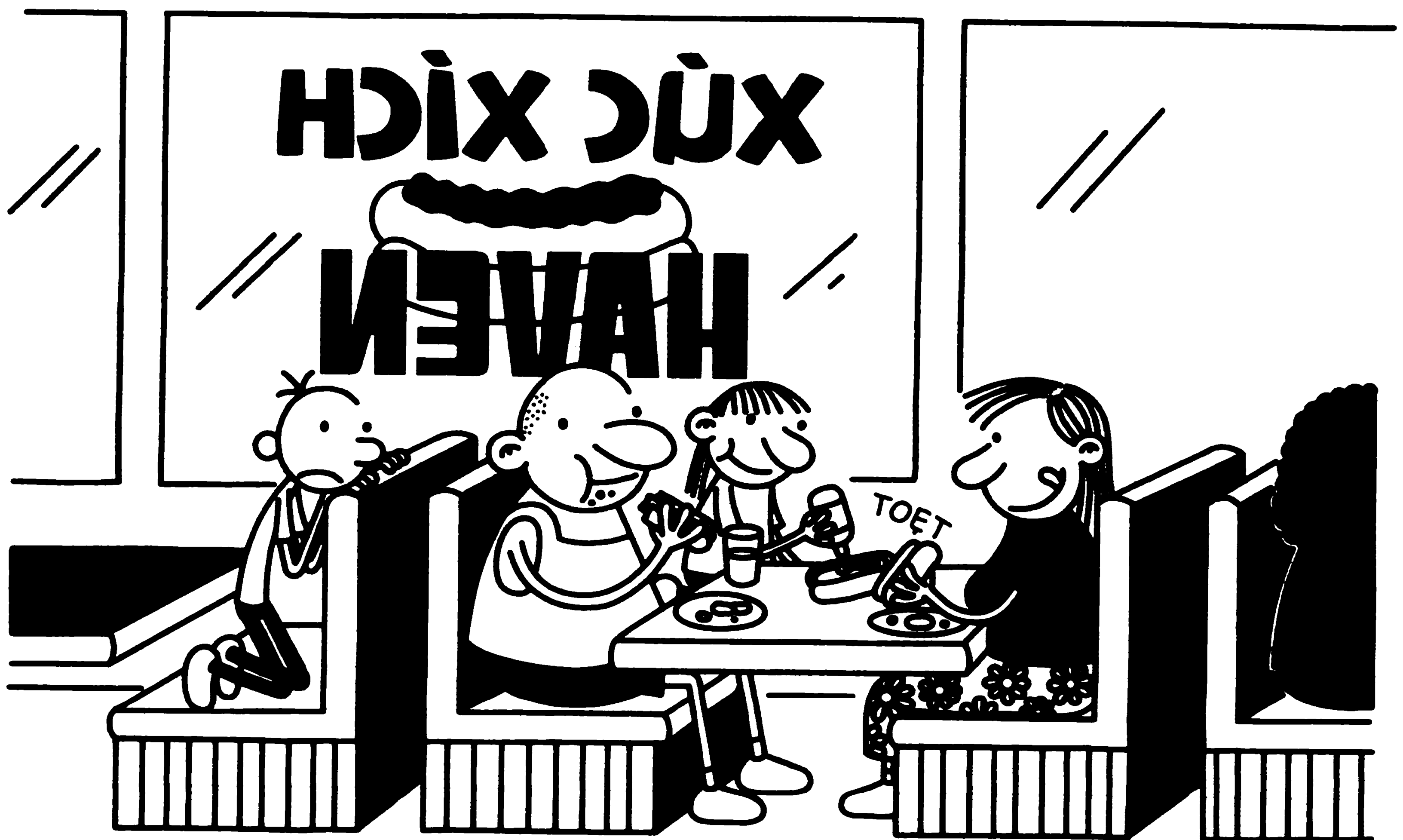

Lý do khiến tôi vẫn CHƯA nổi tiếng là vì khi bạn còn nhỏ, bạn sẽ phải bận bù đầu với chuyện học hành bài vở, thế nên làm gì có thời gian mà tạo dựng DANH TIẾNG cho mình nữa.

Nhưng một trong những cách để trẻ con có thể nổi tiếng thực sự là trở thành NGƯỜI HÙNG. Tối nào bố mẹ tôi cũng xem thời sự và chương trình ấy luôn có câu chuyện về một đứa trẻ đã cứu ai đó khỏi mối nguy hiểm như ngạt thở chẳng hạn.

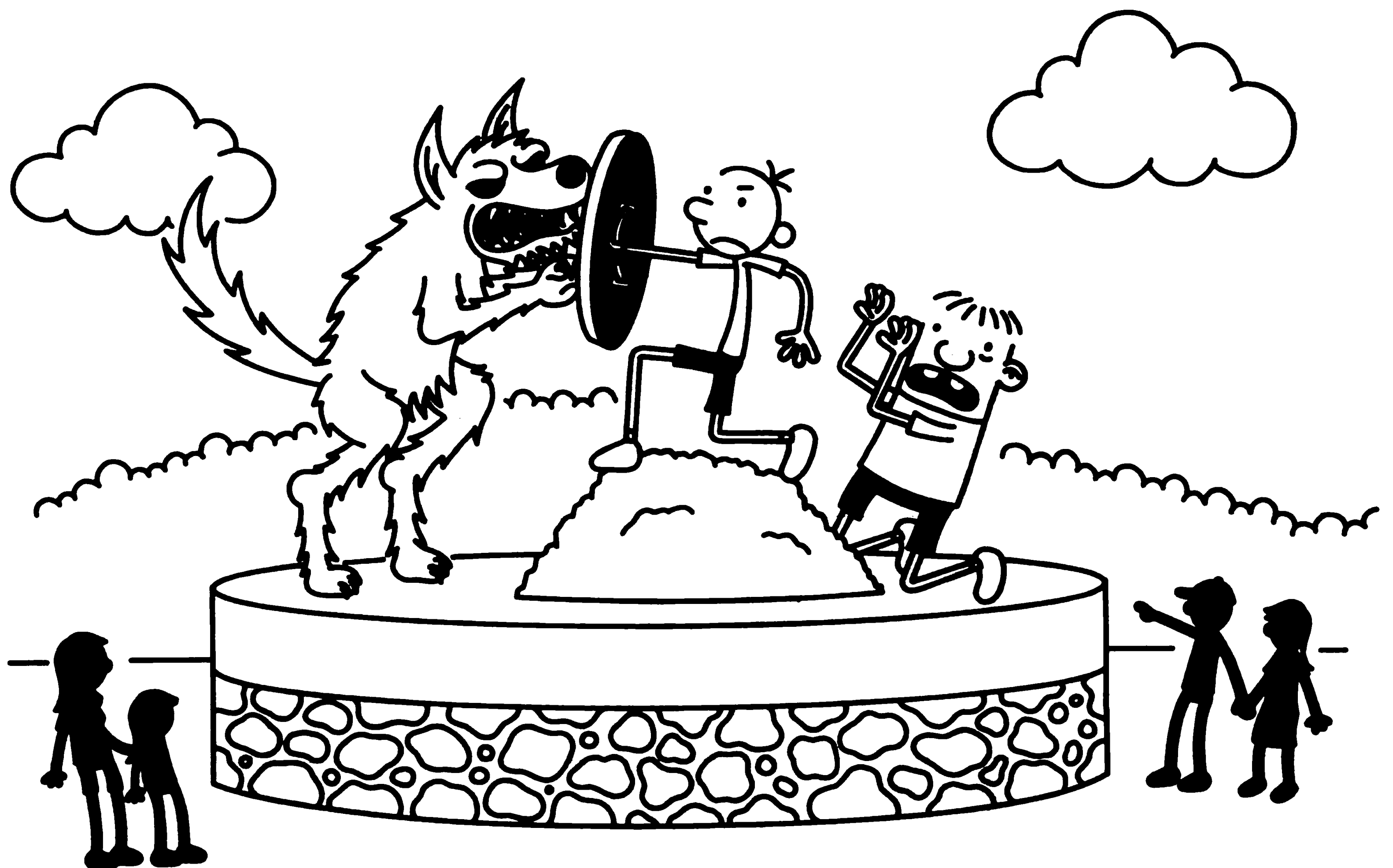

Vấn đề là những cơ hội cứu ai đó bị ngạt đầu có xuất hiện **THƯỜNG XUYÊN**. Tin tôi đi, tôi đã từng cố canh me để chớp lấy cơ hội cho việc kiểu như thế này rồi.

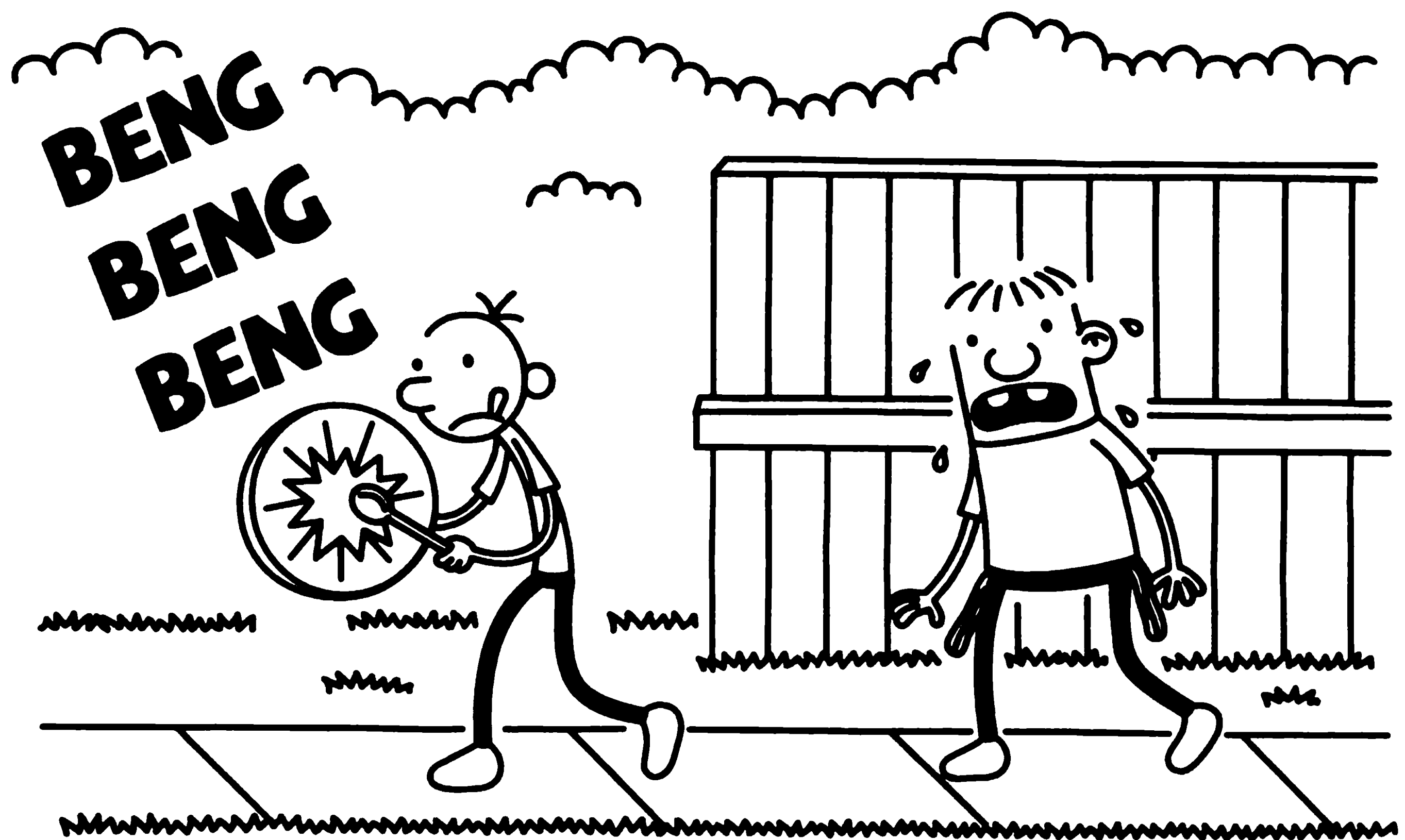

Nhưng tôi đã chán tận cổ việc phải mòn mỏi CHỜ ĐỢI, nên quyết định thử tạo ra tình huống mà tôi CHẮC CHẮN có cơ hội để trở thành người hùng. Tôi cho rằng nếu cứu được ai đó khỏi bị chó tấn công, biết đâu tôi sẽ được người ta đúc tượng và đặt ở công viên thành phố, được thể thì không tôi chút nào.

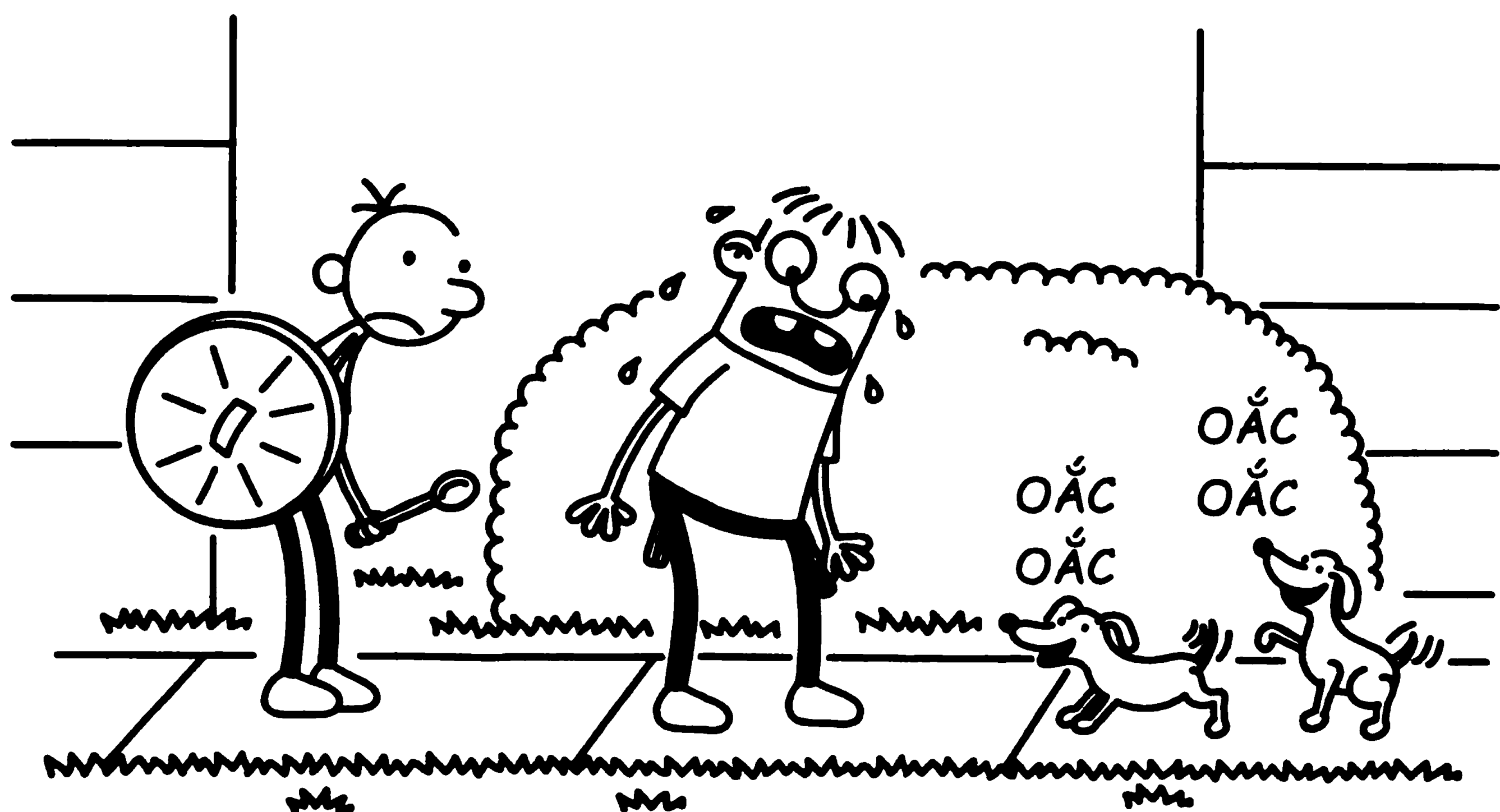
Khi nghe tôi giải thích, Rowley có vẻ không tin lắm vào ý tưởng ấy. Chỉ đến khi tôi bảo rằng có thể nó cũng sẽ trở thành một phần của bức tượng thì thằng bạn tôi đổi giọng ngay tắp lự.

Để thực hiện kế hoạch, tôi lấy một ít thịt hun khói trong tủ lạnh và bảo Rowley nhét vào túi nó. Rồi hai đứa đi loanh quanh trong khu để kiếm vài con CHÓ.

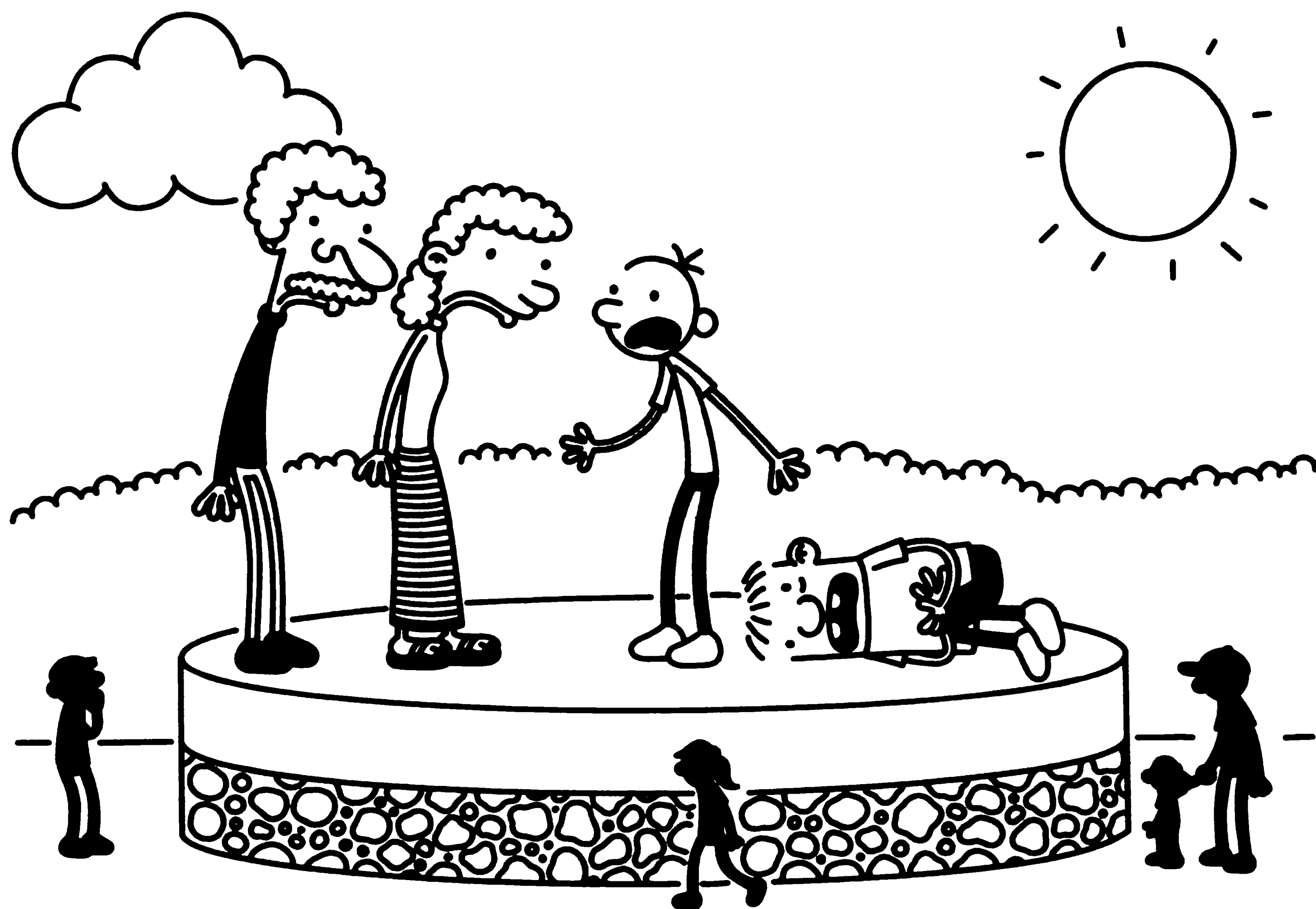

Chúng tôi cuối cùng ĐÃ thu hút được sự chú ý của vài con, nhưng lại không đúng giống chó mà tôi muốn TÌM.

Rowley sợ bị đàn chó bám theo đến mức nó đã XOI luôn chỗ thịt hun khói mà chưa được nấu nướng gì. Tôi nghe nói nếu ăn như vậy có thể HẠI cho sức khỏe nên đã kể cho bố mẹ nó nghe mọi chuyện. Vì vậy, họ đưa Rowley đi khám bác sĩ ngay lập tức.

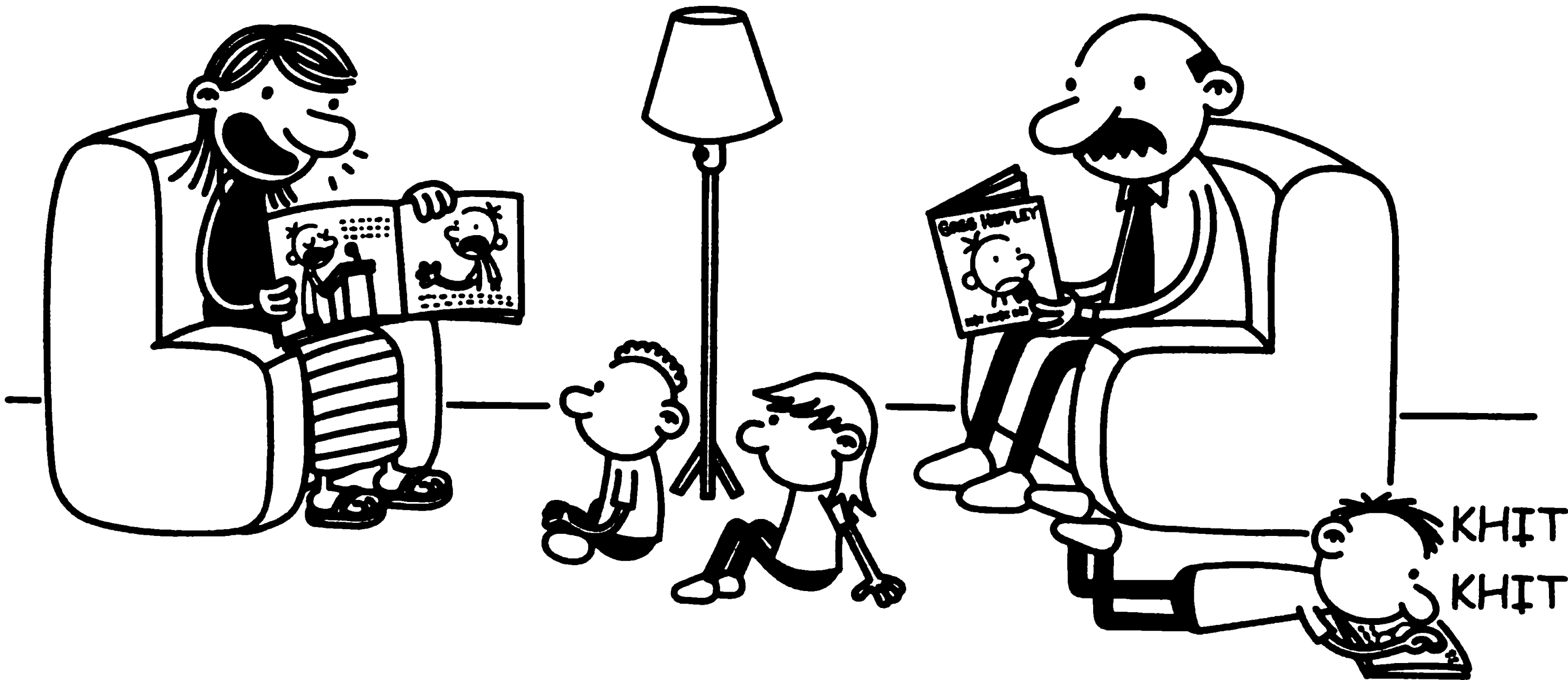
Sau tất cả, tôi nghĩ mình đã cứu mạng Rowley và việc ấy cũng đủ giúp tôi trở thành người hùng rồi. Nhưng tôi không chắc là liệu người ta có đức tượng về hành động đó hay không.

Có khi mong muốn được đức tượng của tôi chỉ là tham vọng quá NHỎ NHỎ. Bởi vì nếu tôi làm việc gì đó THẬT SỰ lớn lao, biết đâu người ta sẽ lấy hẳn ngày sinh của tôi để làm ngày lễ kỷ niệm của cả nước ấy chứ.

Như thế thì thật tuyệt, bởi tất cả mọi người sẽ được nghỉ học hoặc nghỉ làm thêm một ngày và người ta sẽ phải cảm ơn TÔI vì chuyện này.

Vấn đề ở chỗ là bất cứ khi nào được nghỉ học vào ngày tưởng nhớ một nhân vật vĩ đại nào đó, tôi thậm chí chưa bao giờ NGHĨ đến người được lấy tên đặt cho ngày lễ ấy. Vậy thì chỉ hy vọng vào ngày lễ mang tên TÔI, người ta sẽ dành cả ngày chỉ để tưởng nhớ về cuộc đời tôi mà thôi.

Nhưng biết đâu với sự may mắn hiếm hoi của TÔI, có khi người ta chỉ biến ngày ấy thành cơ hội để bán đồ nội thất hay thứ hàng gì đó.

KHUYẾN MÃI

NHÂN KỲ NGHỈ LỄ GREG HEFFLEY

GIẢM GIÁ

SỐC!

CHÉ MÁT-XA!

SOFA!

ĐỆM!

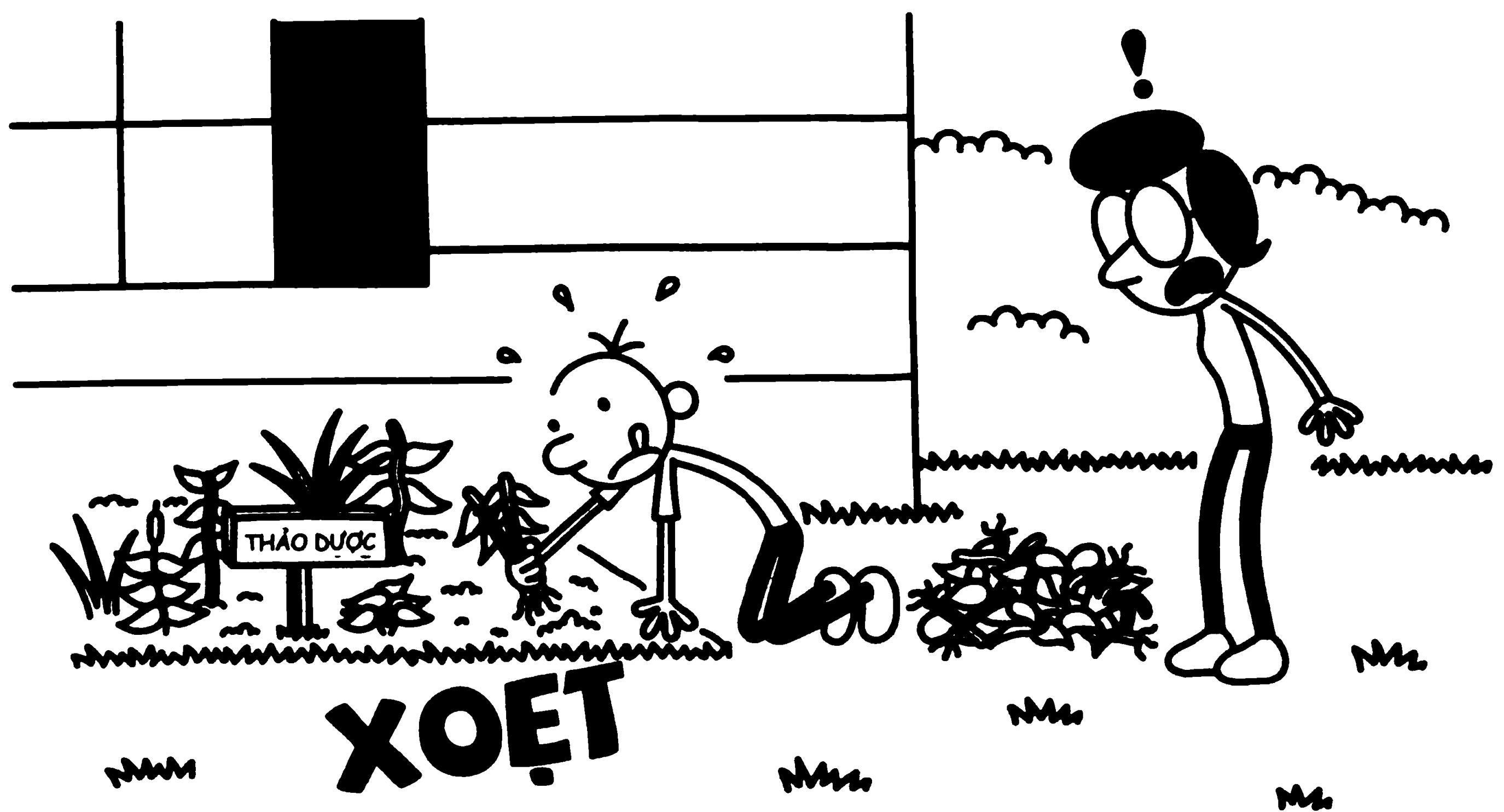
KỆ TỦ!

THÁNG TƯ

Chủ nhật

Mưa suốt những ngày qua đã khiến cây cỏ trong vườn lớn nhanh như thổi. Điều đó thực sự khó chịu, bởi nhiệm vụ dọn vườn luôn là của TÔI.

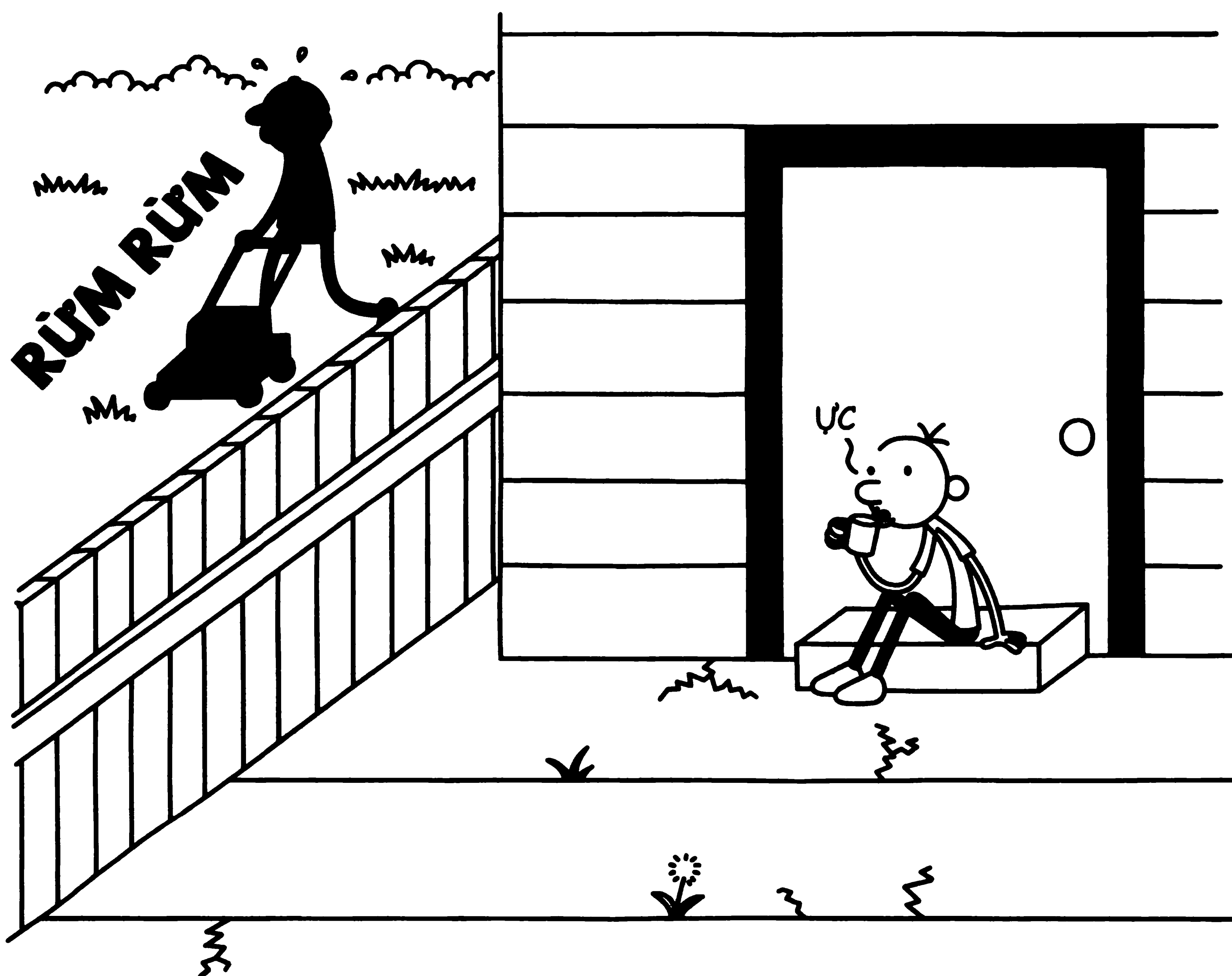
Không hiểu tại sao mẹ lại giao cho tôi công việc này, vì mẹ thừa biết tôi không GIỎI làm việc đó. Tôi còn không phân biệt nổi cây dại với cây ĐƯỢC trồng trong vườn nên luôn nhổ nhầm.

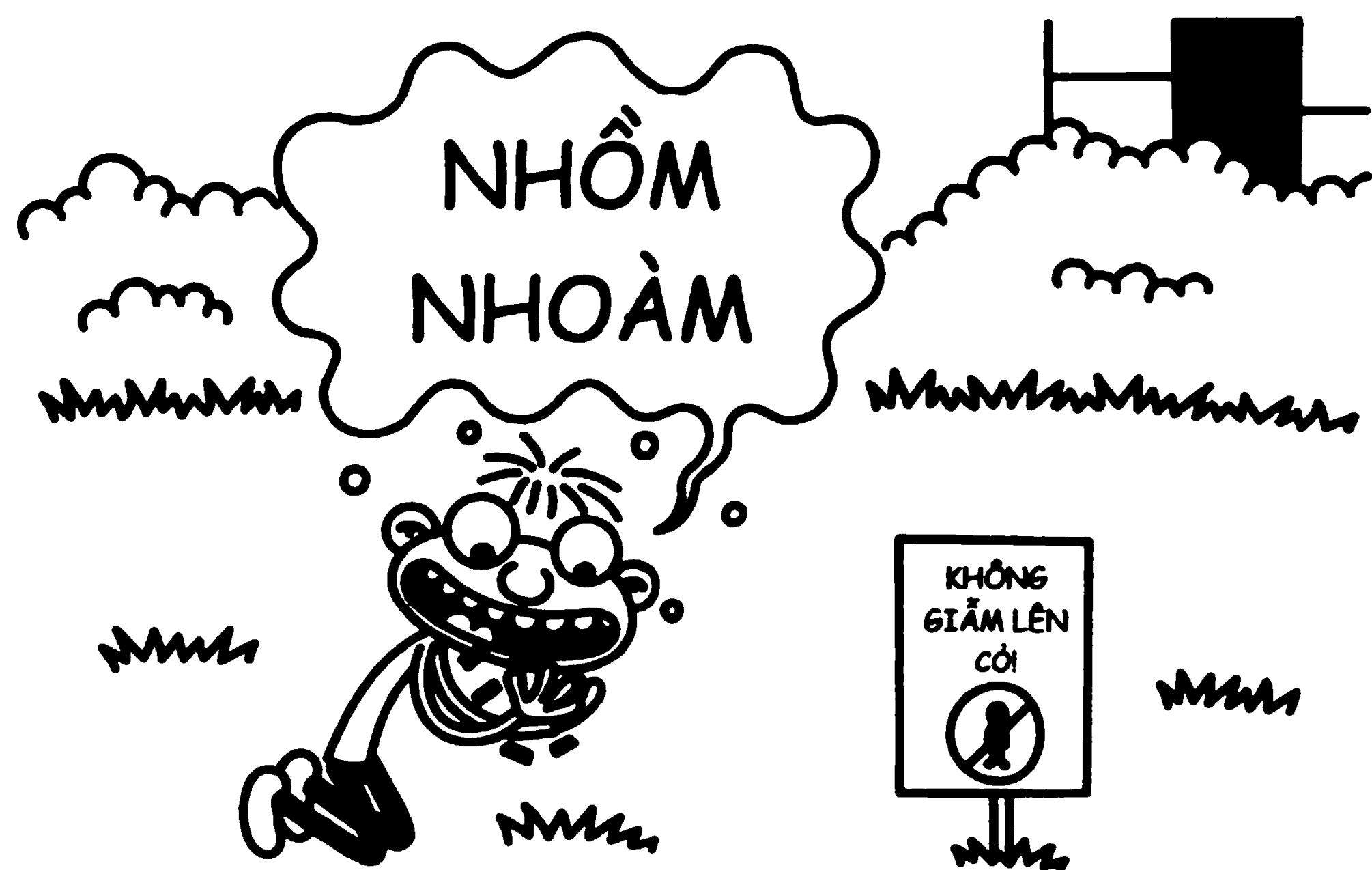
Thực ra đến giờ tôi vẫn chưa tin là CỎ sự khác biệt giữa cây trồng và cây dại. Và tôi dám cá là, trên thế giới này có những nơi mà người ta tin rằng MĂNG TÂY là cây dại. Biết đâu ngay lúc này cũng có đứa tầm tuổi tôi đang chống mộng nhổ bỏ loại cây ấy cũng nên.

Tôi không hiểu tại sao người ta không coi những THẨM CỎ là cây dại nhỉ, bởi theo TÔI thấy thì chúng chắc chắn là cây dại. Có điều những người như bố tôi chẳng hạn, thường mất cả kỳ nghỉ cuối tuần cố chăm cho bãi cỏ trông ra dáng để còn hãnh diện với hàng xóm.

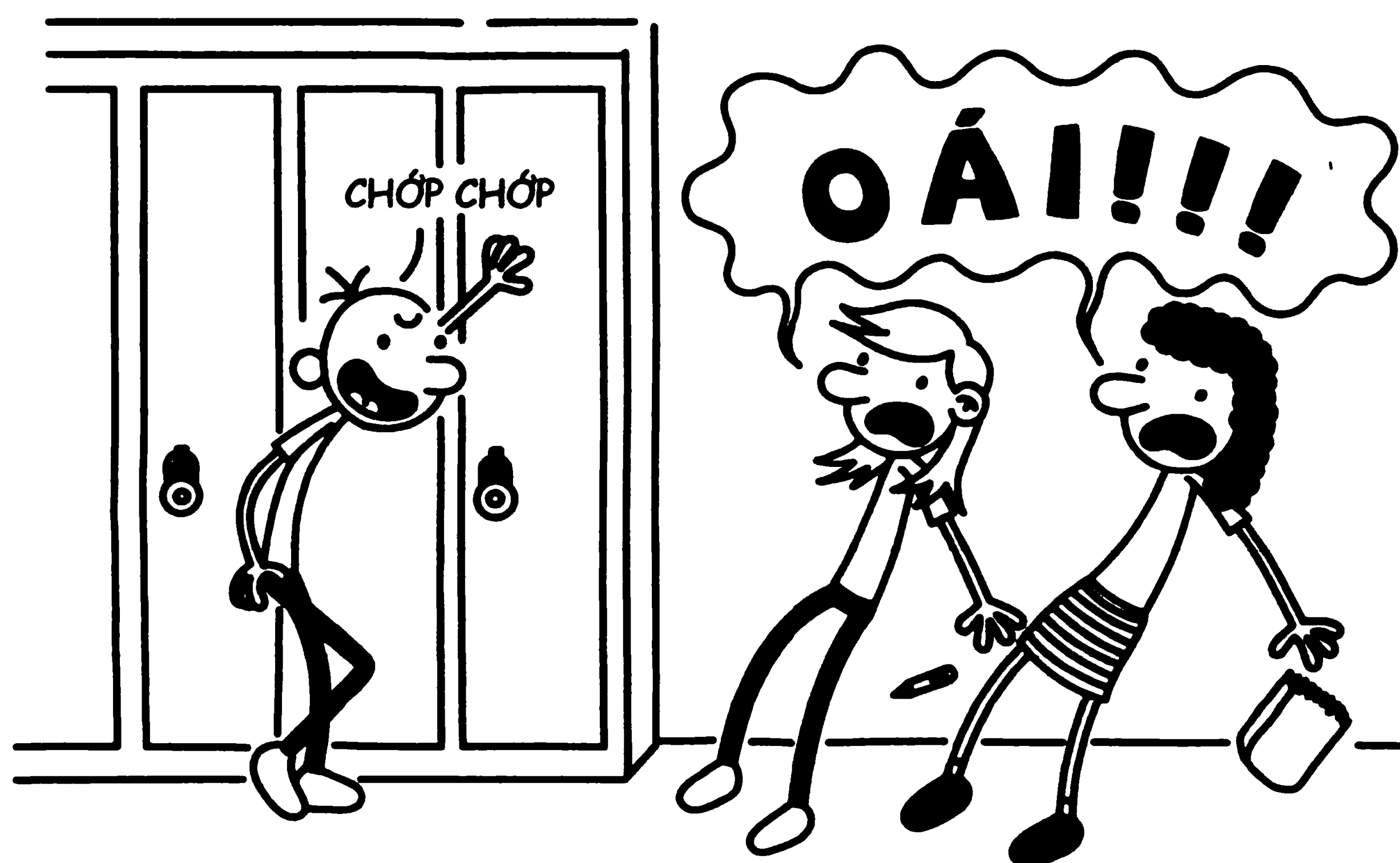
Nói cho bạn nghe nhé: khi nào có chỗ ở RIÊNG, tôi sẽ LÁT gạch toàn bộ sân vườn. Như thế thì tôi có thể dành hết những ngày nghỉ cuối tuần để mà HƯỞNG THỤ cho nhân thân.

Hơn nữa còn tiết kiệm được cả GIA TÀI nhờ việc lát sân. Còn bố tôi thì đã tiêu cả một ĐỒNG TIỀN cho phân bón cỏ. Tôi thấy thứ đó đâu có TỐT cho con người. Minh chứng chính là thằng Fregley hàng xóm - cái thằng lúc nào cũng mò ra sân nhà nó ngay sau khi người ta vừa phun thuốc cỏ.

Tôi dám cá là tất cả những thứ hóa chất dùng cho cỏ này sẽ gây ra đột biến GEN của con người. Thế nên, nếu tôi có mọc ra con mắt thứ ba hay đại loại thế thì toàn bộ tội lỗi này đều là do BỐ MẸ tôi.

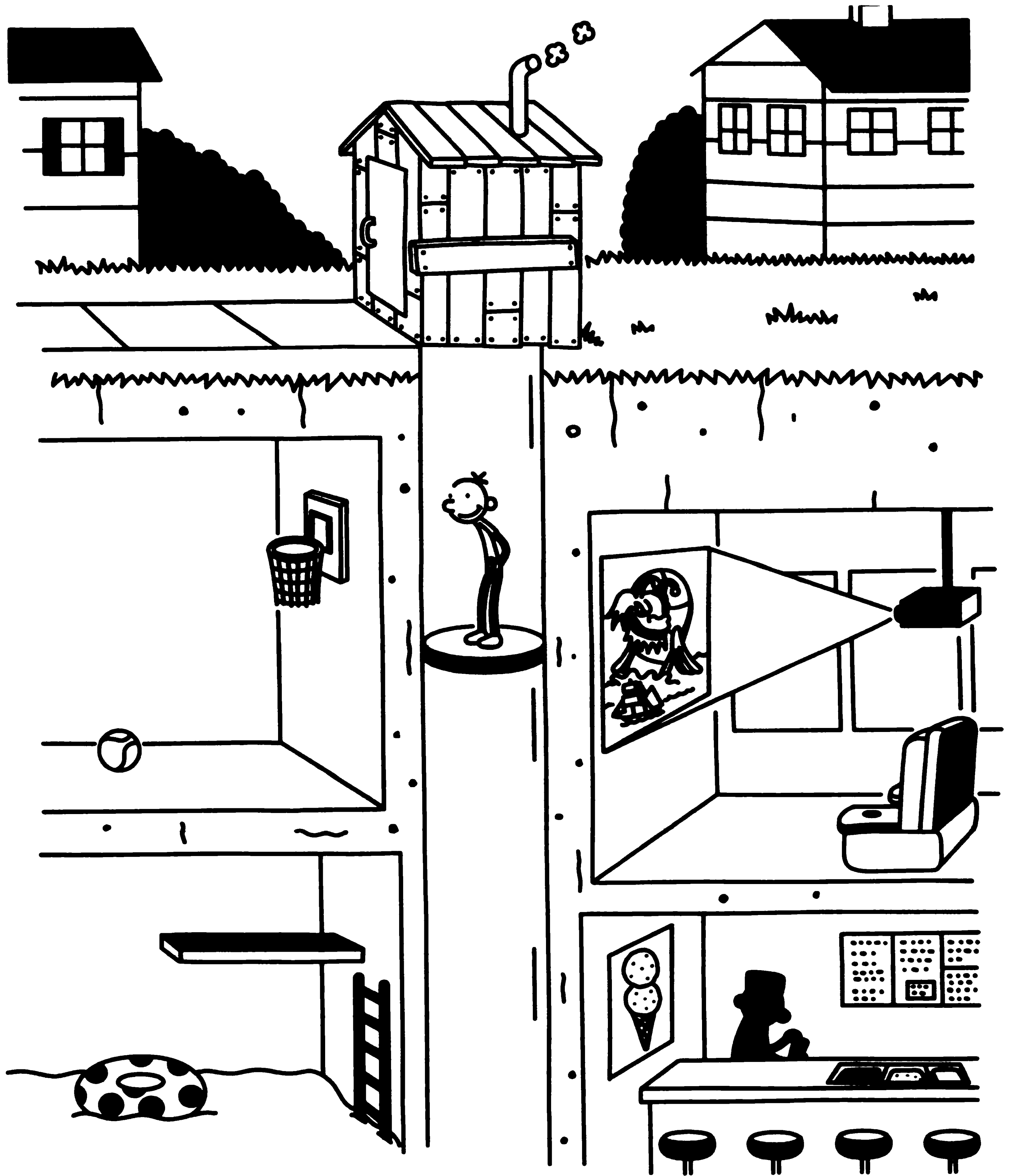

Khi nào tôi có nhà riêng, tất tần tật MỌI THỨ
trông sẽ khác hoàn toàn chứ không phải chỉ riêng
gì BÃI CỎ.

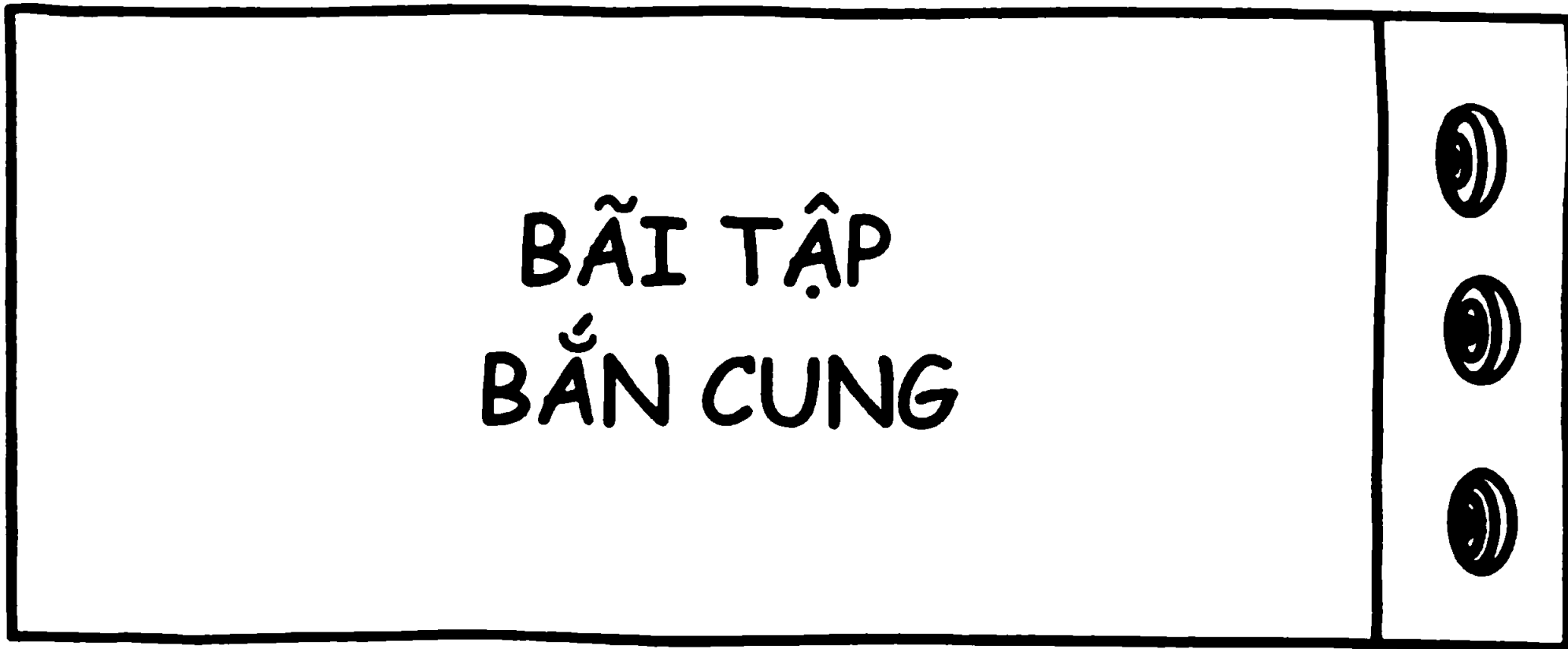
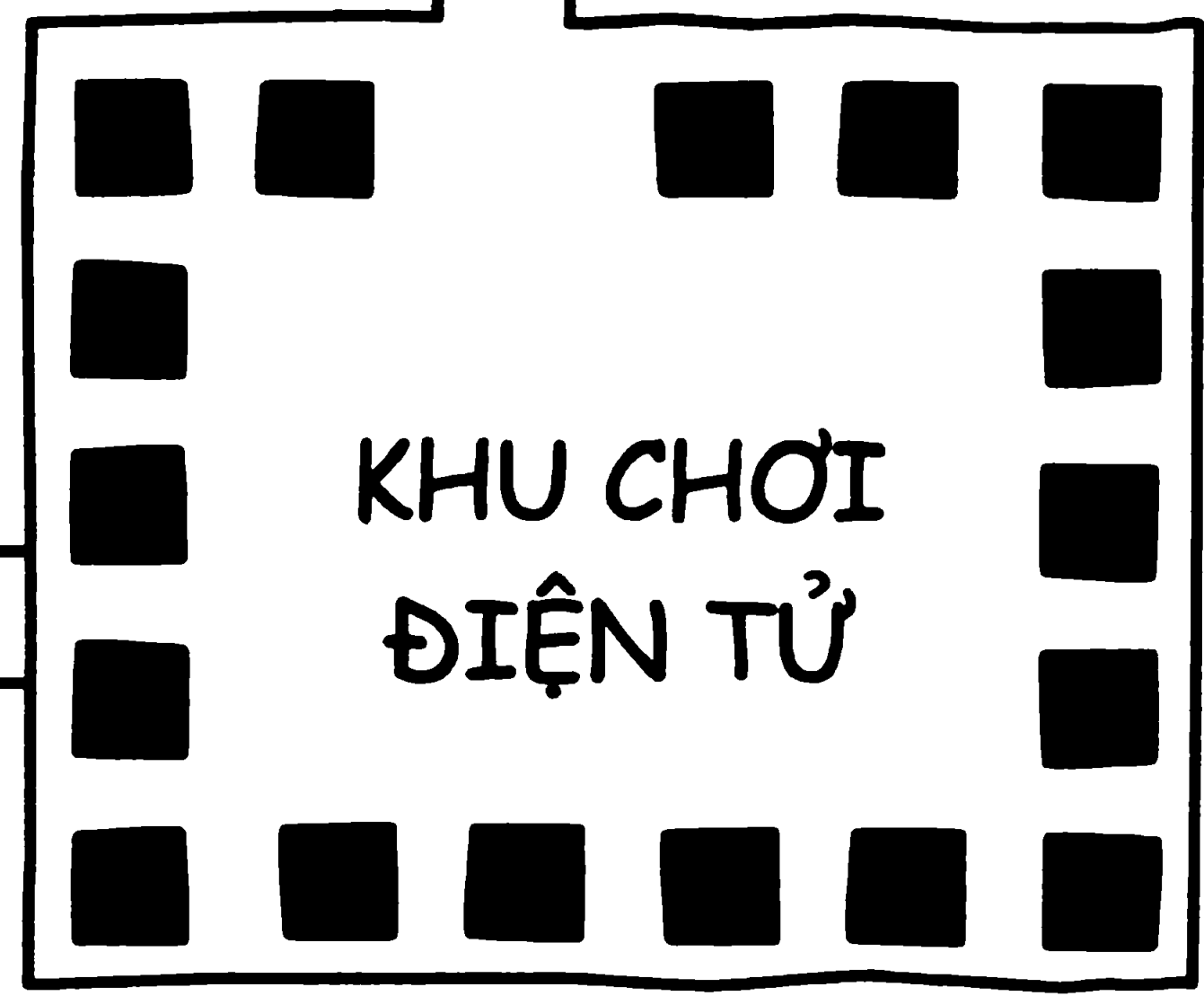
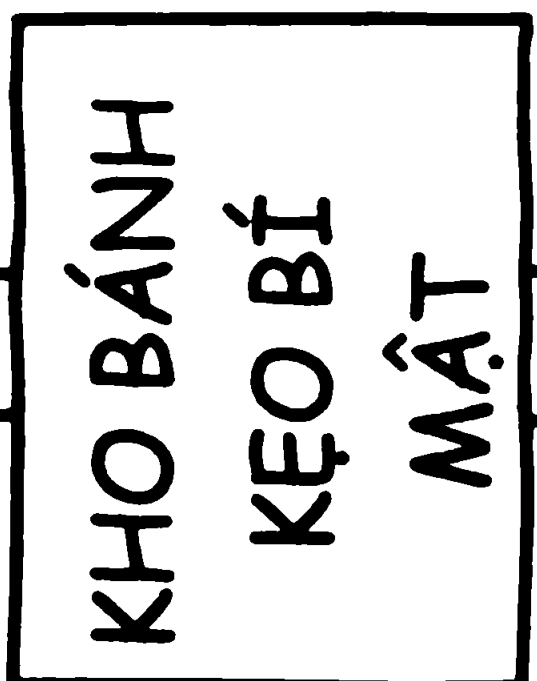
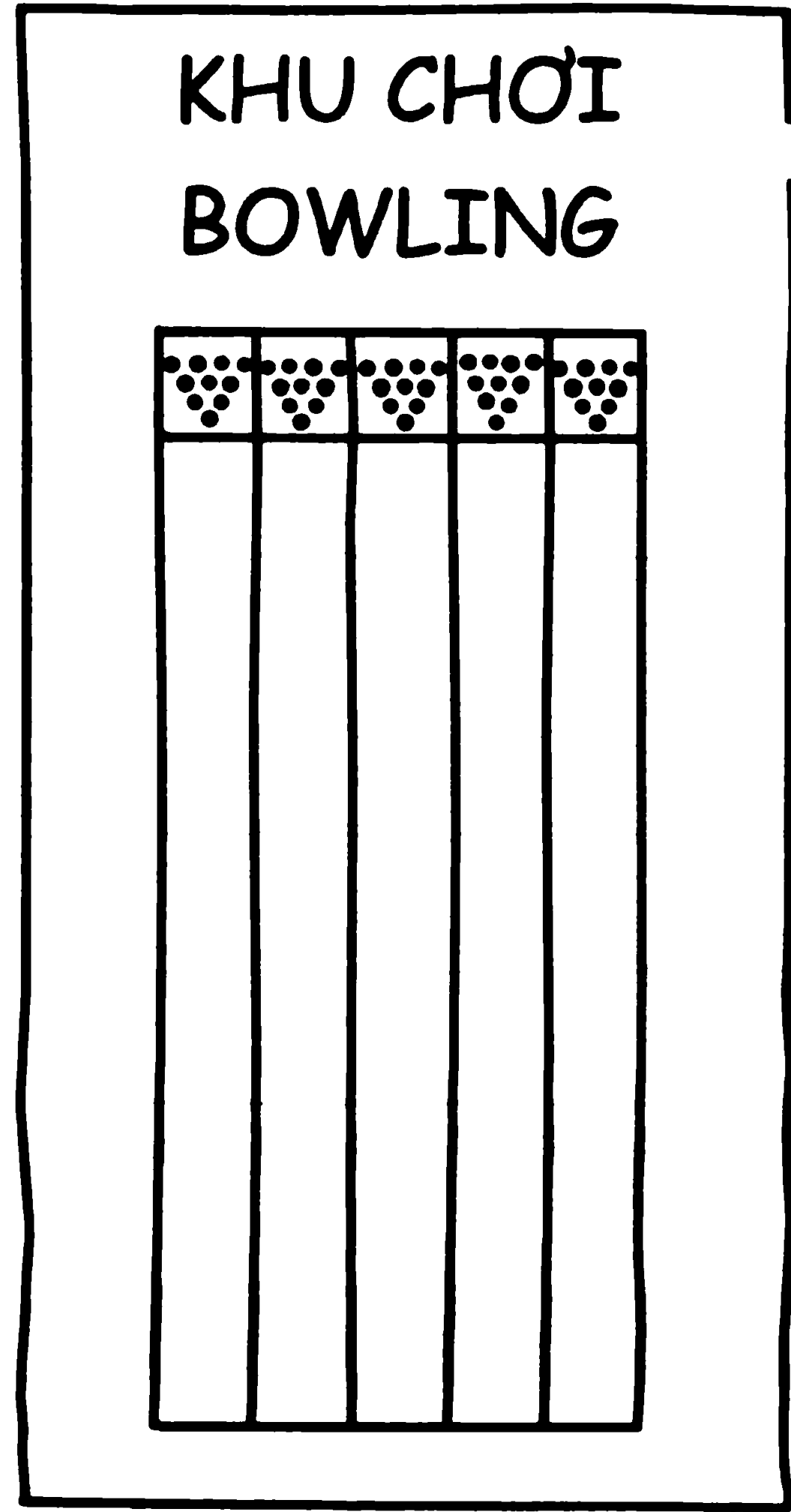
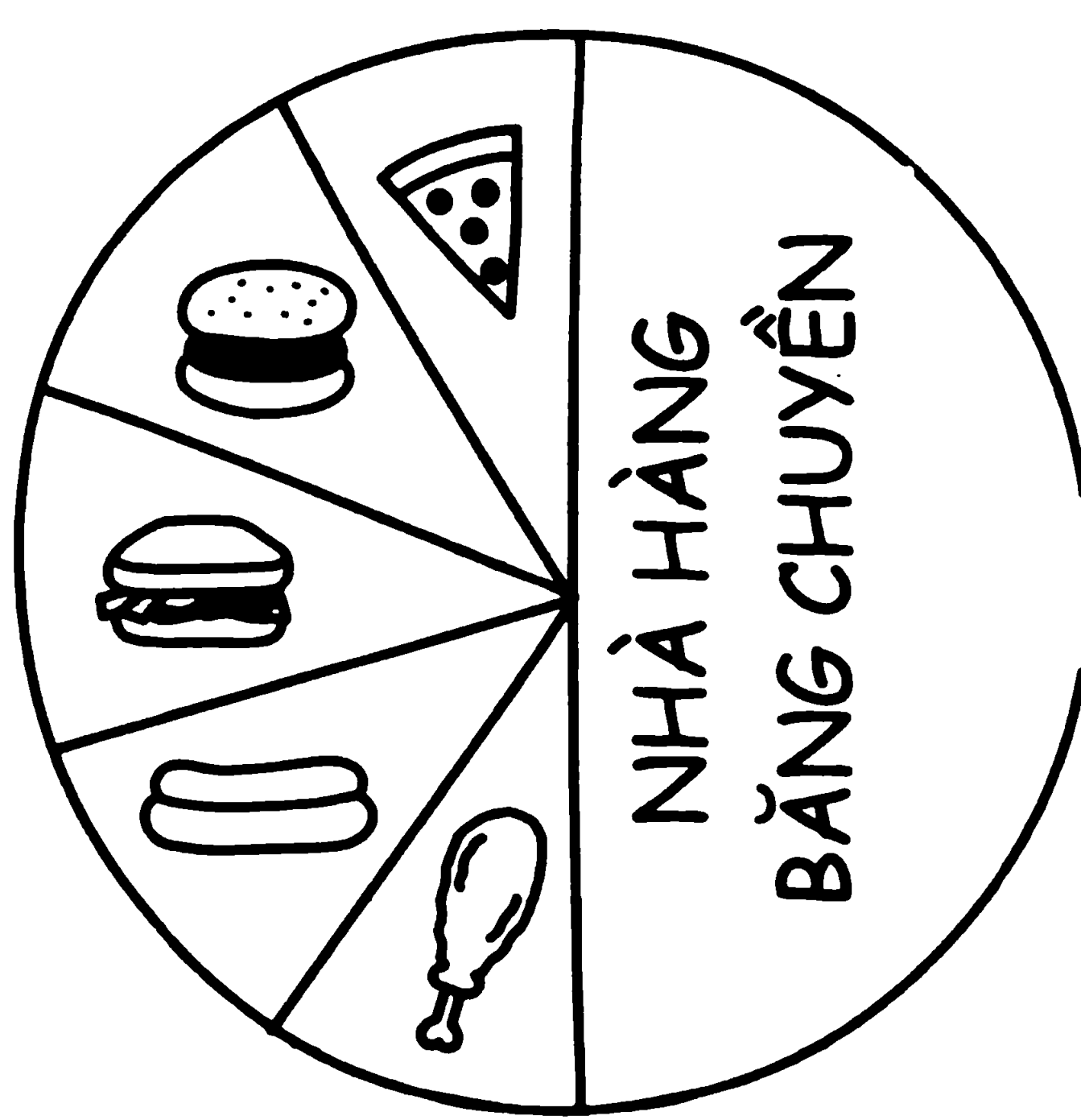
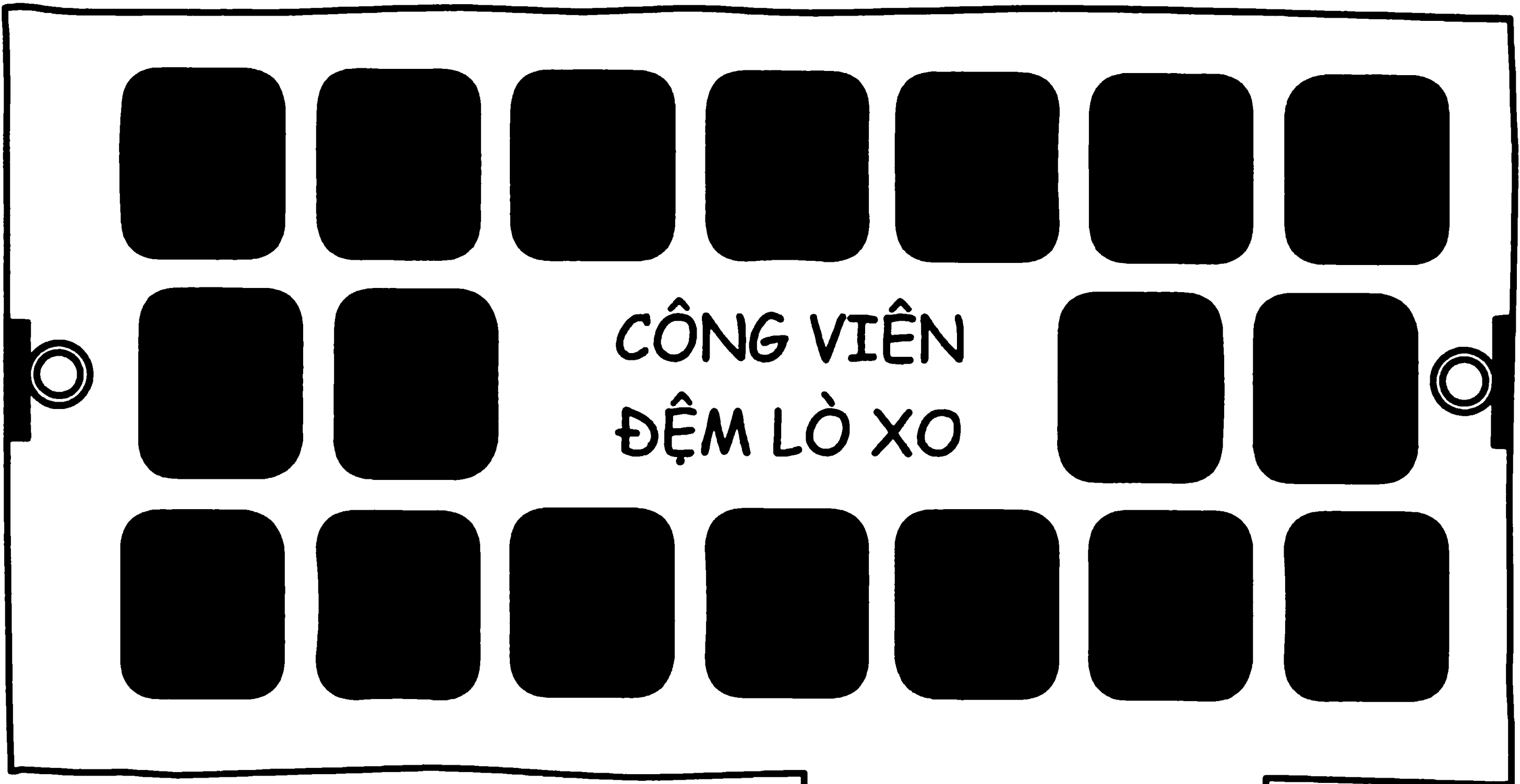
Tôi TỪNG tưởng tượng là mình sẽ sống trong một
biệt thự rộng thênh thang có cánh cổng khổng lồ.
Nhưng rồi tôi nhận thấy rằng nếu là người nổi tiếng,
mọi người sẽ biết ngay tôi SỐNG ở đâu.

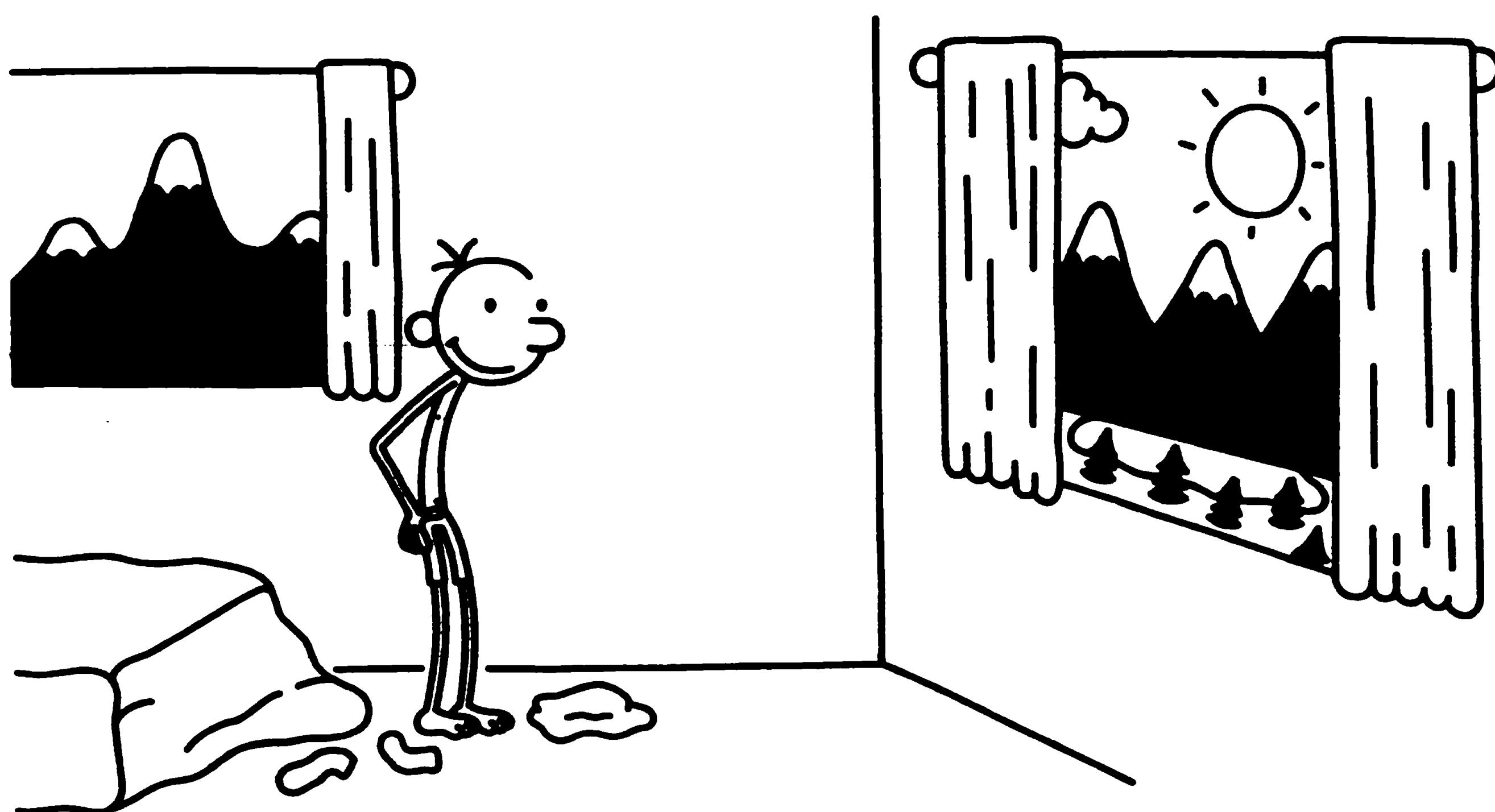
Thế nên kế hoạch MÔI của tôi là xây một căn nhà thật NHỎ để người khác khỏi chú ý. Rồi tất cả những thứ HAY HO sẽ nằm toàn bộ DƯỚI LÒNG ĐẤT.

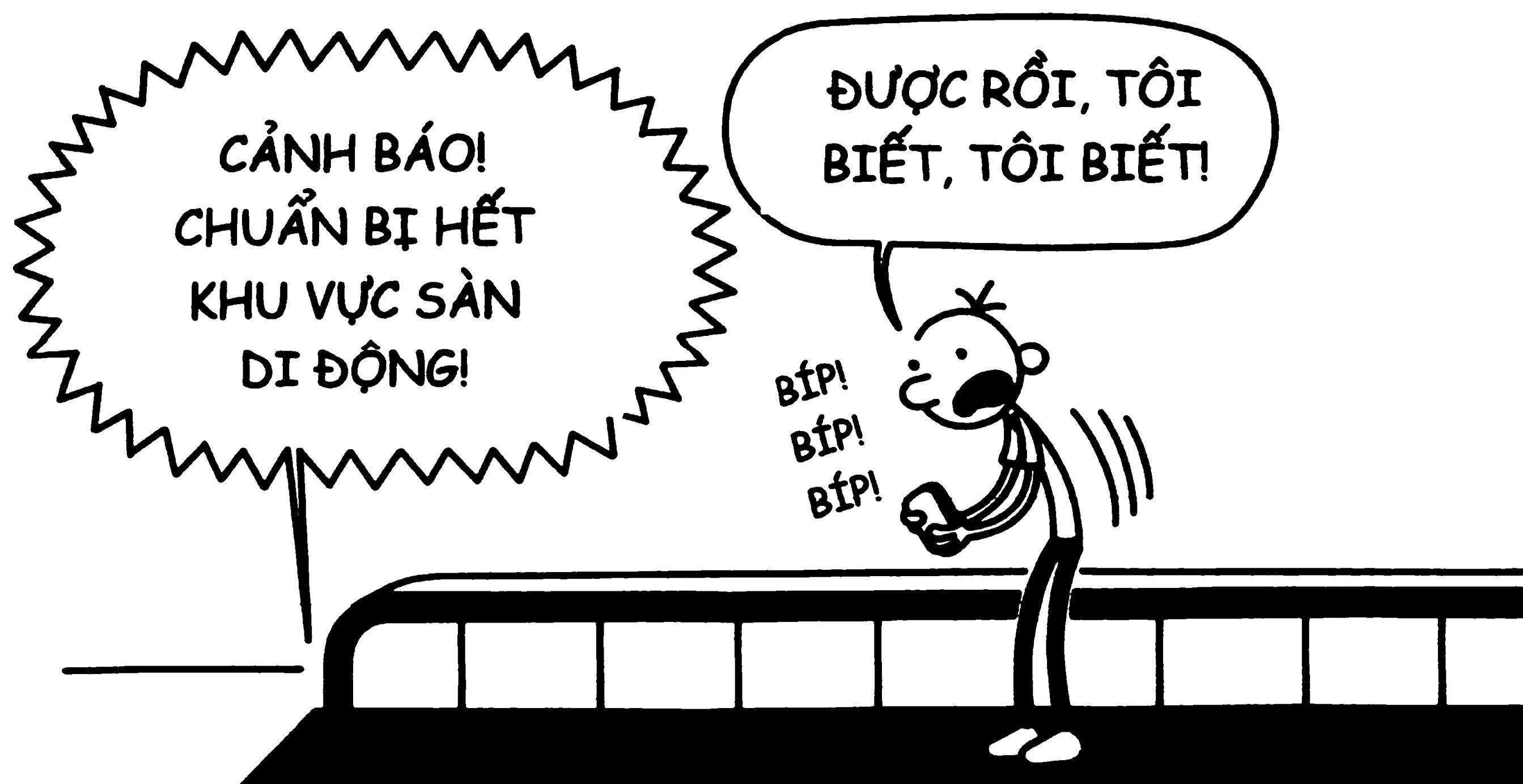
Tôi đã có ý tưởng sắp đặt mọi thứ ở từng tầng. Thật ra tuần trước tôi mới thiết kế xong tầng năm và có lẽ đây là tầng tôi TÂM ĐẮC nhất.

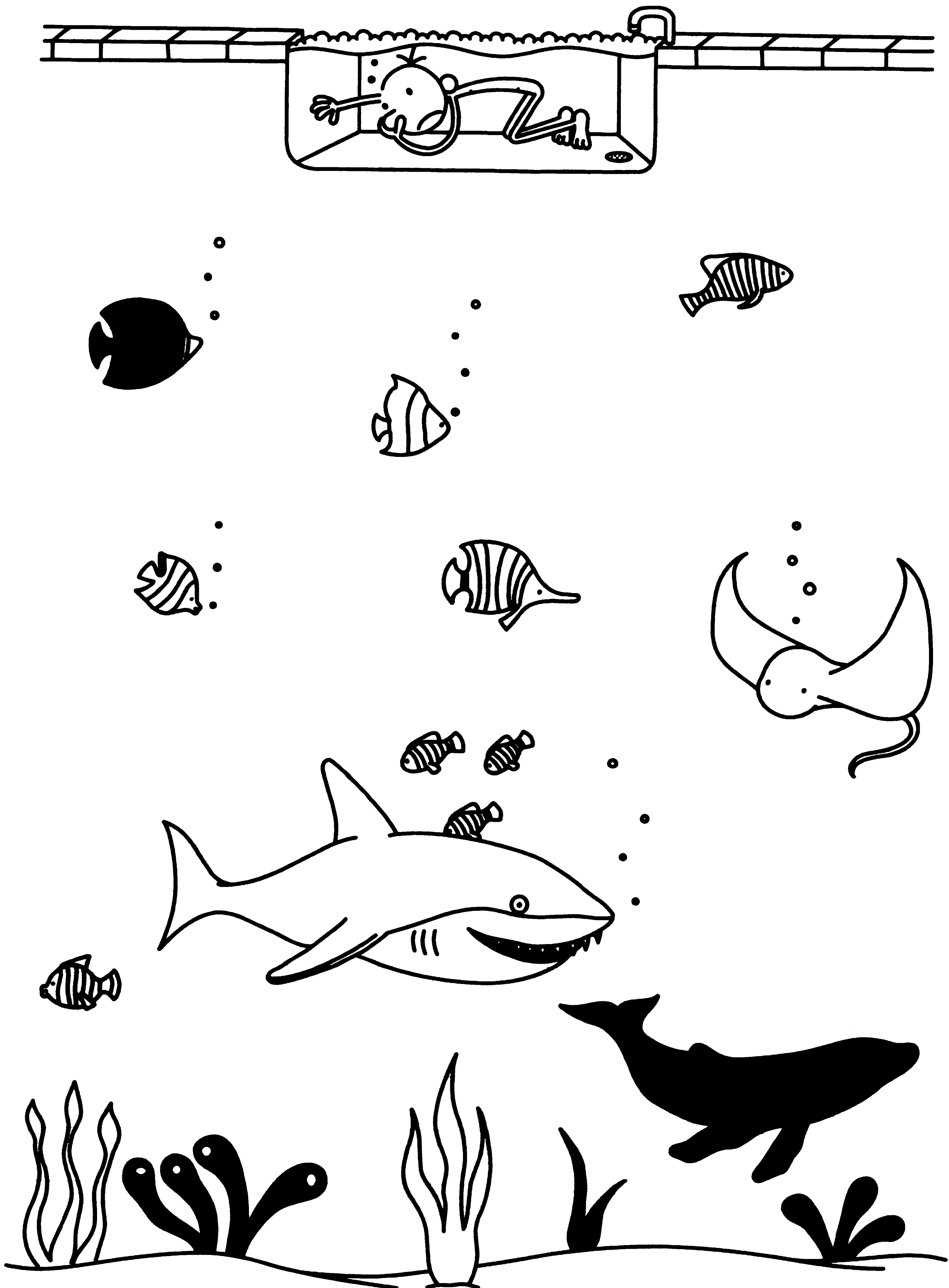
Vì ông anh Rodrick của tôi cũng sống ở tầng hầm, nên tôi hơi lo lắng về việc sống DƯỚI LÒNG ĐẤT, tôi không chắc việc ấy có TỐT CHO SỨC KHỎE hay không. Tôi sẽ lắp thật nhiều rèm trang trí TRÔNG giống như cửa sổ, để có cảm giác mình đang sống trên mặt đất.

Căn nhà của tôi sẽ rất RỘNG, nên việc đi từ phòng nọ sang phòng kia cũng phải mất tương đối thời gian. Vì vậy, tôi tính sẽ lắp sàn di động ở mọi góc ngách.

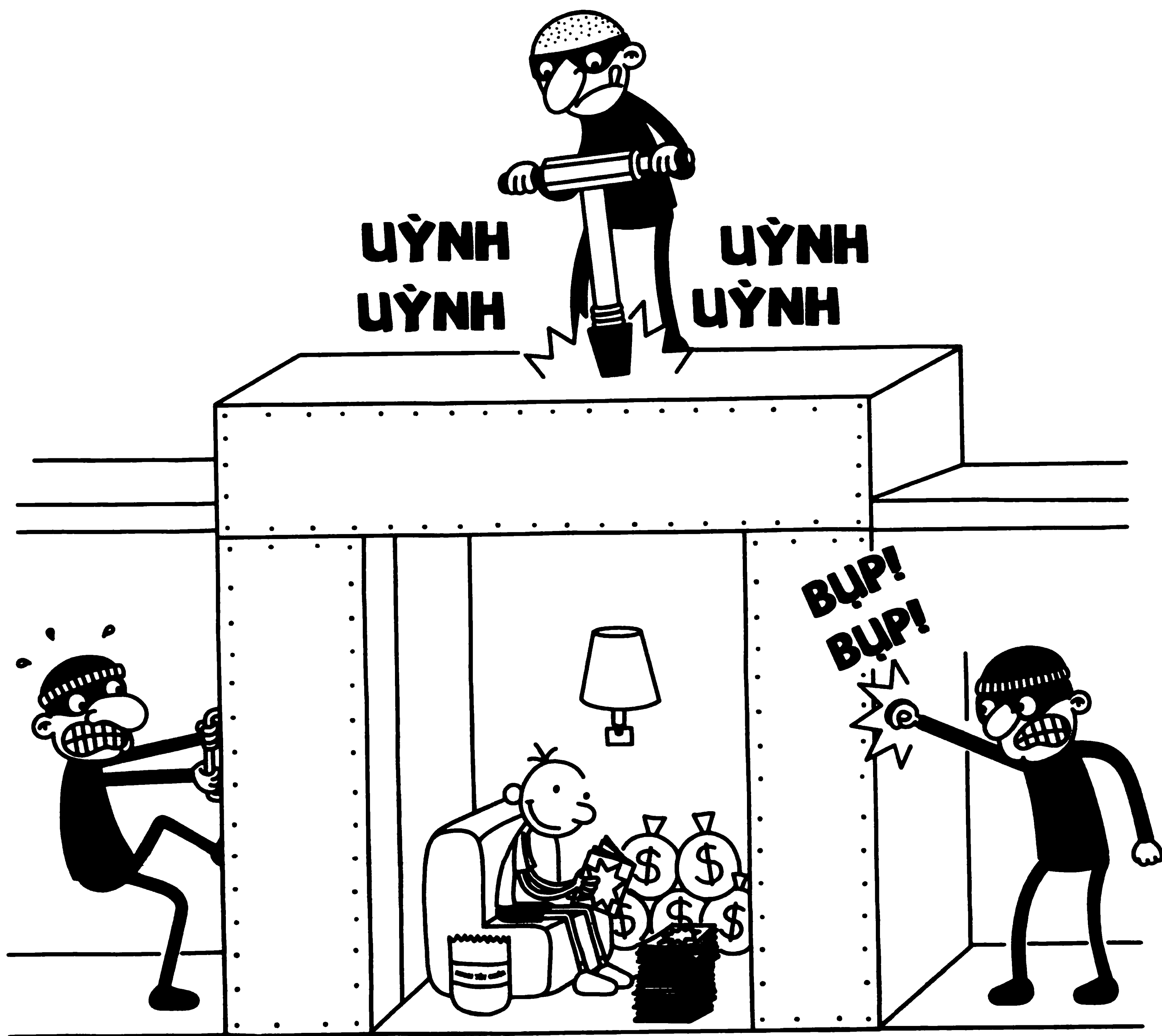

Bồn tắm sẽ được làm hoàn toàn bằng kính, đặt trong một thủy cung khổng lồ. Vậy là khi tắm, tôi có thể cảm thấy mình như đang ở dưới ĐẠI DƯƠNG.

Hệ thống an ninh của căn nhà sẽ thuộc hàng SIÊU công nghệ. Tôi đã thiết kế đủ mọi loại bẫy để đón tiếp bất cứ kẻ nào tìm cách đột nhập vào nhà mình.

Giả sử có kẻ nào đó may mắn qua được cửa trước thì hẳn cũng phải xoay xở cho tới lúc mệt nhoài, trong khi tôi chỉ việc ngồi đợi ở phòng an toàn có tường thép dày tới cả mét.

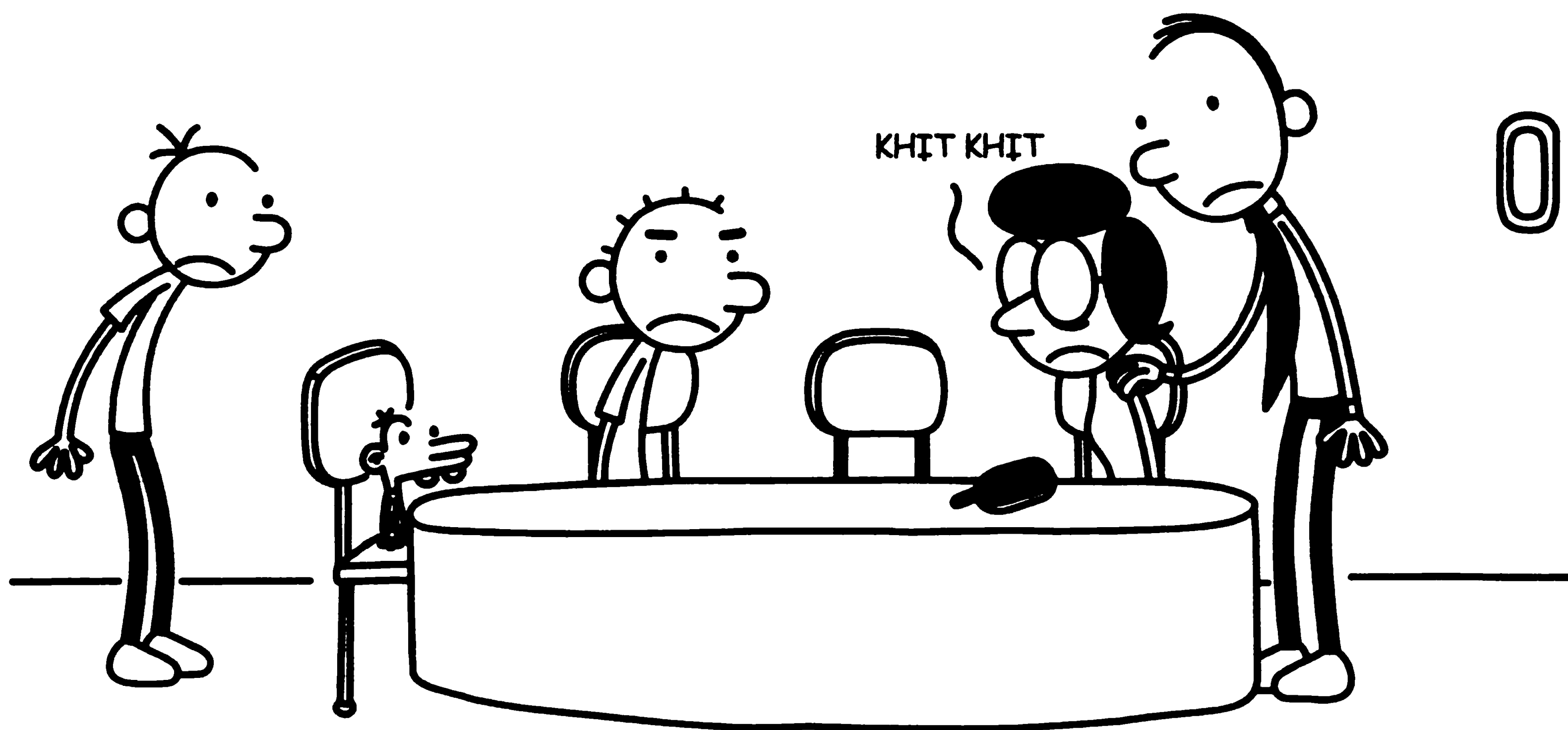
Chắc tôi sẽ thường xuyên tổ chức tiệc tùng hay sự kiện gì đó để người khác có cơ hội tới xem nhà tôi định thế nào. Nếu họ có ý định ở lại quá MUỘN thì tôi sẽ có cách tổng cổ họ trở lại mặt đất.

Những thiết bị này cũng khá TỐN KÉM, nên tôi chắc sẽ phải mất chút thời gian mới dành dụm đủ tiền sắm được. Nhưng việc lên kế hoạch sẵn từ BÂY GIỜ cũng không phải quá sớm.

Thứ Sáu

Tối qua, tôi đang làm bài tập về nhà trong phòng thì bố gọi xuống tầng dưới. Tôi thấy mẹ đang ngồi ở bàn ăn, nhìn rất buồn bã.

Bố thông báo bà Reba đã qua đời trong khi đang ngủ. Nhưng vì tôi có quá NHIỀU bà nên ban đầu tôi không nhớ nổi bà Reba là người nào.

Mẹ nhắc tôi rằng, bà Reba là người thường gửi cho tôi những lá thư đầy hờn dỗi mỗi khi tôi quên viết lại thư cảm ơn bà đã gửi tiền mừng sinh nhật. Bây giờ thì tôi đã biết CHÍNH XÁC bà là ai.

Tôi đoán MANNY cũng nhớ ra bà Reba, bởi nó có vẻ khá buồn vì tin bà đã mất.

Thế nên tối nay khi đi ngủ Mẹ đọc cho Manny nghe cuốn sách mà mẹ đã đọc cho tôi khi cụ Meemaw qua đời.

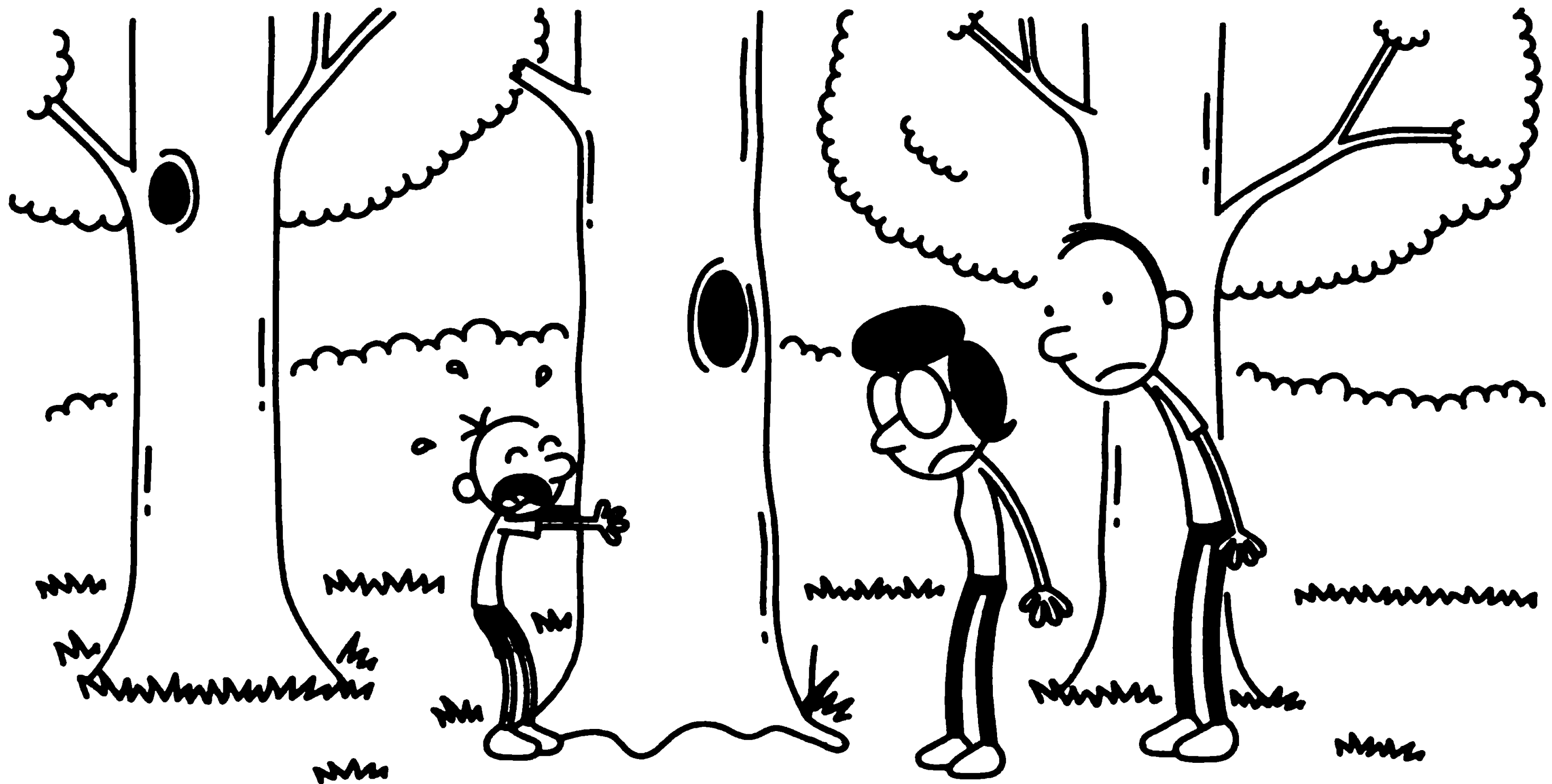

Mẹ tôi có một GIÁ chất đầy những cuốn sách về Thú mỏ vịt Preston, mỗi cuốn nói về một chủ đề riêng. Và lần nào cũng vậy, mỗi khi tôi vướng phải vấn đề MỚI là mẹ sẽ lôi ngay ra một cuốn.

Khi thấy những cuốn sách ấy trong tủ của mẹ, tôi đọc ngẫu nhiên chỉ trong một buổi chiều. Nhưng lẽ ra tôi đừng làm thế thì hơn, bởi những cuốn sách ấy đã biến tôi thành kẻ YẾU ĐUỐI lúc nào cũng lo lắng.

Trong đồng sách đó, có một cuốn kể Thú mở vịt Preston buồn thế nào khi một cái cây trong sân nhà bị chết và sẽ phải chặt bỏ. Hừm, khi bố mẹ thông báo cần phải chặt bỏ một cây chết trong sân NHÀ TÔI, tôi đã LÀM LOẠN lên.

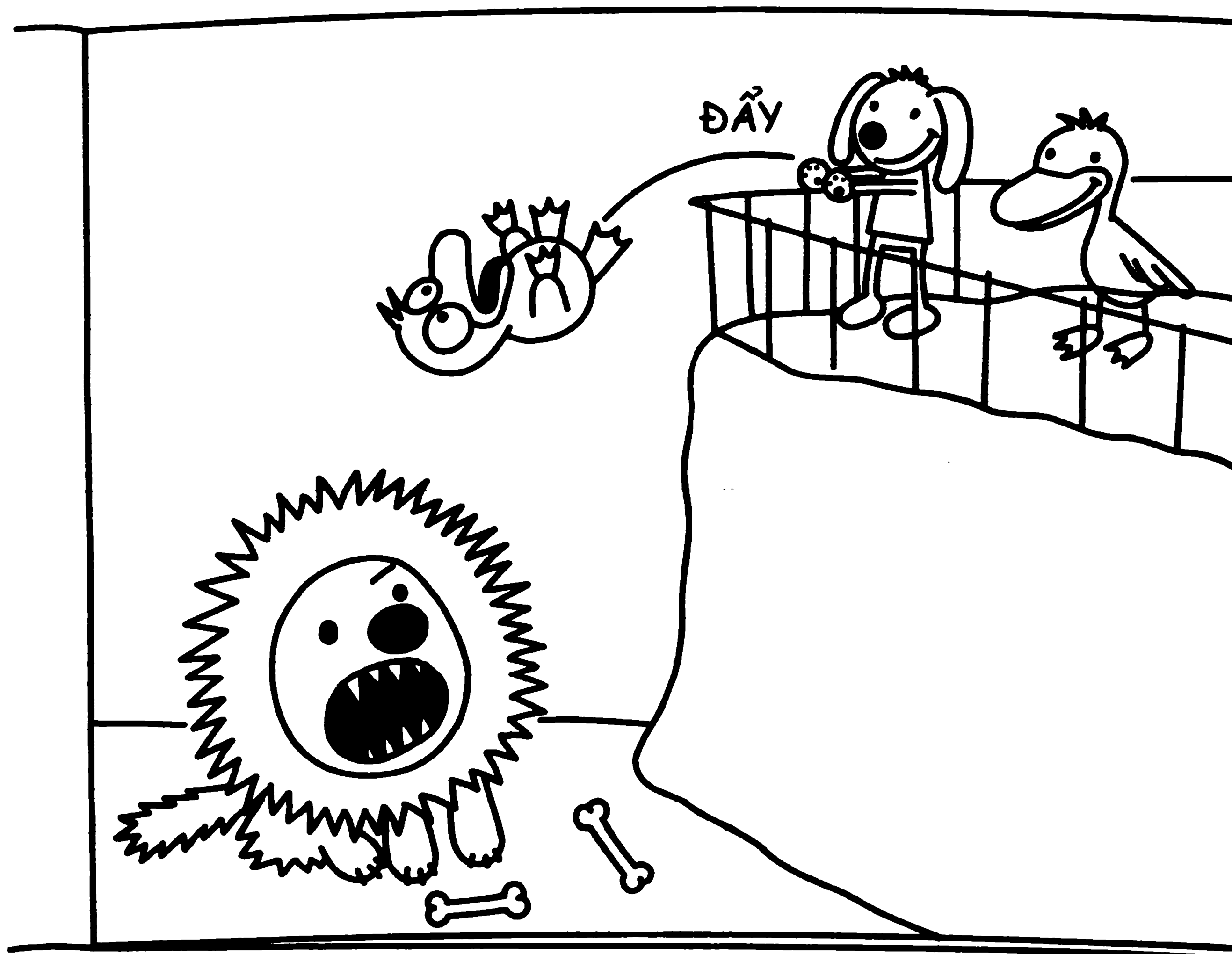
Vậy nên, bố mẹ quyết định KHÔNG chặt cái cây ấy nữa. Và sau đó chỉ vài tuần, một cơn giông lớn đã khiến nó đổ ập xuống, phá hỏng mất nửa sân sau nhà tôi.

Tất cả sách Thú mỏ vịt Preston đều có cùng một công thức đơn giản. Ban đầu Preston lo lắng về chuyện gì đó, rồi mẹ cậu ta bảo rằng mọi thứ sẽ ỒN THÔI và cuối cùng mọi chuyện cũng ổn thật.

Lý do tôi vẫn tiếp tục đọc những cuốn sách ấy là vì tôi luôn hy vọng đến cuối sẽ có diễn biến thật BẤT NGỜ. Nhưng tôi đều bị vỡ mộng vì CHẴNG có cái kết cục nào như mình mong muốn.

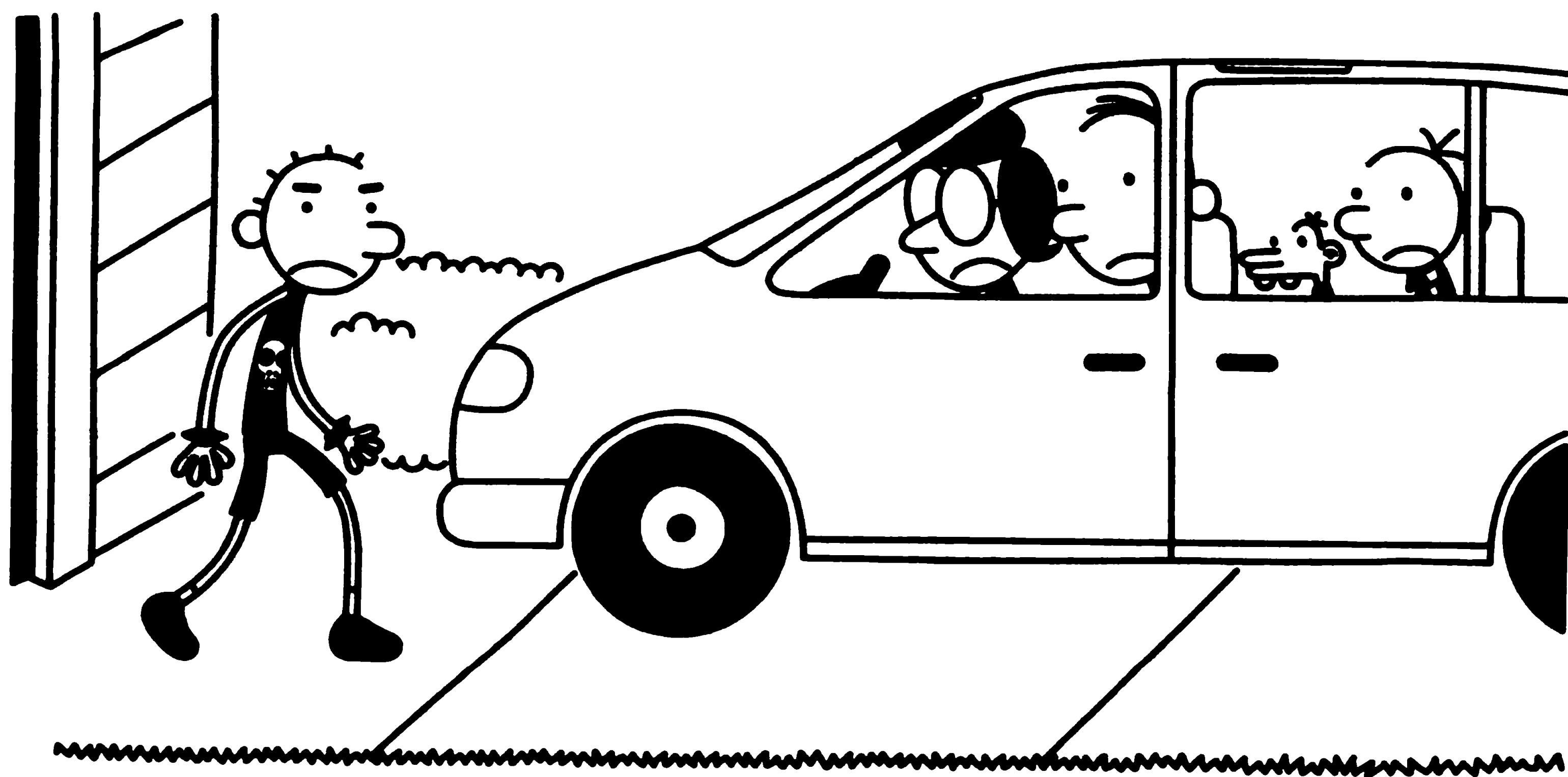
Vậy nên tôi bắt đầu TỰ nghĩ ra phần kết cho những cuốn sách kia. Khi thấy những thứ tôi vẽ ở mặt sau cuốn “Thú mỏ vịt Preston đi thăm vườn thú”, mẹ đã đưa tôi đi khám bác sĩ tâm lý ngay lập tức.

Thứ Bảy

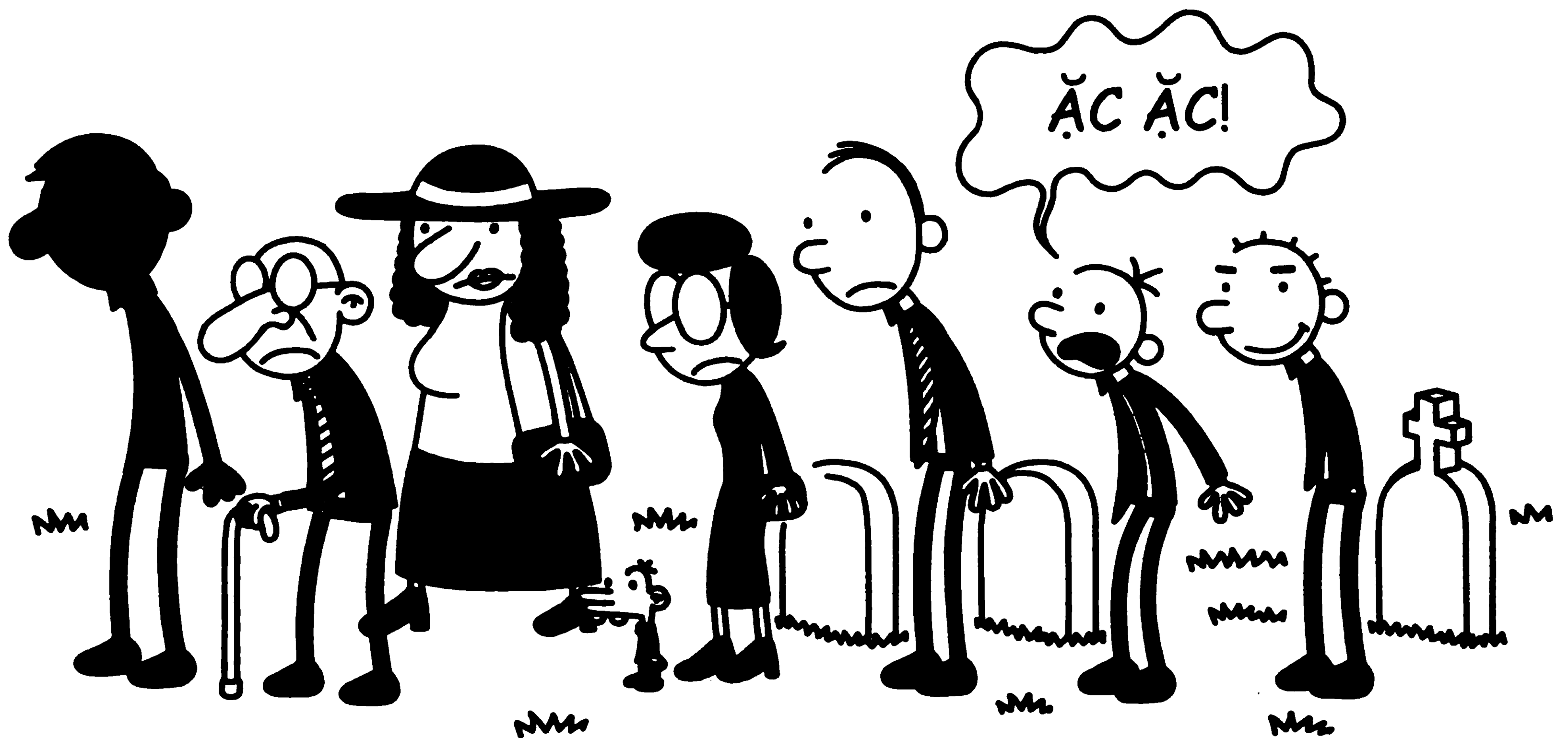
Hôm nay là lễ tang của bà Reba. Mẹ nói vì bà không có nhiều họ hàng nên cả nhà tôi phải tham dự lễ tang để thể hiện sự quan tâm đối với bà.

Mẹ dặn mọi người đều phải mặc đồ ĐEN đến dự đám tang, nhưng khi Rodrick bước ra với bộ đồ đã diện trong buổi biểu diễn mới đây, mẹ bắt anh ta quay vào THAY QUẦN ÁO.

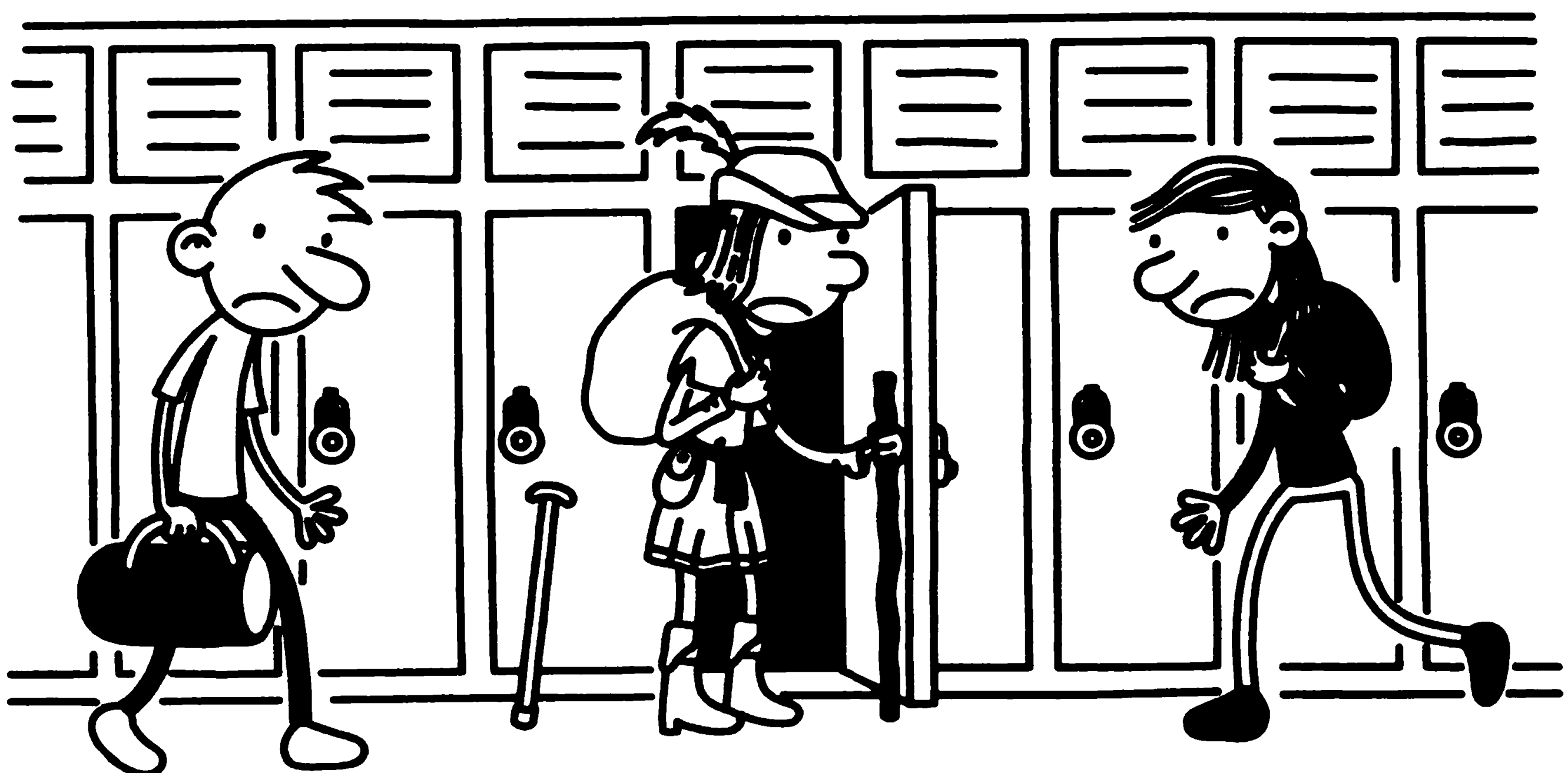

Vì chuyện ấy mà cả nhà tôi tới đám tang muộn mất mười lăm phút. Lúc tới nơi thì buổi lễ đã bắt đầu do đó chúng tôi phải đứng tận phía cuối, sau một đám đông. Từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ phải ở nghĩa trang LÂU như vậy nên thấy hơi RUN.

Lý do là Rodrick luôn bảo với tôi rằng khi đi qua nghĩa trang, mọi người đều phải nín thở để khỏi nuốt phải MA. Và thế là tôi đã cố nín thở hết KHẢ NĂNG của mình, nhưng LÀM SAO mà làm như vậy trong suốt cả buổi lễ được.

Tôi chỉ hy vọng mình không nuốt phải con ma nào, bởi vì ở trường cấp hai đã đủ ĐÁNG SỢ ngay cả khi không bị ám bởi một người sống ở thế kỷ mười bảy.

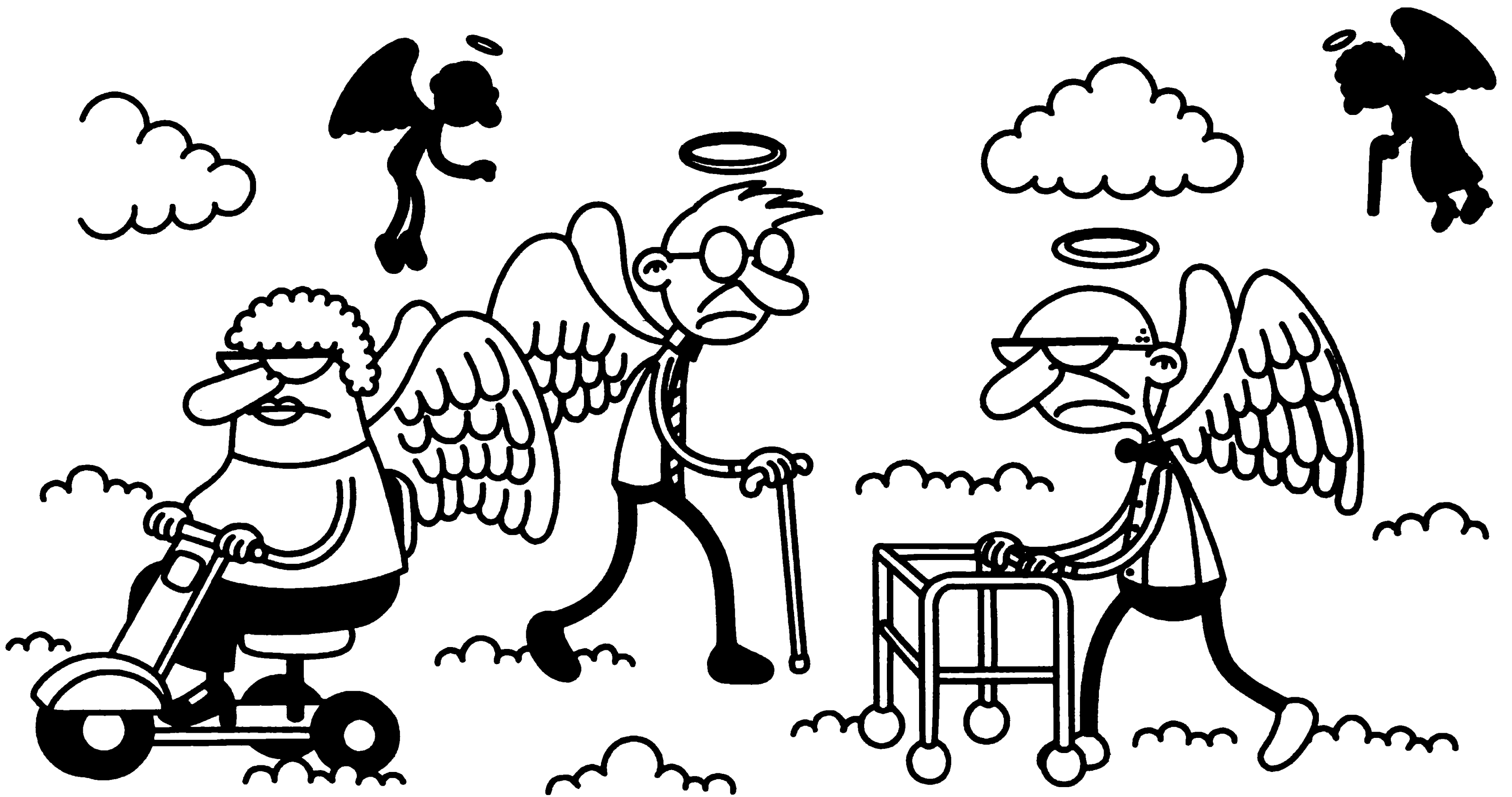
Trên các bia mộ đều được khắc chữ làm tôi nghĩ đến những gì muốn viết trên mộ của MÌNH sau này. Mong là trước khi chết, tôi sẽ nói điều gì đó thật sự THÔNG THÁI để người ta khắc những lời cuối cùng ấy lên bia mộ.

Nhưng lỡ tôi trót nói điều gì đó rõ NGỠ NGẮN, rồi người ta vẫn lấy để khắc lên bia mộ của tôi luôn thì sao.

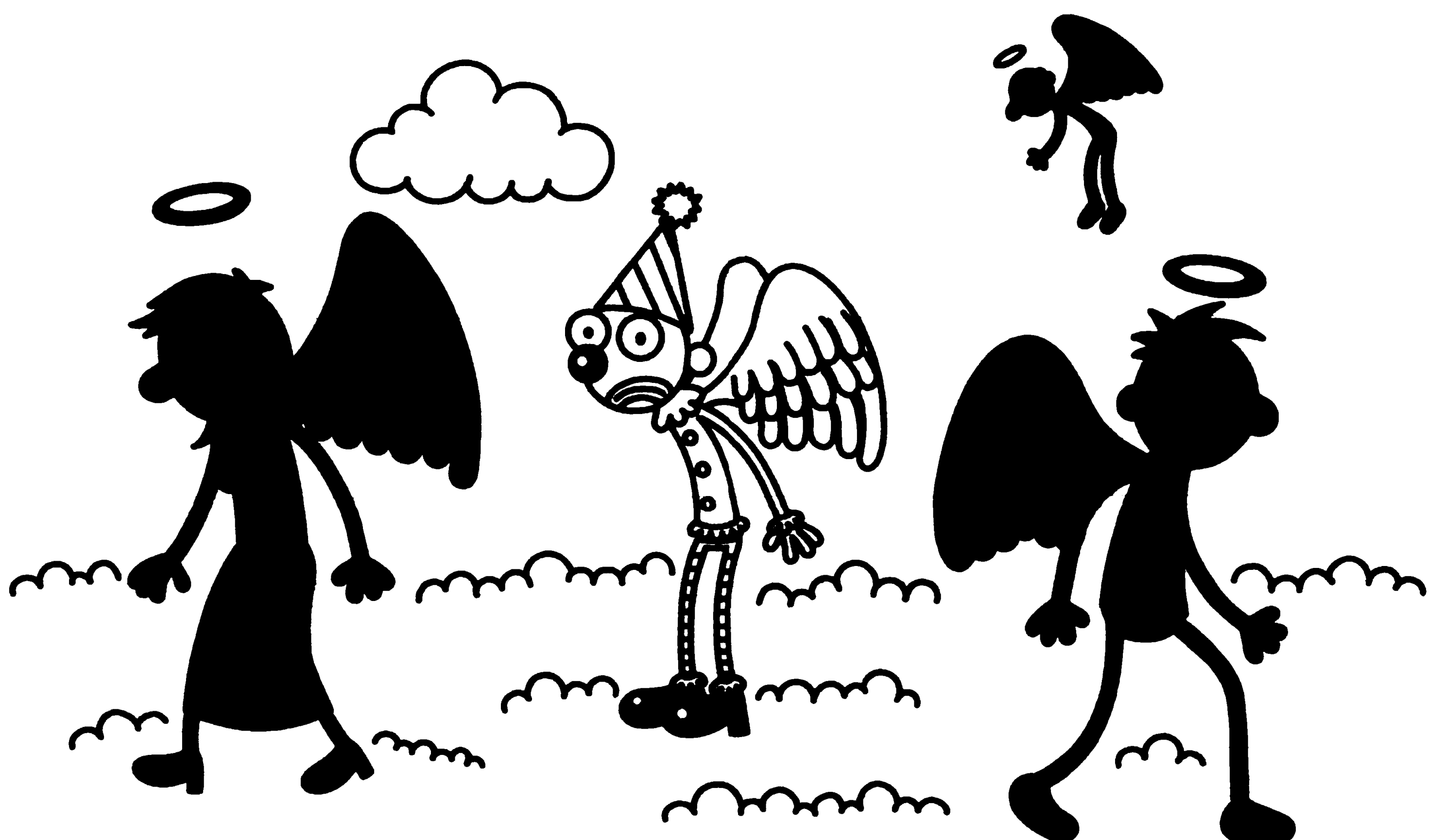

Tôi có cả mở thắc mắc về những gì xảy ra với một người sau khi họ chết. Ví dụ tôi muốn biết người ta TRÔNG thế nào khi đã tắt thở.

Nếu vẻ ngoài của họ bị đóng băng y như lúc vừa qua đời thì chẳng phải Thiên đường sẽ giống Trại dưỡng lão hay sao.

Tôi còn muốn biết người ta sẽ MẶC gì trên Thiên đường. Ngộ nhờ ta bị kẹt lại trong bộ đồ mặc ngay trước lúc "tèo" thì cầu trời cho tôi không gặp phải chuyện gì tồi tệ trong dịp HALLOWEEN.

Nói cho các bạn biết điều này: tôi muốn sống lâu hết mức có thể nhưng không phải là MÃI MÃI.

Mỗi lần xem bộ phim nói về người nào đó trở thành BẤT TỬ, tôi thấy kiểu gì cũng xảy ra SỰ CỐ làm hỏng hết cả.

Khi một người không thể chết, họ luôn phải TRỐN TRÁNH người khác. Tôi nghĩ rằng, nếu mọi người biết bạn không thể chết thì họ sẽ đối xử giống như bạn là QUÁI VẬT hay thứ gì đại loại thế.

Nhưng nếu tôi bất tử, tôi chẳng phải CỐ giấu điều ấy làm gì cho mệt thân. Thật ra, tôi sẽ nhắc đến chuyện ấy bất cứ lúc nào CÓ THỂ.

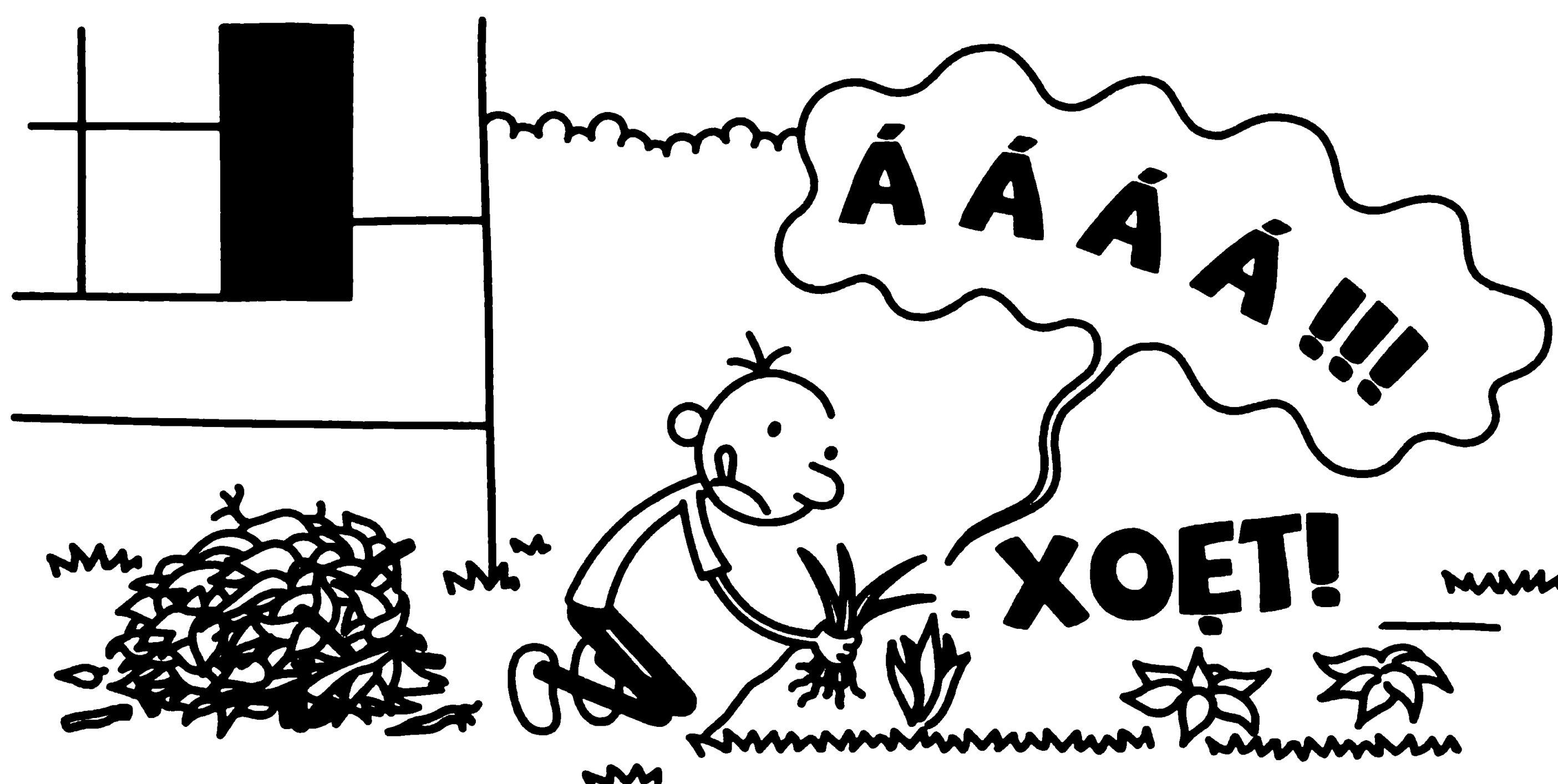

Ở trường, chúng tôi được học về các tôn giáo trên thế giới, mọi người tin vào những điều rất khác nhau. Có những nơi người ta tin rằng, sau khi chết ta sẽ tái sinh thành một NGƯỜI KHÁC.

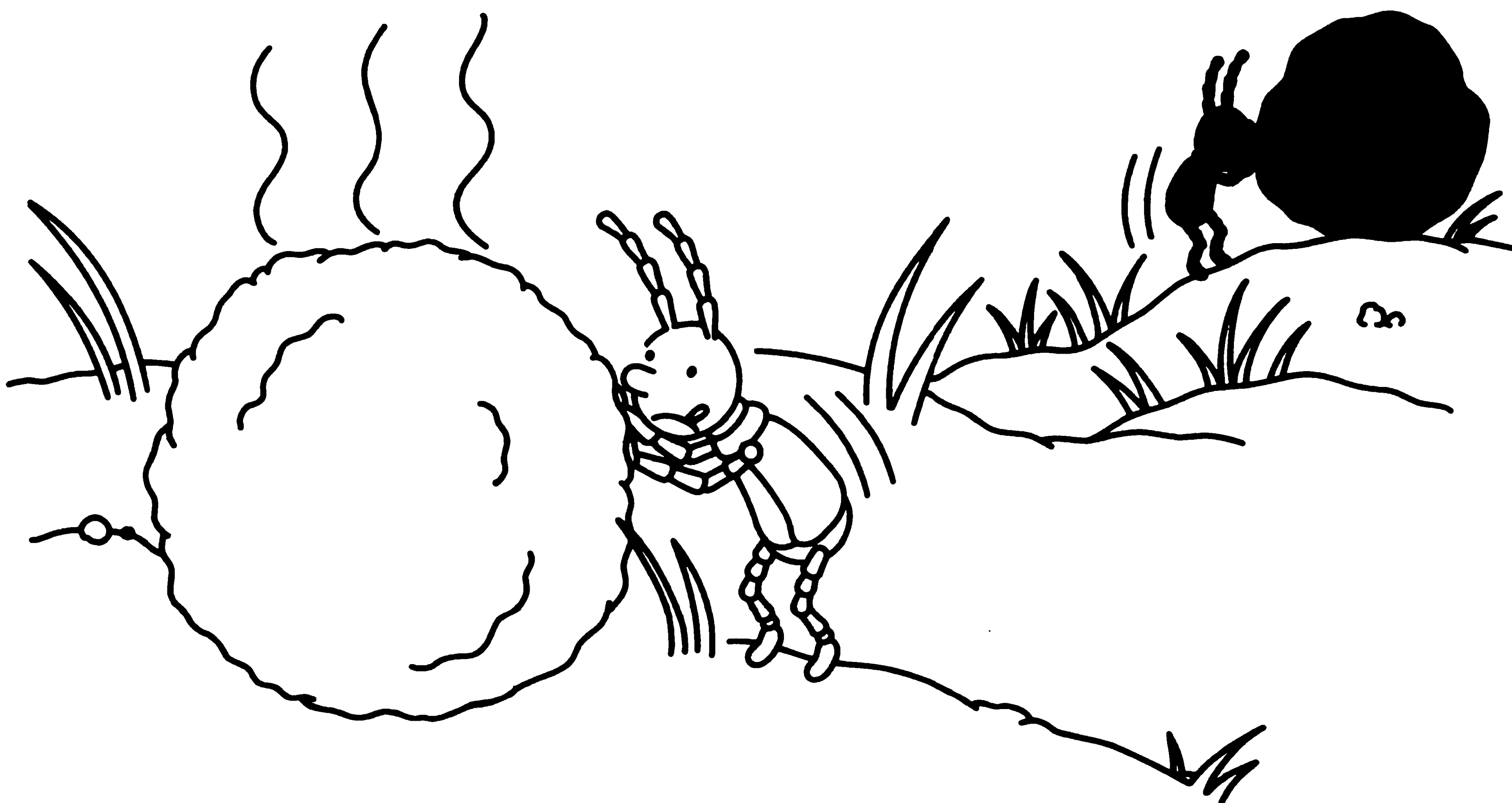
Một số người thì tin là ta sẽ trở thành một sinh vật hoàn toàn khác như động vật, côn trùng hay thứ gì đó. Và việc trở thành THỨ GÌ thì còn phụ thuộc vào việc ta từng là người TỐT hay XẤU.

Thực ra điều đó khiến tôi có chút lo lắng, vì tôi đã từng làm vài việc chẳng lấy gì hay ho.

Và nếu đám CÂY CỐI mà có cảm giác thì tôi THỰC SỰ sẽ gặp rắc rối to.

Chỉ hy vọng tôi có đủ thời gian để sửa sai những chuyện mình đã làm. Bởi tôi thực sự không muốn kiếp sau mình sẽ trở thành một con bọ hung.

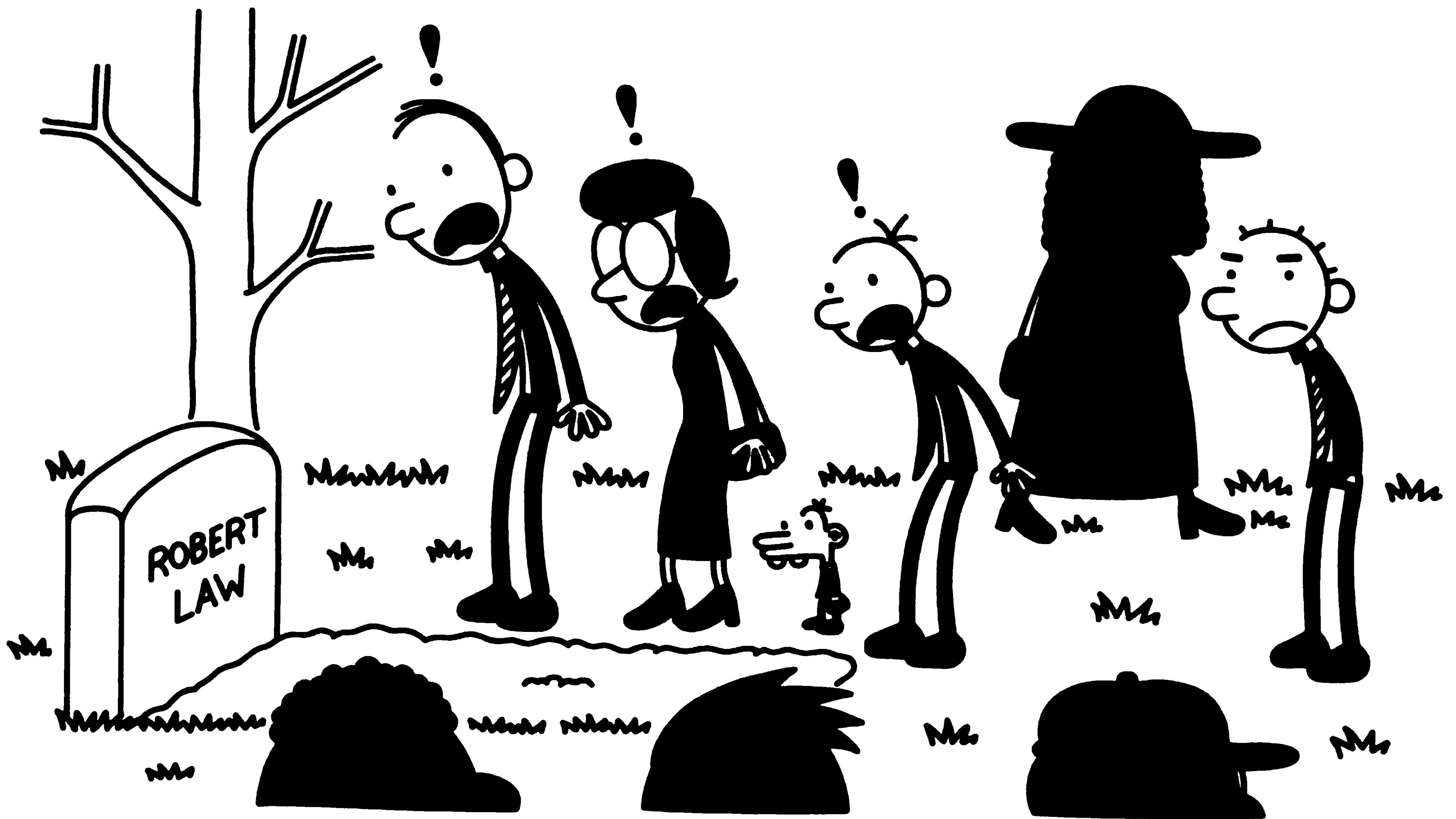
Mẹ đã nói với chúng tôi rằng bà Reba không có mấy họ hàng, nhưng ngược lại bà có rất nhiều BẠN BÈ. Thế nên đám tang của bà có rất đông người đến dự.

Phải rồi, tốt hơn là tôi nên TỰ kiếm thêm vài đứa bạn nữa, nếu không thì sẽ chẳng có mấy người tới dự đám tang lúc tôi nhắm mắt xuôi tay.

Khi đám tang kết thúc mọi người bắt đầu ra về, tôi tưởng mình sẽ nhận ra VÀI người, bởi tôi biết rằng bà Reba có mấy chị em gái vẫn còn sống. Tuy nhiên thật kỳ lạ, tôi chẳng trông thấy BẤT KỲ NGƯỜI NÀO quen mặt.

Mẹ cũng có vẻ bối rối. Khi đám đông thưa dần, chúng tôi tiến về phía ngôi mộ. Đến lúc ấy cả nhà mới nhận ra là mình đã dự NHẦM ĐÁM TANG của người khác.

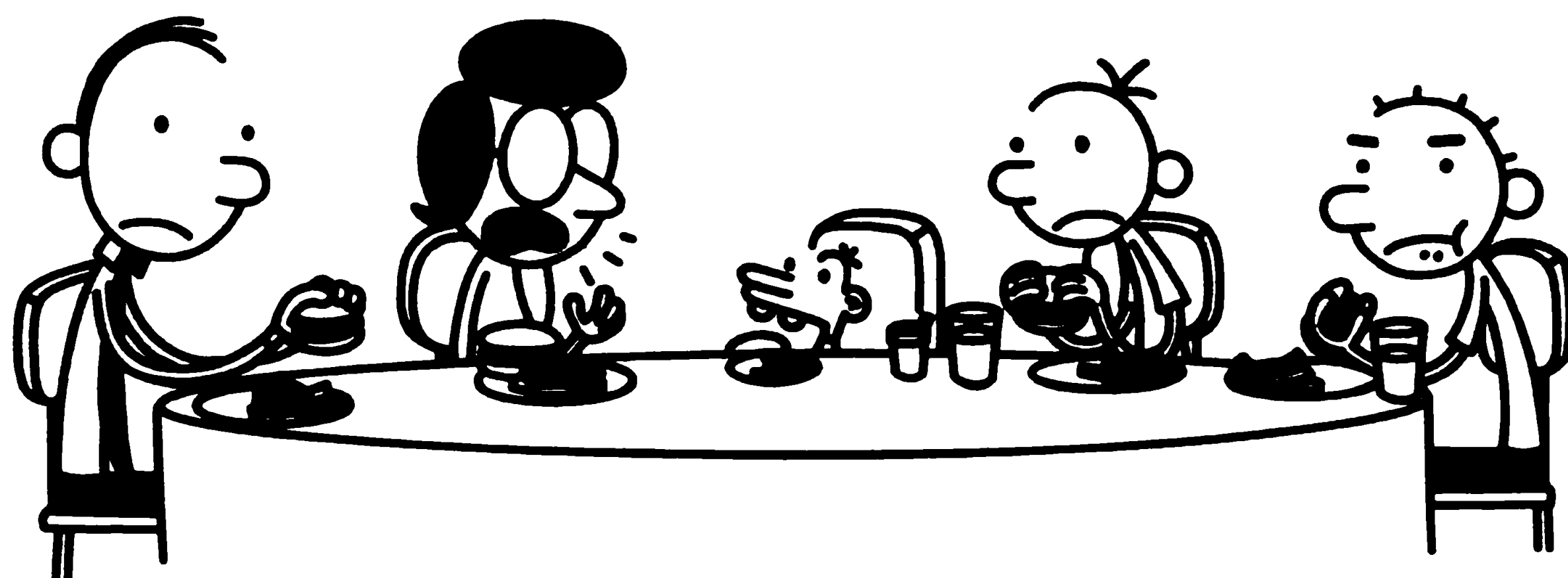
Lúc chúng tôi tới chỗ mộ bà Reba thì buổi lễ đã kết thúc và mọi người đã ra về cả rồi.

Tất cả những gì tôi có thể nói là: hy vọng trên Thiên đường, bà Reba sẽ nhìn xuống và cười vui vẻ khi thấy gia đình tôi lỡ mất đám tang của chính bà. Nhưng theo những gì tôi nhớ, bà Reba không phải kiểu người có thể cười thoải mái về BẤT KỲ CHUYỆN GÌ.

Thứ Hai

Hôm nay trong lúc ăn tối, mẹ bảo cả nhà cần họp gia đình. Có điều, tất cả các buổi họp gia đình tôi chưa bao giờ VUI VỀ cả.

Mẹ nói với chúng tôi rằng, bà Reba đã sống thực sự giản dị trong một căn hộ nhỏ. Nhưng bà lại rất cẩn thận chuyện tiền nong nên đã có một số khoản đầu tư khôn ngoan. Chúa ơi, tôi CHẴNG hiểu nổi tại sao mẹ lại kể cho chúng tôi những chuyện này.

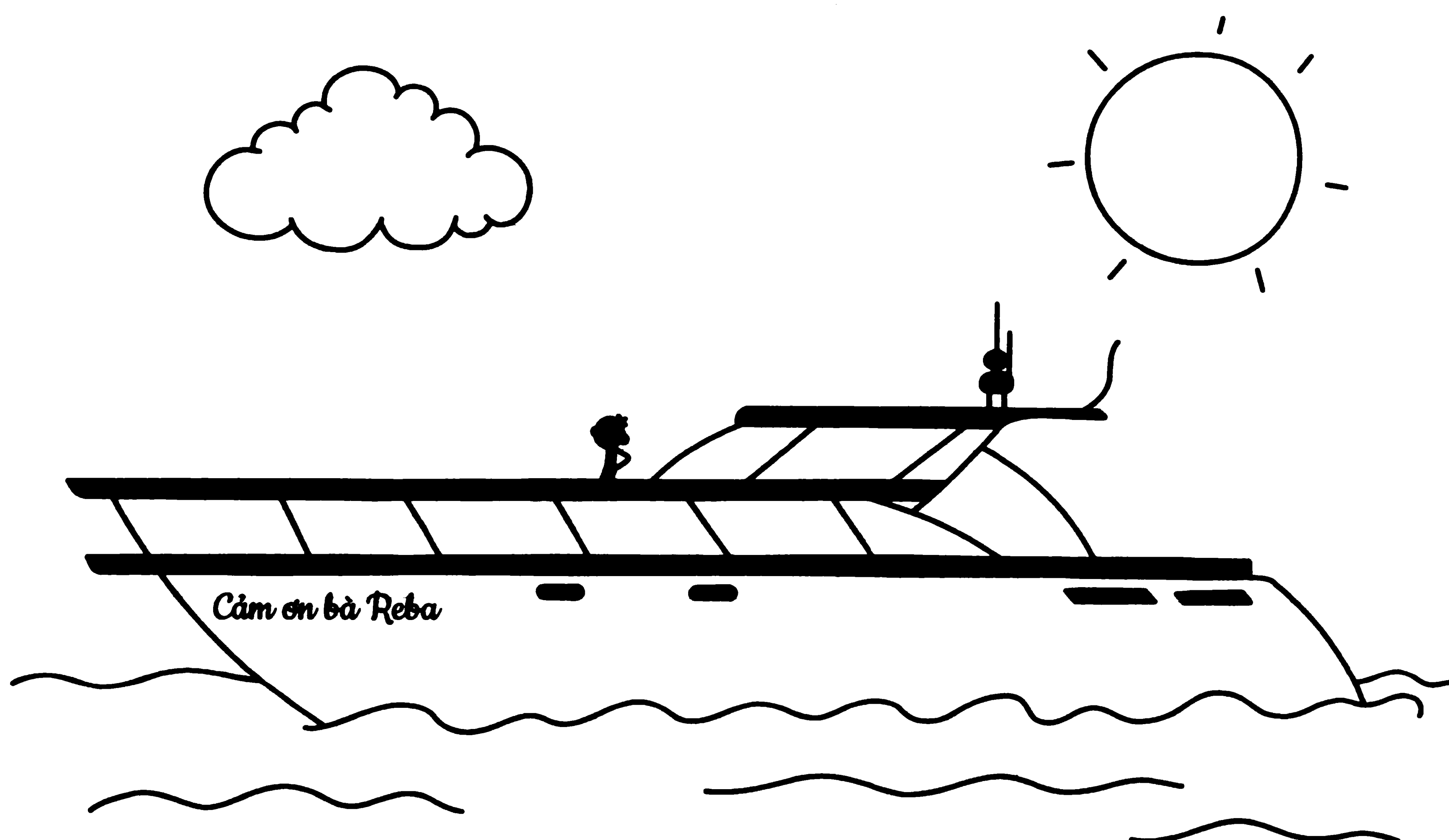
Và rồi cũng đến tin chấn động. Mẹ nói là bà Reba đã để lại toàn bộ tiền thừa kế cho những người trong GIA ĐÌNH. Mất một giây tôi mới nhận ra rằng gia đình ấy bao gồm cả CHÚNG TÔI.

Rõ ràng khi nghe những tin thế này, người ta không nên tỏ ra SUNG SƯỚNG, bởi làm thế là không tôn trọng người đã mất. Song đã có ai dạy BỌN TRẺ chúng tôi điều ấy đâu.

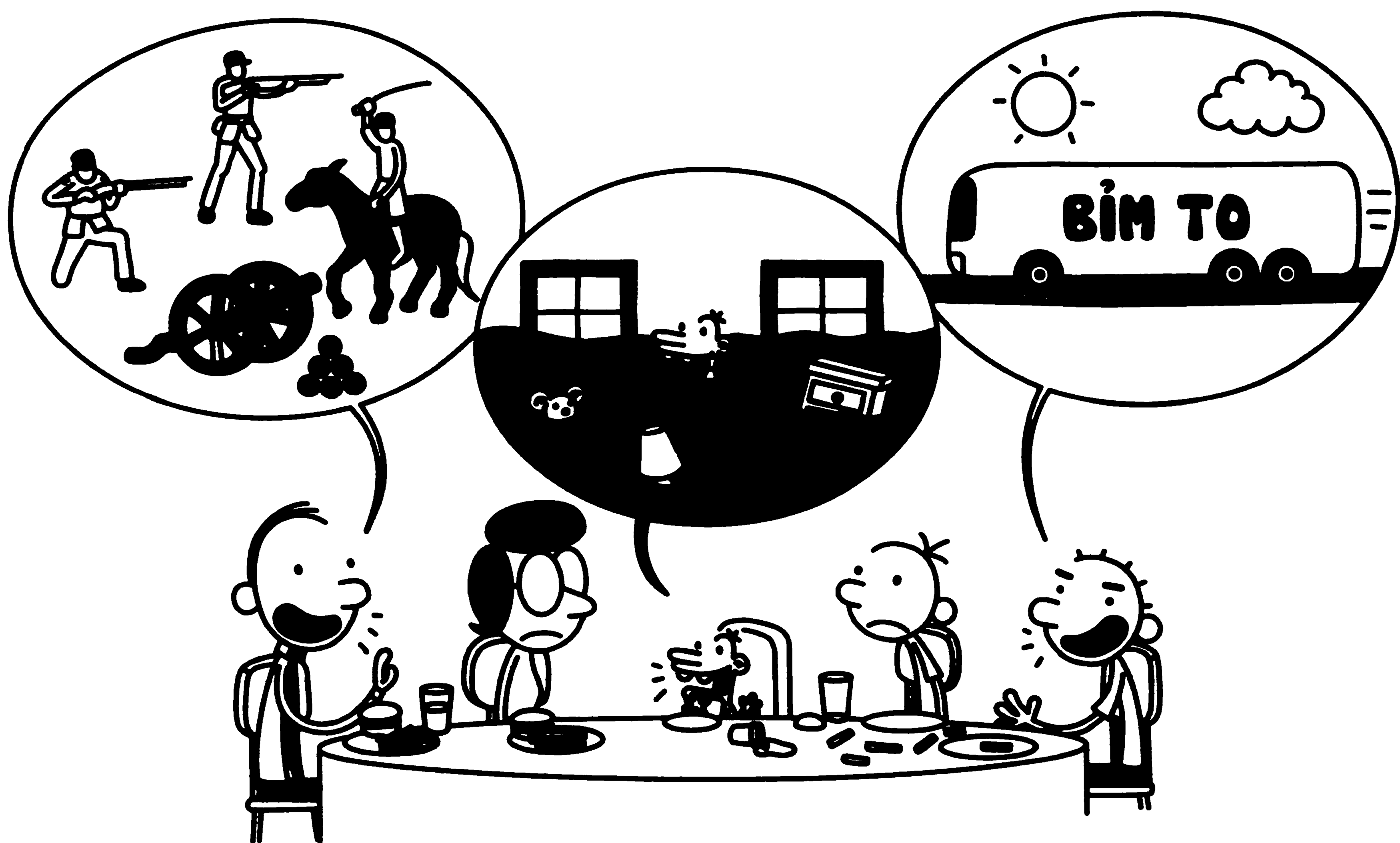

Sau khi yêu cầu ba anh em tôi trật tự, mẹ nói gia đình tôi phải bàn bạc nghiêm túc sẽ làm gì với khoản TIỀN ĐƯỢC THỪA KẾ đó.

Tôi thì biết quá RÕ sẽ phải làm gì với phần tiền CỦA MÌNH rồi.

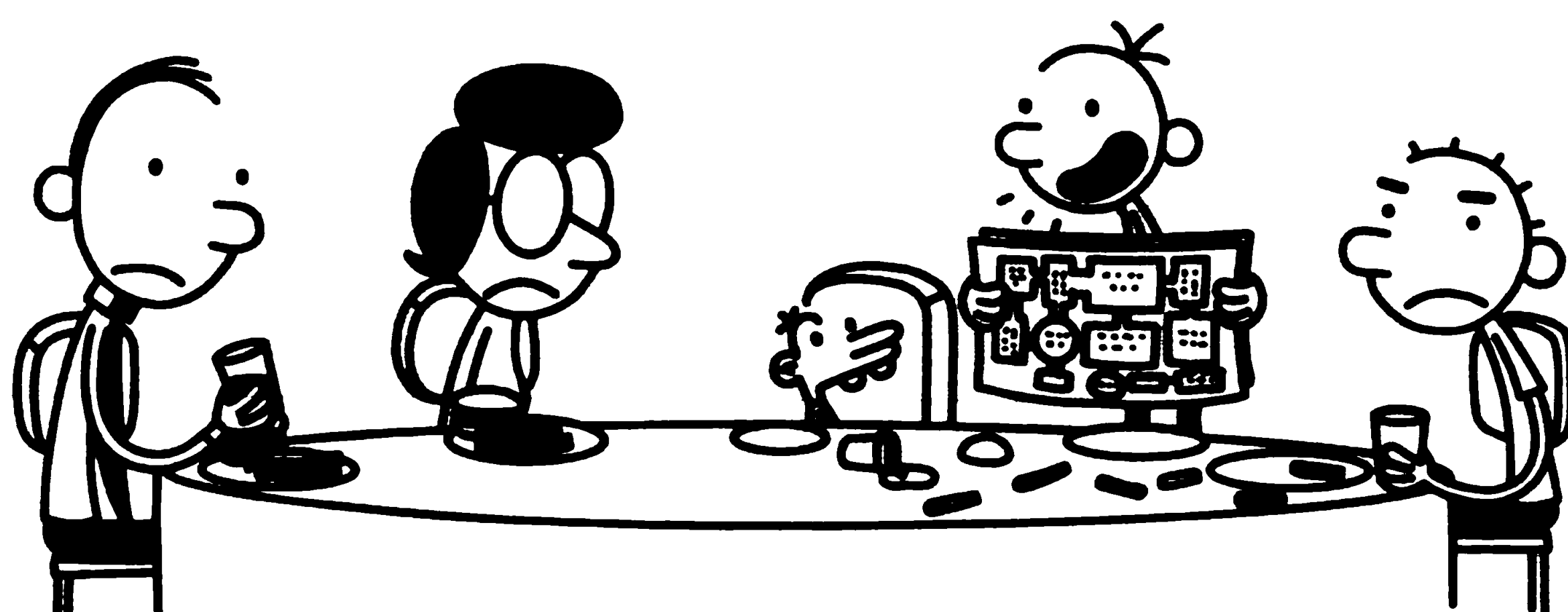

Rodrick nói muốn dùng phần tiền CỦA ANH TA để mua một chiếc xe cho ban nhạc đi biểu diễn. Bố thì lại muốn mua mấy bức tượng thật sự đắt đỏ để bổ sung cho bộ sưu tập mô hình “Cuộc Nội chiến” của mình. Còn Manny, chẳng hiểu sao nó muốn dùng phần tiền CỦA NÓ để mua bánh pút-đinh sô-cô-la về đồ ngập đầy phòng ngủ.

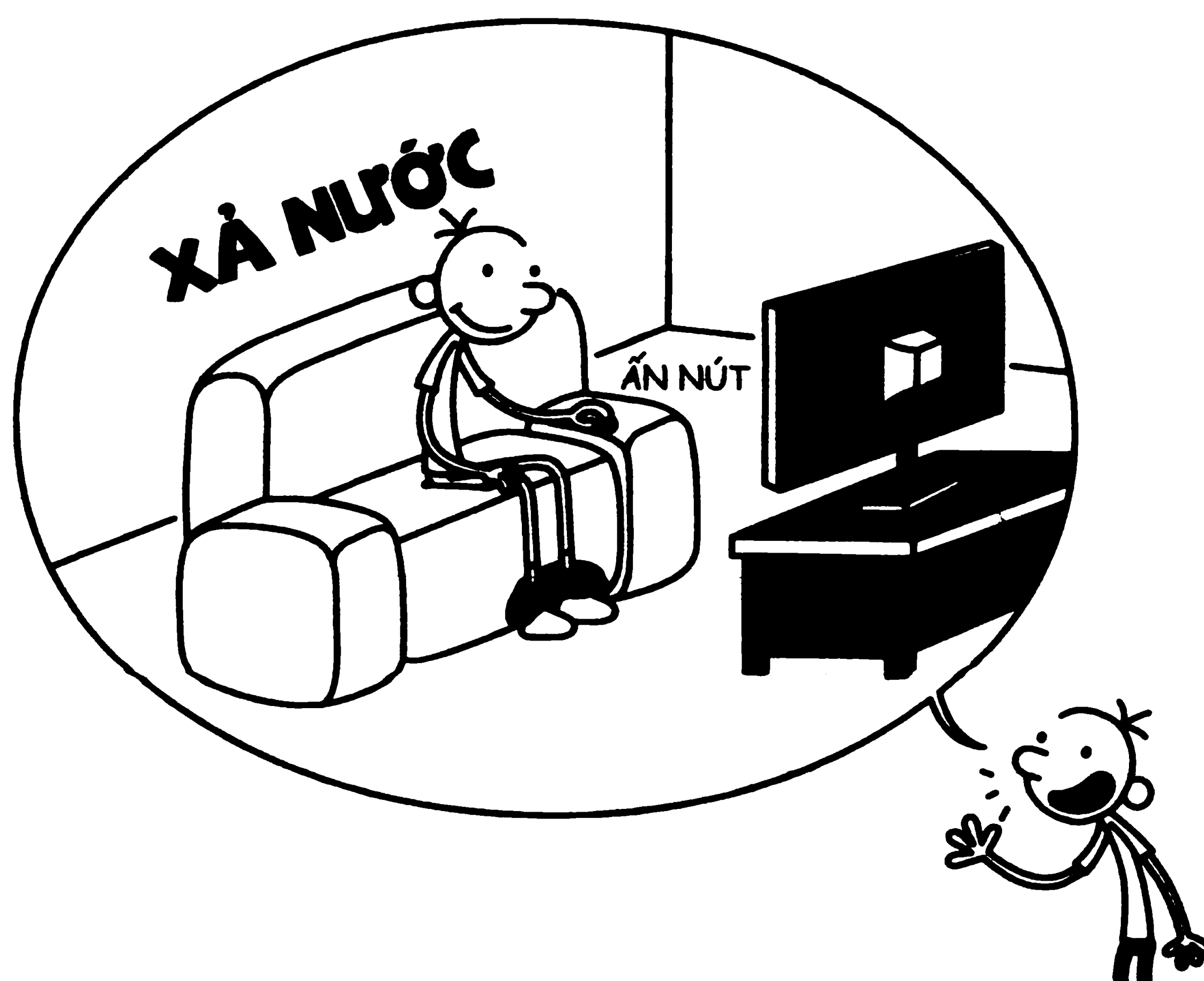

Nhưng mẹ thẳng tay dẹp hết ý kiến của mọi người. Mẹ bảo chúng tôi phải đưa ra quyết định này với tư cách cả GIA ĐÌNH. Dùng tiền được thừa kế làm gì cũng phải mang lại lợi ích cho tất cả MỌI NGƯỜI trong nhà.

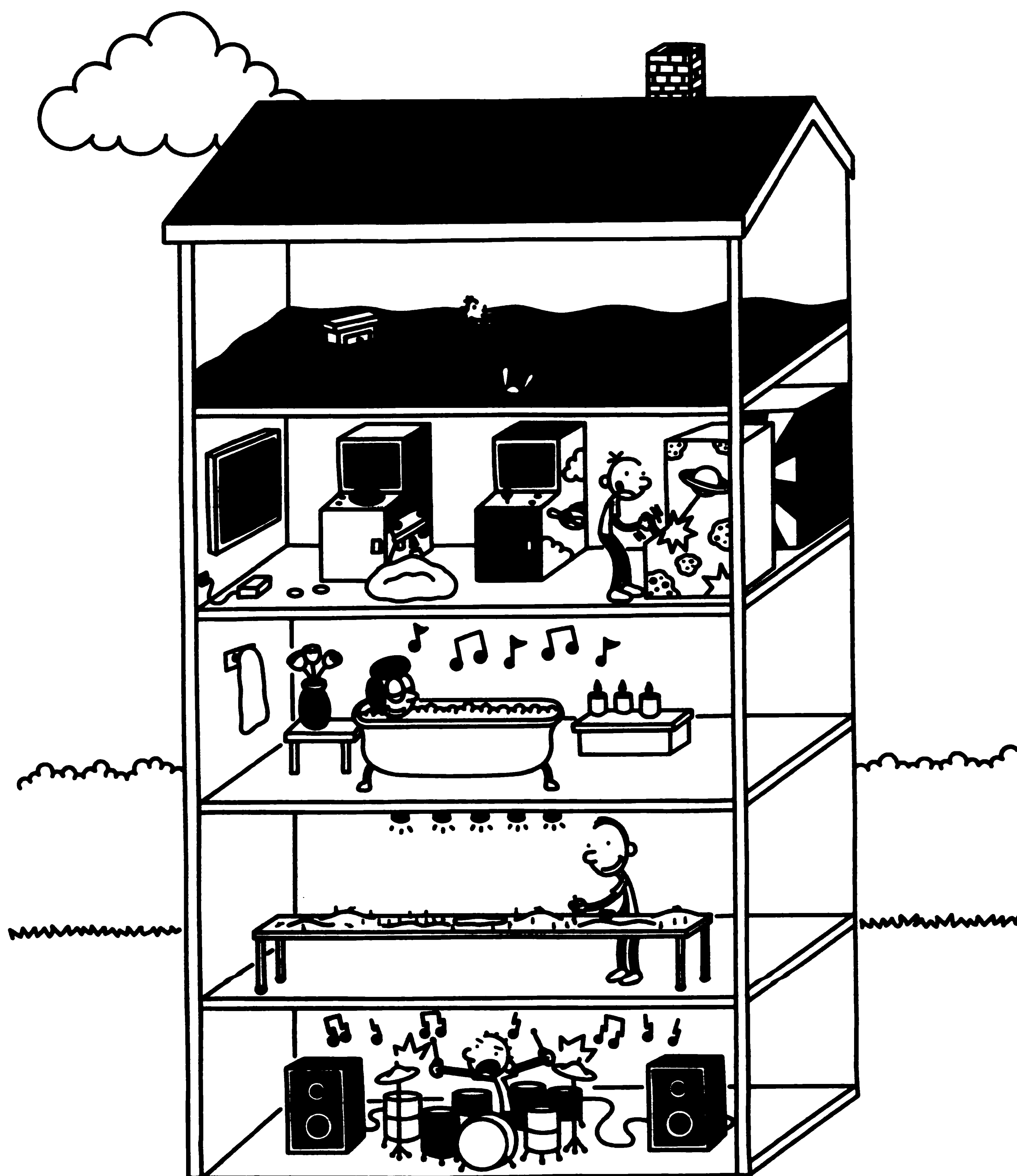
Rồi mẹ thông báo cho mọi người ý tưởng của MẸ là dùng tiền để SỬA SANG lại căn nhà. Những người còn lại nghĩ ý tưởng đó thật TỆ NHẤT, nhưng riêng TÔI thì không. Tôi phi ngay lên gác lấy kế hoạch xây dựng ngôi nhà mơ ước của mình, rồi lần lượt trình bày thiết kế từng tầng một cách say sưa.

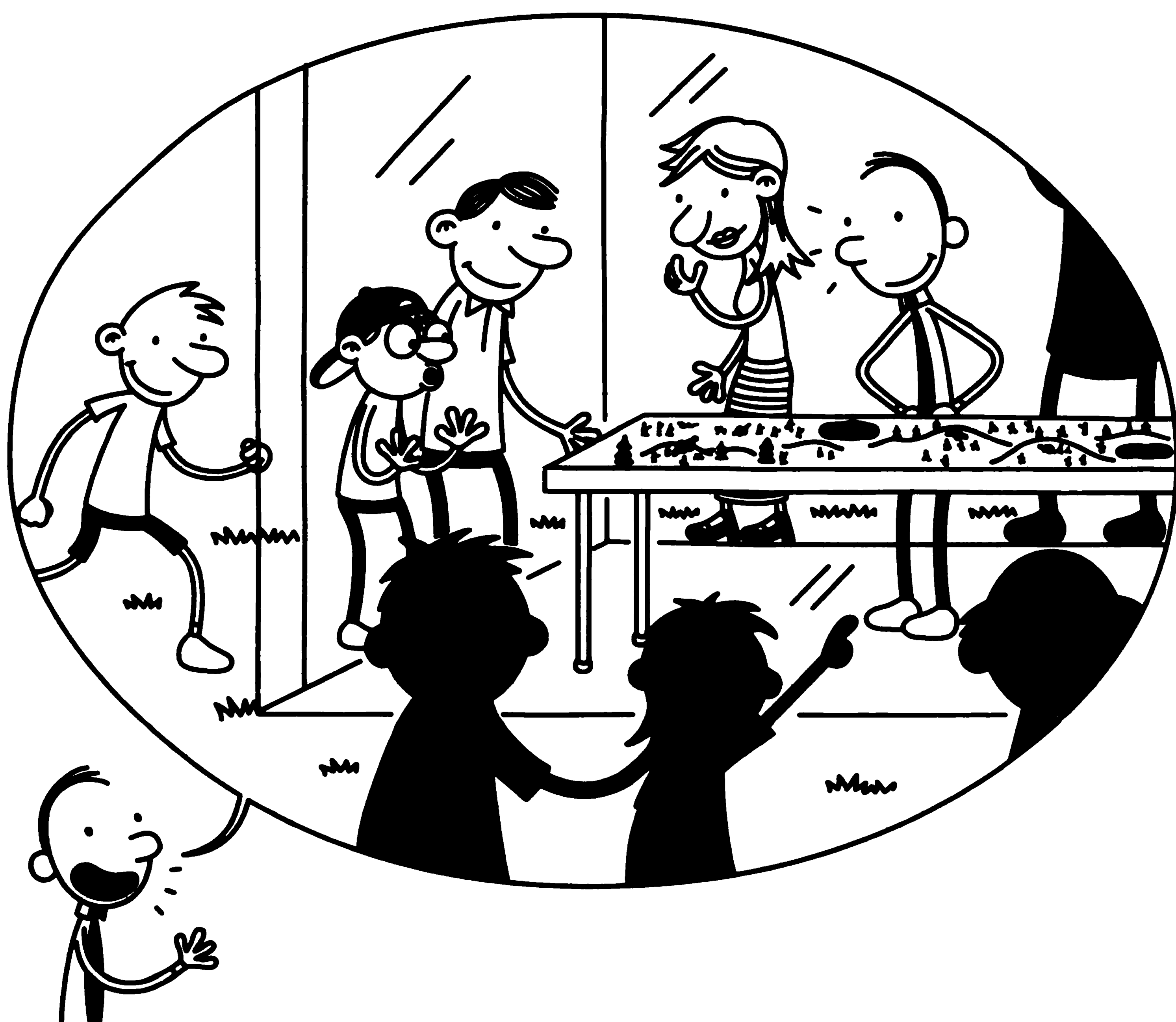
Tuy nhiên mẹ nói rằng, số tiền bà Reba để lại cho gia đình tôi cũng chẳng đủ cho khu trượt băng mà tôi thiết kế ở tầng hai. Thế nên tôi thuyết trình vài ý tưởng ĐỒ TỐN kém hơn, chẳng hạn như ghế ngồi tích hợp bồn cầu.

Nhưng mẹ cũng không mấy thích thú với đồng ý tưởng ĐÓ. Mẹ bảo mẹ đang nghĩ đến việc dùng số tiền ấy để CÔI NÔI một phần cho căn nhà. Chà, TÔI thấy ý đó nghe cũng thật TUYỆT. Tôi nghĩ là nếu chúng tôi chồng thêm hai tầng nữa thì mỗi người đều có hẳn một TẦNG riêng.

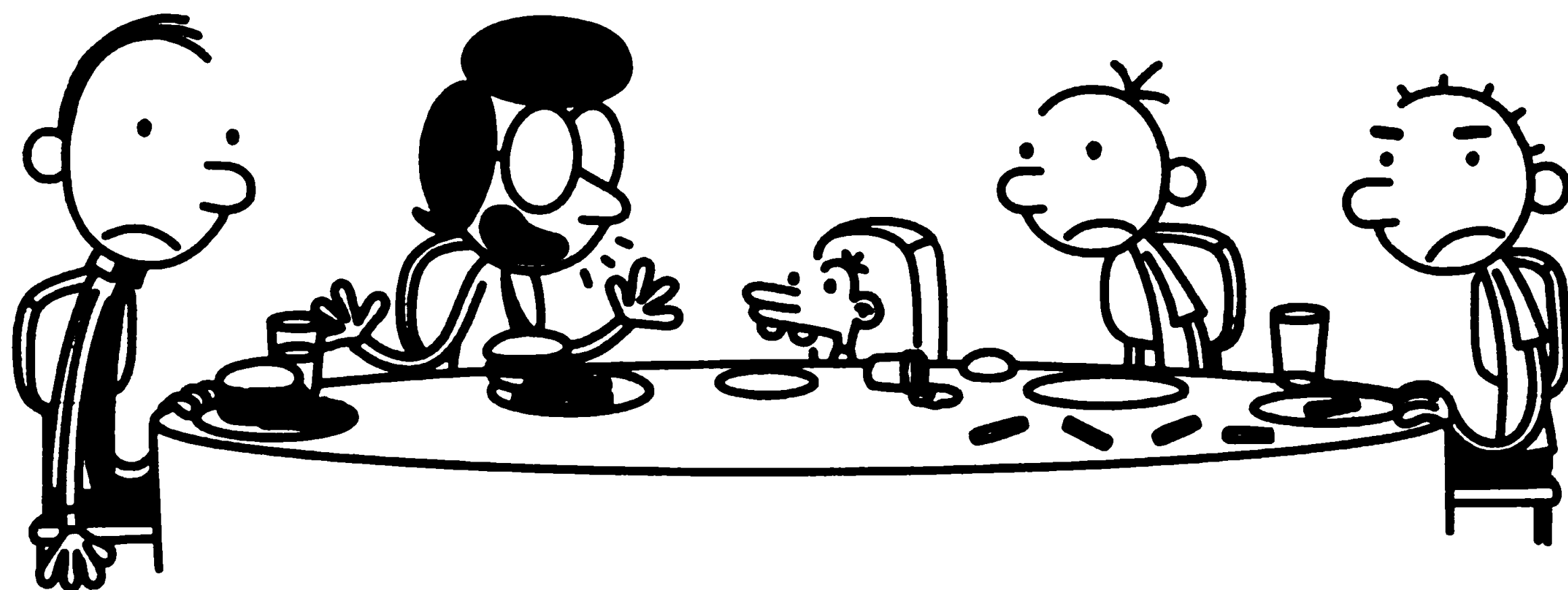
Rodrick muốn dùng phần coi nôi ấy làm phòng thu âm, còn bố lại muốn nó làm toàn bằng kính để còn cho hàng xóm lác mắt với bộ sưu tập mô hình Cuộc Nội chiến của bố.

Manny cũng có ý tưởng RIÊNG của nó với phần coi nôi, nhưng chắc chủ yếu lại liên quan đến món pút-đinh sô-cô-la.

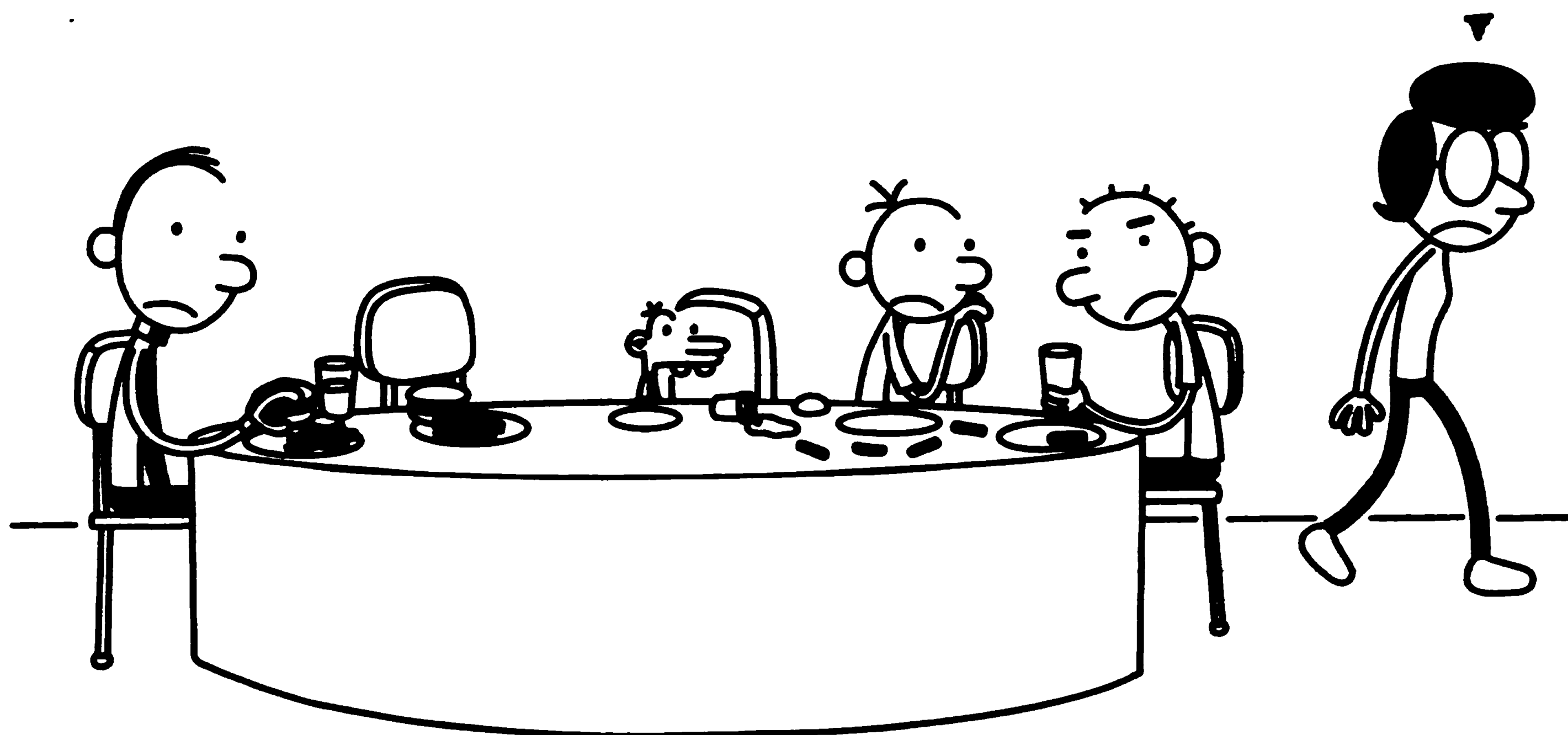
Dĩ nhiên mẹ chẳng thích ý tưởng nào của MẤY BỐ CON. Mẹ bảo rằng mẹ đã có kế hoạch hoàn toàn KHÁC cho phần coi nôi.

Mẹ thổ lộ là luôn khao khát có một căn bếp LỚN HƠN, và mẹ rất hào hứng dùng tiền cho việc ẤY.

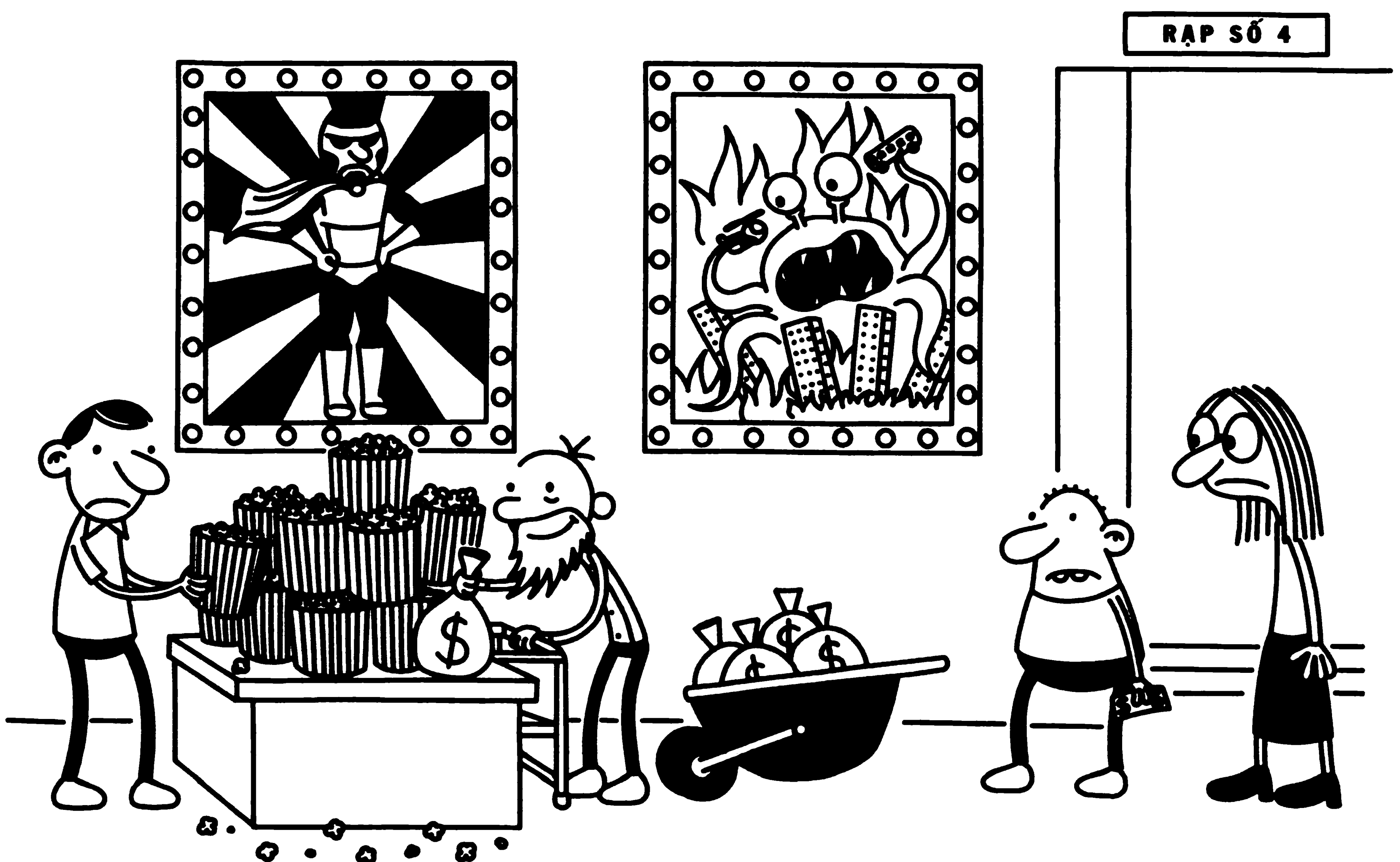
Nhưng chẳng ai trong bốn bố con thực sự khoái ý tưởng ấy của mẹ, vì vậy chúng tôi tiếp tục vắt óc nghĩ ra những công dụng KHÁC cho phần coi nơi kia.

Lúc này thì mẹ CÁU thật sự. Mẹ bảo trong nhà này chỉ có mỗi mẹ là người gửi thư cảm ơn bà Reba về bất cứ chuyện gì, thế nên MẸ sẽ là người quyết định dùng tiền như thế nào. Vậy là cuộc họp gia đình chấm dứt.

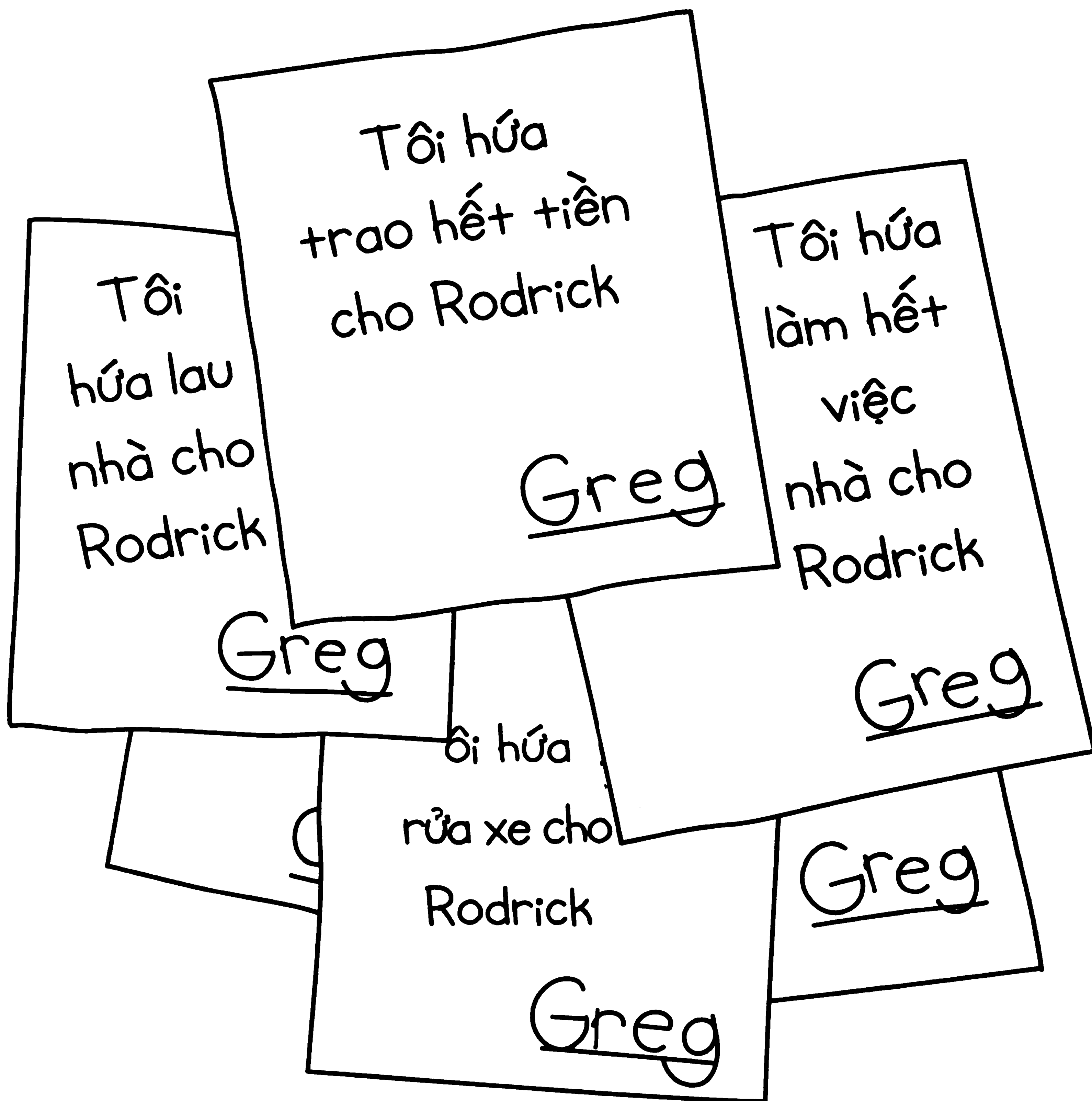
Bạn thấy chưa, để lại tiền cho họ hàng có gì hay ho đâu, mà chỉ tổ làm cho mọi người KHỔ SỞ hơn thôi.

Tôi chẳng có ý định để lại ĐỒNG NÀO cho ai sau khi chết. Tôi sẽ tiêu cho tới xu cuối cùng để chẳng còn gì khiến người ta phải TRANH GIÀNH nhau cả.

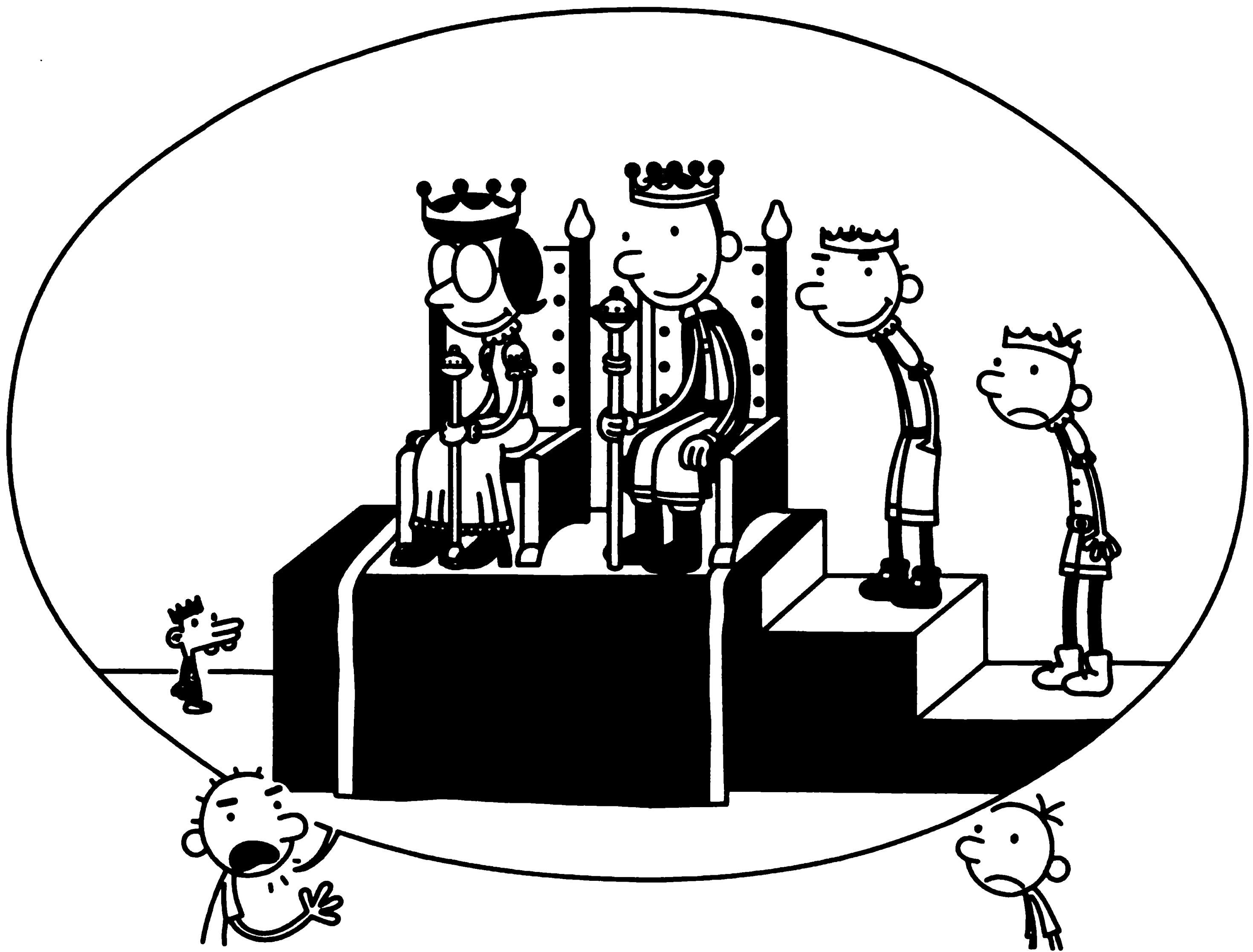

Tôi CHẮC CHẮN là mấy anh em chúng tôi sẽ tranh nhau bất cứ thứ gì được thừa kế từ bố mẹ. Từ bây giờ tôi ĐÃ lo là sau này sẽ không được chia phần một cách công bằng.

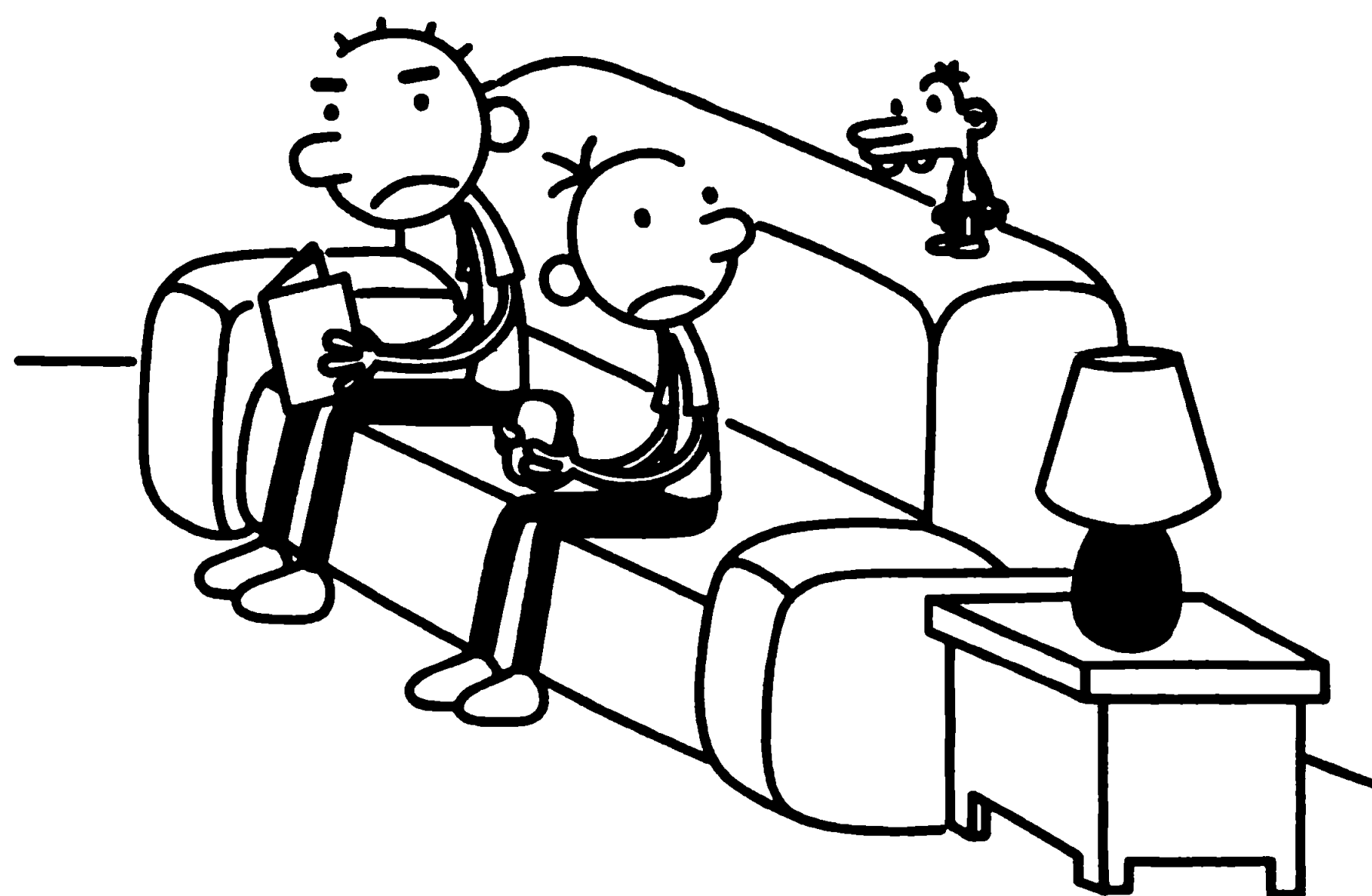
Lý do là, ngay từ khi tôi biết tự viết tên mình, Rodrick đã ép tôi ký một mớ giấy tờ. Và chỉ có Chúa mới BIẾT hồi ấy tôi đã ký những giấy tờ gì.

Rodrick còn bảo anh ta là “con trưởng” nên sẽ được quyền lấy nhà cùng toàn bộ TIỀN của bố mẹ. Nhưng tôi nghĩ thời nay thì khác rồi.

Mà giả sử Rodrick ĐÚNG thì tôi lại lấy làm mừng vì mình là con THỨ HAI chứ không phải con ÚT, và Manny sẽ CHẮNG có cơ hội tranh giành với hai ông anh lớn. Nhưng vì lý do này nên mỗi khi Manny xuất hiện, tôi đều phải cảnh giác cao độ.

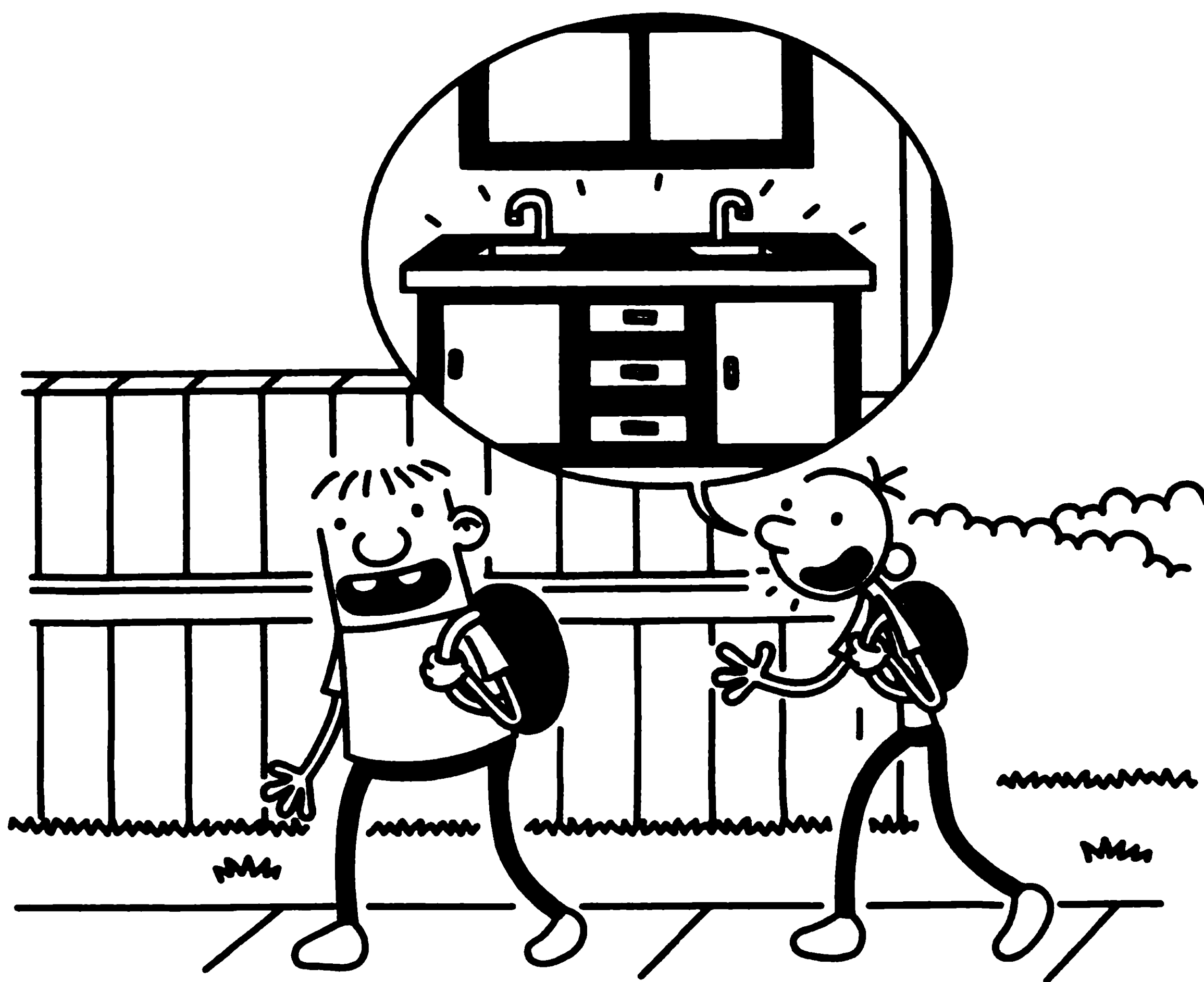

THÁNG NĂM

Thứ Bảy

Cái hay ho của kế hoạch coi nói nhà là tôi có thứ để “chém gió” với Rowley trên đường đi học.

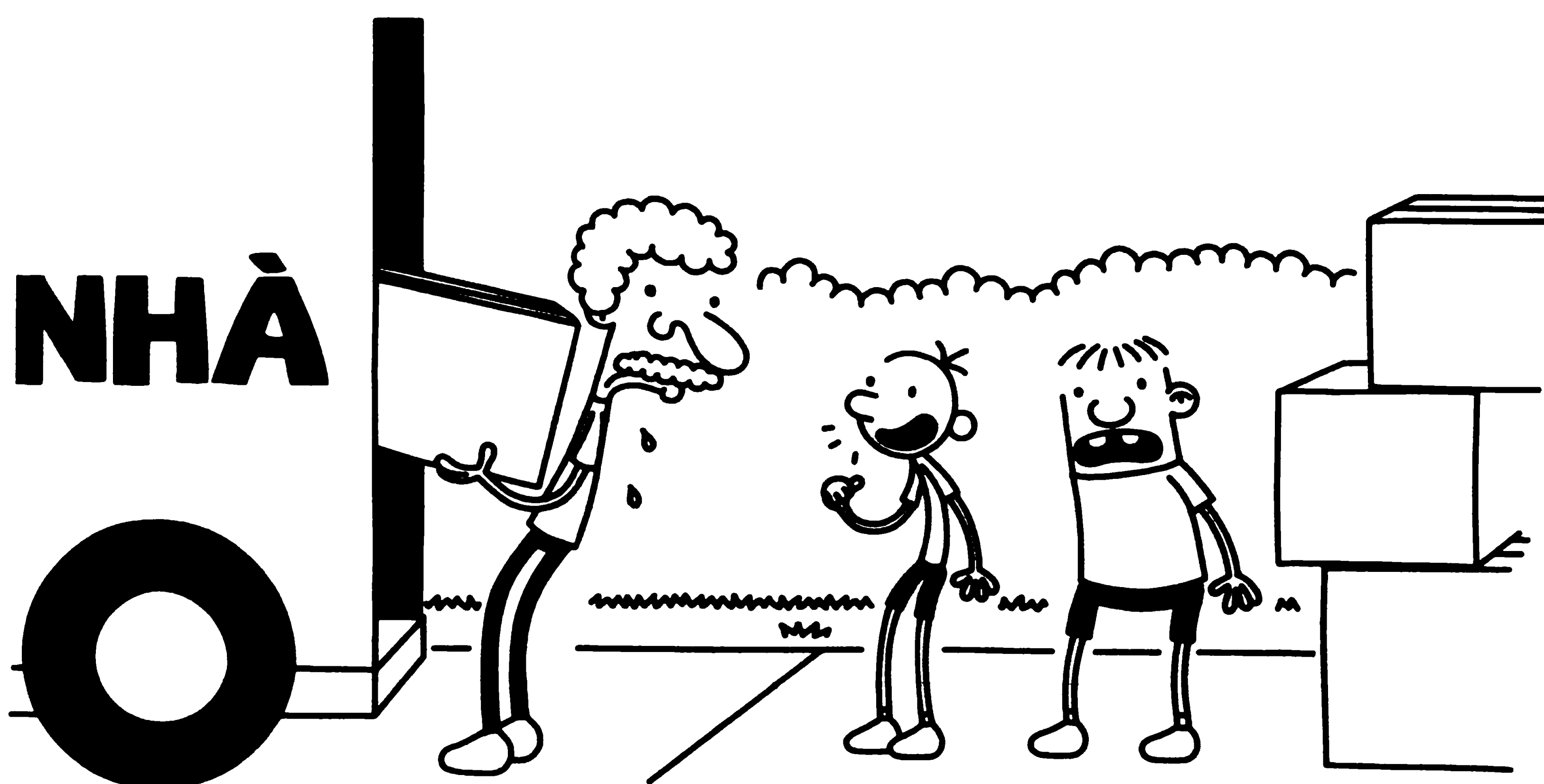
Tôi thông báo với nó rằng mặt bàn bếp mới nhà tôi sẽ làm bằng đá hoa cương, sàn lát gỗ và mọi đồ dùng đều mới toanh. Nhưng thay vì GHEN TỊ, Rowley lại tỏ ra VUI MỪNG thay tôi. Tôi không hiểu liệu nó có giờ trò gì không.

Thật sự thì nhà Rowley mới hơn nhà tôi, lại còn RỘNG hơn nhiều nữa.

Như thế chẳng công bằng chút nào vì Rowley là con độc nhất, một mình nó đâu CẦN nhiều không gian đến vậy.

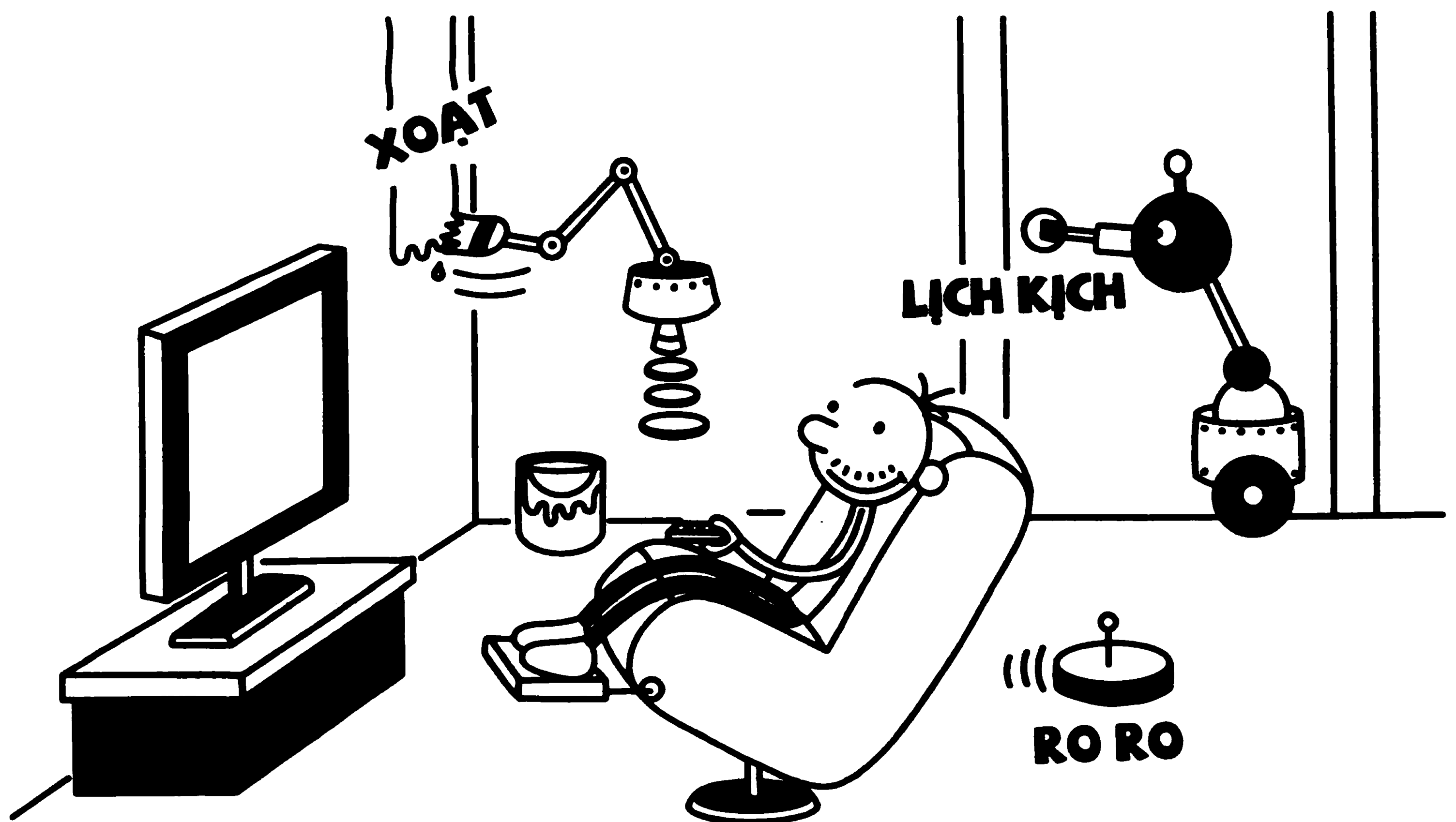
Hồi Rowley mới chuyển tới khu này, tôi bảo nó rằng hai đứa nên đổi nhà cho CÔNG BẰNG. Rowley thấy ý tưởng của tôi cũng hay, đến đỗi là bố nó lại KHÔNG nghĩ vậy. Chắc đó là lý do khiến quan hệ giữa tôi và bác Jefferson bắt đầu không được suôn sẻ từ đó.

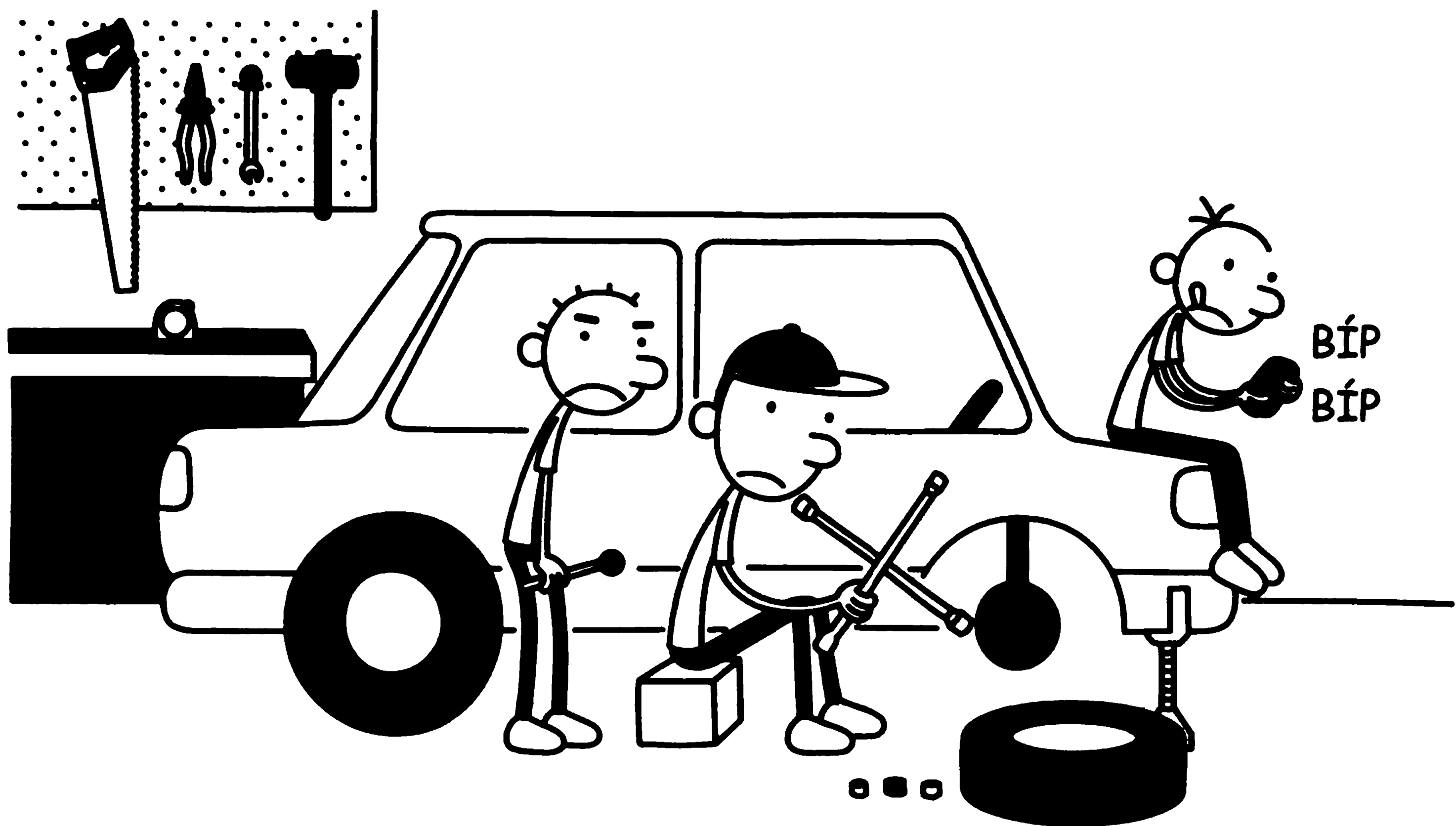
Dù gì thì tôi cũng MONG mau chóng khởi động vụ xây sửa, coi nới này, bởi có thêm chút không gian thì quá TUYỆT. Nhưng chắc sẽ phải hoàn thành cả đồng thủ tục thì mới bắt tay vào xây dựng được.

Bố muốn sửa chữa vài chỗ trong nhà trước khi tiến hành coi nói nên đề nghị tôi và Rodrick GIÚP một tay.

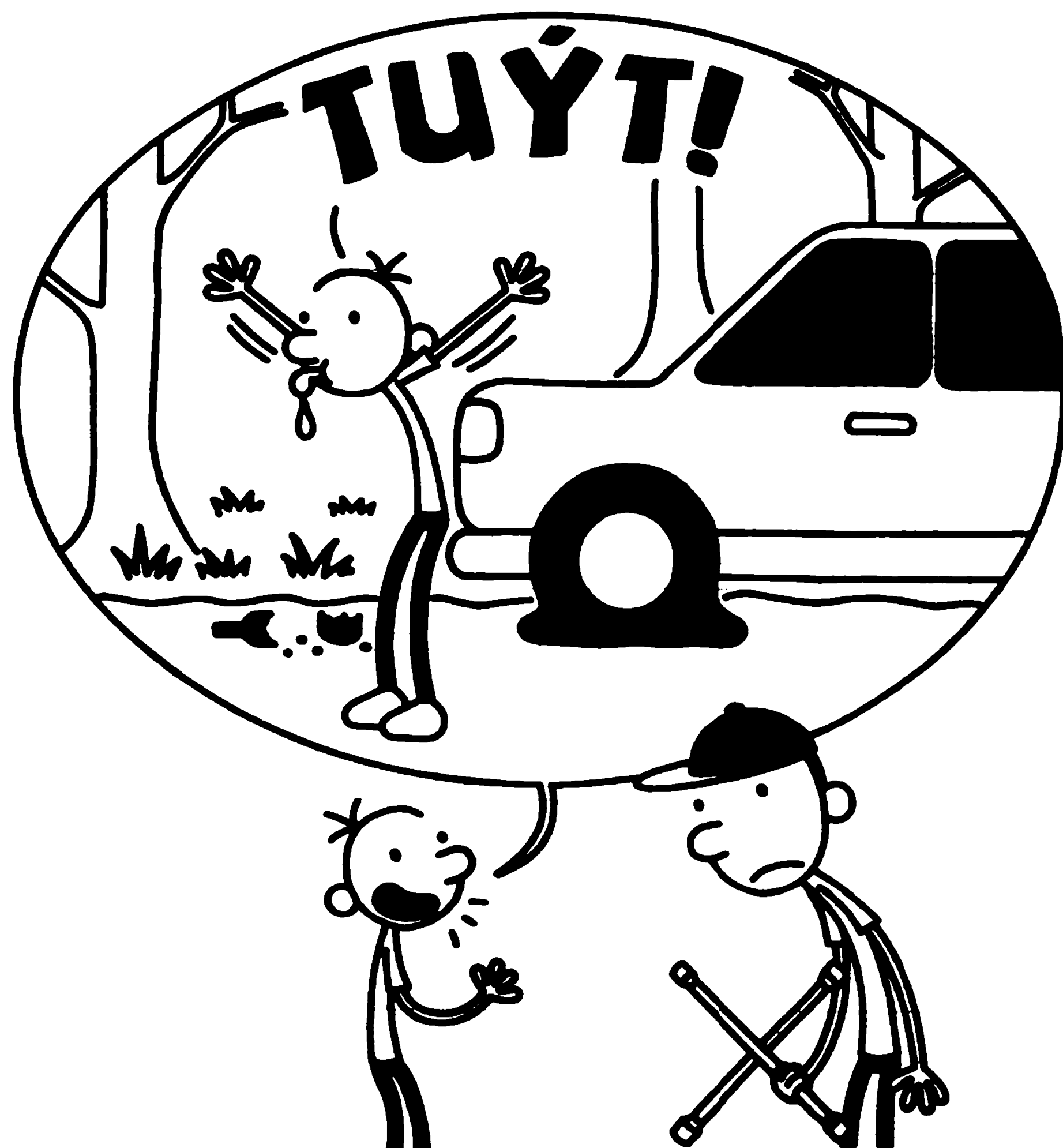
Bố bảo sau này khi tôi và Rodrick có nhà riêng, hai anh em sẽ phải biết cách TỰ sửa chữa nhà cửa. Tôi đã nói với bố cả tỉ lần là tới lúc anh em tôi bằng tuổi BỐ, bọn tôi sẽ chẳng PHẢI TỰ sửa chữa cái gì hết. Nhưng có vẻ như bố không muốn nghe.

Bất cứ khi nào bố cố gắng dạy tôi làm việc gì đó mới, tôi đều không học nổi. Vài tuần trước, bố hướng dẫn tôi và Rodrick cách thay lốp xe, tuy nhiên tôi hoàn toàn mất hứng khi bố bắt đầu giảng về đai ốc, bánh xe với áp suất không khí.

Tôi không tập trung nên bố nổi cáu rồi hỏi tôi sẽ xoay xở thế nào nếu mắc kẹt trên đường với cái bánh xe xẹp dí. Tôi trả lời rằng tôi sẽ mua một chiếc CÒI, khi nào cần trợ giúp thì chỉ cần thổi là xong.

Chắc đó không phải câu trả lời phù hợp bởi từ hôm ấy, bố liên tục mắng mỏ tôi về chuyện phải học cách TỰ TAY làm mọi thứ.

Hôm nay, bố bảo sẽ dạy tôi cách “thông ống nước”, thoát nghe TÔI đã thấy việc ấy chẳng có gì hấp dẫn. Khi biết việc đó liên quan đến ĐƯỜNG ỐNG, tôi bắt đầu thấy SỢ.

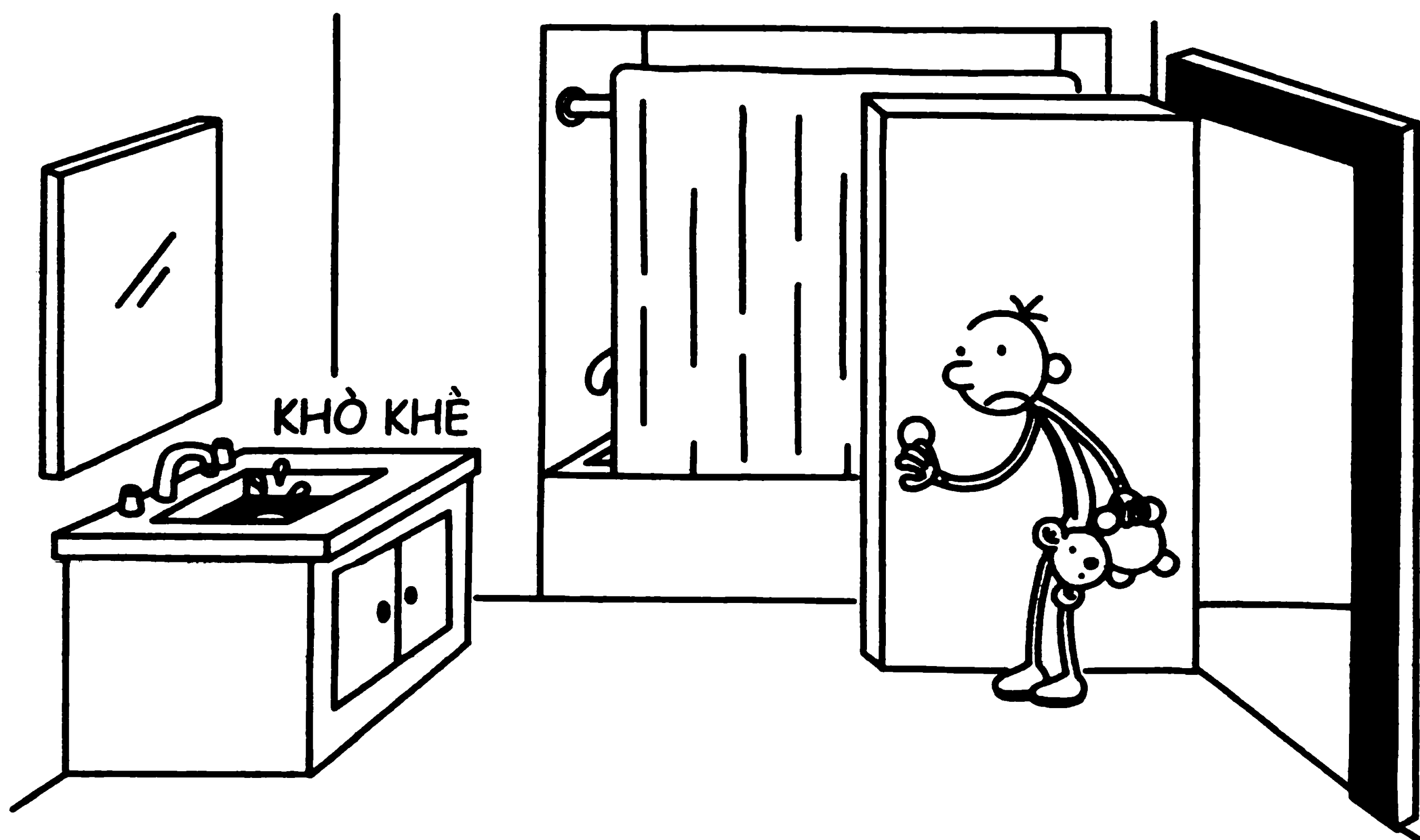
Tôi sợ đường ống từ khi còn bé, hồi nhà tôi mới chuyển đến đây chỉ vì trót nghe thấy điều mẹ nói với bố ở cửa phòng tôi.

HỒI ẤY, tôi không biết vòi vữa là thứ dùng để gắn những viên gạch lát sàn phòng vệ sinh. Nhưng khi nghe mẹ nói ra mấy từ ấy, một hình ảnh gớm ghiếc hiện ngay trong đầu tôi.

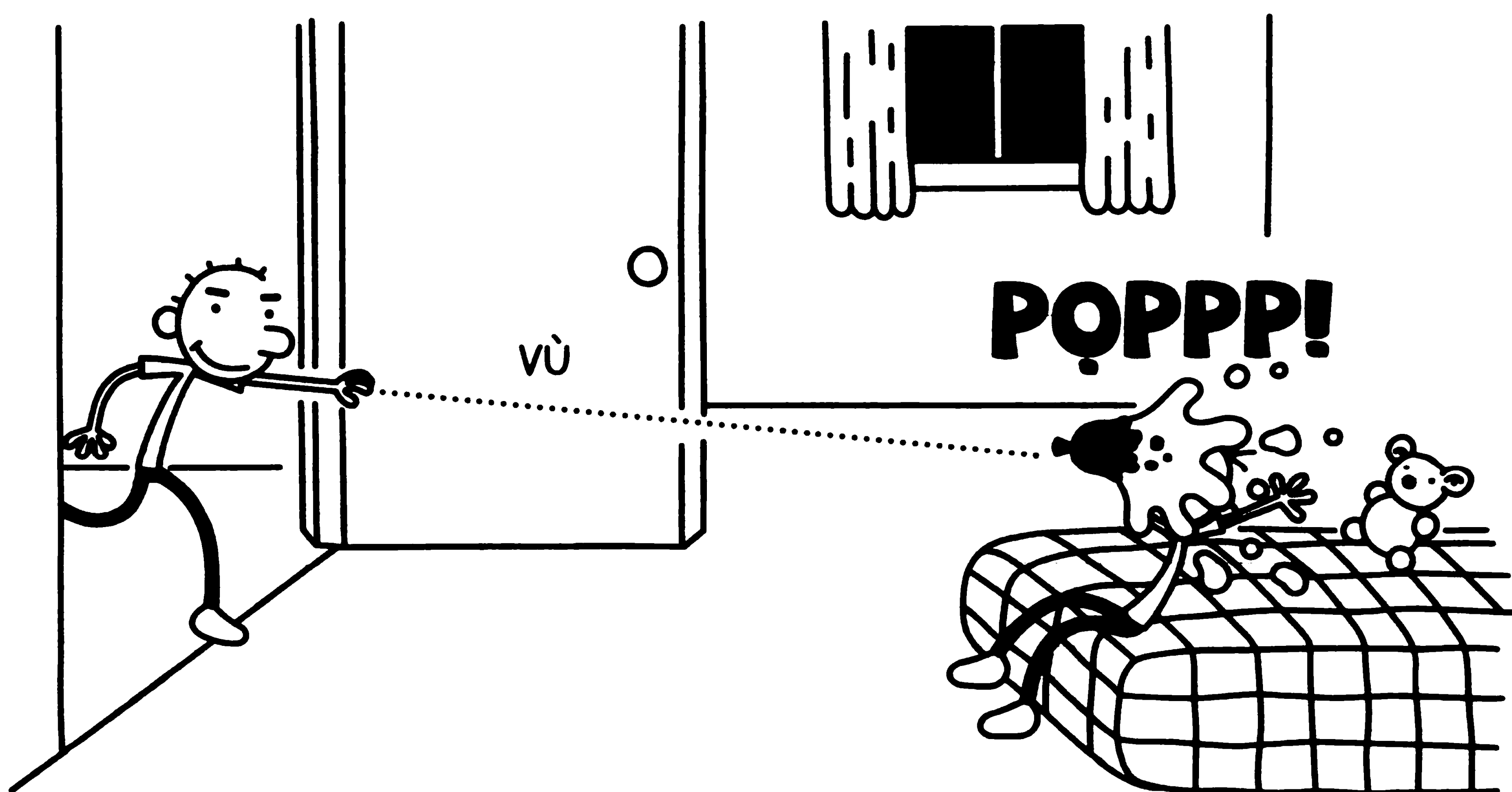
Tôi chưa bao giờ TRÔNG THẤY quái vật Vữa, nên lúc nào vào nhà vệ sinh tôi cũng nghĩ rằng nó đang nấp trong ống nước. Vì thế mà mấy cái vòi rửa với ống nước khiến tôi sợ mất vía.

Ngộ nhờ một ngày nào đó trong lúc đang tắm, tôi sẽ bị con quái vật Vừa túm lấy cổ chân và lôi tuột xuống đường ống thoát nước ấy thì sao.

Tôi cũng không yên tâm cả nhà vệ sinh trong phòng bố mẹ, bởi nếu muốn thì con quái vật ấy chỉ cần luồn theo đường ống nước để tóm tôi TRONG ĐÓ dễ như ăn bánh.

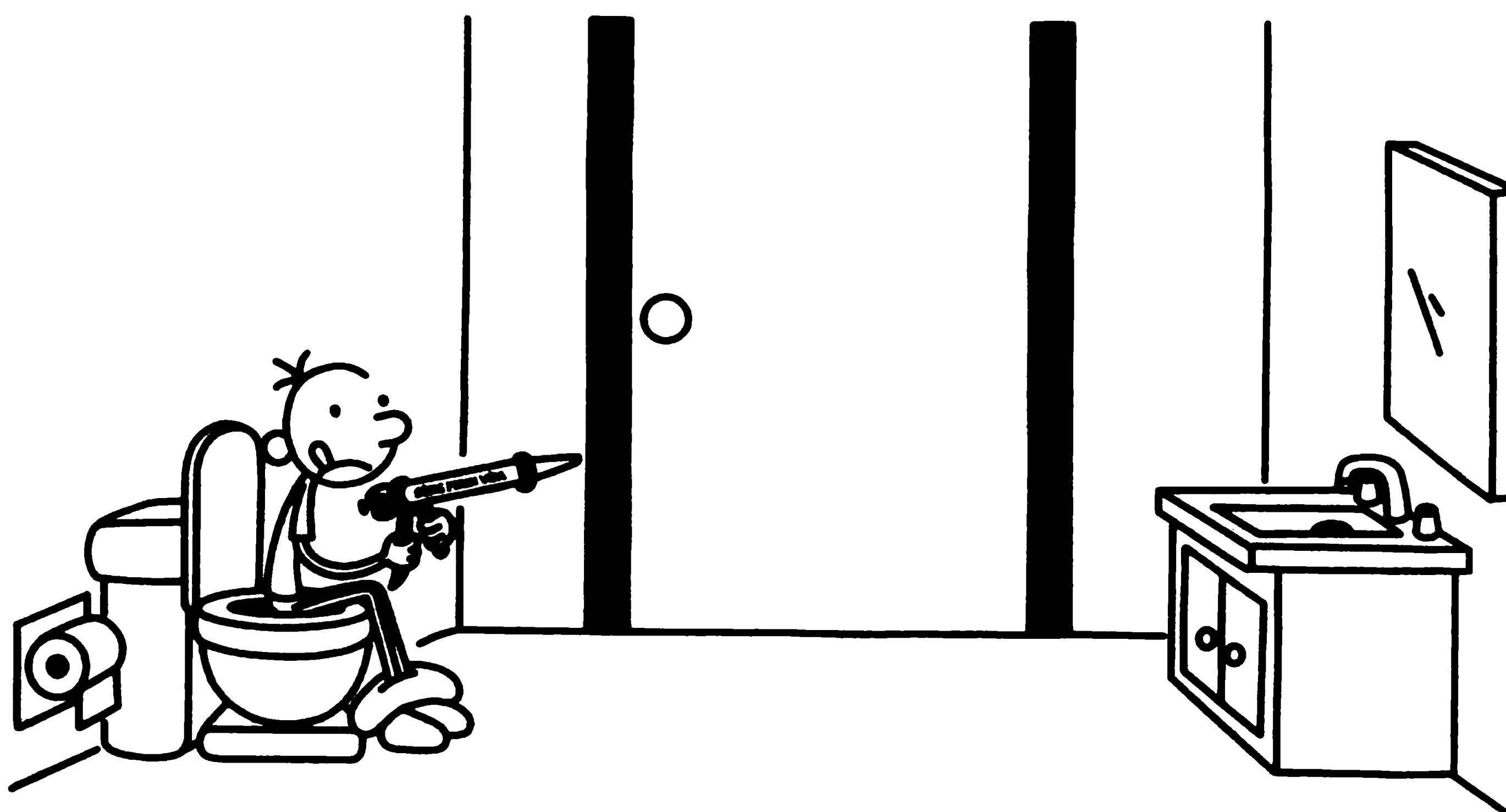
Tôi nghĩ, ít nhất cũng có thể ngăn lũ quái vật chui từ vòi rửa ra bằng cách CHẶN ĐƯỜNG chúng. Nghĩ vậy nên một hôm đẹp trời, tôi đã đi khắp nhà, lấy bóng bay bịt hết tất cả các đầu vòi nước lại. Nhưng hóa ra làm như vậy đúng là quá dại dột.

Tôi biết mình cần tìm ra cách TỰ VỆ phòng trường hợp bị con quái vật Vừa tấn công trong nhà vệ sinh. Và tôi đã tìm được thứ vũ khí hoàn hảo ở tủ đựng đồ dưới bồn rửa.

Kể từ đó, tôi luôn MANG THEO VŨ KHÍ mỗi khi cần vào nhà vệ sinh.

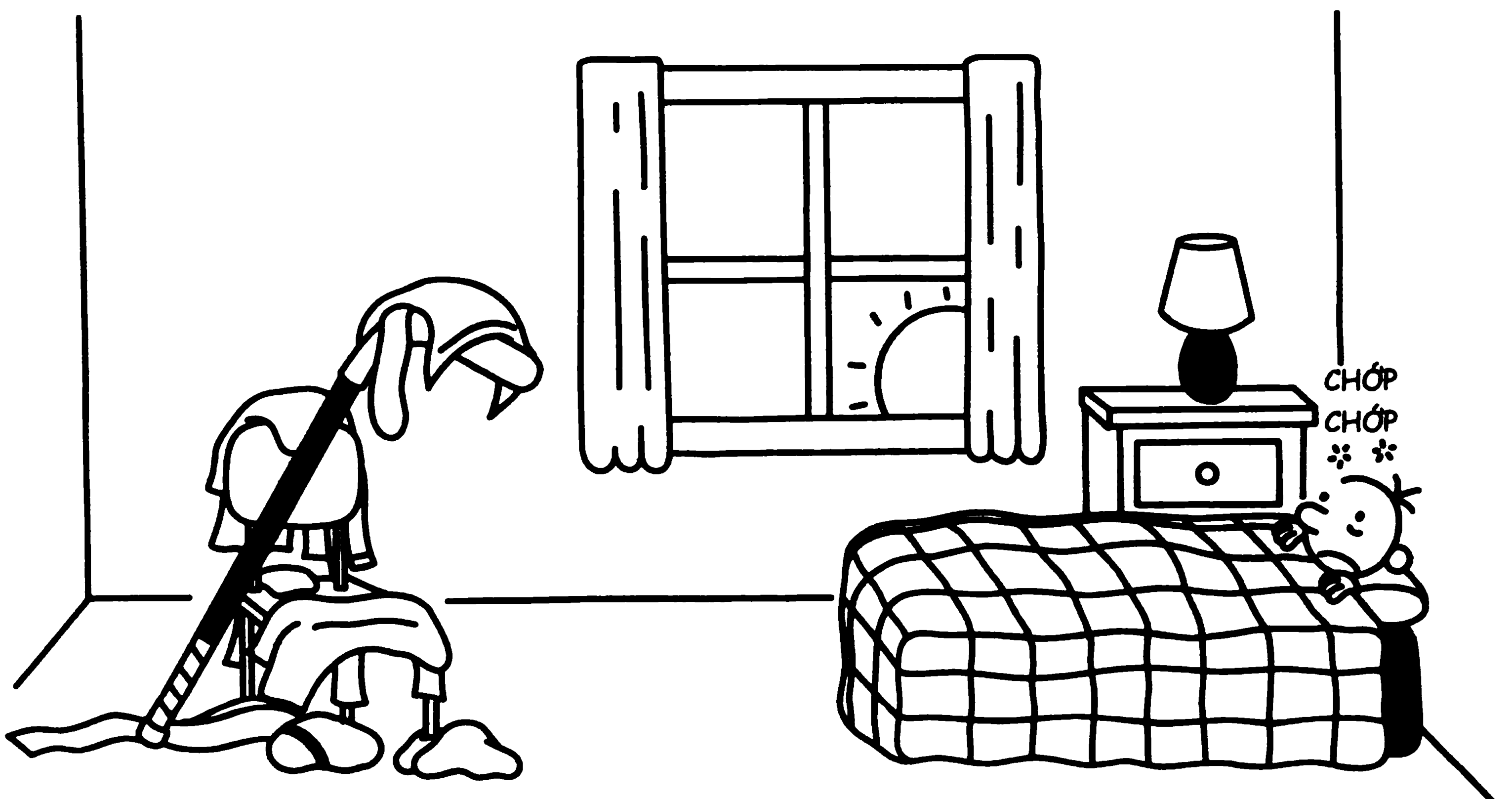

Càng về sau tôi càng lo lắng, ngộ nhờ con quái vật Vừa ấy sẽ chui ra khỏi nhà tắm rồi mò đến bắt tôi ở PHÒNG NGỦ thì sao.

Thực ra, tôi chắc chắn là có vài lần nó đã ở trong phòng CÙNG tôi.

Nhưng đến sáng khi tôi tỉnh dậy thì con quái vật Vừa đã BIẾN MẤT.

Cuối cùng tôi đành phải nói với mẹ rằng tôi quá sợ hãi nên không thể ngủ được một mình.

Mẹ thấy BUỒN CƯỜI vì những điều tôi tưởng tượng ra, nên mẹ đã chỉ cho tôi thấy con quái vật Vừa RỐT CUỘC là gì.

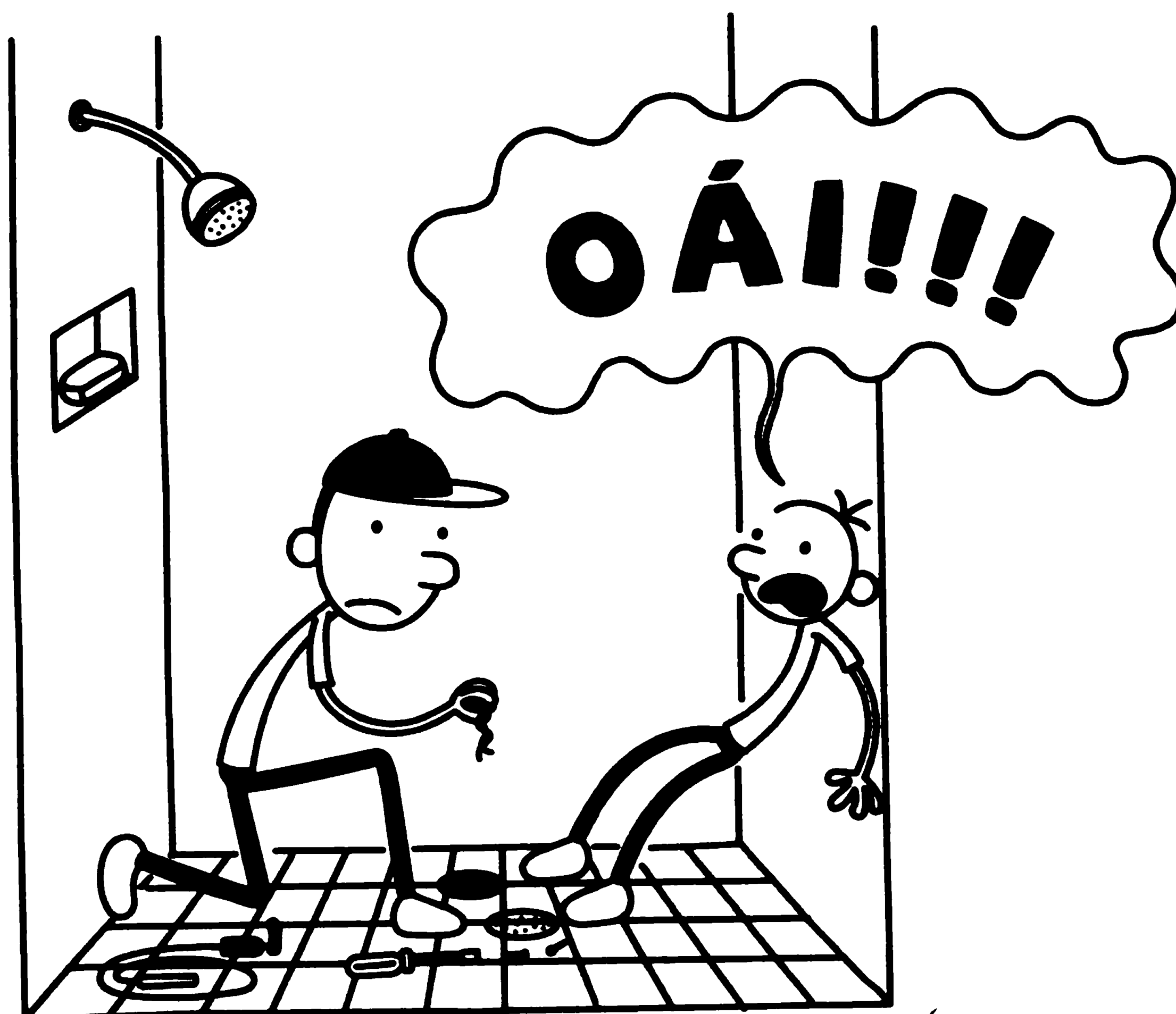
Mẹ bảo quái vật chỉ có tồn tại nếu ta TIN vào điều đó, nhưng nếu ta không tin thì nó sẽ BIẾN MẤT.

Tôi nhận ra rằng đó CHÍNH XÁC là những gì con quái vật Vừa MUỐN tôi nghĩ. Ngộ nhờ nó đóng giả MẸ tôi thì sao.

Vậy là từ lúc ấy, để cảnh giác, lúc nào tôi cũng KHÓA cửa phòng ngủ cẩn thận.

Cuối cùng tôi nghĩ là mình ĐÃ ngừng tin là có quái vật Vừa thật. Chính xác là tới tận ngày HÔM NAY, khi bố thông ống thoát nước rồi lôi ra một búi TÓC. Đối với TÔI, đó là tất cả bằng chứng mà tôi CẦN.

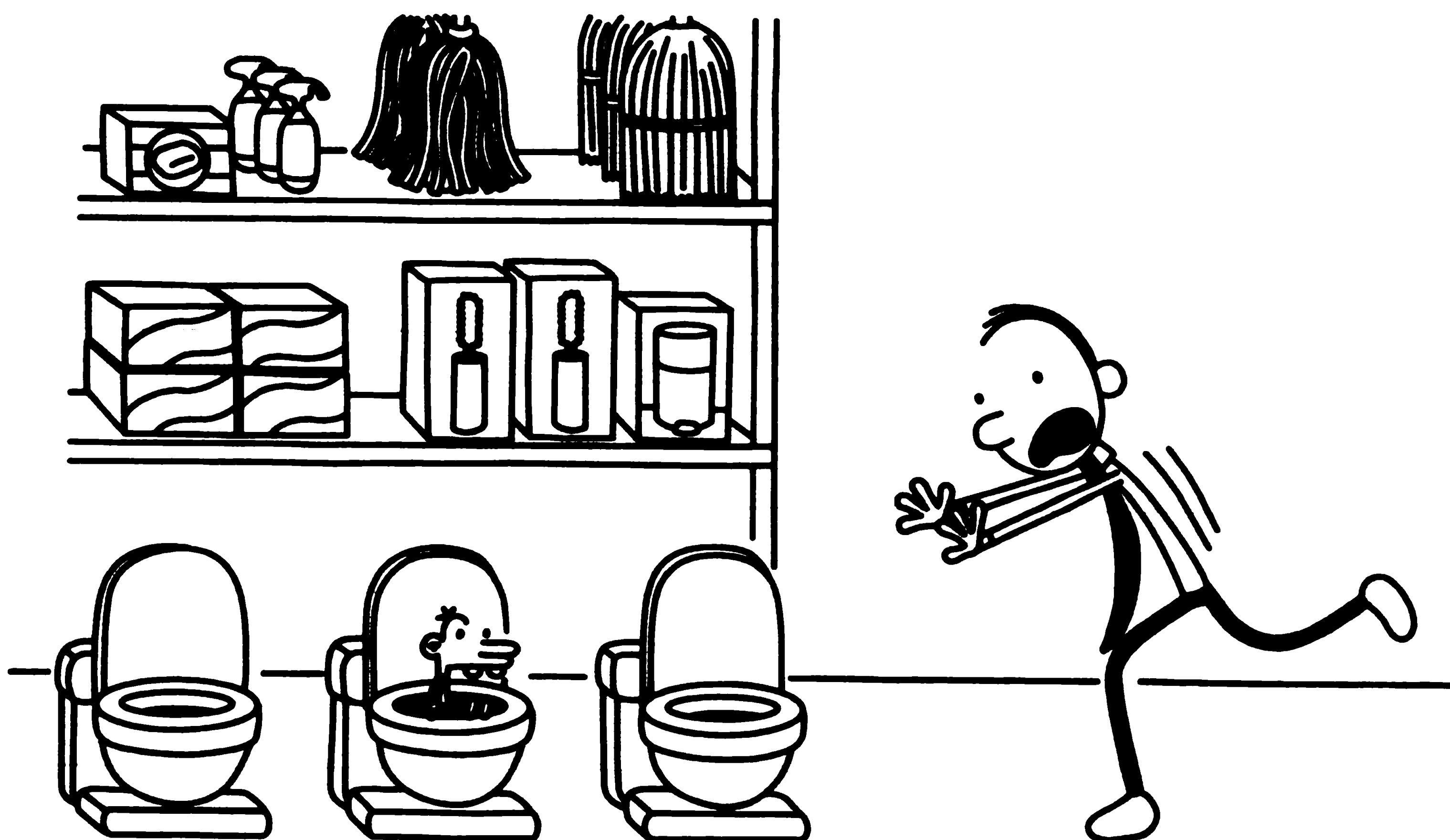
Tôi khóa chặt cửa rồi ở lì trong phòng tới hết ngày và dự định sẽ YÊN VỊ ít nhất cho tới khi bố phải lấy tô-vít tháo bản lề cửa phòng tôi.

Thậm chí tôi còn không biết là ai cũng có thể LÀM việc ấy. Vì vậy bố nên vui bởi hôm nay bố đã dạy cho tôi một điều MỚI MẺ.

Chủ nhật

Sáng nay bố gọi Rodrick và tôi dậy sớm để theo bố đến cửa hàng bán vật liệu xây dựng. Bố nói, bố đã lên danh sách cả núi việc cho hai anh em làm cả ngày hôm nay và giờ thì chúng tôi cần đi mua ít đồ trước đã.

Rất lâu rồi chúng tôi không đến cửa hàng bán vật liệu xây dựng. Lần gần đây nhất là cả nhà tôi bị tống cổ ra ngoài vì lý do Manny đã “giải quyết nỗi buồn” ở ngay khu hàng trung bày.

Bố muốn đi kiểm ít đồ để sửa máy giặt nên sai Rodrick với tôi đi mua mấy thứ khác như sơn và chổi quét sơn.

Nói thật, giả sử xác sống xâm lăng Trái đất hay xảy ra vụ gì đại loại thế, thì tôi chỉ việc CHẠY THẲNG đến cửa hàng bán vật liệu xây dựng, bởi nơi đó chứa đầy những vũ khí có sức hủy diệt GHÊ GỚM.

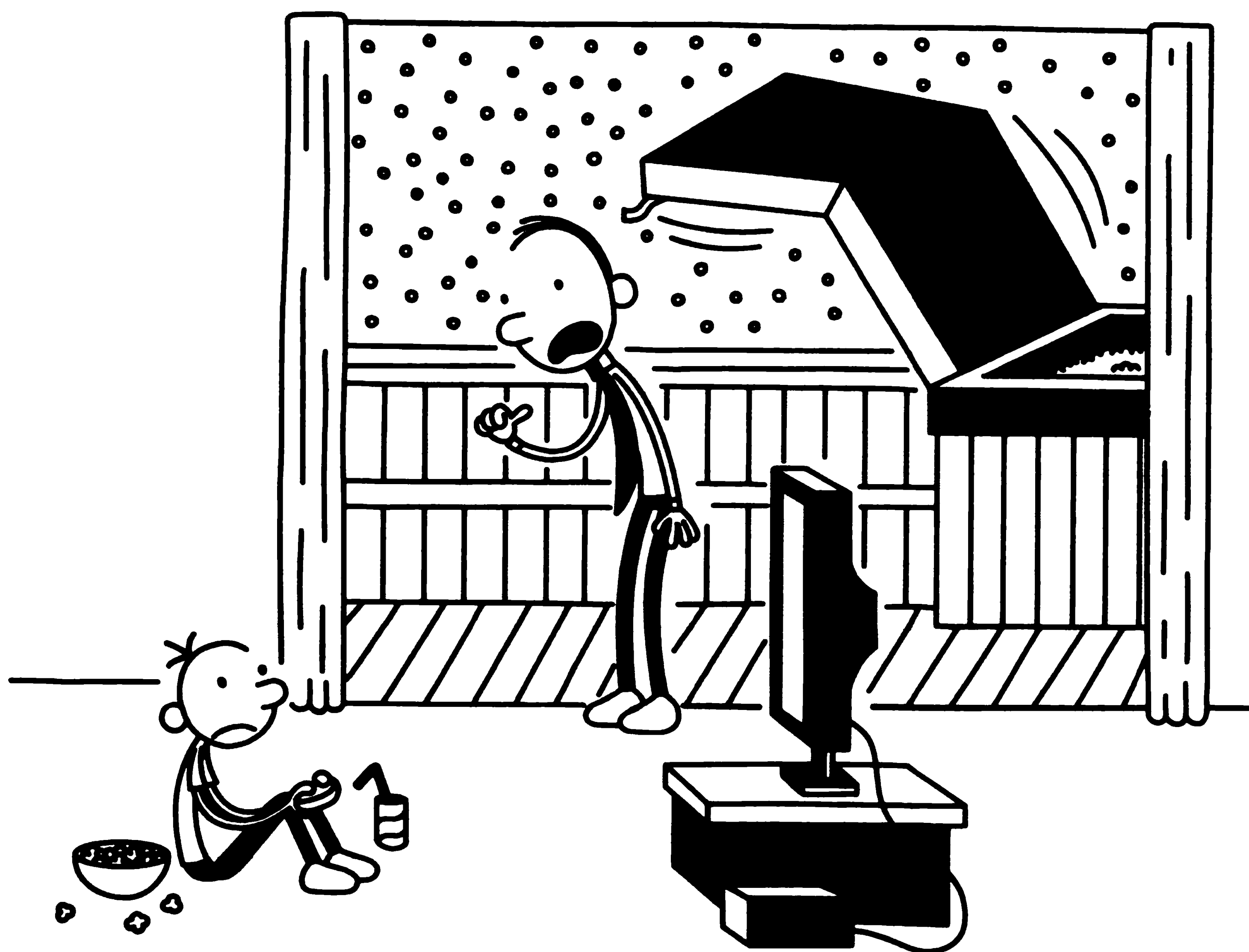

Khi về tới nhà, bố sai tôi và Rodrick sơn phần sàn ban công sau nhà, bố nói chúng tôi phải sơn quanh bồn tắm nước nóng vì nó quá nặng, không thể di chuyển được.

Thành thật mà nói, tôi chỉ ước chúng tôi dùng bao giờ MUA bồn tắm nước nóng, bởi thứ đó chẳng mang lại ích lợi gì mà toàn gây RẮC RỐI.

Mùa đông vừa rồi, cái bồn ấy suýt làm tôi MẤT MẠNG, không chỉ MỘT mà tới tận HAI LẦN.

Trong một đêm giông bão, cái chốt giữ nắp bồn bị tuột, thế nên bố bảo tôi ra ngoài SỬA lại thứ đó.

Sau khi đã mặc hết đồ giữ ấm lên người, tôi ra khỏi nhà để thực hiện việc bố giao. Nắp bồn tắm nước nóng bị gió giật ầm ầm như LÊN CƠN, việc nín nó xuống thật sự quá vất vả. Và đúng lúc tôi nghĩ mình ĐÃ giữ được nó thì một cơn gió mạnh thổi nó bay vèo khỏi ban công.

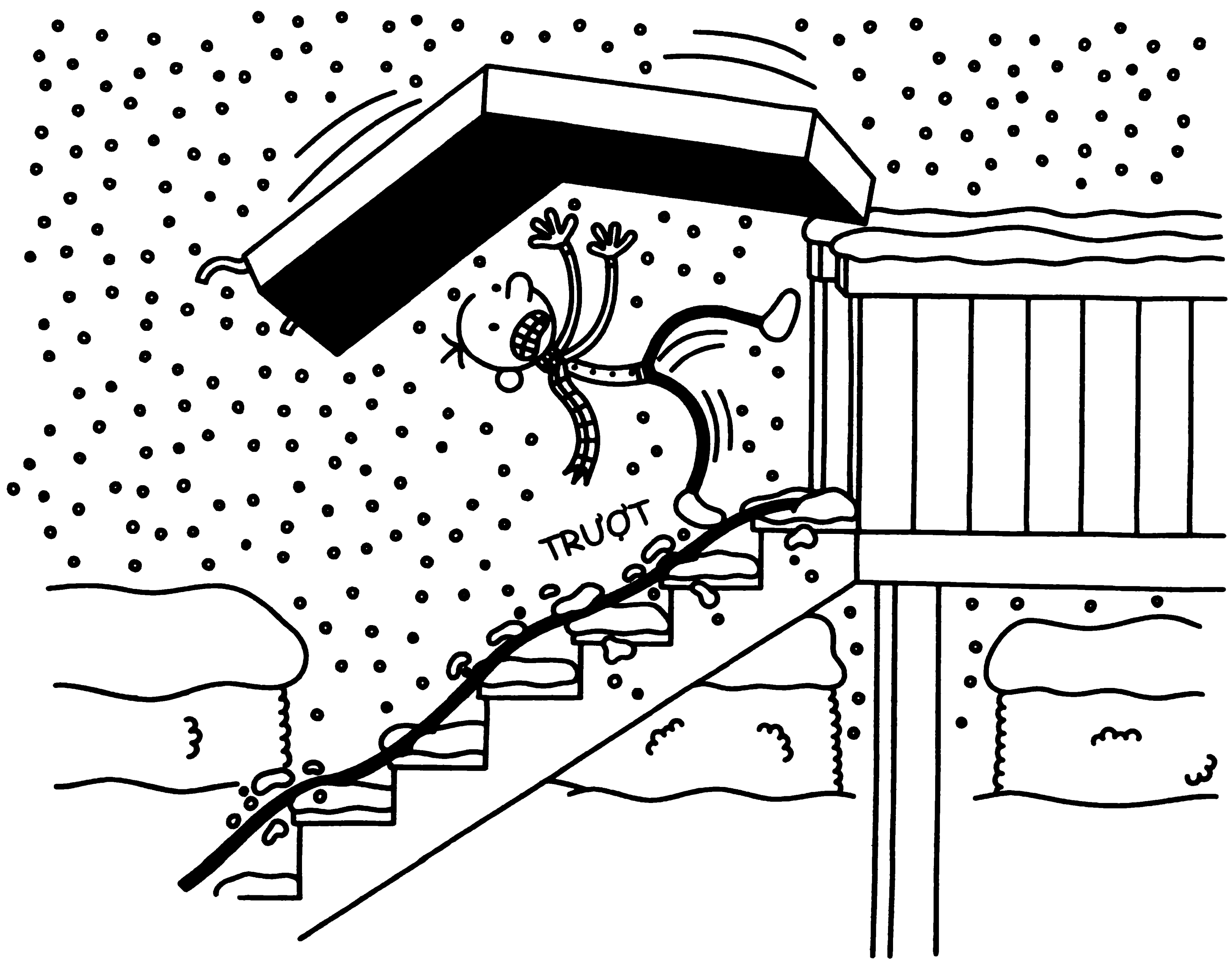
Do lúc ấy tôi vẫn đang giữ chặt cái nắp nên cả người tôi cũng bay THEO.

Nếu không vì mặt đất có lớp TUYẾT dày đến cả mét thì tôi chắc chắn đã TIÊU ĐỜI rồi.

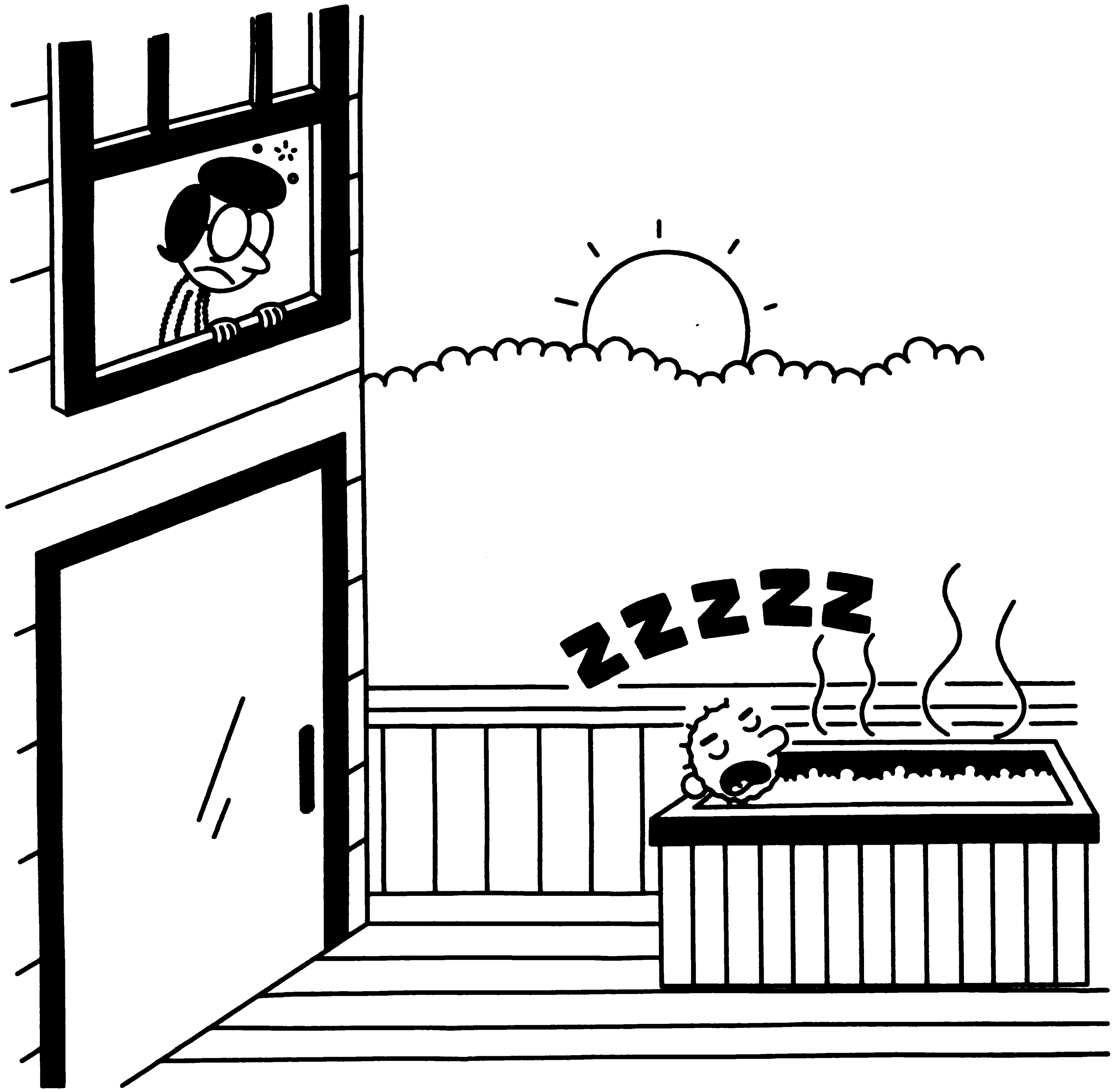
Sau khi sờ nắn để chắc chắn không bị gãy cái xương nào, tôi lại kéo lê cái nắp bốn tấm lên gác. Lúc mang được nó lên tới BAN CÔNG thì tôi đã MỆT LỬ.

Nhưng không dừng lại ở đó. Cái vòi bố dùng để BƠM NƯỚC cho bồn tắm bị rơi xuống cầu thang từ lúc nào, nó đã bị đóng băng ĐÔNG CỨNG. Do đó, khi GIẤM phải cái vòi, tôi trượt chân ngã lộn xuống và suýt chút nữa thì gãy cổ vì cú ngã ấy.

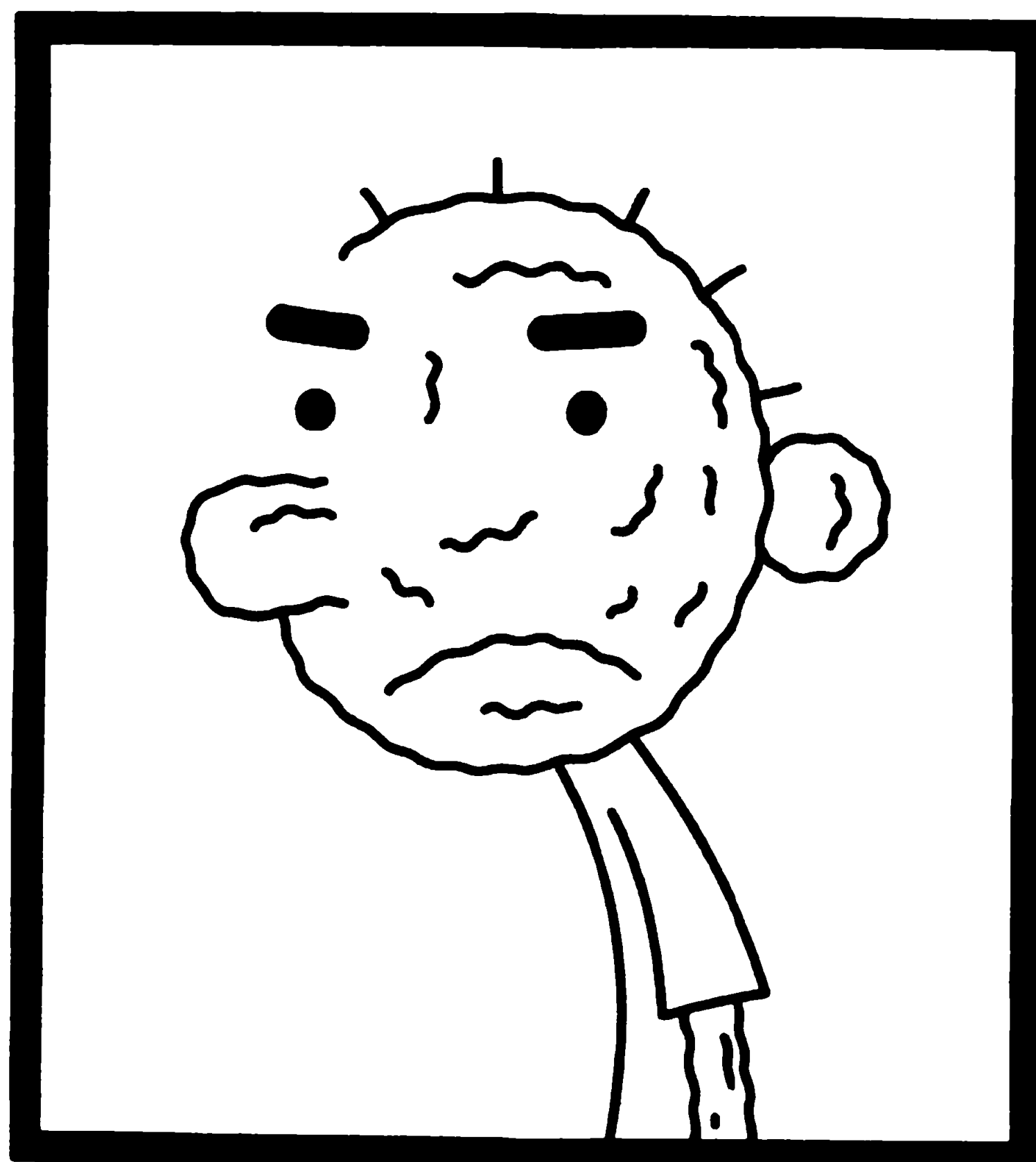

Rodrick cũng gặp rắc rối với cái bồn này. Anh ta dùng nó suốt cả mùa đông tuy nhiên lại có thói quen cực xấu là hay NGỦ QUÊN ngay cả khi đang ngâm nước. Vậy nên lần nào trước khi đi ngủ, mẹ đều phải kiểm tra để chắc chắn là Rodrick không còn nằm trong bồn.

Song có một lần mẹ đã quên mất việc đó. Và đến tận đến SÁNG HÔM SAU mới nhận ra là Rodrick vẫn đang “đếm sao” bên ngoài.

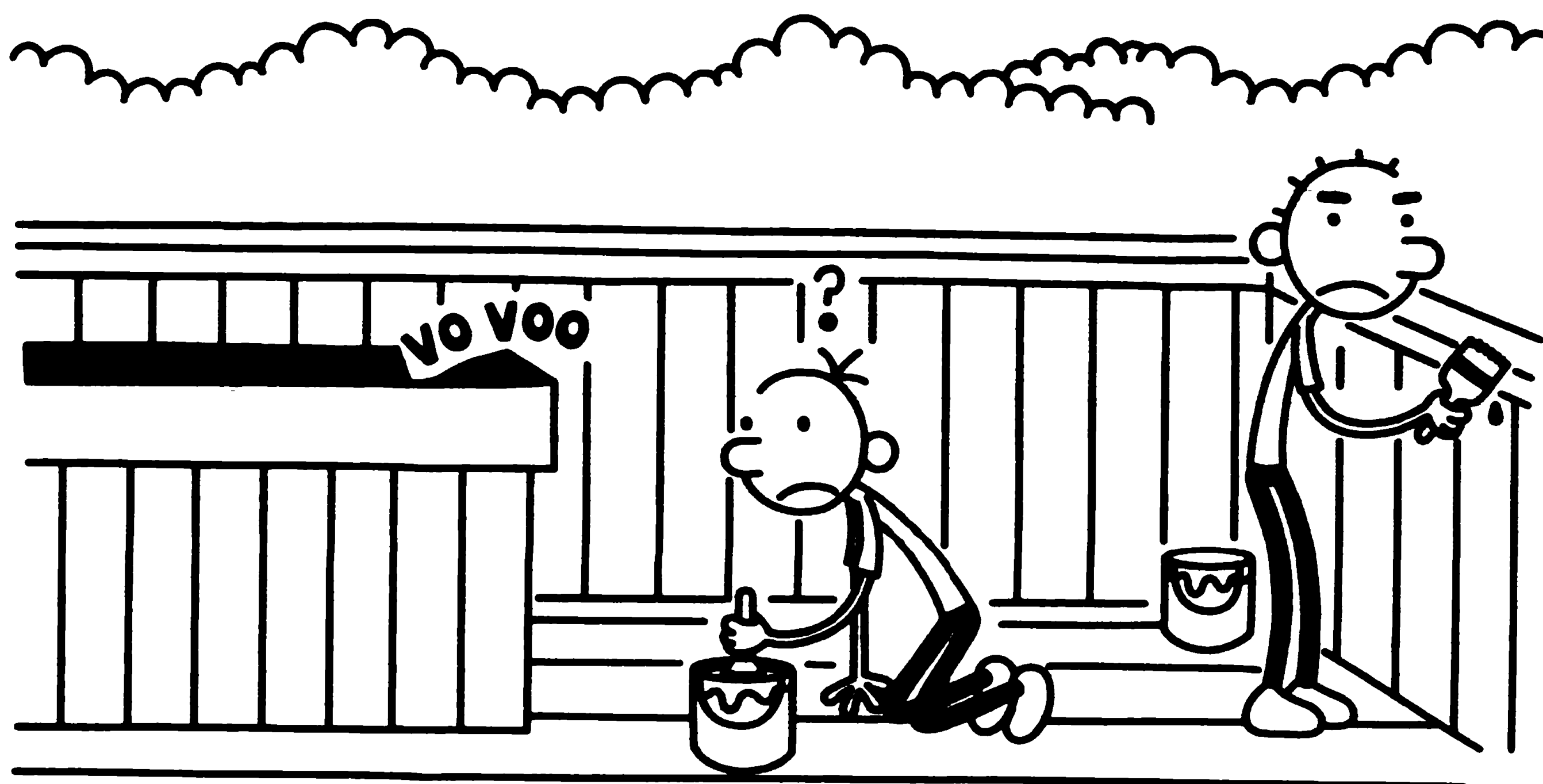
Phải mất chừng hai TUẦN sau da dẻ của Rodrick mới căng trở lại, nhìn anh ta lúc đó giống hệt như quả NHO KHÔ. Nhưng đen đủi cho anh ta là trong hai tuần ấy, trường Rodrick lại chụp ảnh làm kỷ yếu.

Rodrick Heffley

Cách đây vài tháng, bố đã tháo hết nước ở cái bồn đó, thế là TỪ DẠO ẤY trong bồn không còn tí nước nào. Tôi chỉ hy vọng chúng tôi sẽ QUẢNG được thứ đó đi trước khi nó gây ra thiệt hại GHÊ GỚM khác.

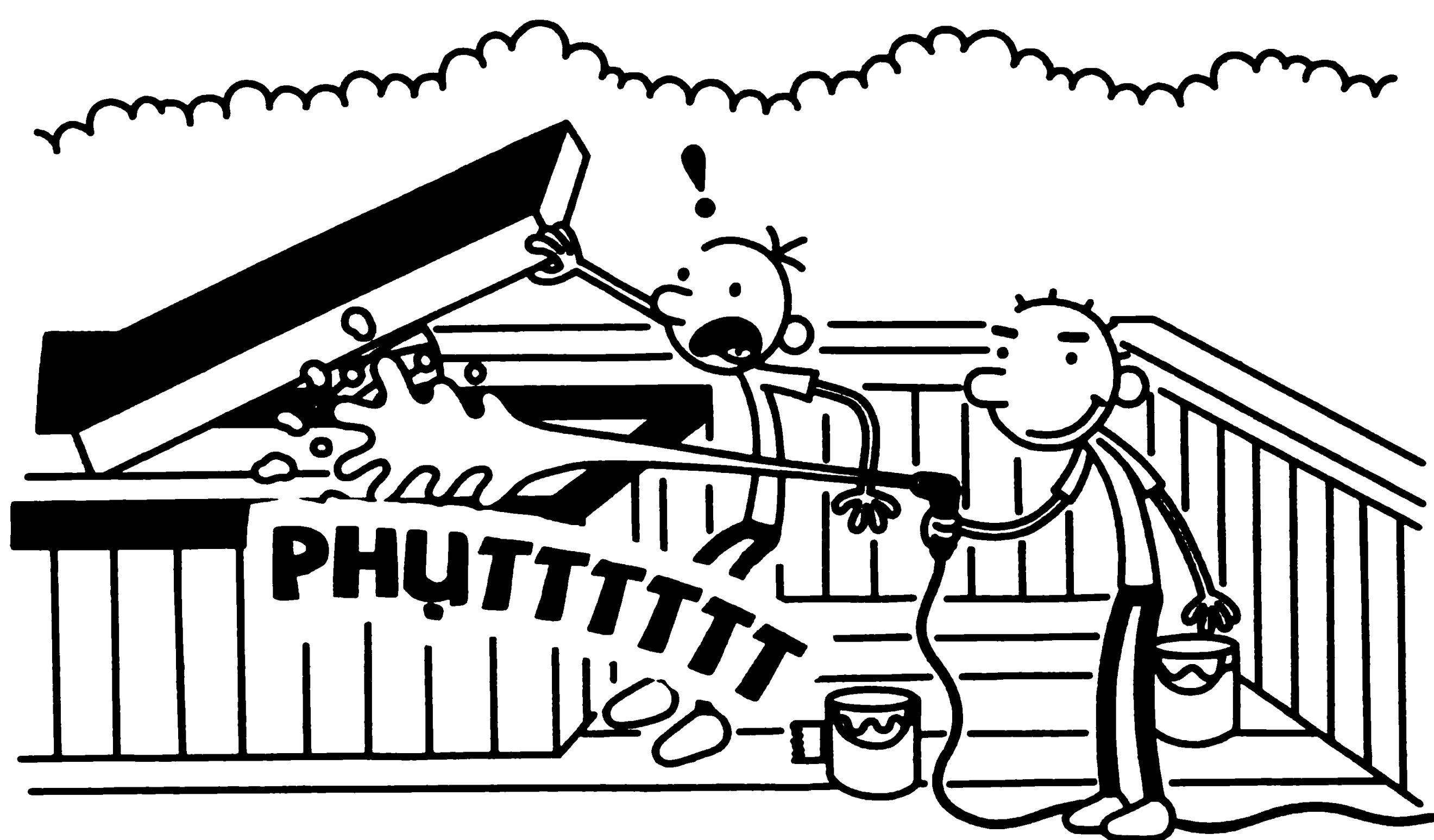
Hôm nay, khi đang sơn phần sàn cạnh chiếc bồn, tôi nghe thấy tiếng vo vo nên chắc mắt ai đó vô ý vẫn bật máy sưởi.

Tôi nâng nắp bồn lên để ngó xem sao. Ngay sau khi LÀM THẾ, tôi biết mình đã gặp RẮC RỐI.

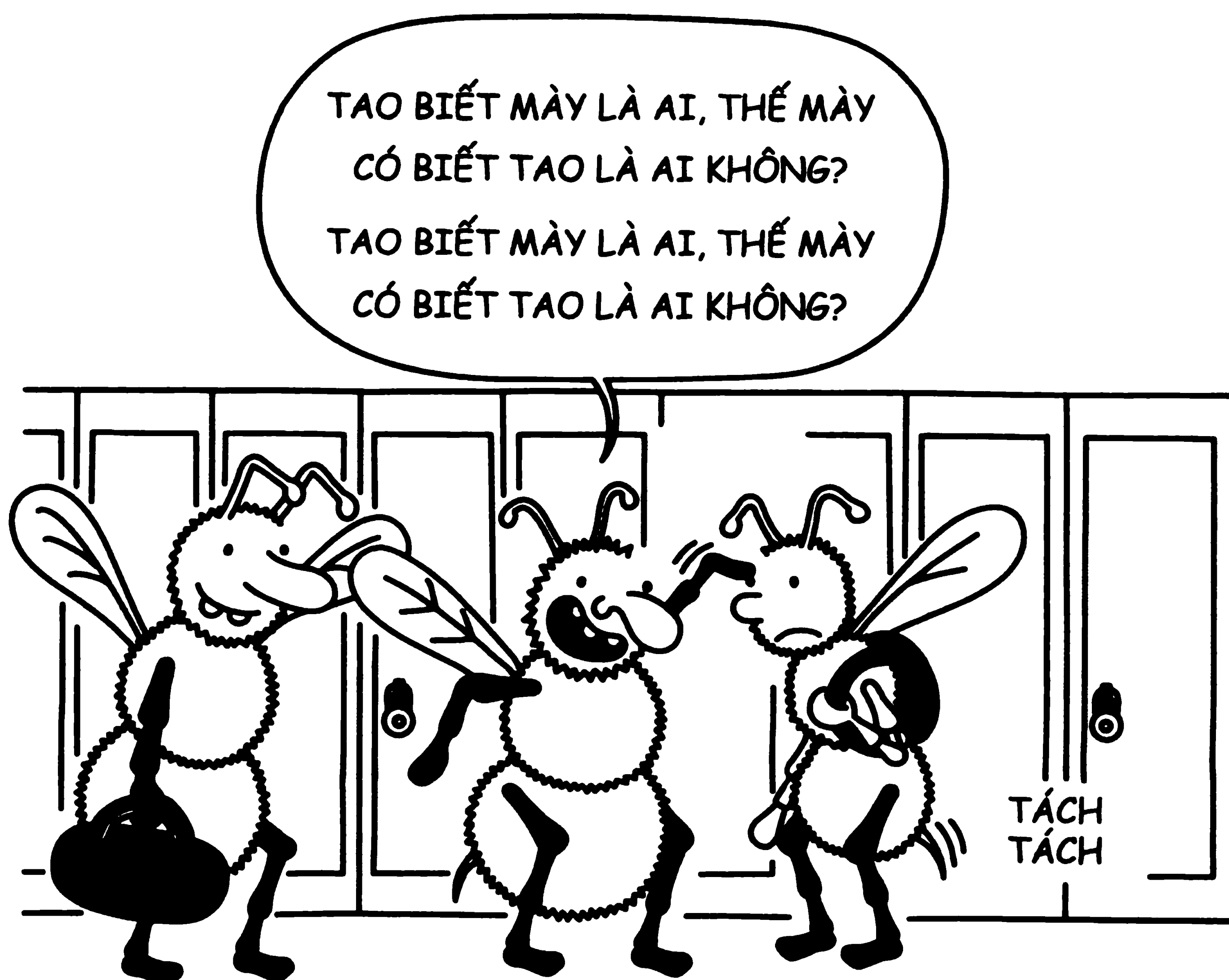
Một lũ ong bắp cày làm TỔ dưới nắp bồn đã bị tôi đánh động. Nếu làm gì đột ngột có thể tôi sẽ bị ĐỐT ngay lập tức. Tôi còn đang loay hoay không biết phải LÀM gì thì Rodrick đã quyết định THAY.

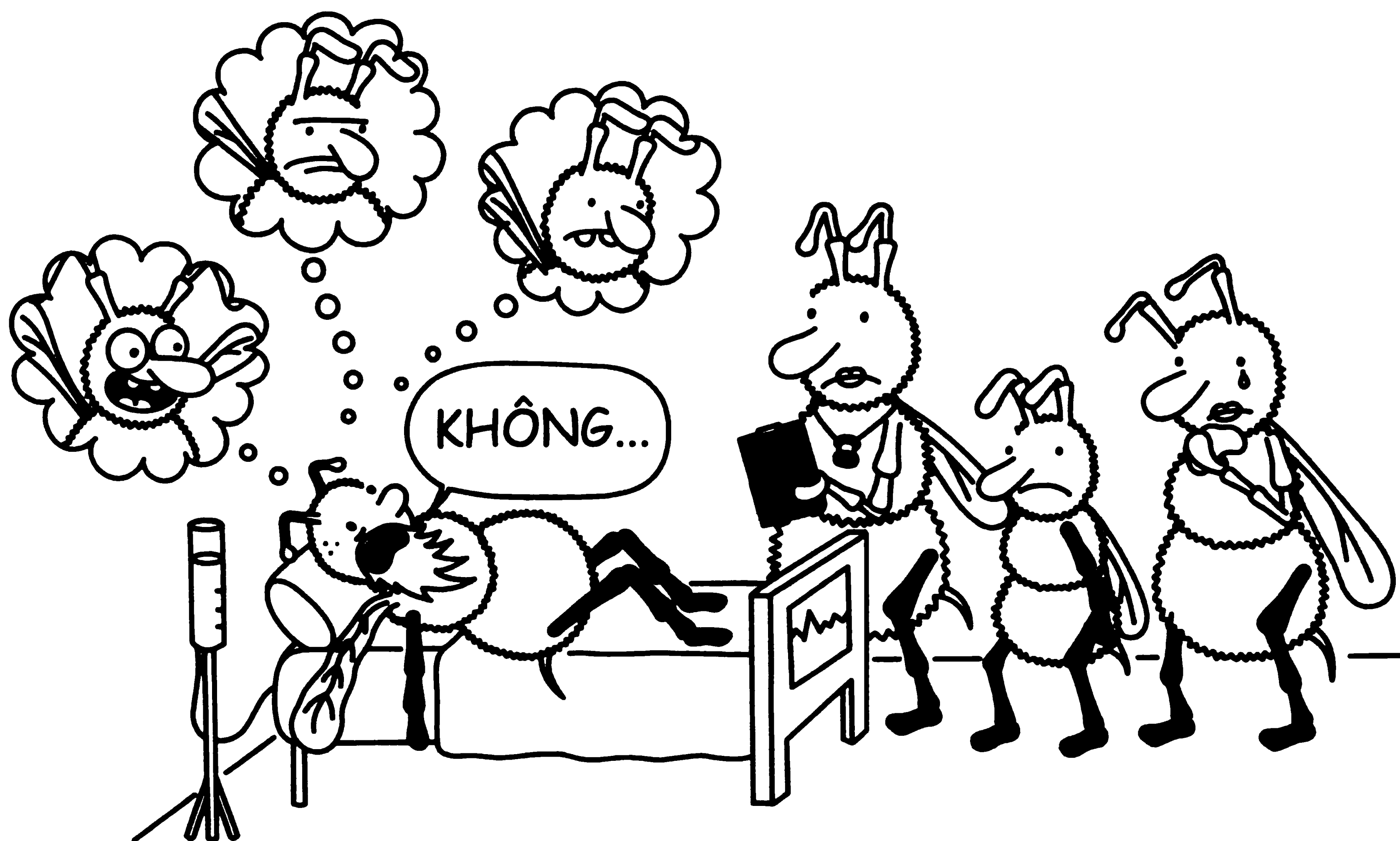
Lũ ong NỔ ĐIÊN khiến tôi quăng vội cái nắp bồn tắm rồi BA CHÂN BỐN CẰNG chạy. Không rõ làm thế nào CẢ Rodrick và tôi đều chạy được vào nhà mà không bị con ong nào đốt.

Hai anh em tôi quá may mắn, bởi tôi đã đọc được rằng, ong bắp cày có thể đốt NHIỀU LẦN chứ không phải MỘT LẦN như ong mật bình thường.

Tôi rất tò mò về cảm giác khi biết nếu đốt kẻ khác, mình sẽ CHẾT. Và nếu là ong mật, chắc MỖI NGÀY tôi đều rất muốn dùng đến cái ngòi của mình, NHẤT LÀ khi quanh tôi toàn một lũ ong bằng tuổi ngớ ngẩn.

Chắc tôi sẽ phải ẮN HẬN lắm nếu như sống đến hết cuộc đời mà không một lần được dùng đến chiếc ngòi châm.

Chiều nay, bố hỏi lý do tại sao Rodrick và tôi không ra ngoài sơn nốt phần sàn phía sau. Rodrick thuật lại cho bố nghe chuyện lũ ONG BẮP CÂY, nhưng lại lờ tịt đoạn lấy vòi phun nước vào tổ của chúng.

Bố bảo có việc giao cho hai anh em tôi ở sân TRƯỚC. Bố nói rằng, cần phải dọn mấy cái máng nước bị tắc, thế nên hai anh em tôi lôi cái thang khỏi ga-ra.

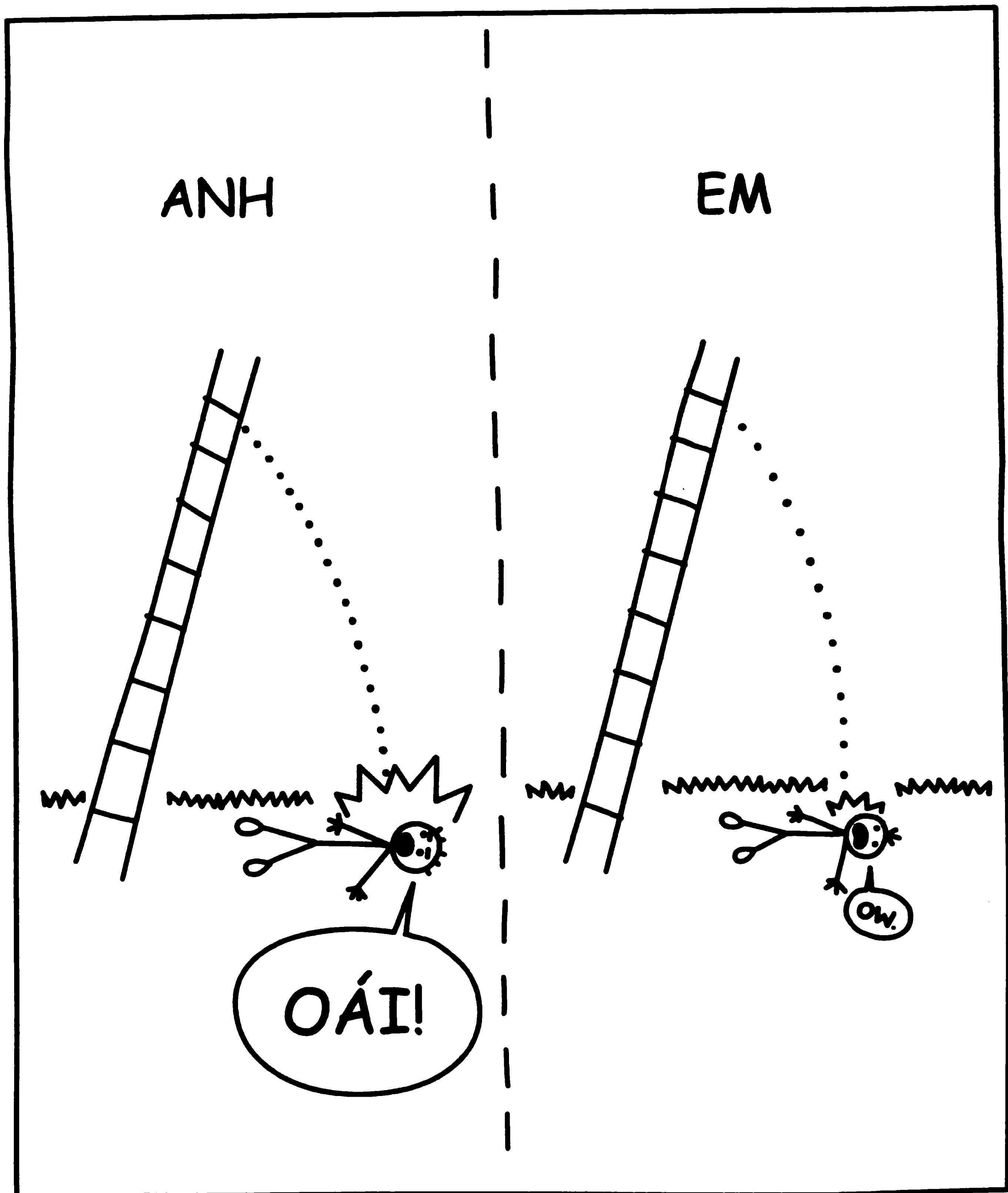
Dọn máng nước trên mái nhà là việc tôi ghét NHẤT TRẦN ĐỜI, bởi lúc nào TÔI cũng là kẻ phải leo lên thang.

Bố sẽ không bao giờ làm việc ấy nữa, bởi lần TRƯỚC bố đã chạm mặt một con SỐC.

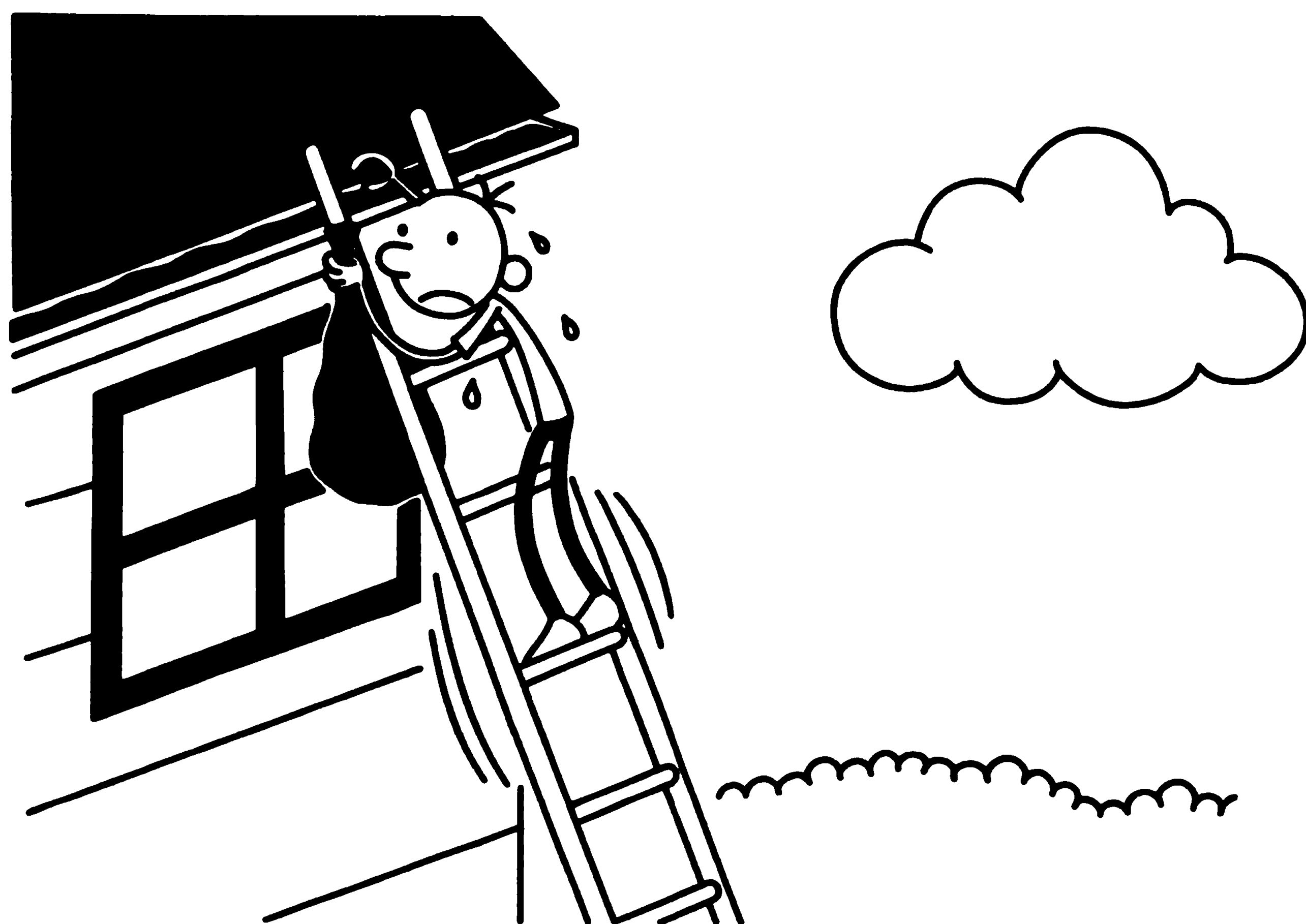
Thế nên bây giờ, RODRICK cũng sẽ không trèo lên thang. Anh ta lý sự rằng người NHẸ CÂN NHẤT phải làm việc này bởi nếu chẳng may bị NGÃ, người đó sẽ bị thương nhẹ hơn.

Rodrick còn vẽ hẳn hình để minh họa cho tôi thấy anh ta lý luận có khoa học hẳn hoi. Anh ta cứ tưởng việc ấy sẽ khiến tôi YÊN TÂM hơn, tuy nhiên thực tế lại HOÀN TOÀN ngược lại.

Hai anh em lấy thang khỏi ga-ra rồi khiêng ra sân trước. Chúng tôi tựa thang vào mái nhà, Rodrick giữ chắc chân thang cho tôi leo lên.

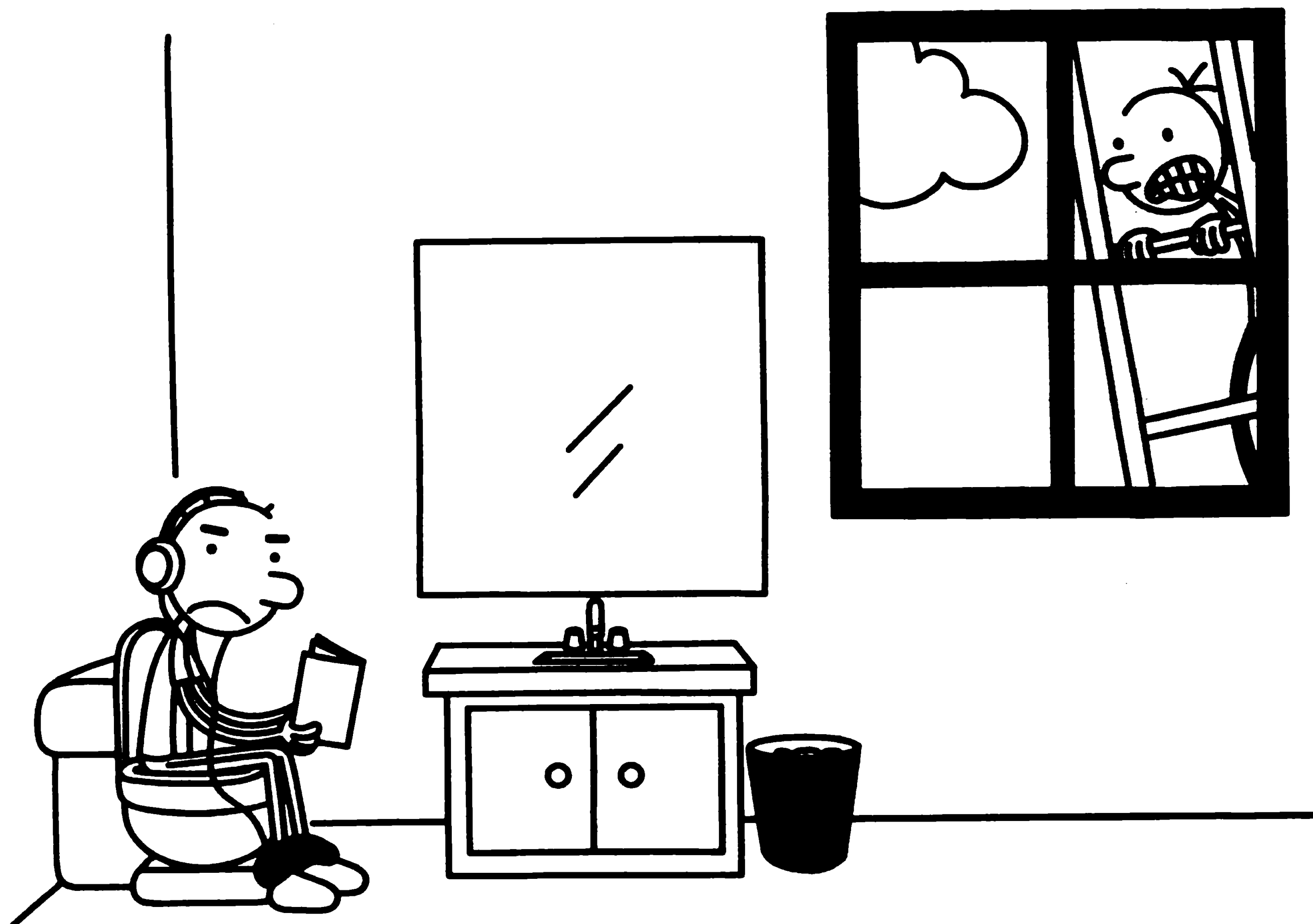
Khi leo tới đỉnh, tôi dùng một tay xúc lớp bùn ở máng nước rồi cho vào túi rác đang cầm ở tay kia. Một tay vừa cầm túi vừa bám vào thang nên không thể giữ được chặt và rất dễ bị mất thăng bằng.

Khi đã dọn xong đoạn đó, tôi leo xuống, rồi hai anh em lại chuyển thang sang chỗ khác. Tôi lướt thứ tư thì tôi nhận ra cái thang đang LẮC LƯ hơn bình thường.

Tôi đã gọi với xuống bảo Rodrick giữ thang cho CẨN THẬN song không hề nghe thấy tiếng anh ta trả lời. Tôi đoán Rodrick đang mãi nấu cháo điện thoại hay làm gì đấy nhưng không phải, thậm chí anh ta còn chẳng có ở đó.

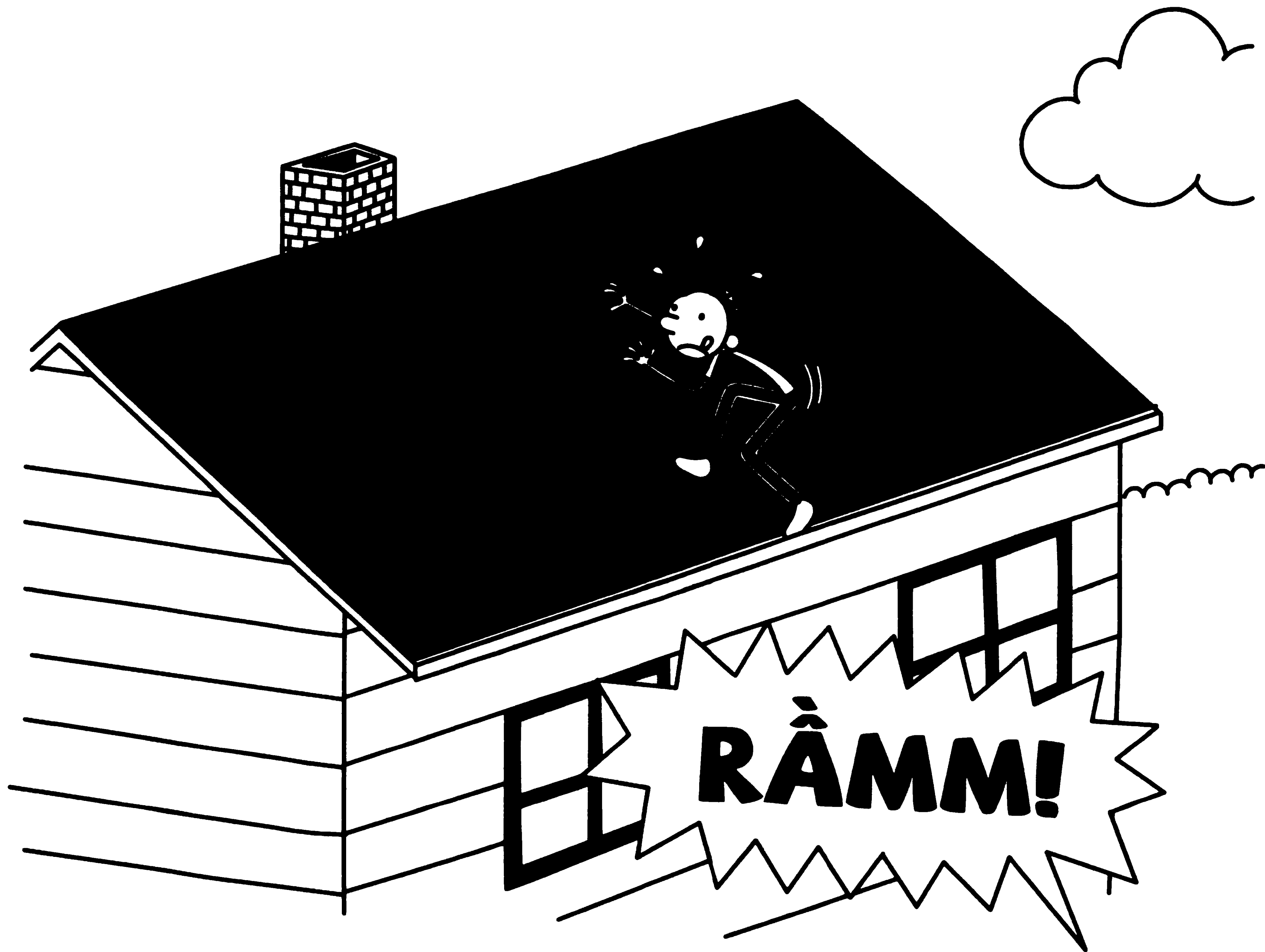
Và lúc tôi nhìn qua cửa sổ nhà vệ sinh thì thấy anh ta đang ung dung thư giãn Ở TRONG NHÀ.

Tôi cố gõ vào cửa kính để gọi. Nhưng có thể do tôi cố nhào người ra XA QUÁ nên cái thang bắt đầu nghiêng về một phía.

Đã quá muộn để leo xuống vì vậy chỉ còn một cách duy nhất là trèo LÊN.

Tôi trèo lên đầu thang, dùng hai tay bám chặt rìa mái nhà rồi đu người lên. Vừa đứng khoảnh khắc chân tôi rời khỏi thì chiếc thang đổ rầm xuống đất.

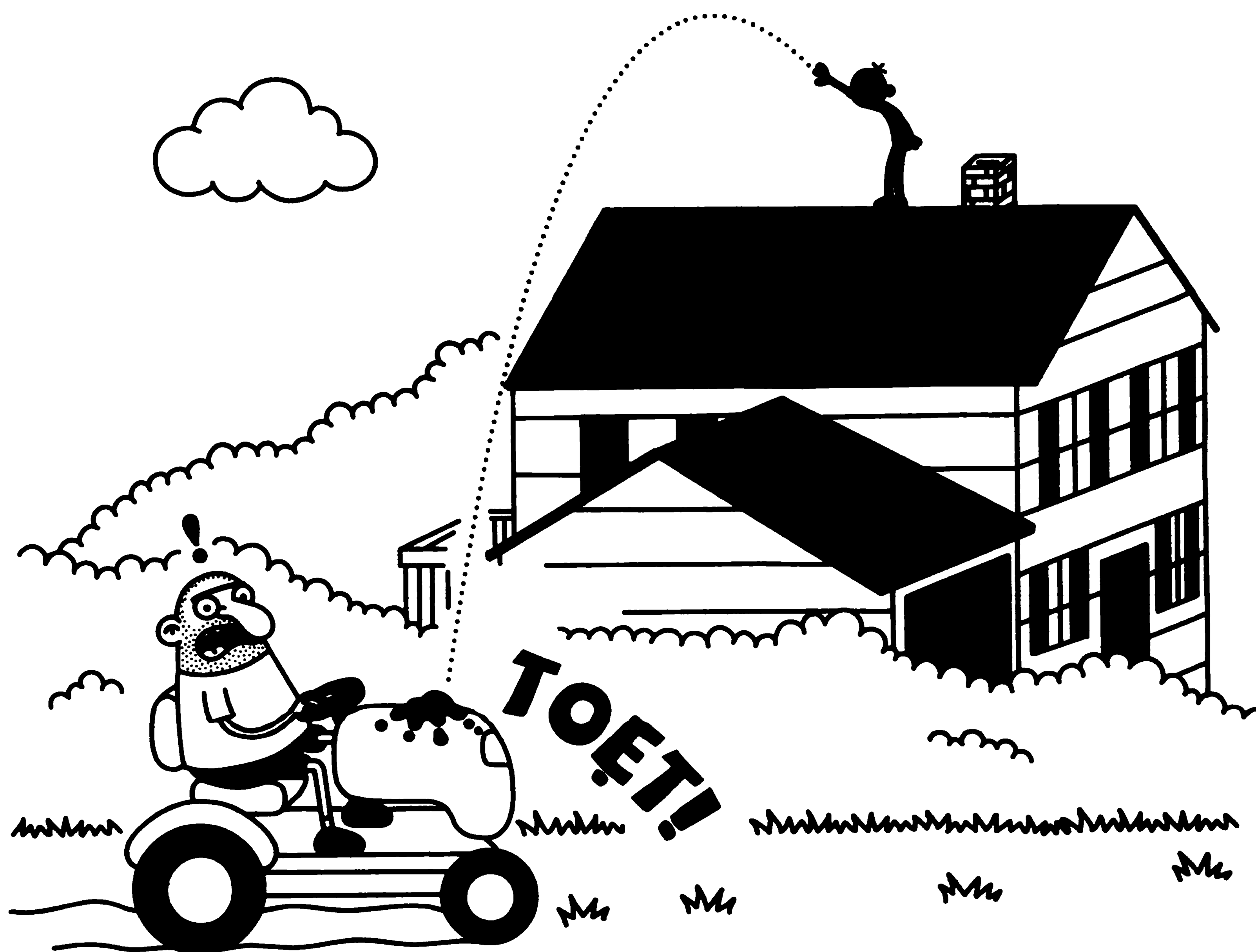
Vậy nên bây giờ tôi bị mắc kẹt trên mái nhà, không có cách nào để xuống được nữa. Tôi gào thật to, hy vọng bố hoặc mẹ nghe thấy. Nhưng có lẽ bố vẫn đang sửa máy giặt trong phòng giặt đồ, còn MẸ thì từ sáng tới giờ không biết đã đi đâu.

Bỗng trông thấy ông Larocca đang lái máy cắt cỏ ra khỏi nhà kho, tôi nghĩ mình đã được CỨU. Tôi cố HẾT gọi ông Larocca, song tiếng máy cắt cỏ quá to nên ông ấy cũng chẳng nghe thấy nốt.

Tôi nghĩ mình có thể khiến ông Larocca chú ý bằng cách ném ít bùn nhão từ máng nước xuống phía trước máy cắt cỏ, như thế ông ấy sẽ tắt máy và ngó lên.

Tôi vốc một ít bùn nhão lấy từ máng rồi nhắm vào một điểm trên đường di chuyển của ông Larocca. Tuy nhiên vì tôi tính sai một chút nên chỗ bùn nhão ấy hạ cánh TRÚNG vào đầu máy.

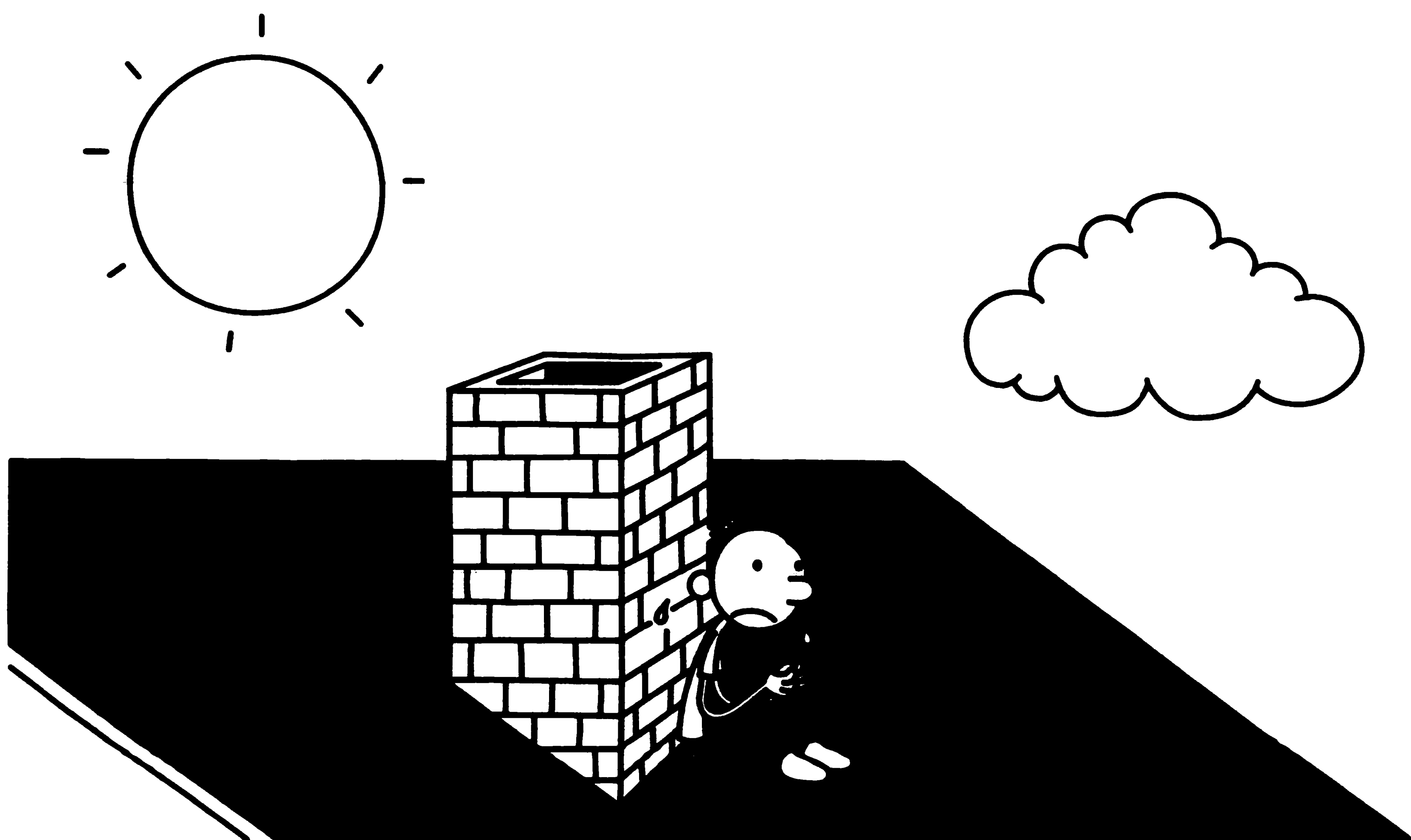
Tin tôi đi, dù có làm lại cả TRĂM LẦN tôi cũng không thể ném chuẩn được như vậy.

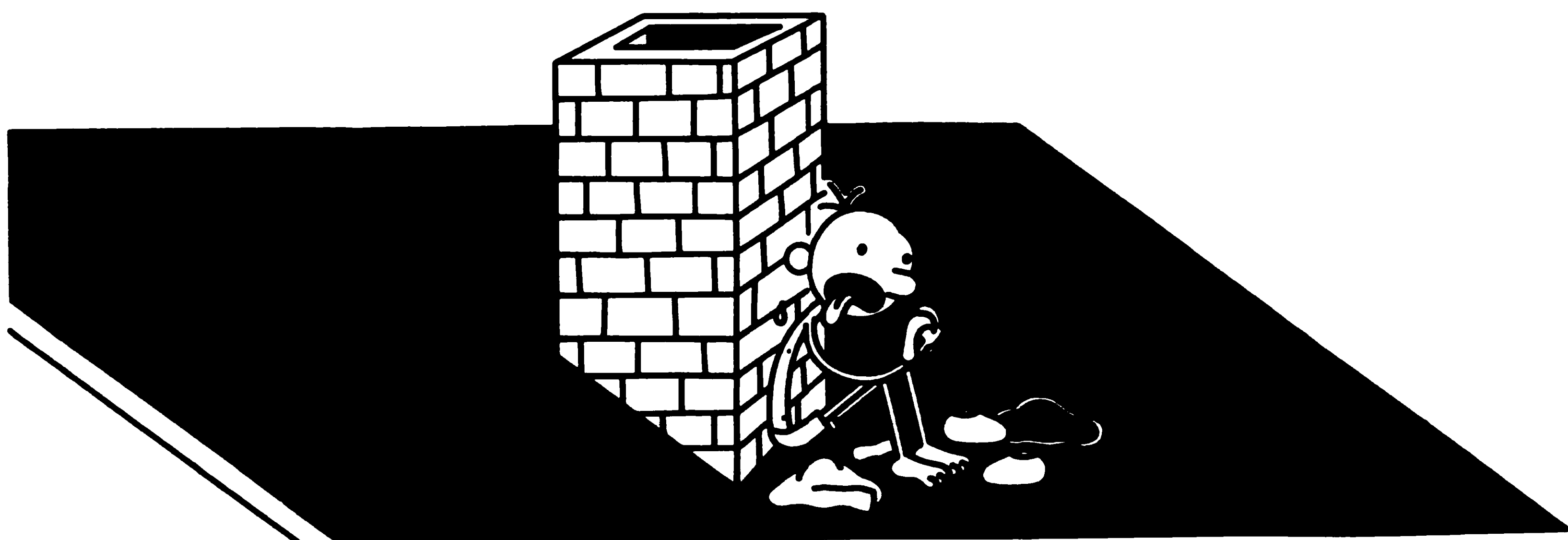
Ông Larocca tắt máy và cố xác định xem đòn phục kích XUẤT PHÁT từ đâu. SAU cú ném kia, tôi nghĩ có lẽ việc mắc kẹt trên nóc nhà vẫn còn khá hơn là bị ông Larocca phát hiện. Vì thế tôi lỉnh ngay về phía sau để ông Larocca khỏi trông thấy.

Tôi nấp sau ống khói. Đó là chỗ duy nhất trên mái có bóng râm nhưng ngay cả chỗ đó cũng NÓNG chảy mỡ.

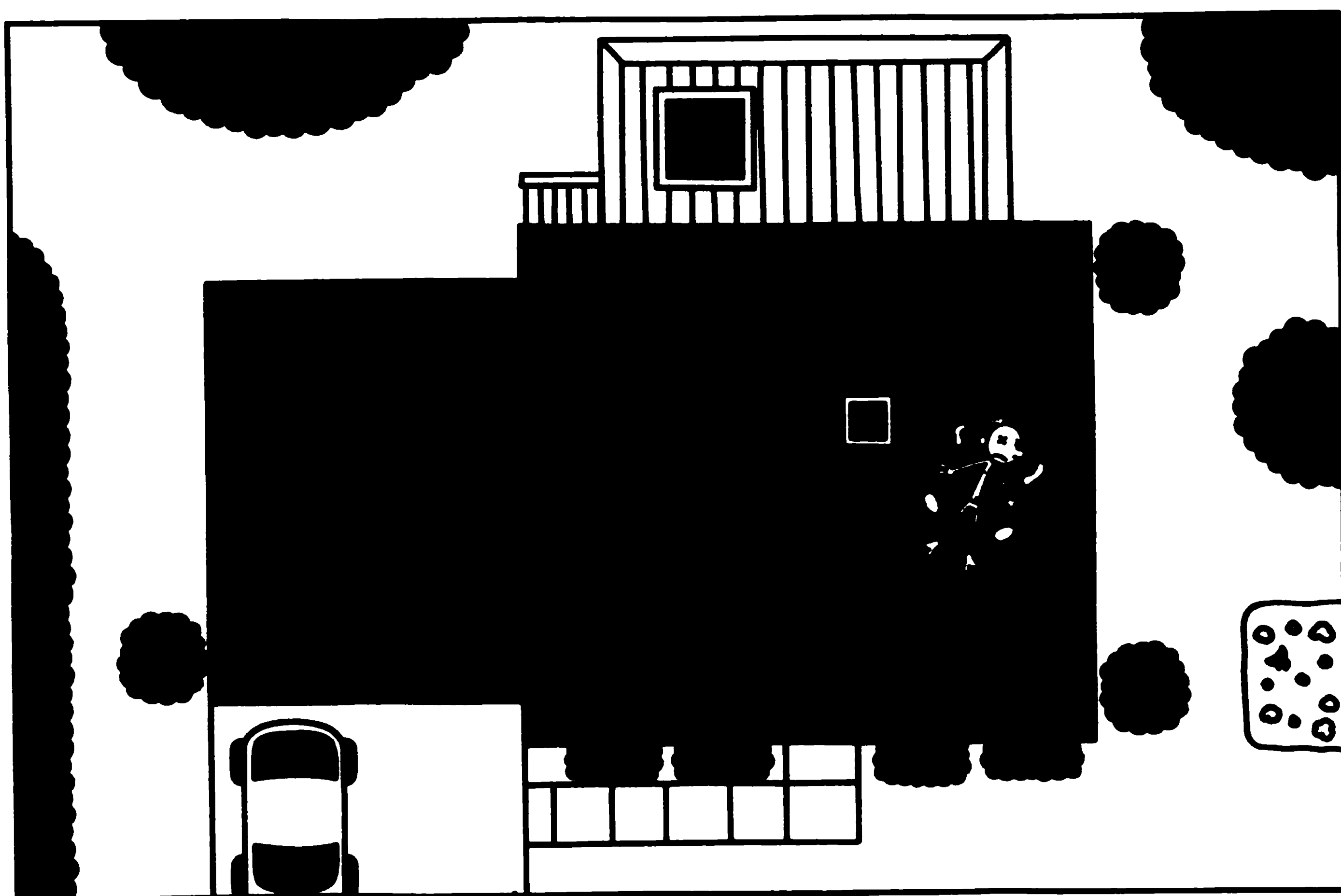
Tôi đoán chắc chắn mình sẽ còn phải ở đây khá lâu nữa. Tuy nhiên chỉ mới một lúc, tôi đã bắt đầu thấy cơ thể bị MẤT NƯỚC.

Tôi cởi gần hết quần áo để khỏi đổ quá nhiều MỒ HÔI. Nếu tình hình thật sự bi đát, tôi có thể vắt được chút nước từ BÍT TẮT. Nhưng tôi cũng rất hy vọng là mọi thứ sẽ không tệ đến mức đó.

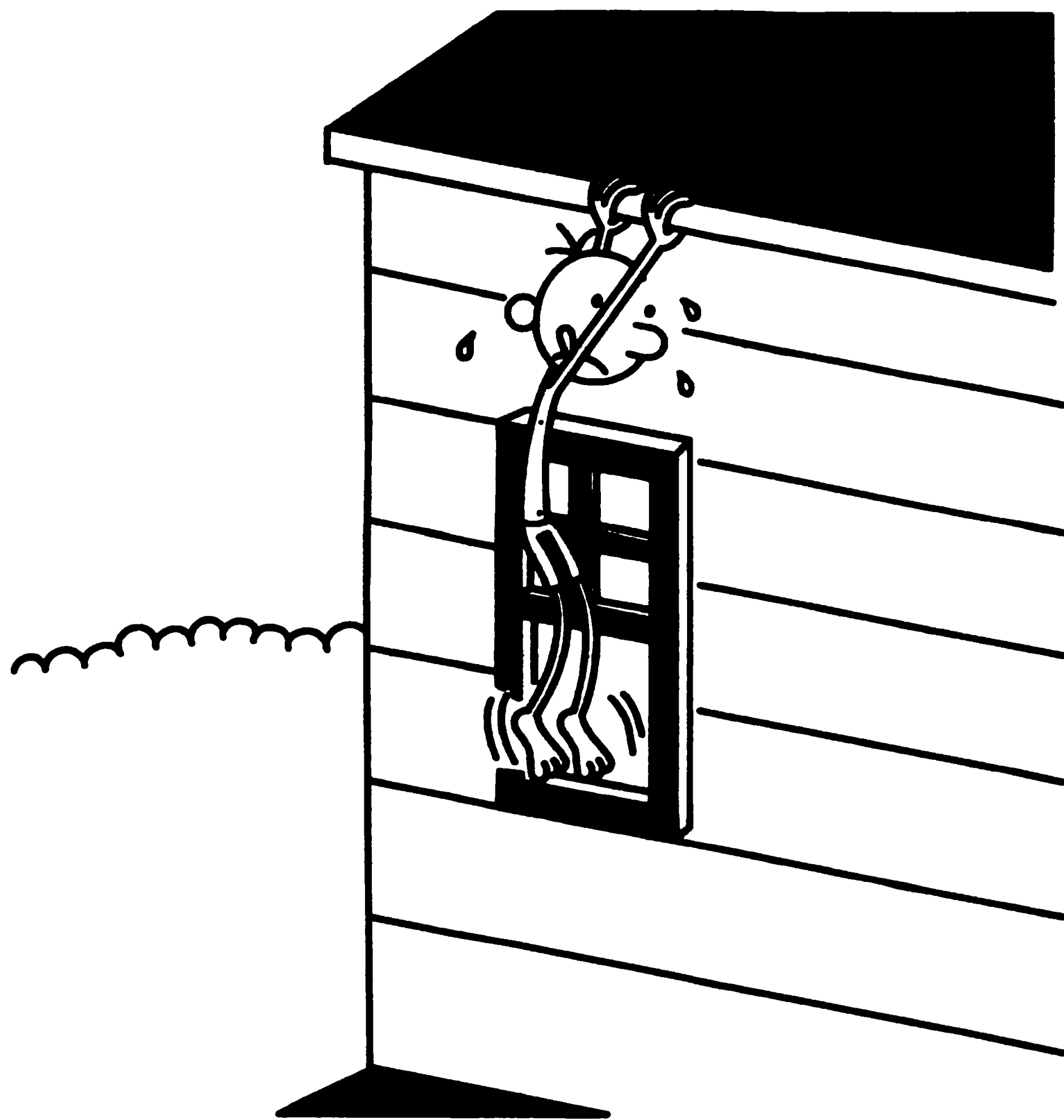

Kể cả tôi không làm gì để tự cứu mình, thì tôi đoán cuối cùng người ta cũng sẽ phát hiện ra tôi thông qua một trong những tấm ảnh chụp từ vệ tinh.

Trên này quá cao nên khả năng nhảy XUỐNG là không thể. Nếu giả sử có nhảy xuống được ban công sau nhà mà không bị làm sao thì có lẽ tôi cũng bị đám ong bắp cày kia kết liễu.

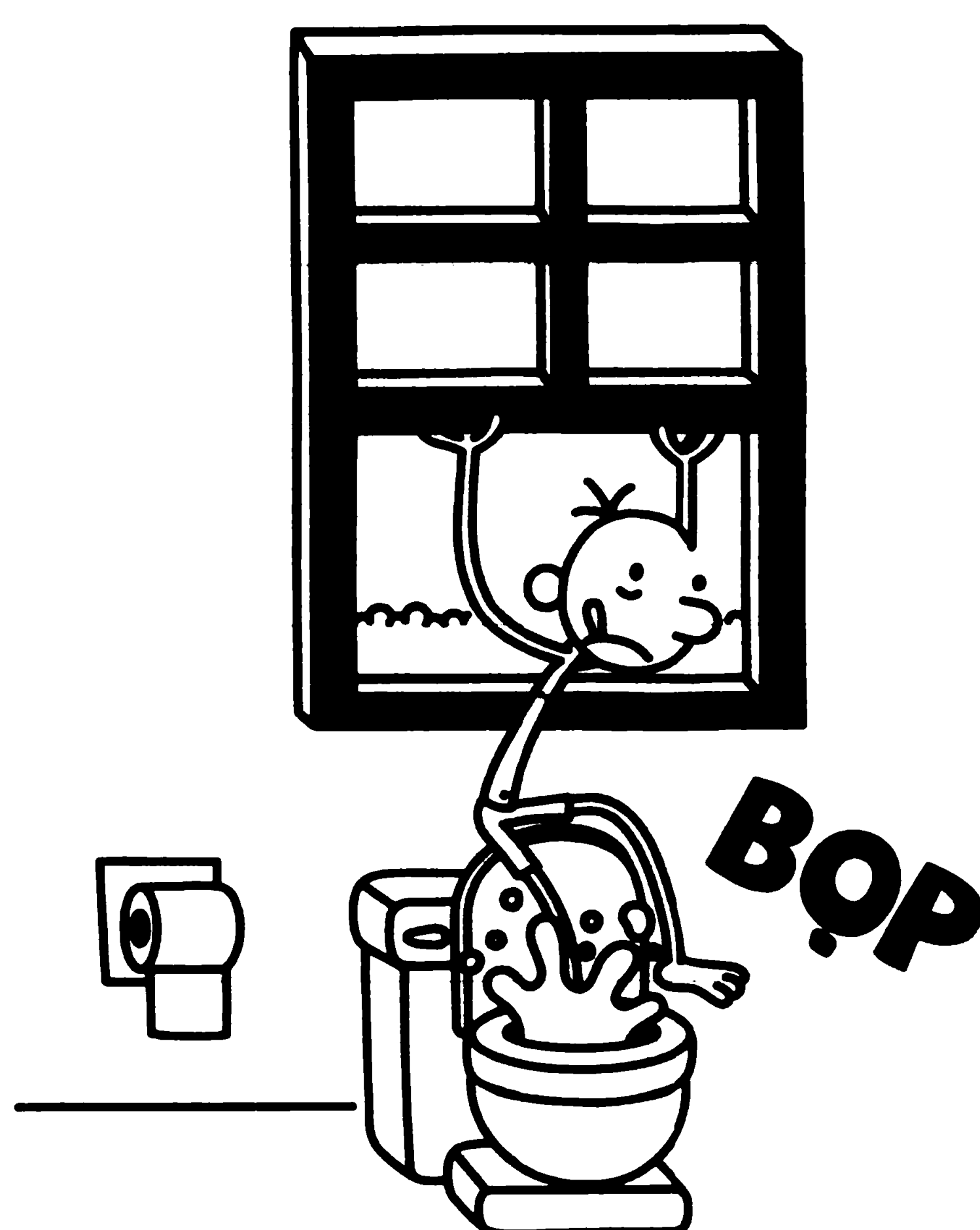
Tôi chợt nhớ ra là có một ô cửa sổ nhỏ ở bên hông nhà, phía trên ga-ra. Chỗ ấy gần ĐÚNG tầm của tôi, thế nên tôi từ từ tụt xuống gờ cửa.

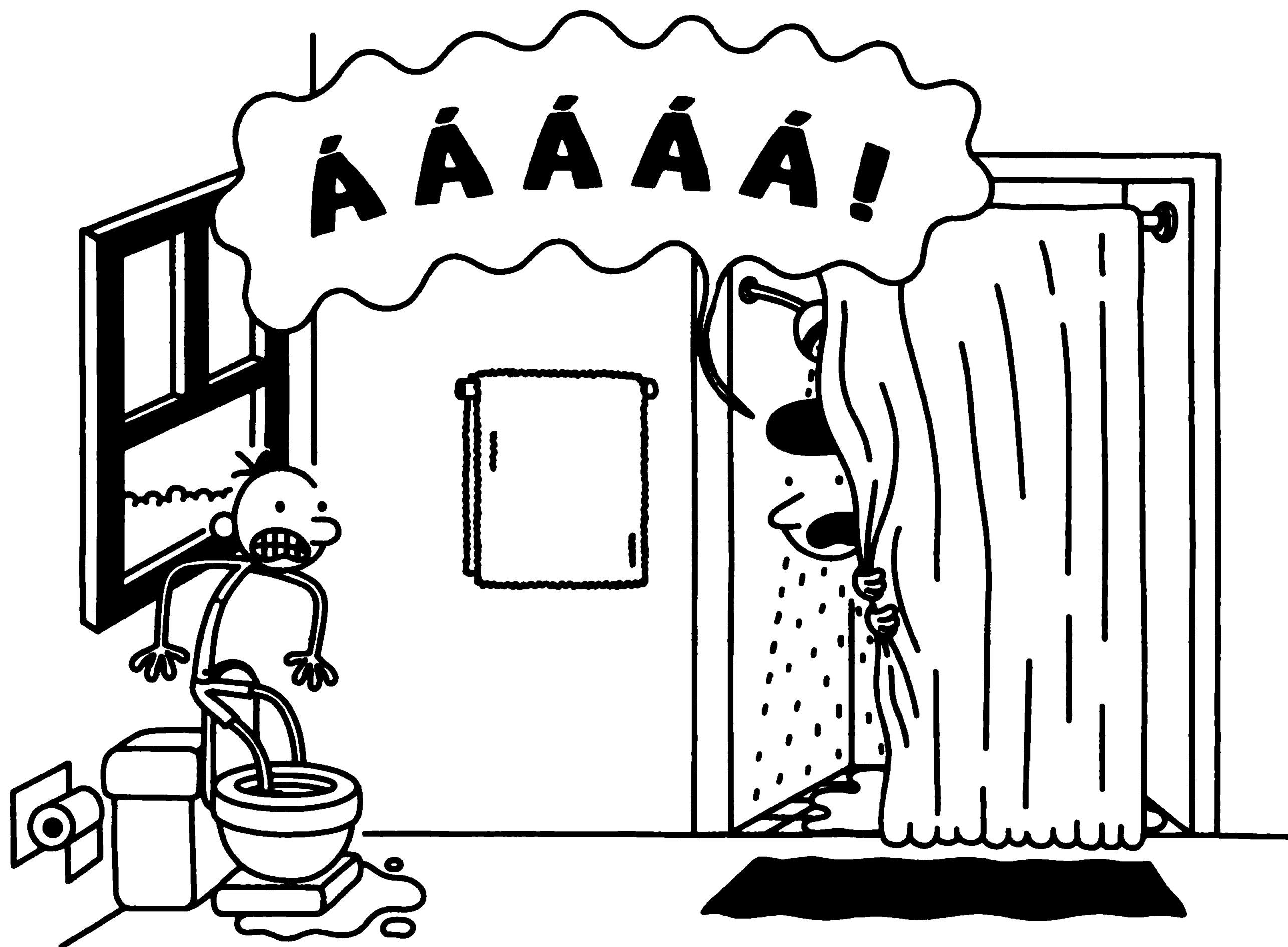
May mắn là cửa sổ không KHÓA. Tôi đẩy cửa vừa đủ rộng rồi lách người vào trong.

Đây là cửa sổ nhà vệ sinh của phòng bố mẹ. Nó nằm ngay phía trên BỒN CẦU.

Tôi đặt một chân lên bồn xả nước rồi cố đặt chân KIA lên nắp bồn cầu. Thế nhưng tôi lại không để ý là nắp bồn cầu vẫn MỞ, khi nhận ra thì đã quá MUỘN.

Lúc này, cổ chân tôi bị KẾT CỨNG trong bồn cầu, dù cố đến mấy cũng không thể nào lôi chân ra được. Tôi cố giãy giụa và đã gây tiếng động mạnh, cũng vì thế mà tôi mới biết MẸ đã ở đâu suốt cả buổi sáng.

Bố chạy vào nhà vệ sinh xem có chuyện gì. Tin tôi đi, chẳng hay ho chút nào khi phải giải thích mọi chuyện cho bố hiểu.

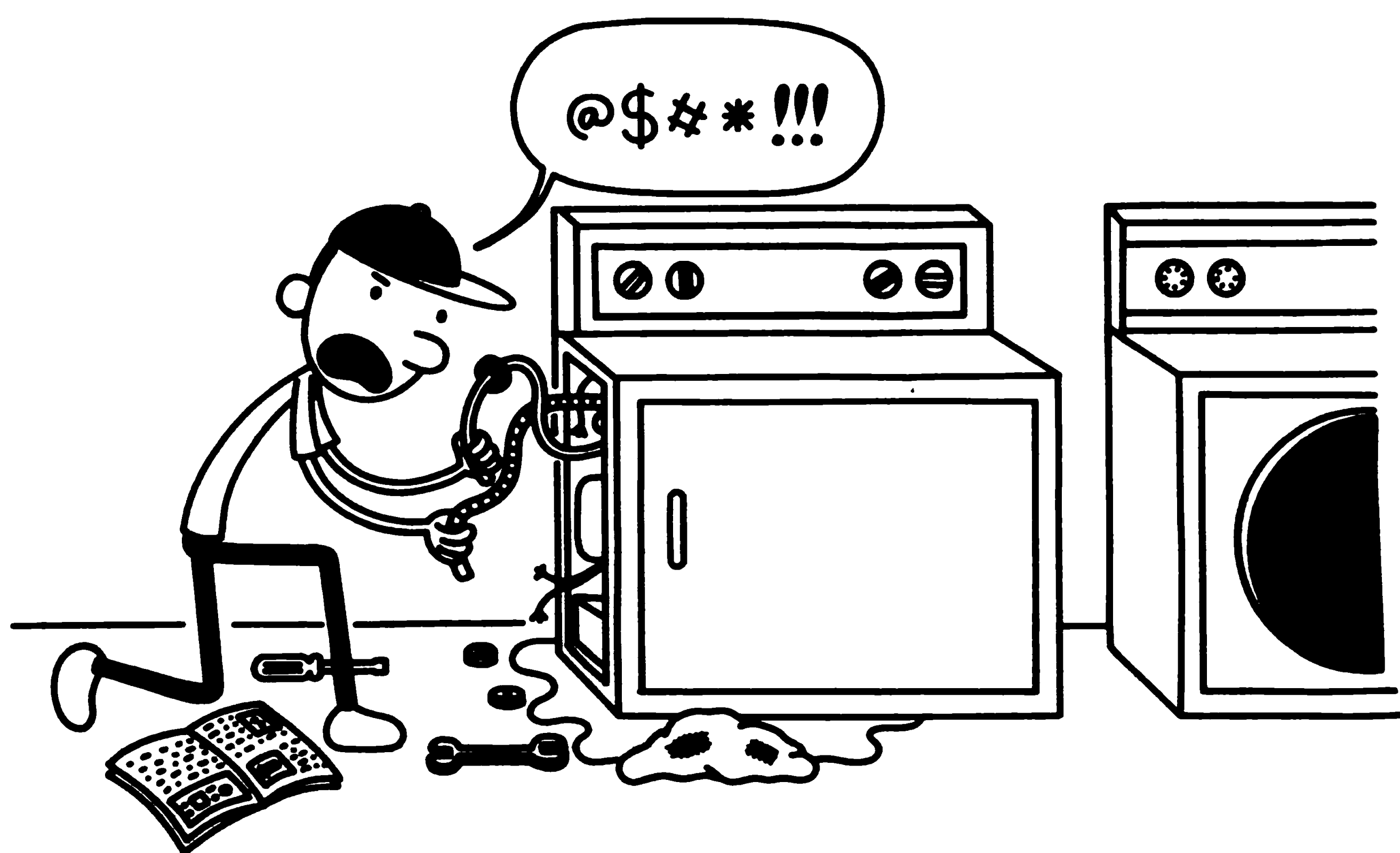

Do vậy đó không phải là một ngày tốt đẹp gì với tôi. Tuy nhiên ỉ ra cũng có một tin vui. Mẹ tuyên bố, từ nay người dọn máng thoát nước nhà tôi sẽ phải là THỢ CHUYÊN NGHIỆP.

Thứ Ba

Hóa ra tôi không phải người DUY NHẤT được thợ chuyên nghiệp thay thế mà còn cả BỐ nữa.

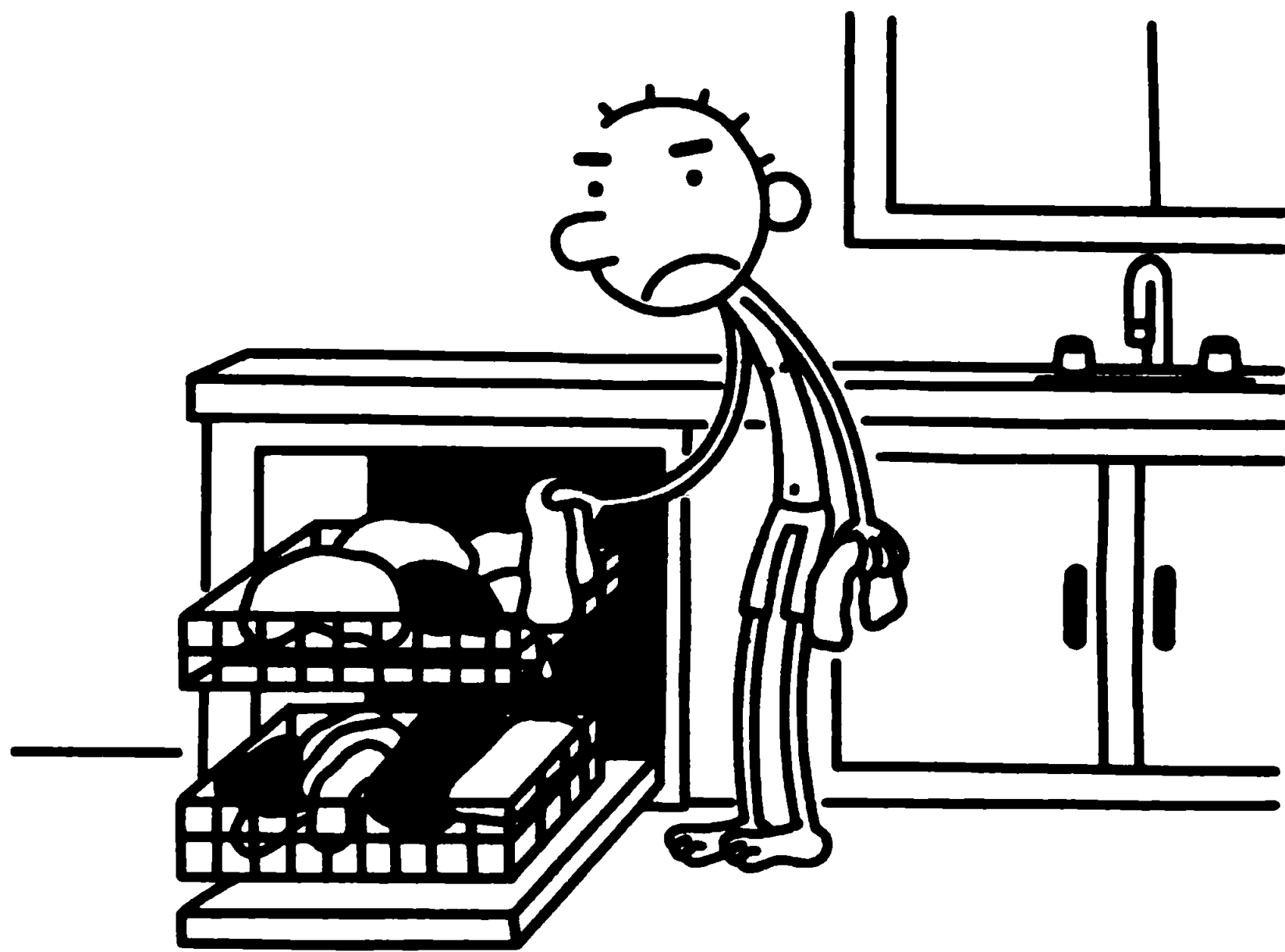
Bố đã tháo tung chiếc máy giặt ra nhưng không thể lắp lại được như cũ. Thế là mẹ bắt bố thuê thợ để xử lý cho xong.

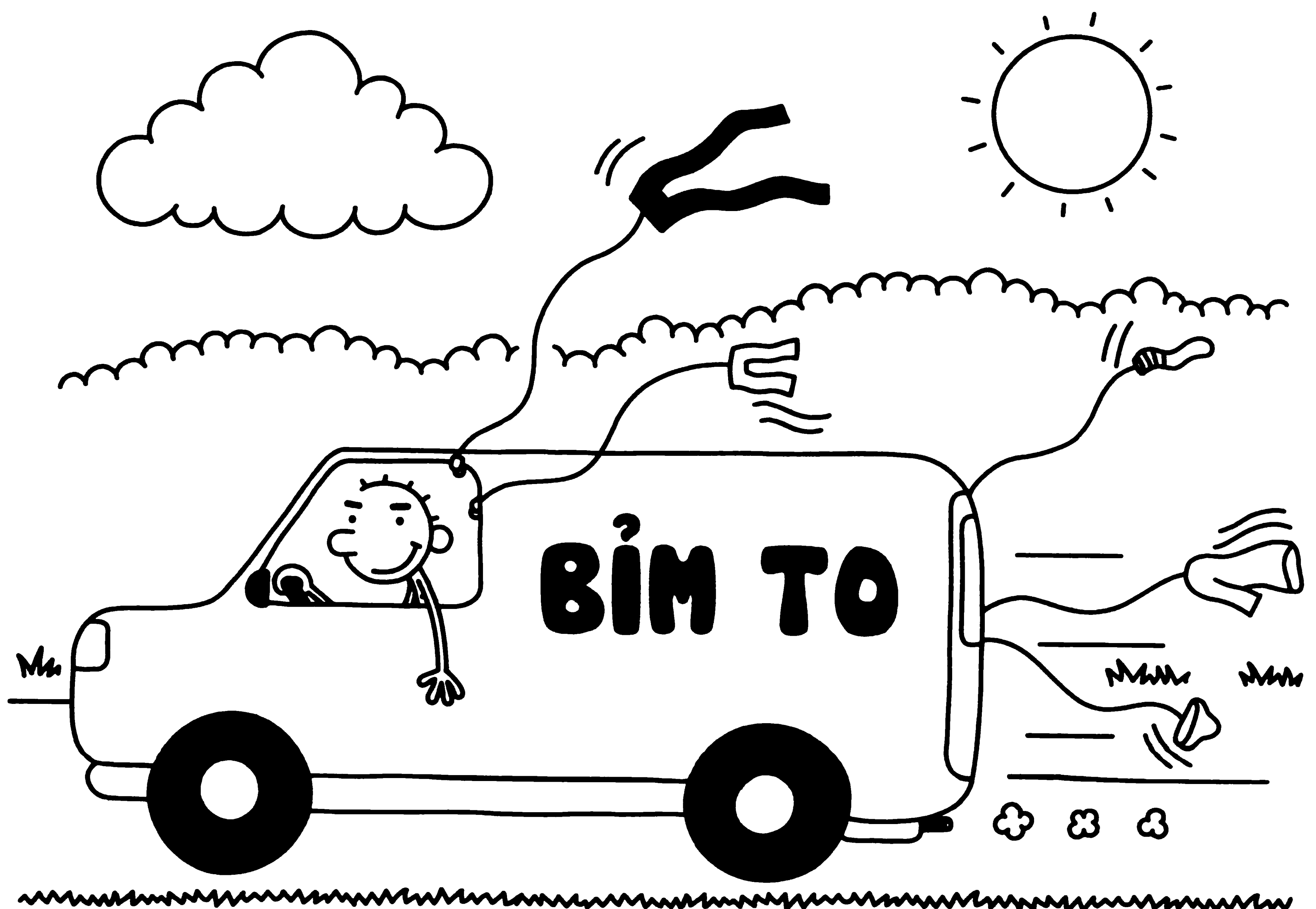
Thật bất tiện khi sống mà không có máy giặt. Cả nhà tôi phải giặt quần áo bằng tay, hơn nữa còn phải giặt ở bồn rửa trong bếp mới ngại. Đêm qua, Rodrick nghĩ ra một CÁCH, anh ta nhồi tất quần áo bẩn vào MÁY RỬA BÁT.

Chà, máy rửa bát thực hiện khá tốt việc GIẶT GIỮ, ngoại trừ công đoạn VẮT KHÔ.

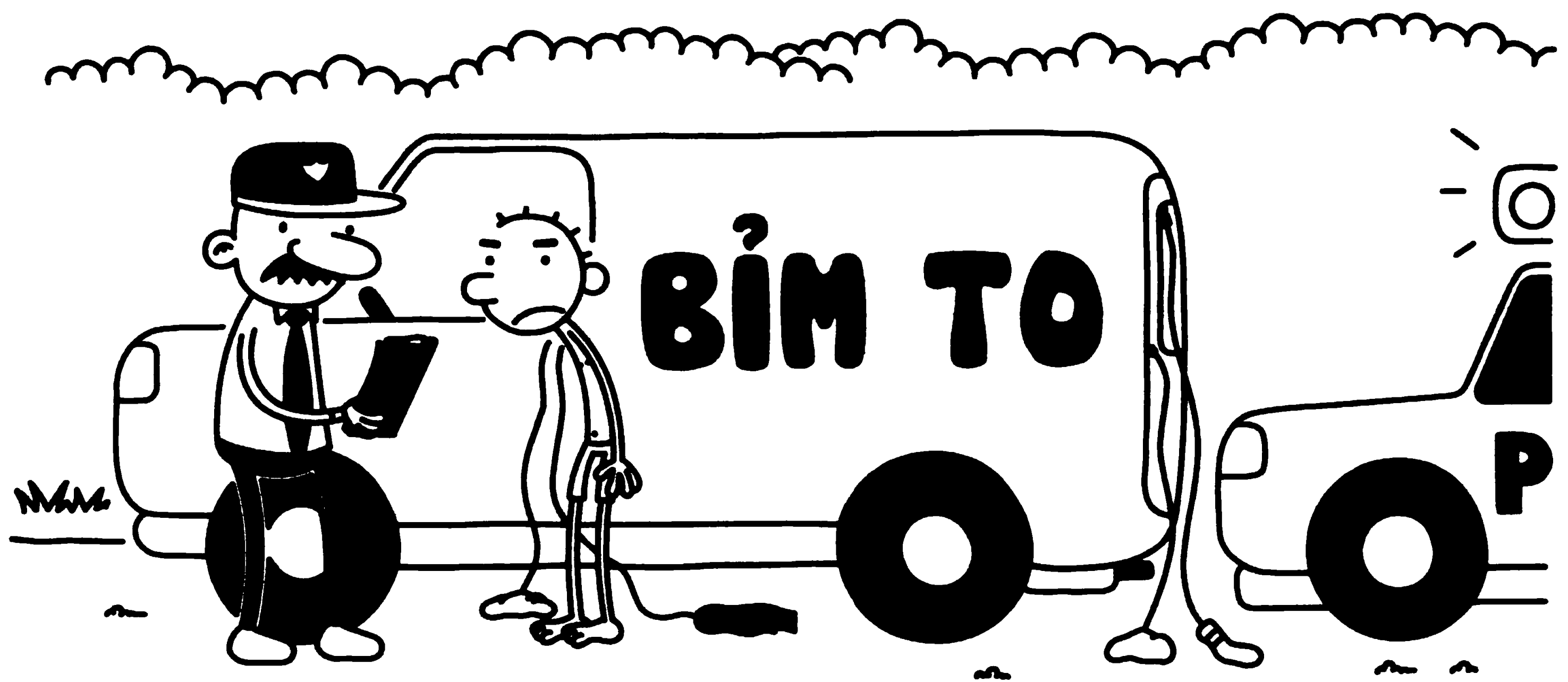
Vậy là sáng nay trước khi đi học, quần áo của anh ta vẫn còn ƯỚT SÙNG.

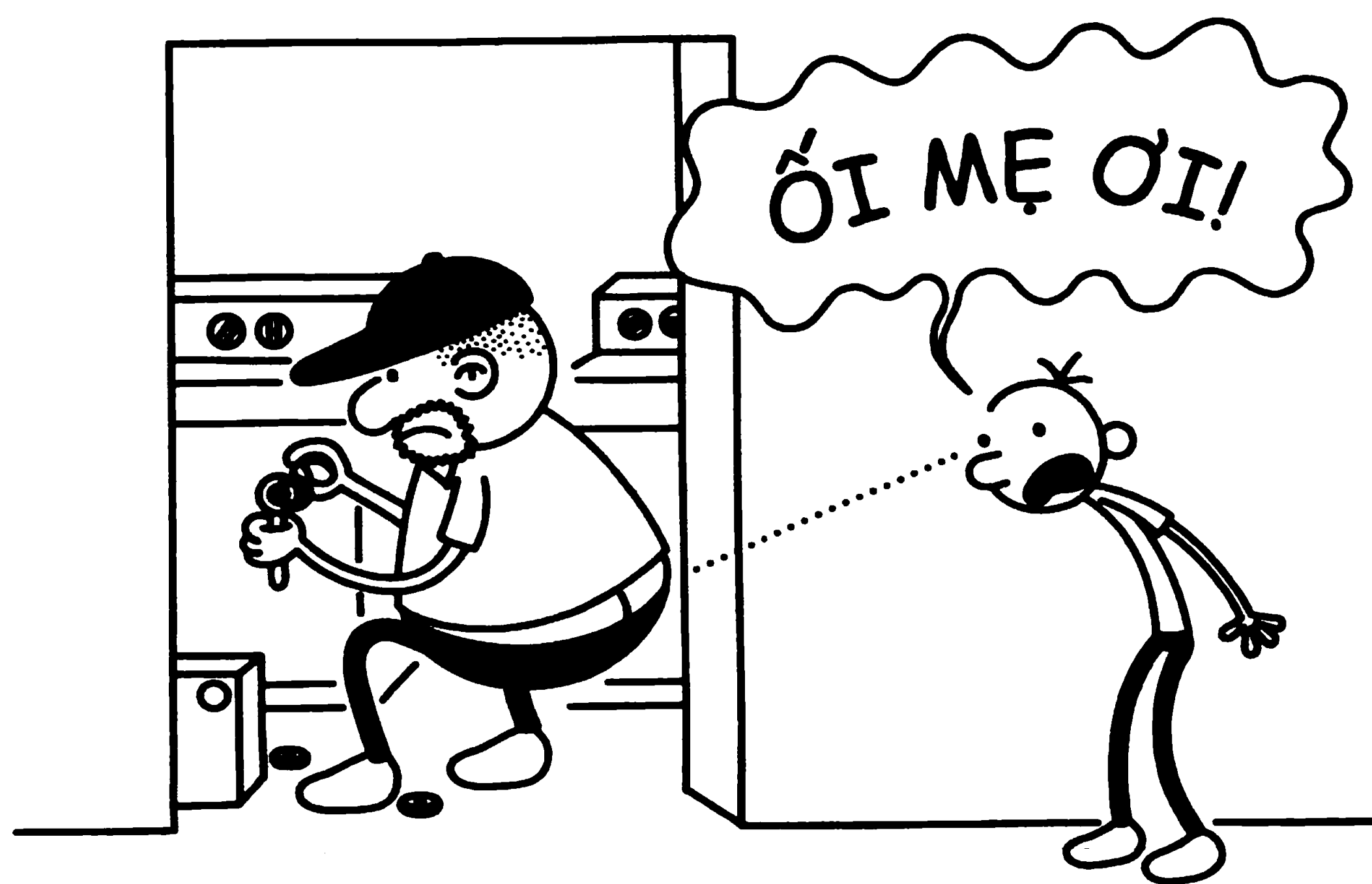
Anh ta phải dùng xe của mình để SẤY KHÔ quần áo trên đường tới trường.

Cảnh tượng ấy khiến CẢNH SÁT chú ý. Và thật xui xẻo cho Rodrick là anh ta đã bị họ ra lệnh tấp xe vào lề đường.

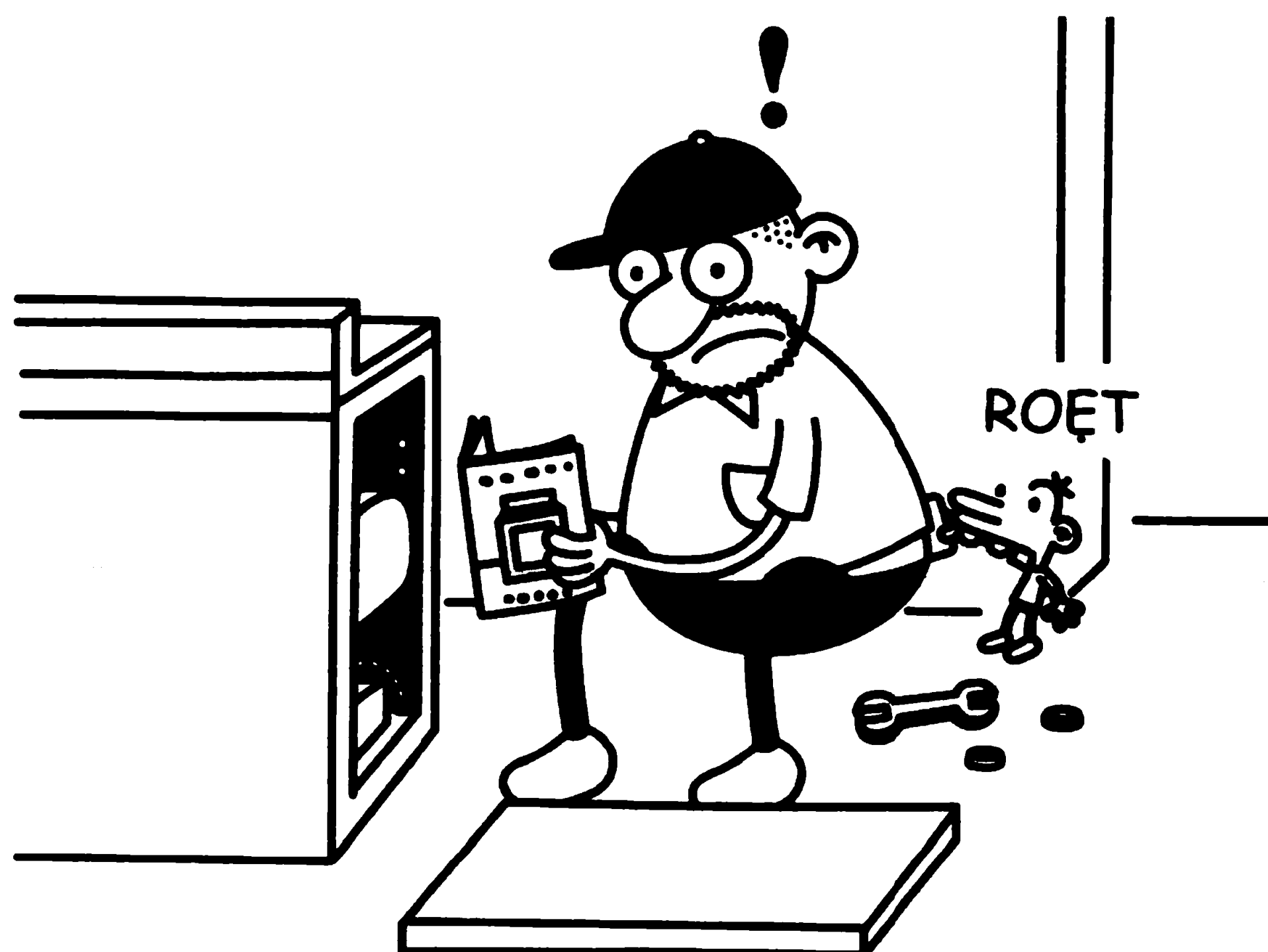

Vụ ấy là lý do mẹ bắt bố gọi ngay thợ đến sửa máy giặt. Tôi chỉ nhận ra ông ta đang ở trong nhà mình cho đến khi đi qua phòng giặt đồ.

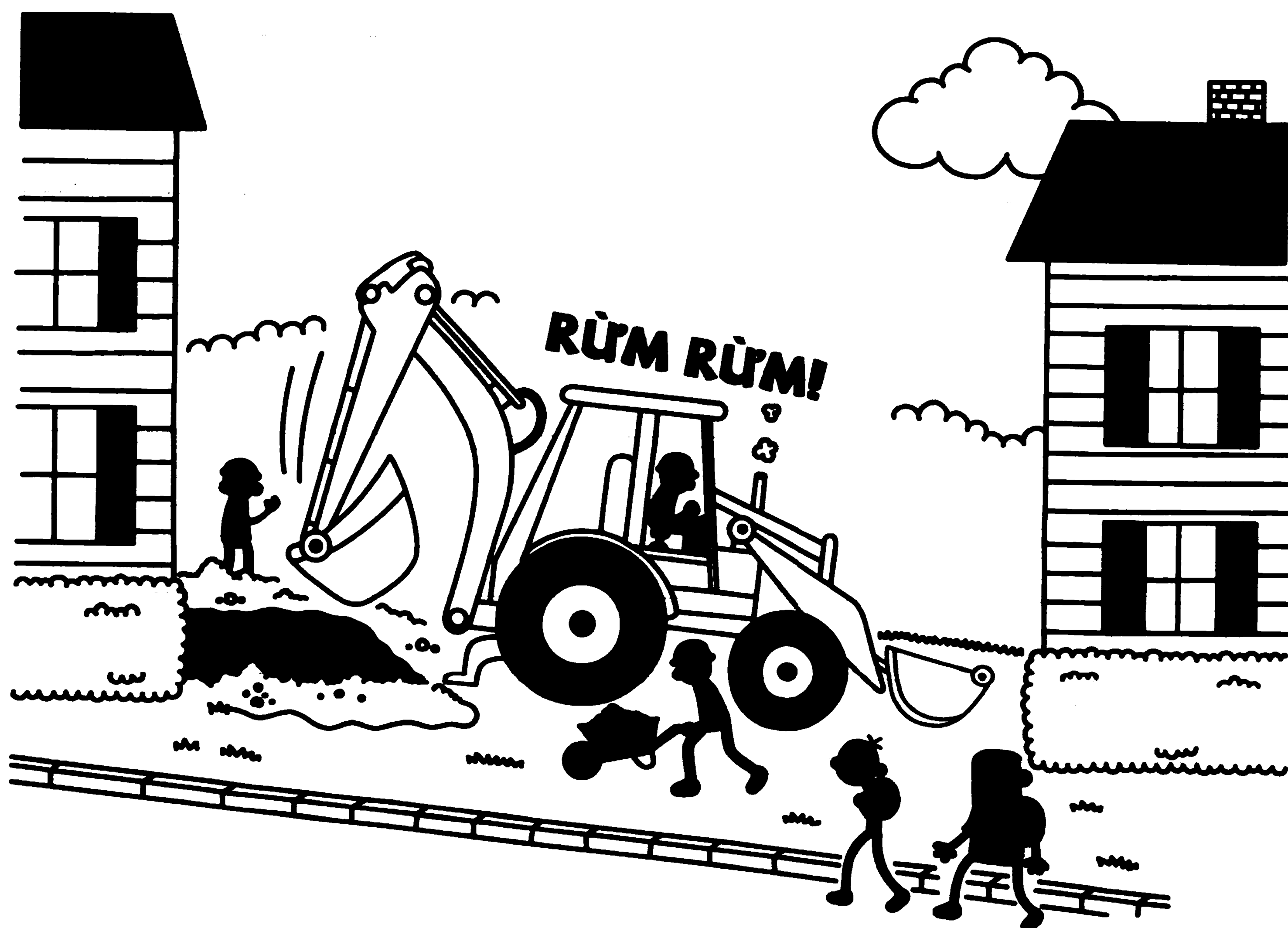
Chắc chắn ông ta hiểu rõ BỆNH TÌNH của máy giặt nên rất nhanh chóng lắp lại các chi tiết và rồi máy giặt lại hoạt động bình thường như trước.

Nhưng mọi chuyện kết thúc có chút khó xử khi Manny cố dùng thẻ tín dụng của mẹ để quẹt trả tiền cho ông thợ.

Thứ Tư

Chiều nay khi đi học về, tôi thấy một tốp thợ với máy móc rầm rập ở ngay trong sân nhà mình.

Tôi cực kỳ HÀO HỨNG, bởi cuối cùng phần coi nói thêm sắp trở thành HIỆN THỰC.

Một người thợ đang điều khiển máy xúc đào móng, thật TUYỆT khi được thấy cái máy ấy NGẪU như thế nào.

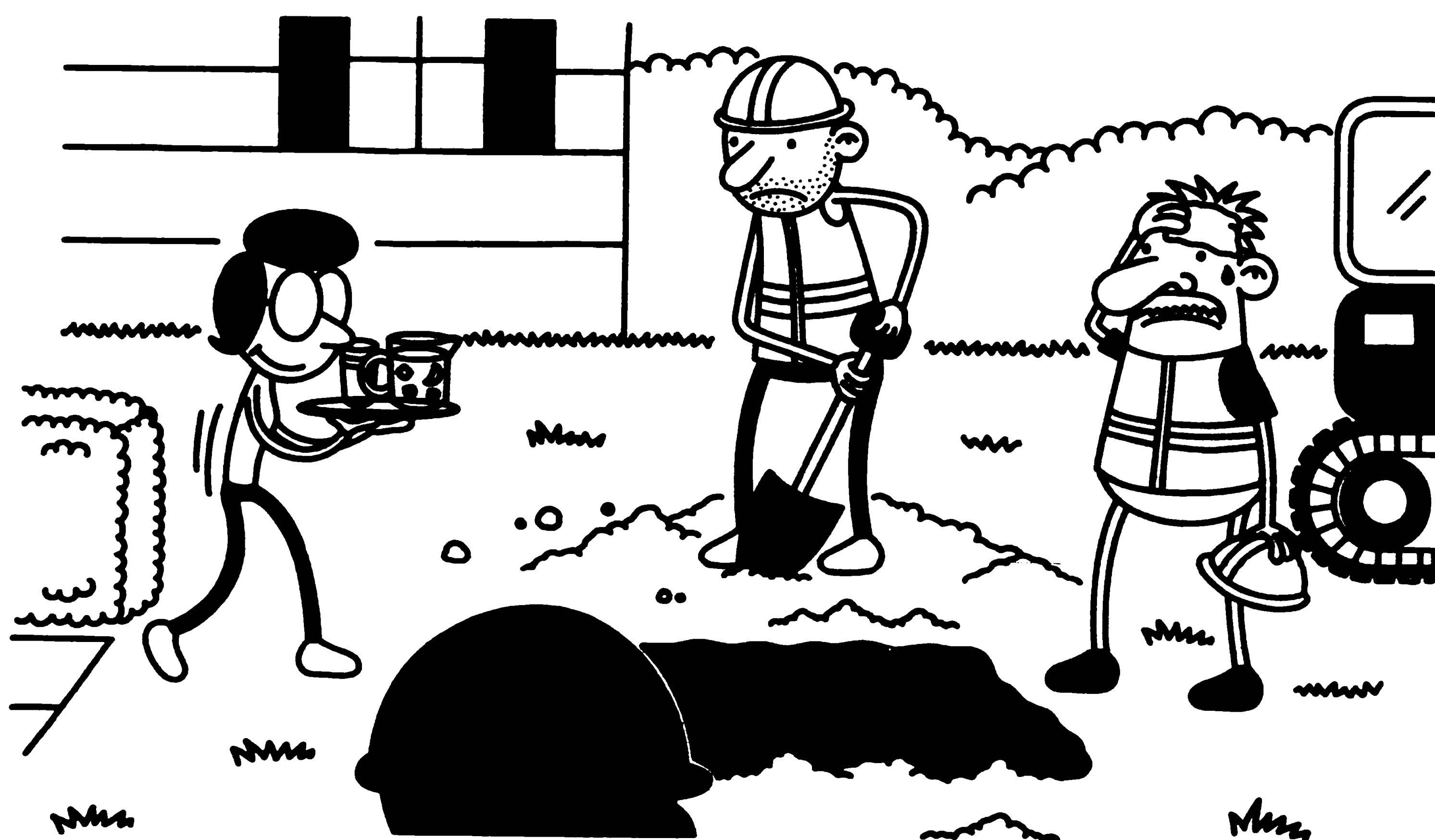
Có lần tôi và Rowley dự định đào đường hầm thông sang Trung Quốc, nhưng sau vài giờ thì hai đứa đành bỏ cuộc. Nếu được dùng một trong số những loại MÁY này, chắc chắn chúng tôi đã xong việc rồi chứ chẳng chơi.

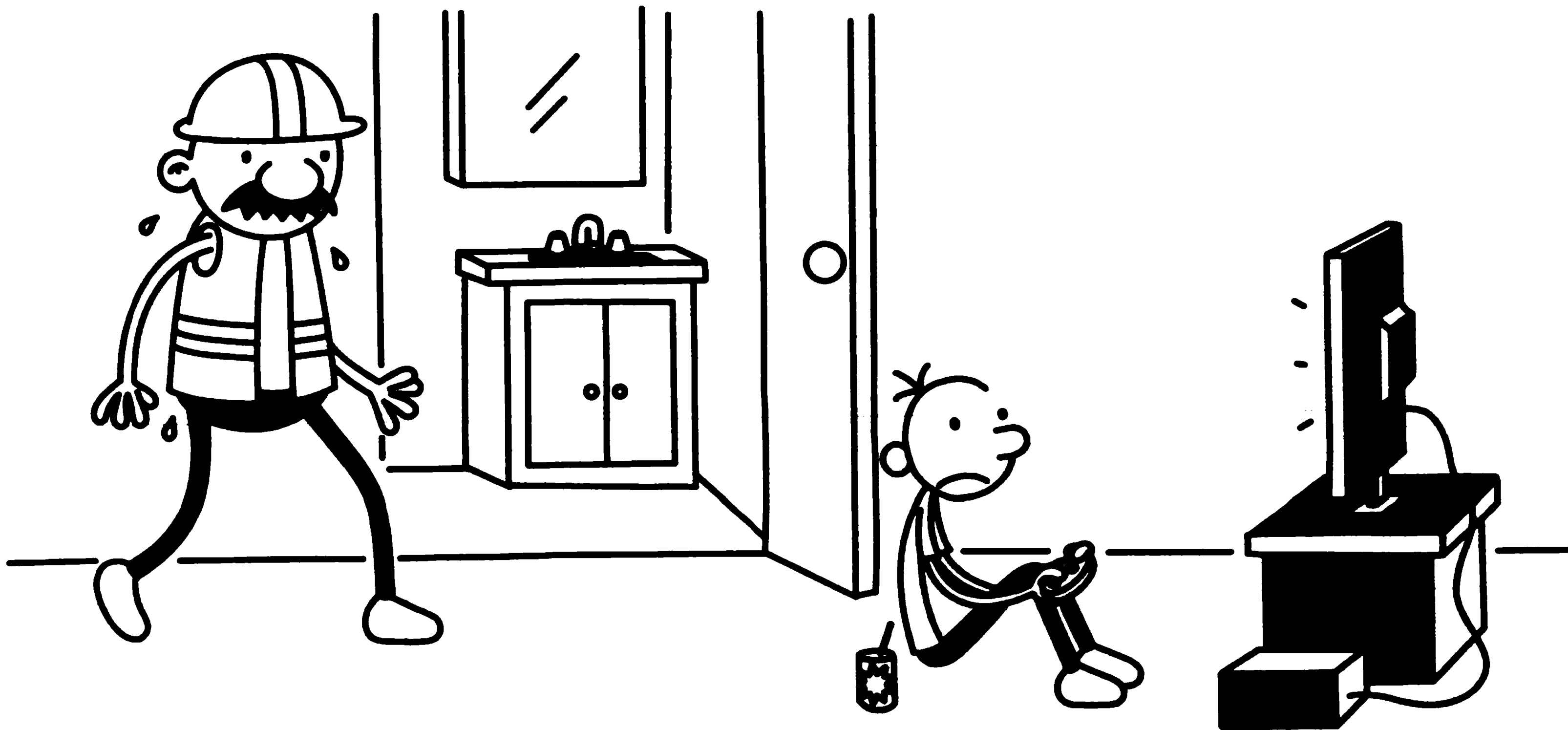
Tôi tự hỏi liệu đội thợ có chịu cho tôi mượn cái máy xúc MỘT LÁT không. Nếu được, tôi sẽ dùng nó để thực hiện trò hoành tráng nhất TỪ XƯA TỚI NAY ở trường.

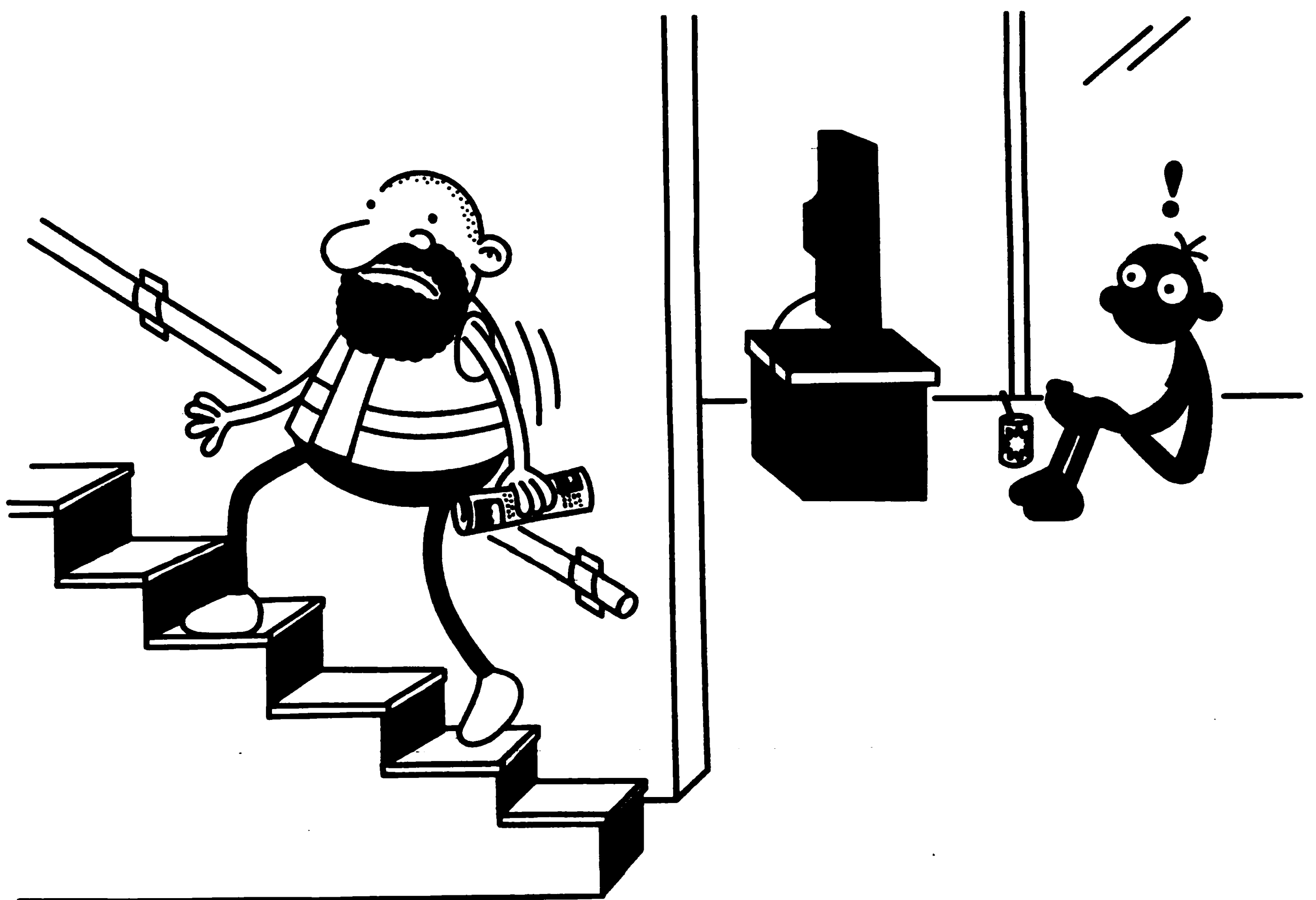
Hôm nay trời nóng chảy mỡ, chắc mẹ thấy thương những công nhân phải làm việc vất vả ngoài trời nên đã làm ít đồ uống mát lạnh rồi mang ra cho họ.

Nhưng có vẻ làm như vậy lại phản tác dụng, bởi chỉ một lát sau, các công nhân bắt đầu lũ lượt kéo vào nhà tôi để ĐI VỆ SINH.

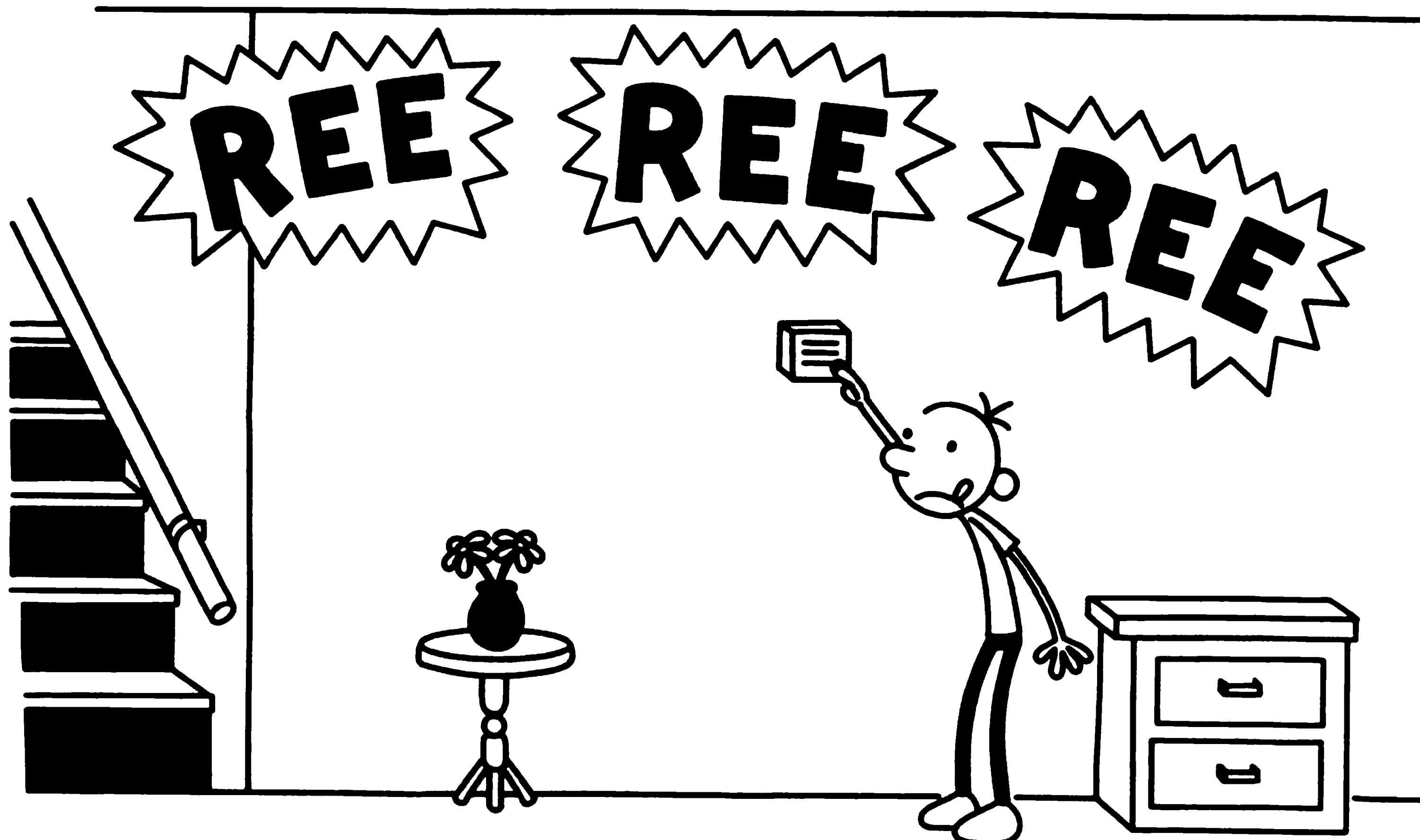

Thậm chí, họ còn phải xếp hàng dài cả dãy trước cửa nhà vệ sinh TẦNG DƯỚI. Lúc ấy ông thợ to con nhất trong đội đi lên TẦNG TRÊN để tìm nhà vệ sinh khác.

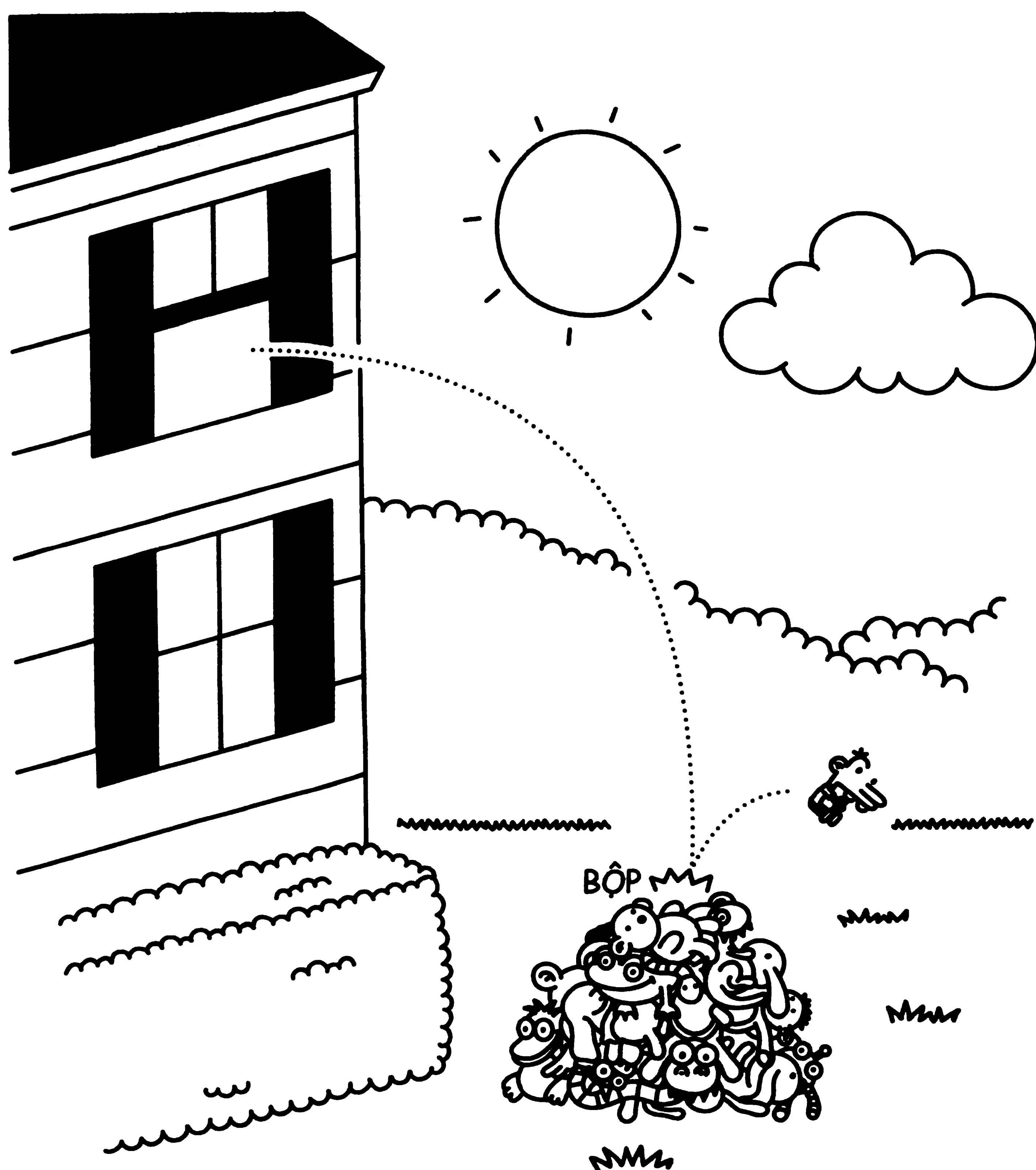
Ông này cầm theo một cuốn TẠP CHÍ nên tôi có cảm giác ông ta tìm nhà vệ sinh không phải để đi “nhẹ”.

Vì muốn NGĂN ông thợ kia nên tôi đã bấm vào nút “thử” trên thiết bị báo cháy.

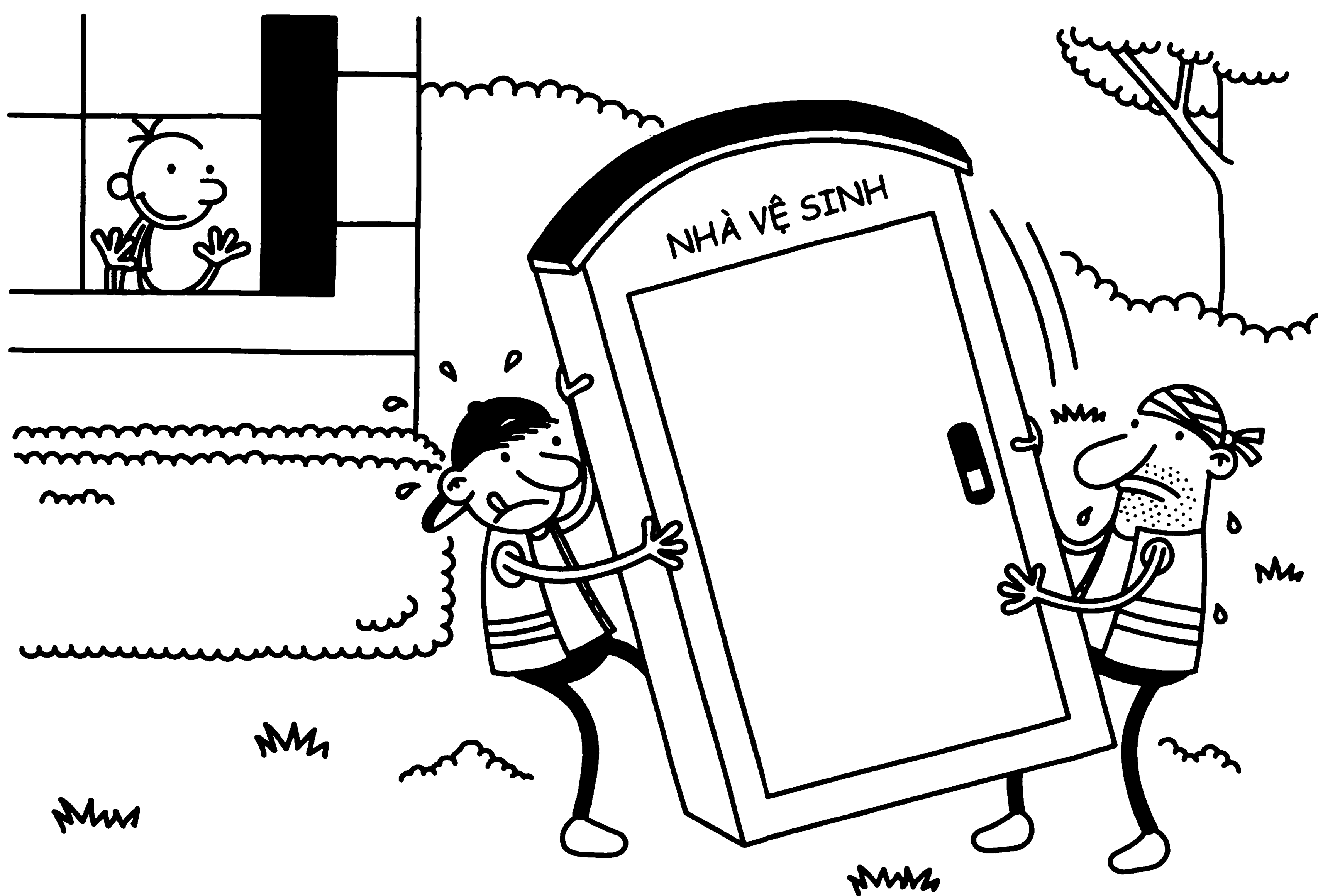

Tất cả công nhân lao ra khỏi nhà NHANH nhất có thể. Có điều, KHÔNG CHỈ họ là những người duy nhất nghĩ rằng đang xảy ra sự cố thật.

MANNY cũng tưởng thật. Khi thiết bị báo cháy kêu inh ỏi, nó liền ném toàn bộ thú nhồi bông ra ngoài cửa sổ phòng ngủ của mình rồi nhảy thẳng xuống cái đồng ấy.

Bố mẹ không hài lòng chuyện tôi tự ý bấm thiết bị báo cháy nhưng CÙNG chẳng vui vẻ gì với việc các công nhân dùng chung nhà vệ sinh. Thế nên tối nay, mẹ đã gọi thuê một cái buồng vệ sinh di động dành riêng cho họ, bây giờ thì ai nấy đều vui vẻ.

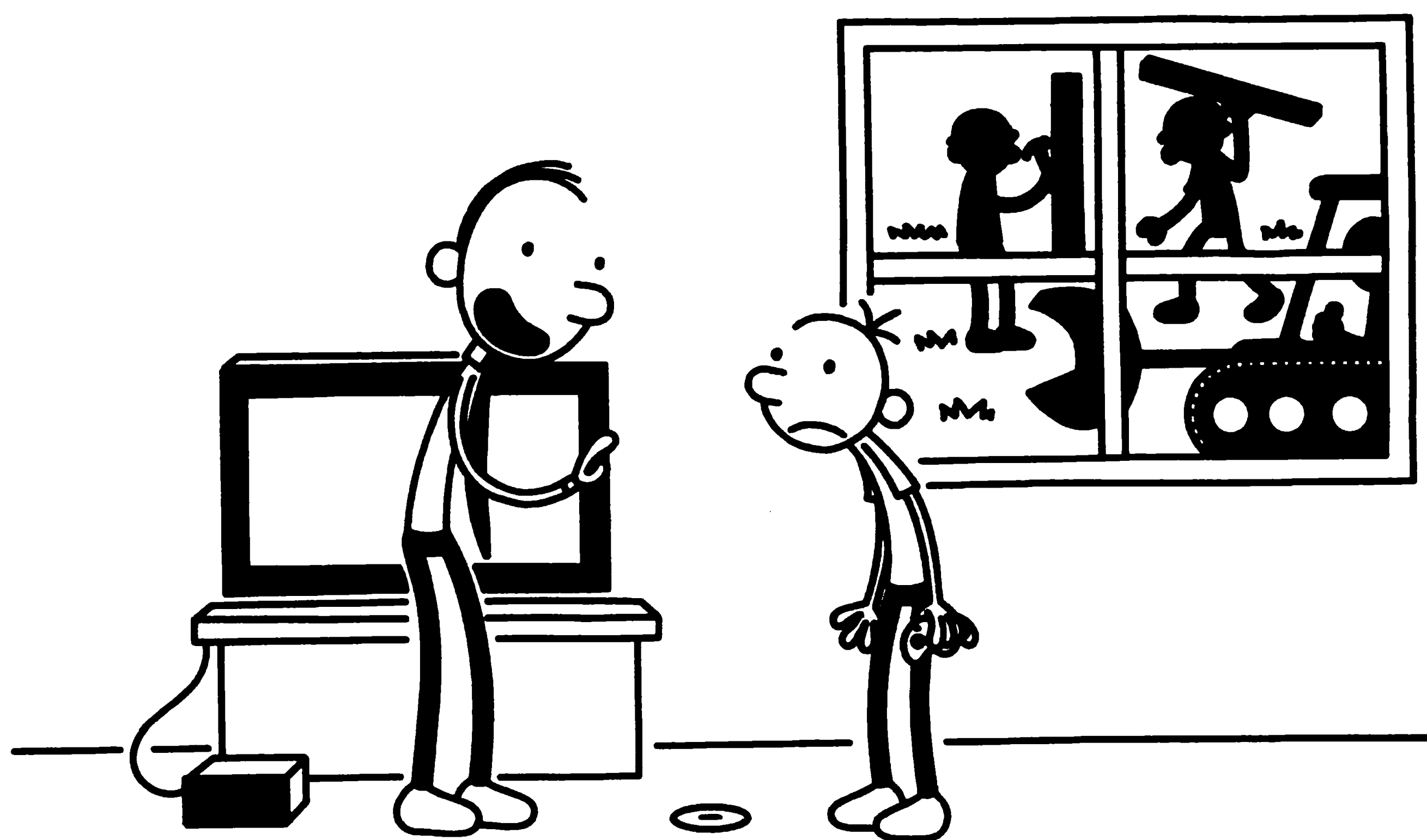

Thứ Sáu

Hôm qua, nhóm thợ đã đổ bê tông phần móng và hôm nay thì bắt đầu dựng khung cho phần coi nói. Tôi cảm thấy rất vui khi tận mắt nhìn mọi thứ dần thành hình.

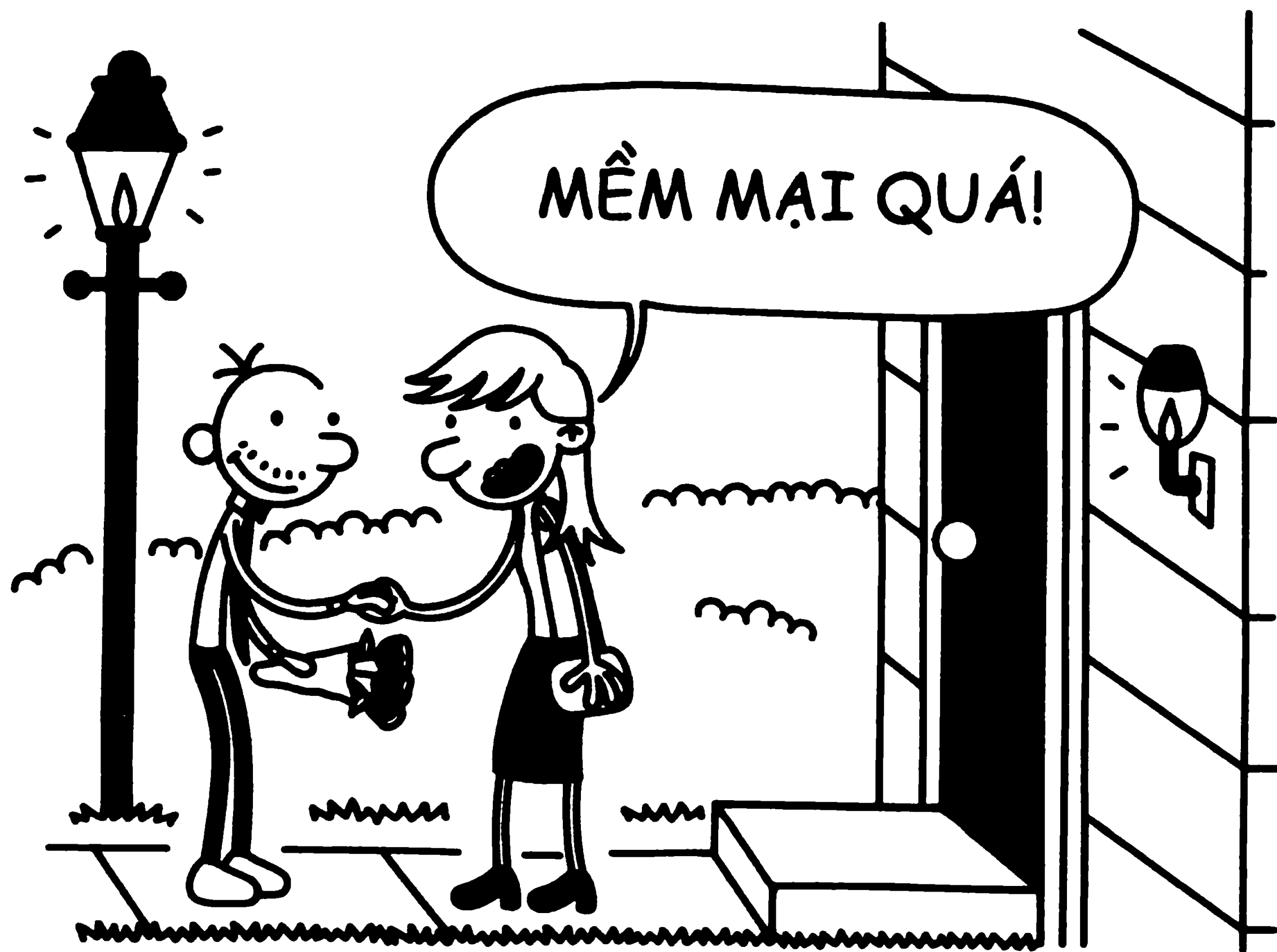
Thật không may, bố nhận ra là tôi rất quan tâm tới những gì đang diễn ra bên ngoài, vì thế mà bố nảy ra một Ý TƯỞNG.

Bố nói rằng, công trình này là cơ hội quý giá để tôi học hỏi những người thợ chuyên nghiệp THỰC SỰ, biết đâu tôi sẽ tích lũy được thêm nhiều kỹ năng để có thể vận dụng cho cuộc sống sau này. Nhưng tôi thì không mấy thích thú với kế hoạch ấy.

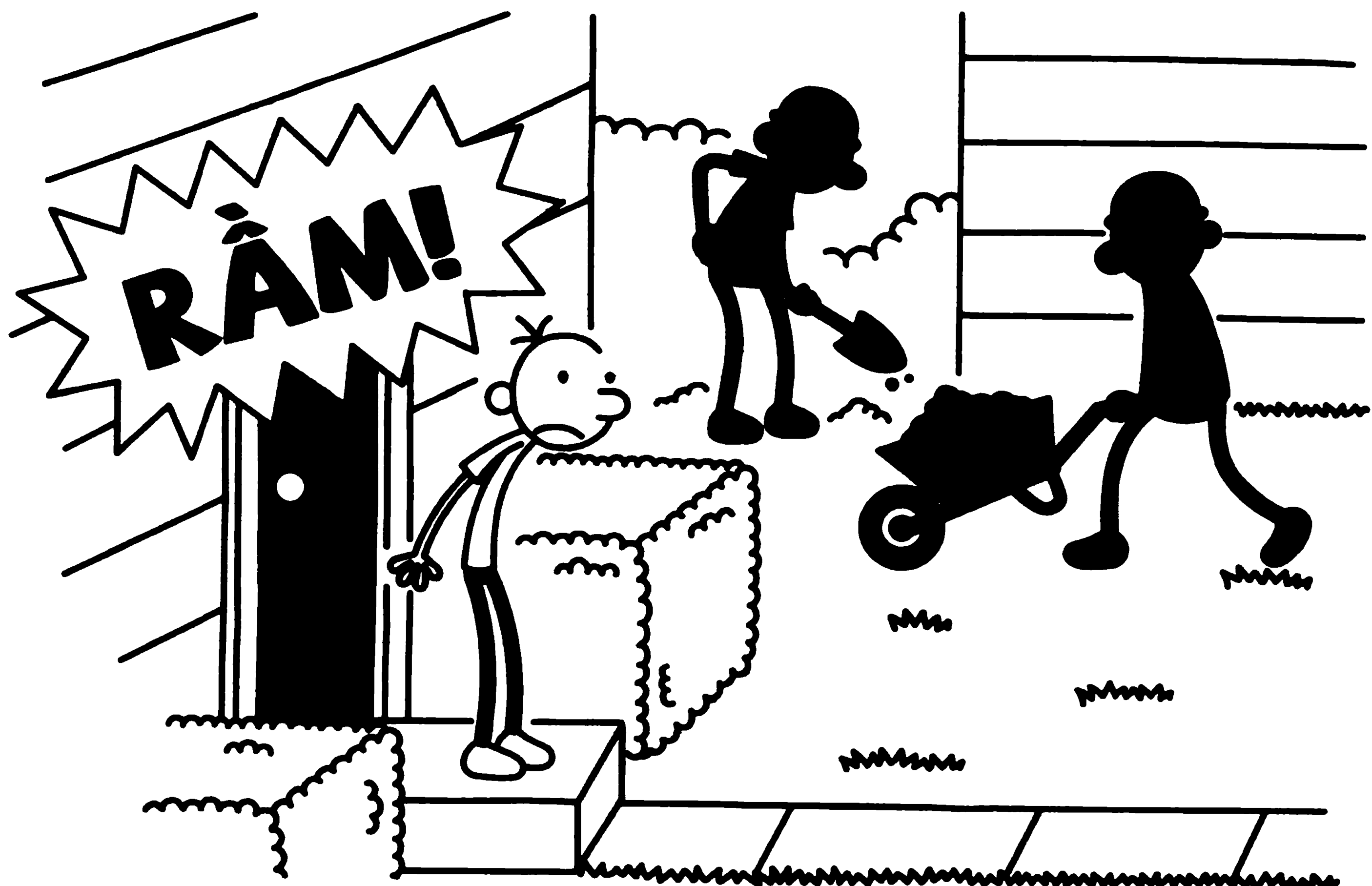

Hầu hết các công nhân xây dựng đều có đôi bàn tay thật thô ráp vì họ toàn phải sử dụng những thiết bị và công cụ nặng. Tôi thì lại tốn rõ nhiều kem dưỡng để giữ cho đôi bàn tay đẹp đẽ và MỀM MẠI.

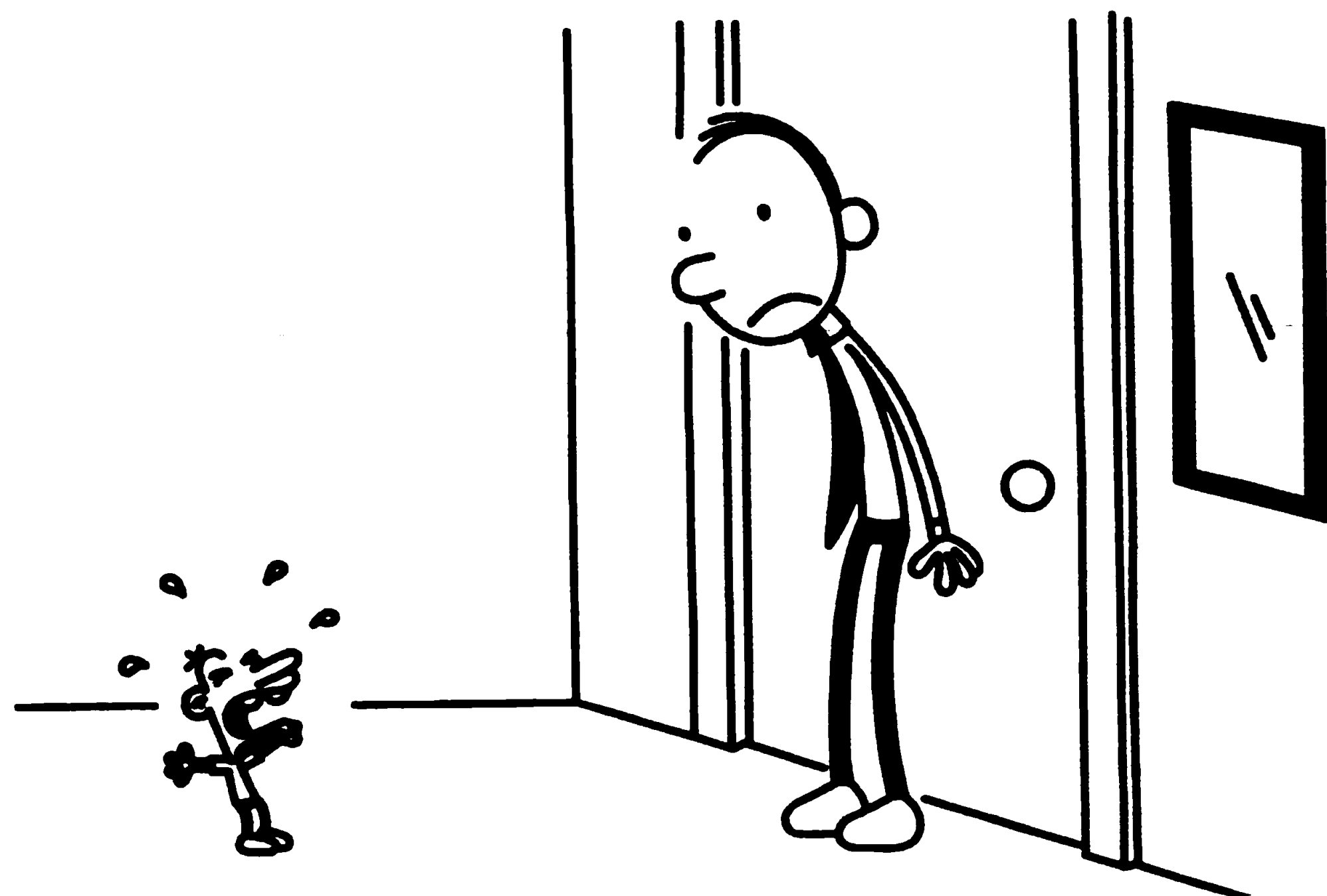
Và tôi luôn muốn GIỮ GÌN đôi bàn tay mềm mại như thế, bởi tôi biết đó là điểm hấp dẫn nhất của mình.

Nhưng đây CHÍNH XÁC là lý do lẽ ra không nên trình bày với bố, bởi nghe xong bố lập tức tổng cổ tôi ra ngoài.

Chẳng hiểu tại sao bố lại bắt TÔI ra công trường chứ không phải Rodrick. Thật ra Manny cũng muốn ra ngoài CÙNG tôi, nhưng bố bảo rằng nó còn quá BÉ không thể giúp được gì. Tuy nhiên Manny có vẻ không chịu hiểu điều ấy.

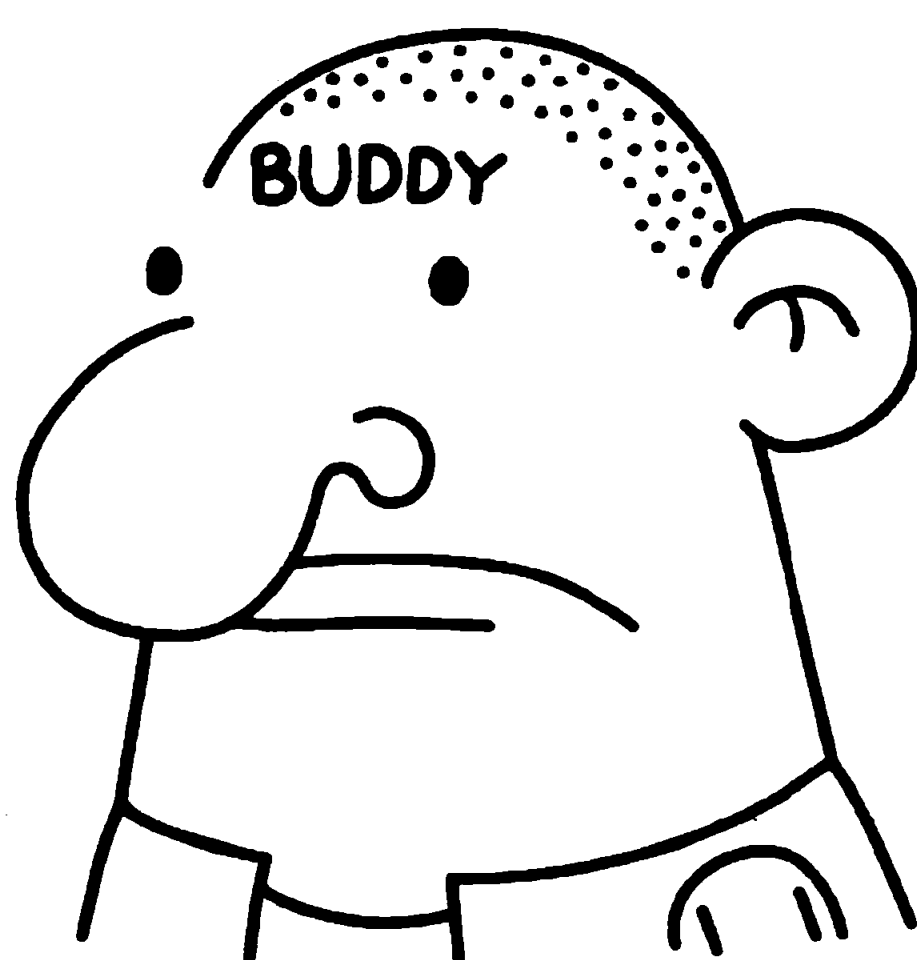

Bố bảo tôi cần tìm người phụ trách đội xây dựng để hỏi xem tôi có thể tham gia công việc như thế nào. Thế là tôi đành dò hỏi và được một người giới thiệu với CAI THẦU, ông ta đang làm việc trong văn phòng di động dựng tạm từ thùng công-ten-nơ.

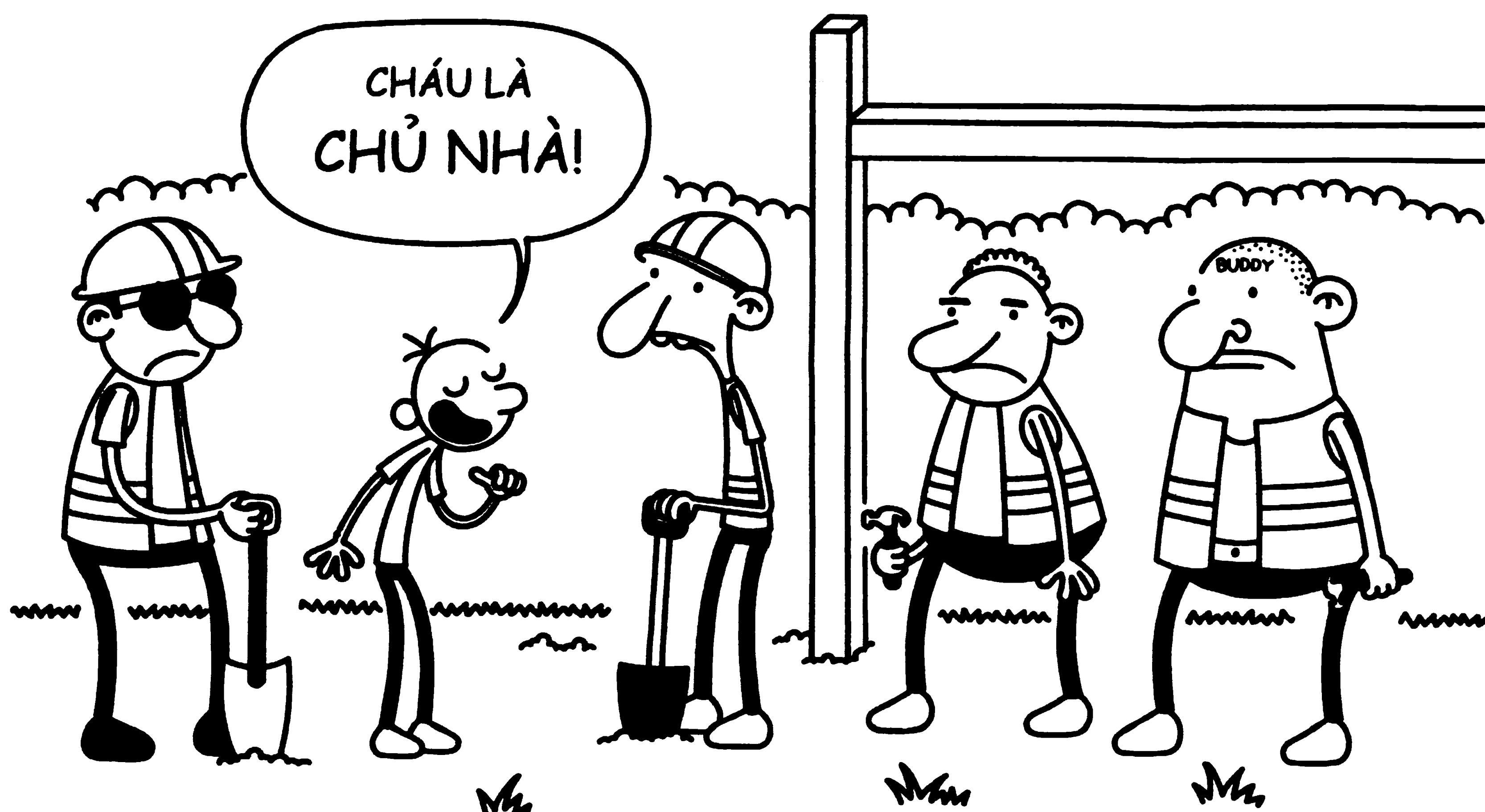

Chắc vị cai thầu này quá bận rộn nên không có thời gian dành cho một đứa nhóc học cấp hai như tôi. Ông ta bảo tôi đi tìm người thợ tên là Buddy rồi nói chuyện với NGƯỜI THỢ ĐÓ.

Chà, chú Buddy này thật dễ tìm, nhất là khi tên của chú ấy được xăm ngay trên trán.

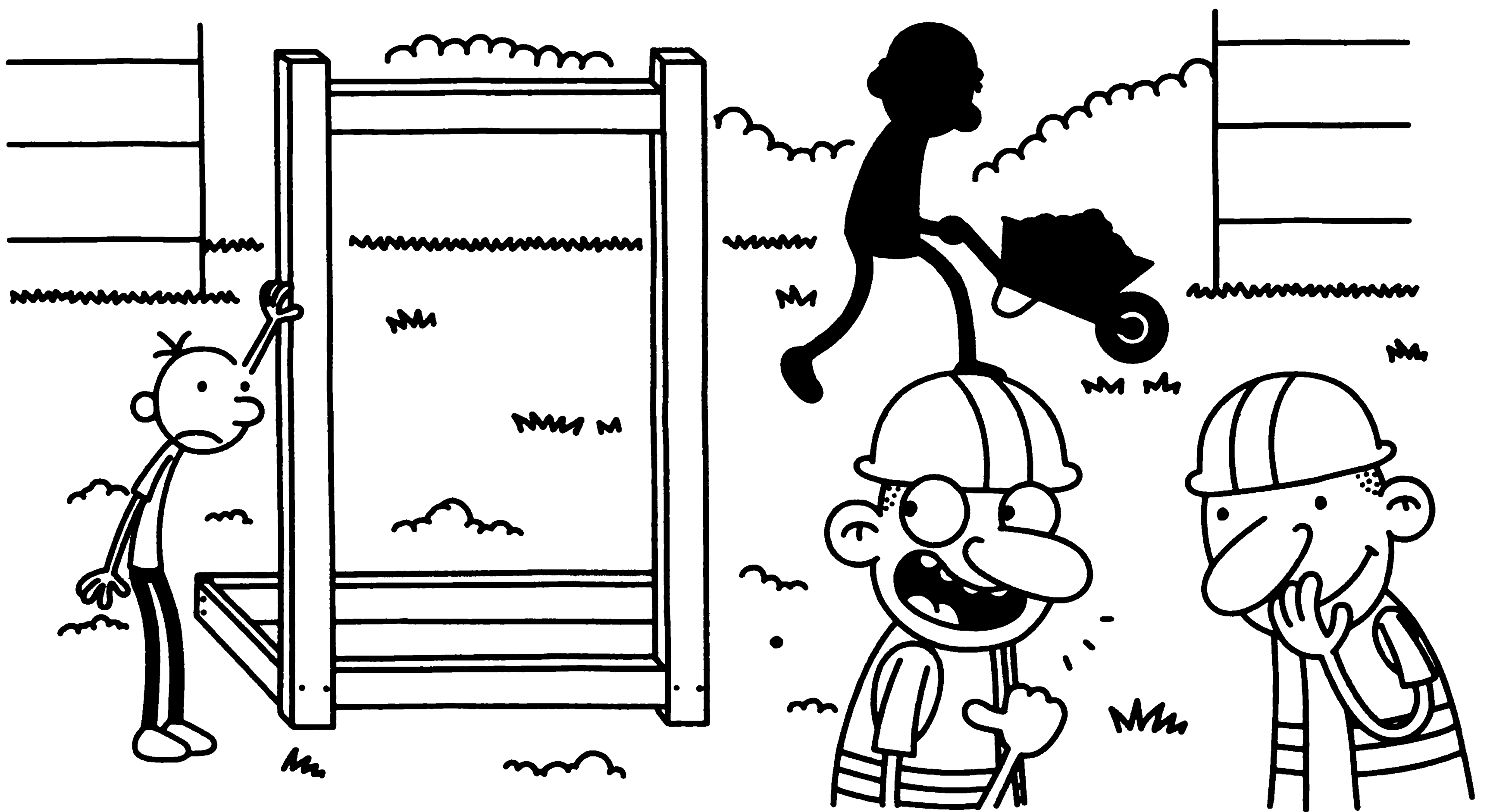

Buddy đang cùng mấy người thợ dựng khung, nên tôi nghĩ mình cần giới thiệu cho họ biết tôi LÀ AI. Nhưng có vẻ họ không thấy ấn tượng như TÔI NGHĨ.

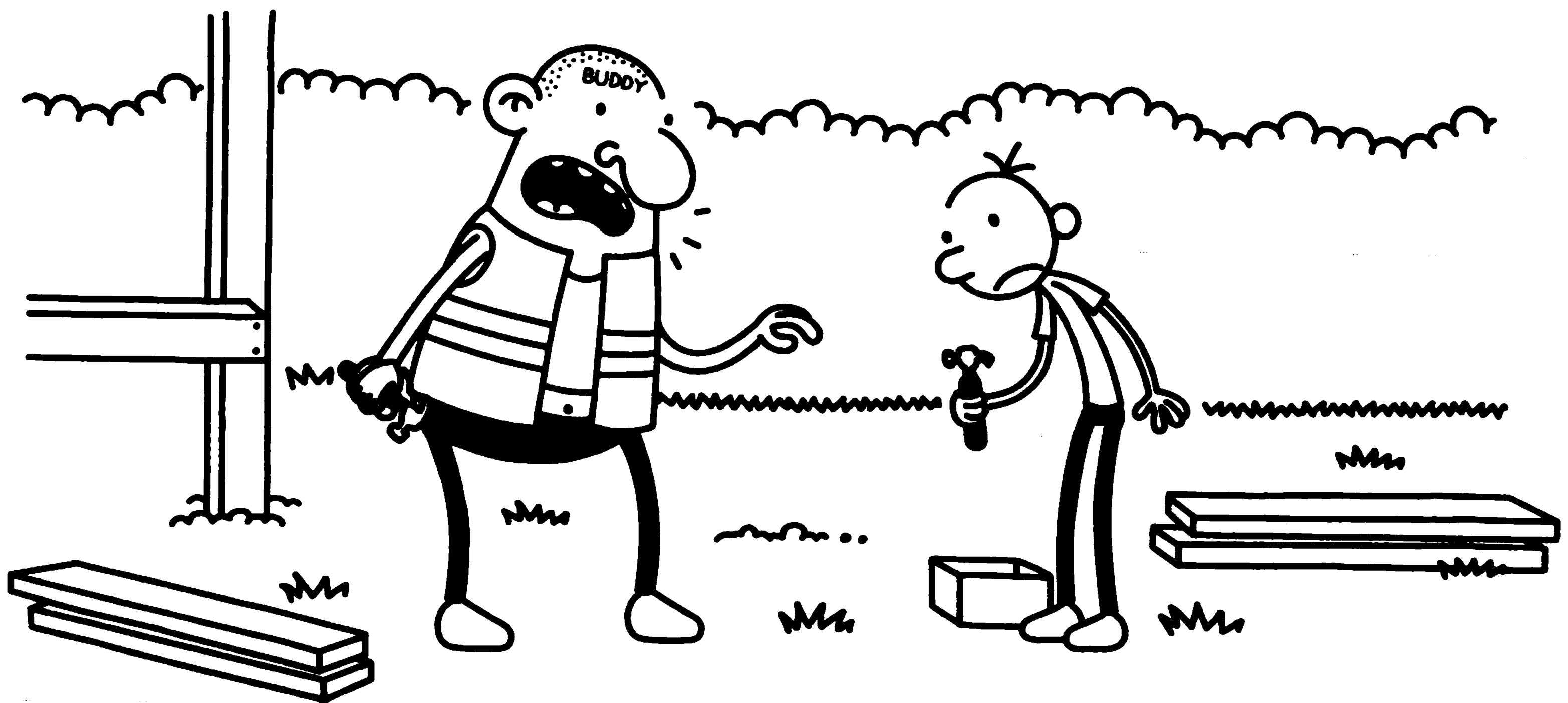
Tôi thông báo với nhóm thợ rằng tôi ra đây để GIÚP họ. Buddy bảo rằng chú ấy muốn nhờ tôi một việc CỰC KỲ quan trọng là giữ chắc bức tường vừa xây xong.

Việc này giúp tôi CẢM THẤY mình là người thật quan trọng. Nhưng cảm giác ấy chỉ tồn tại được một lúc, cho tới khi tôi nhận ra bức tường này hoàn toàn có thể TỰ đứng vững.

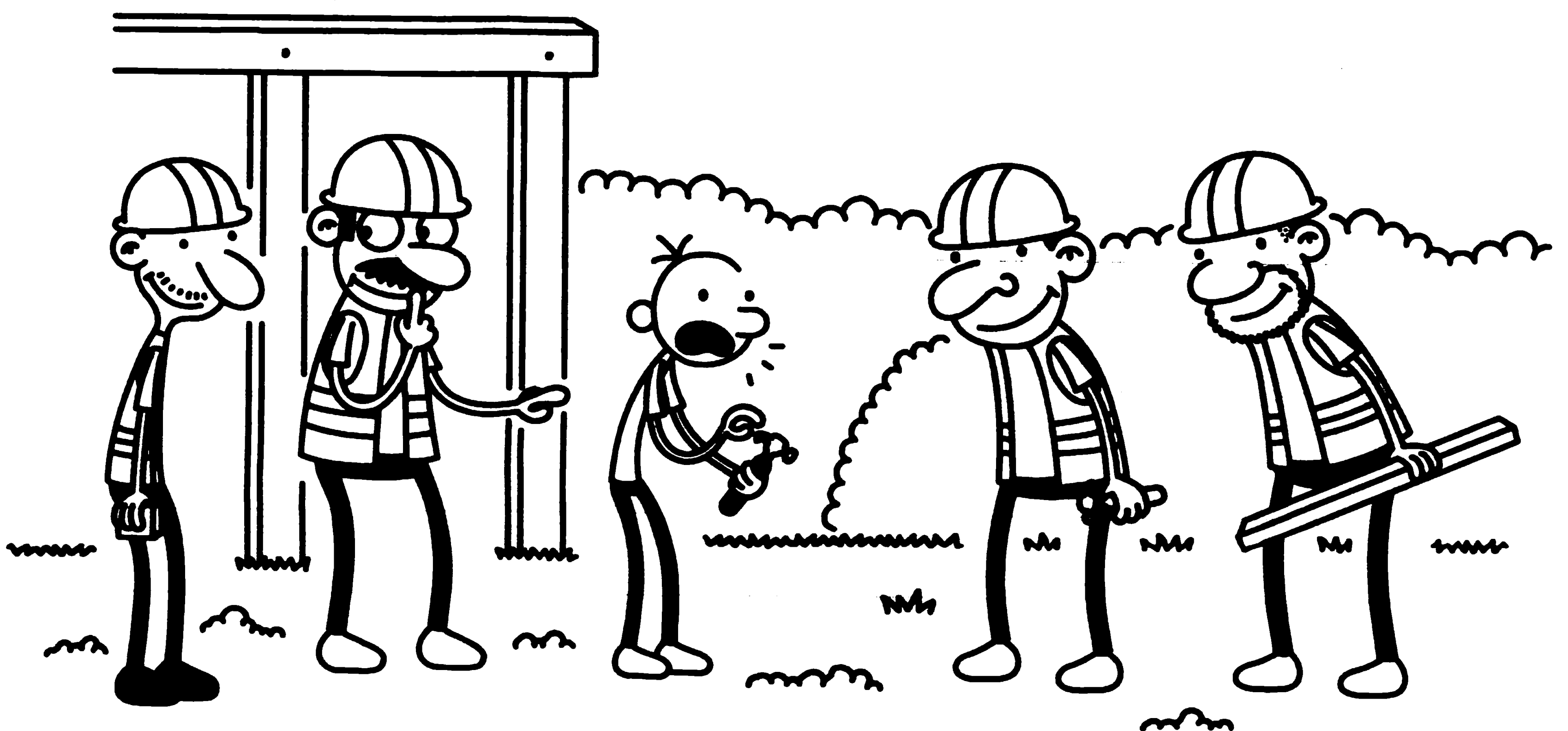

Tôi biết mình bị CHƠI KHĂN một vố và các công nhân chỉ bày ra trò này cho vui. Tôi kiếm một chiếc búa rồi hỏi Buddy xem tôi có thể đóng ván gỗ hay làm việc gì khác không.

Buddy ĐỒNG Ý, nhưng chiếc búa tôi đang cầm dành cho người thuận TAY TRÁI, thế nên chú ấy bảo tôi nên tìm đúng loại búa dành cho người thuận TAY PHẢI đã.

Tôi đi một vòng hết công trường để hỏi tìm chiếc búa ấy, phải mất một lúc lâu tôi mới nhận ra rằng ĐÓ lại là cú lừa nữa.

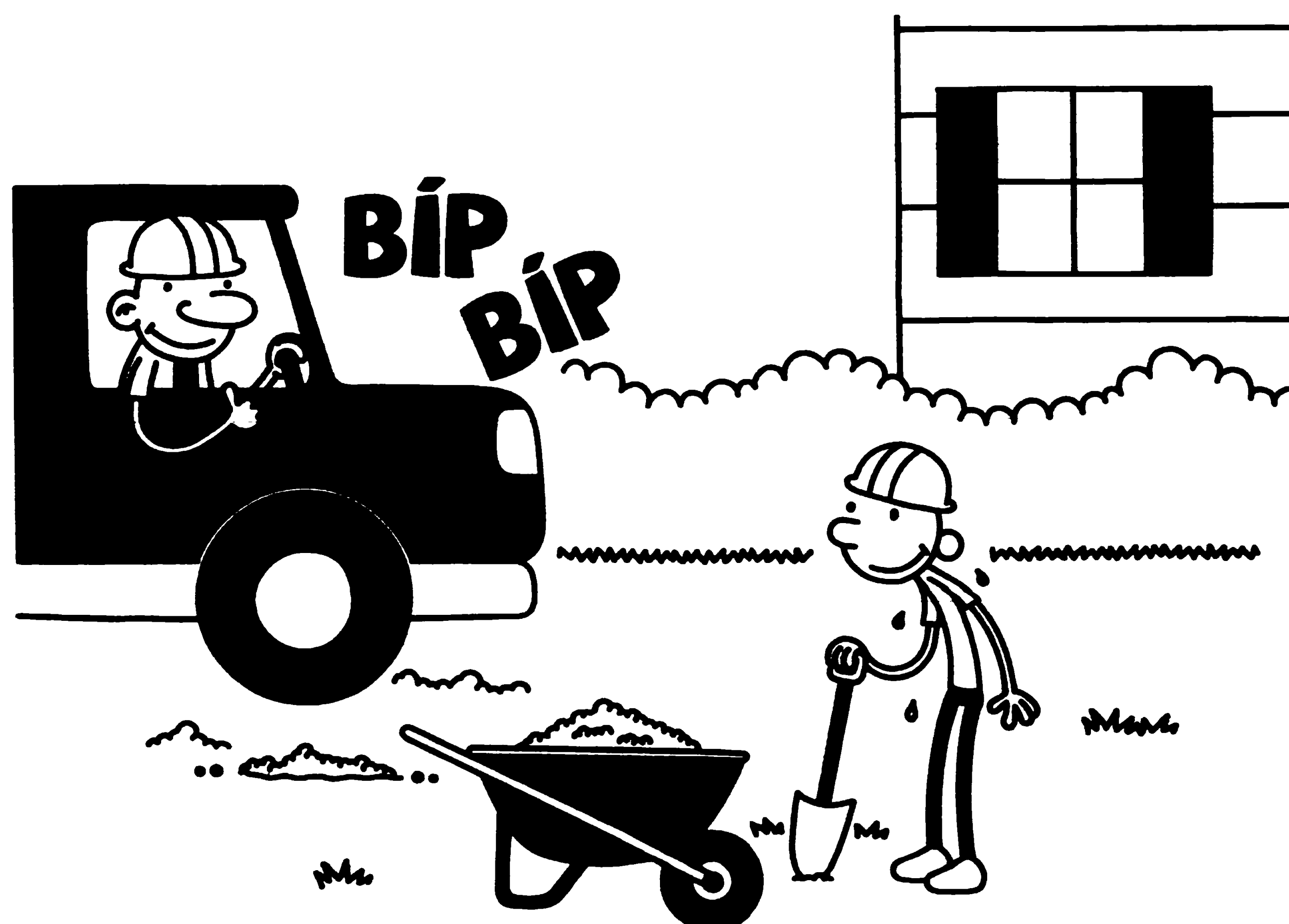

Tôi nhận ra là có thể mình còn ít tuổi nên không được các công nhân CÔI TRỌNG.

Tôi nghĩ họ muốn tôi đi chỗ khác cho RẪNH, nhưng tôi đâu chịu để họ HÀI LÒNG dễ như vậy được.

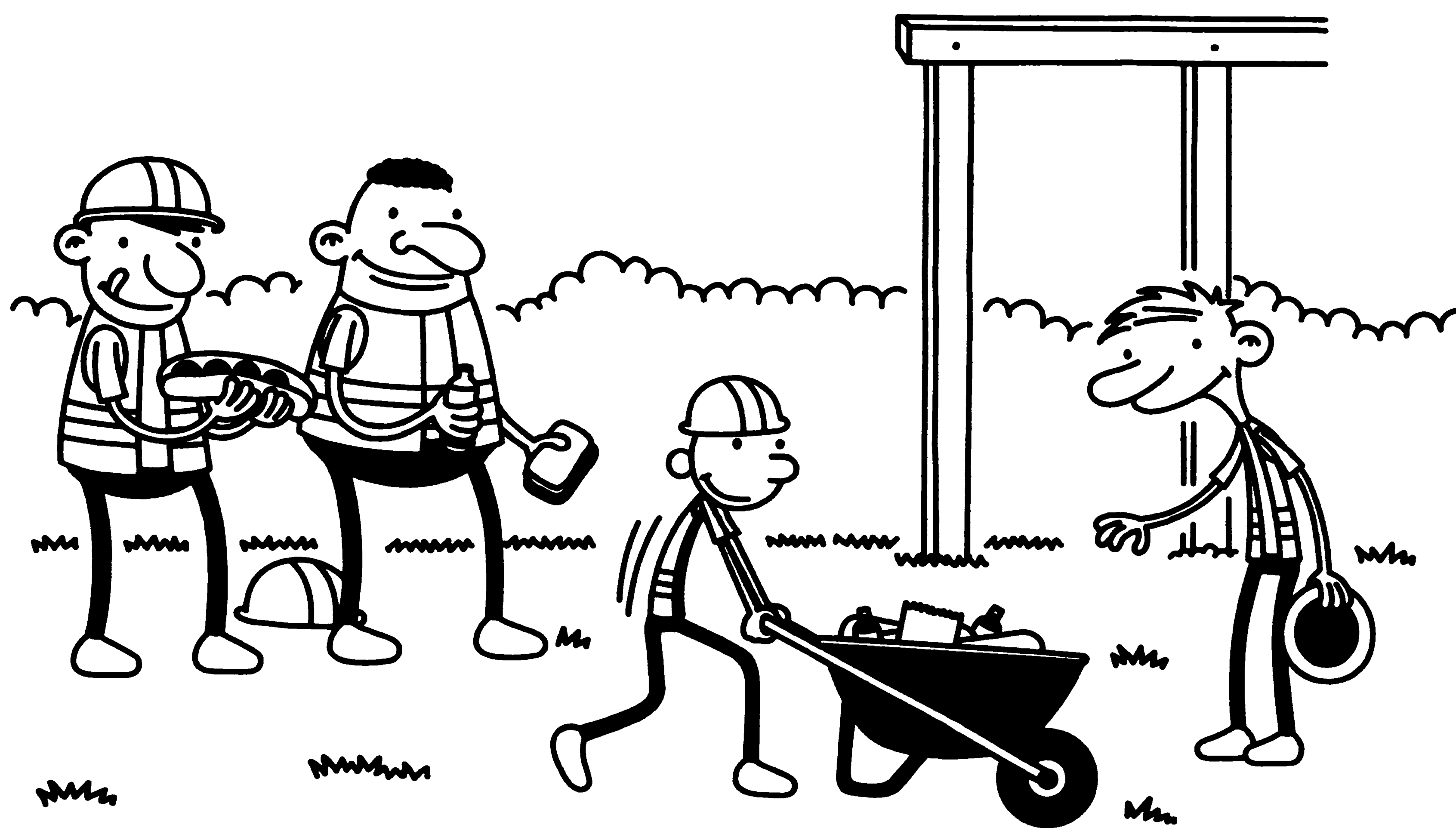
Tôi quyết định sẽ CHỨNG TỔ bản thân bằng cách làm việc thật chăm chỉ và sẽ lên chức dần dần. Chắc chỉ sau một hai tuần nữa thôi là cỡ thợ như Buddy cũng phải báo cáo công việc cho TÔI chứ chẳng đùa.

Thế nên, tôi đi quanh khu công trường để xem mình có thể làm được việc gì. Tôi đổ vài xô nước cho mọi người trộn bê tông, rồi lại dọn một đồng đá giúp cho xe tải có đường vào.

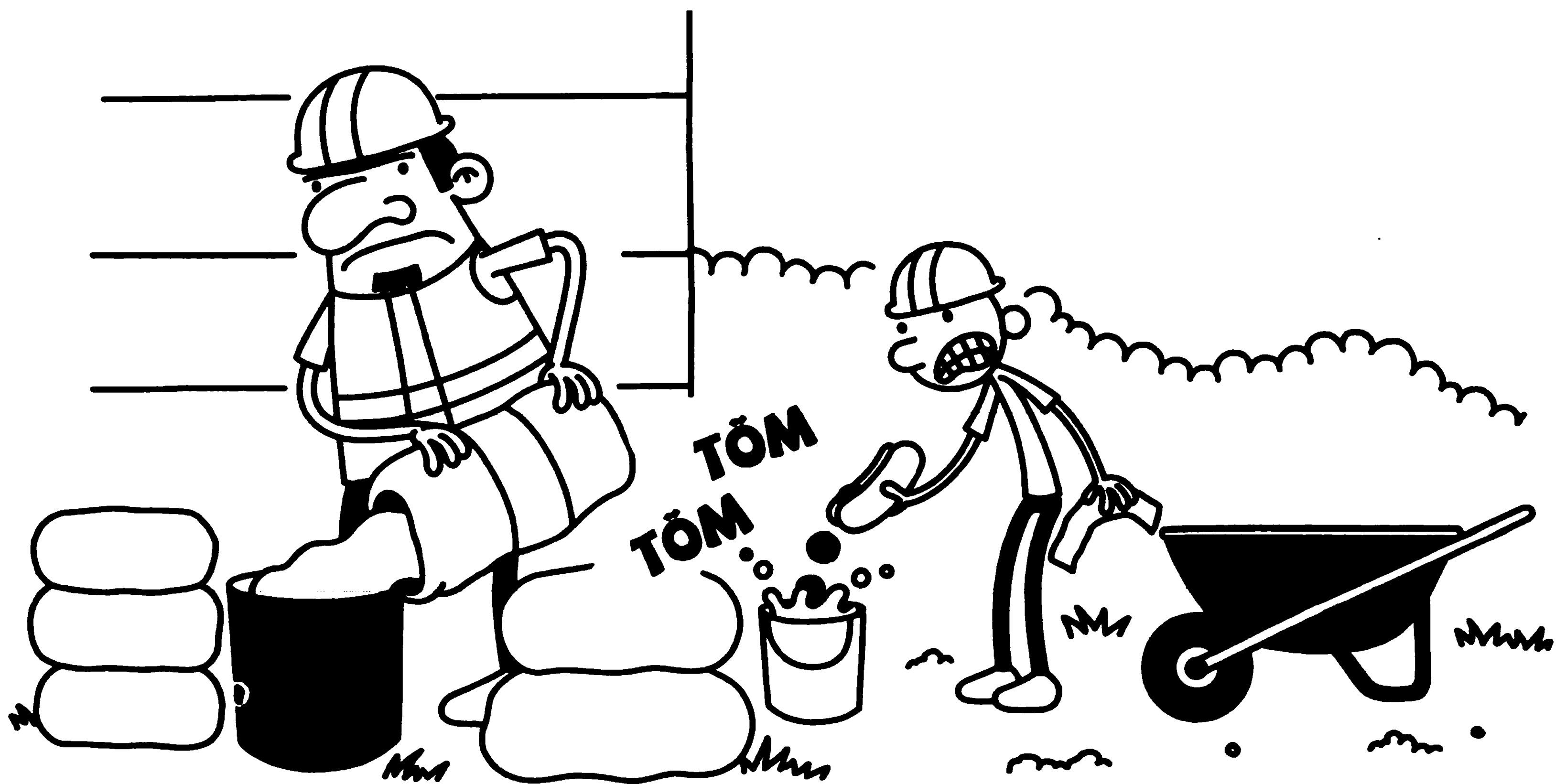
Đến giờ nghỉ trưa, tôi đã khá HÀI LÒNG với bản thân. Nhưng tôi chưa thể ngồi nghỉ vì sợ mấy người thợ kia sẽ nghĩ tôi là kẻ LƯỜI BIẾNG.

Khi người ta mang đồ ăn trưa tới, tôi đi khắp công trường phát tận tay từng người một. Việc ấy khiến tôi trở thành nhân vật THẬT SỰ đáng mến.

Một chú thợ tên Luther đang trộn dờ mẻ bê tông nên tôi phải đợi một lát để đưa cho chú chiếc sandwich nhân thịt viên. Vì muốn giúp được nhiều hơn, tôi đã mở sẵn gói bánh để khi xong việc, chú có thể ăn ngay.

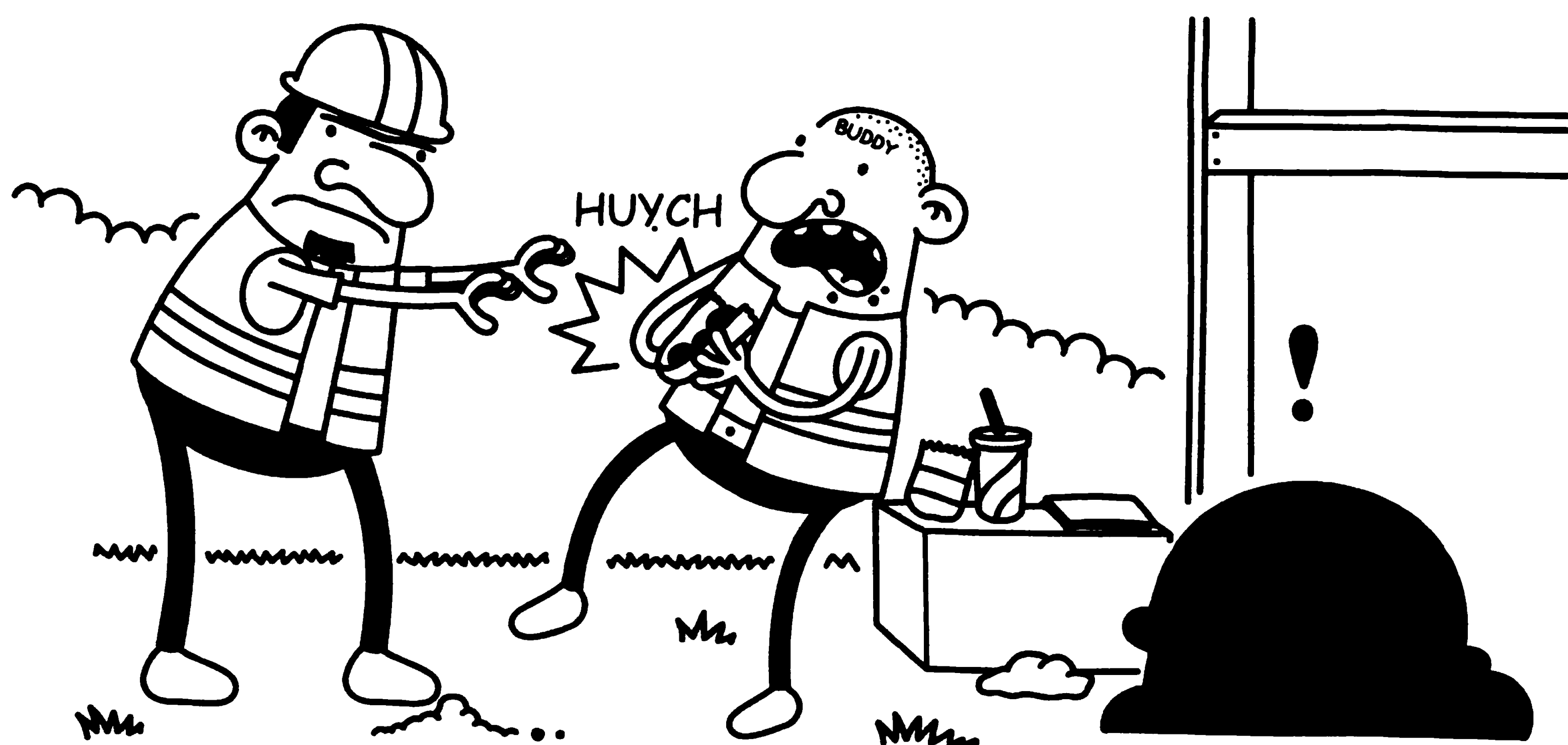
Nhưng vì **BẤT CẦN** nên tôi đã làm chỗ thịt viên văng ra khỏi chiếc bánh rồi rơi tõm xuống một xô bê tông nhào nhoét.

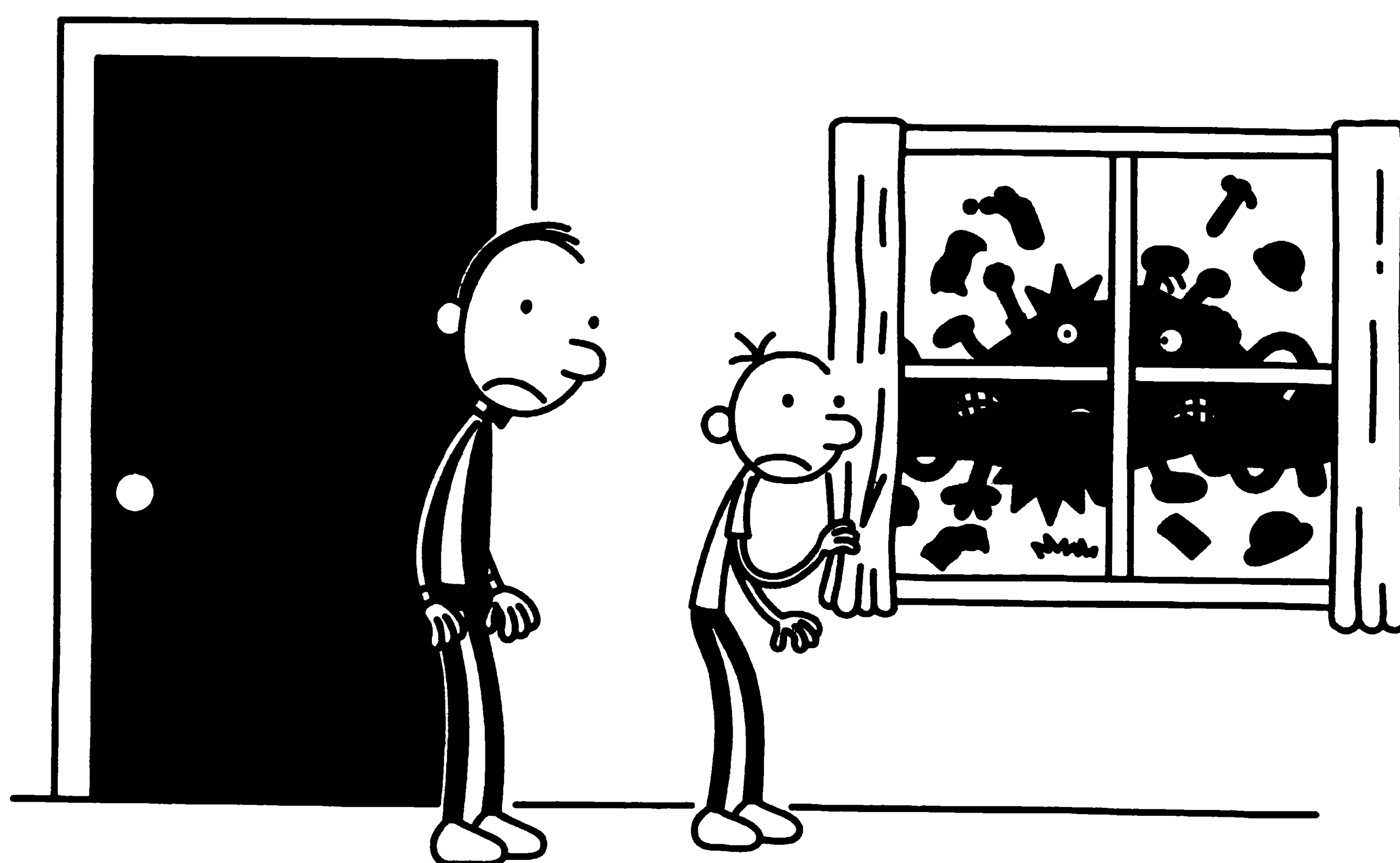
Trông mặt mũi tôi đoán chú Luther này không phải kiểu người dễ dàng chấp nhận chiếc sandwich nhân thịt viên mà lại chẳng có **VIÊN THỊT** nào. Thế nên, tôi đành thả luôn **PHẦN CÒN LẠI** của chiếc bánh vào xô bê tông rồi chuồn thẳng.

Thật mừng vì tôi đã rời khỏi đó ĐÚNG LÚC. Khi Luther buộc tội Buddy chôn mất chiếc sandwich nhân thịt viên của mình, sự việc đã trở nên TỒI TỆ.

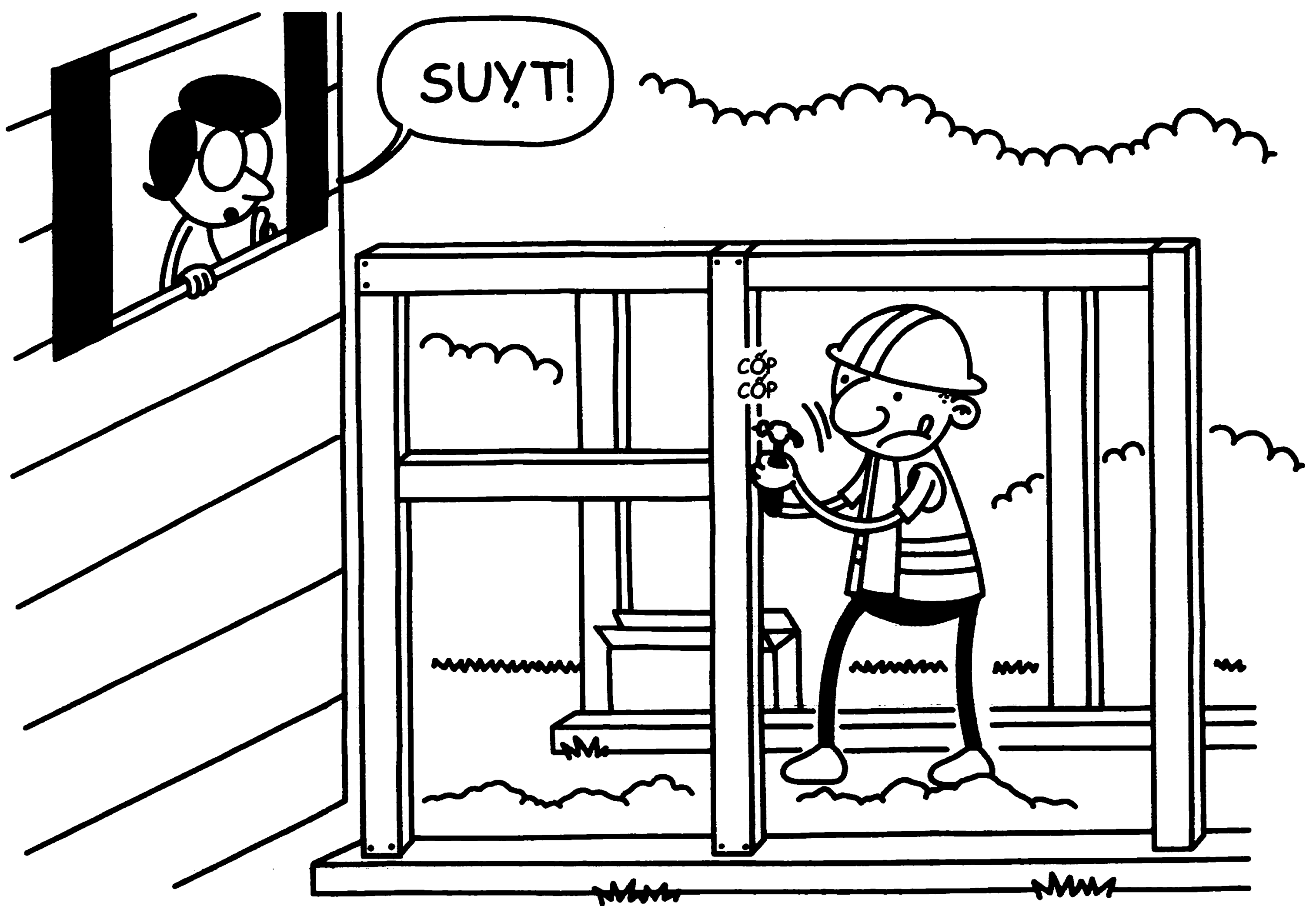
Tôi lẻn vào nhà rồi khóa ngay cửa lại. Khi bố hỏi tại sao tôi không ở ngoài LÀM VIỆC tiếp, tôi nói rằng mình đã NGHỈ VIỆC rồi.

Chủ nhật

Mọi thứ liên quan đến phần coi nôi căn nhà diễn ra tốt đẹp cho tới khi HÀNG XÓM bắt đầu phần năn. Ông Larocca khó chịu với TIẾNG ỒN bởi ông làm ca đêm ở bệnh viện, nên ban ngày cần được ngủ.

Vì vậy mẹ cứ phải liên tục nhắc nhở các công nhân cố gắng giảm tiếng ồn nhưng đâu có dễ, nhất là những công việc phải sử dụng BÚA.

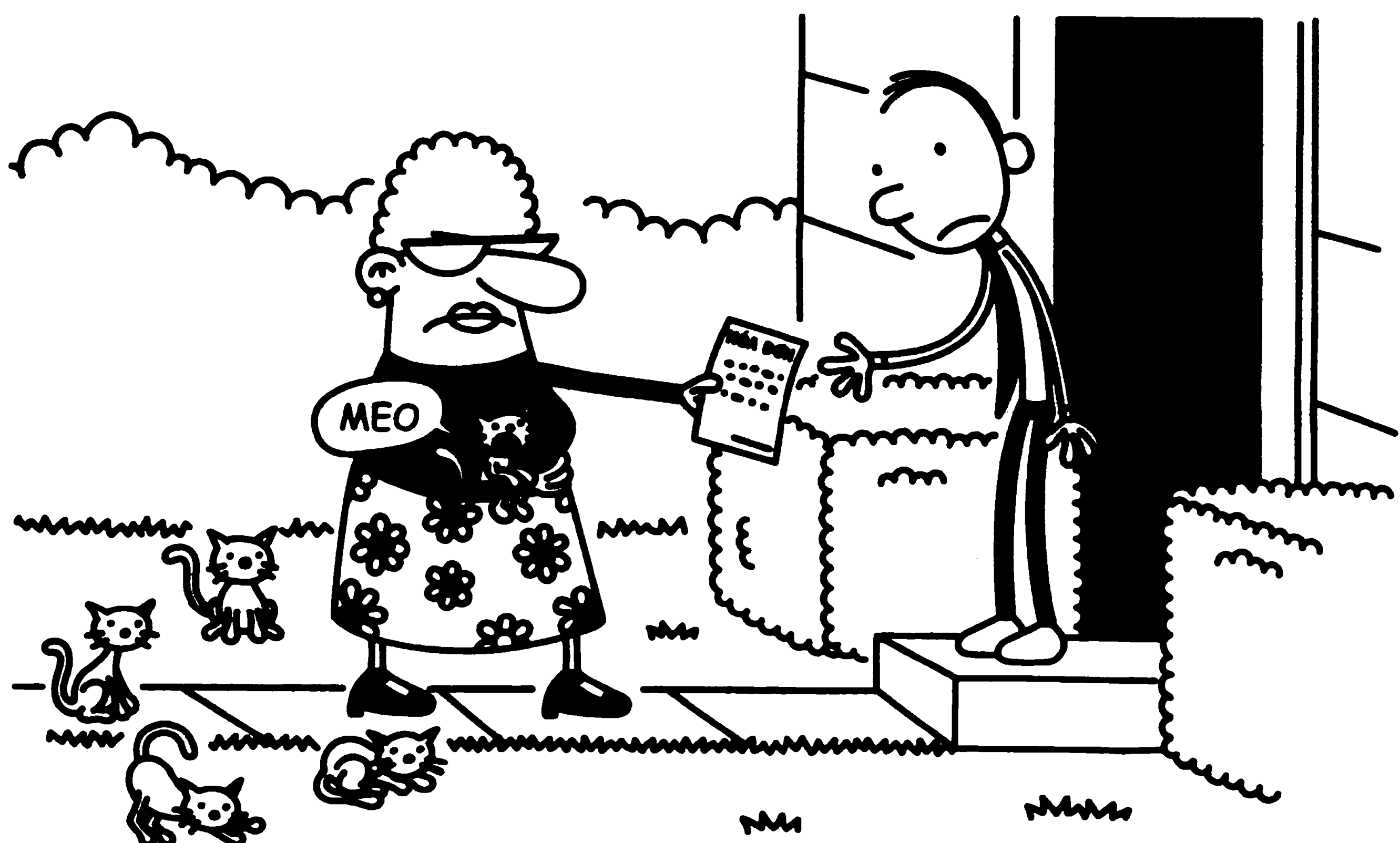

Bà Tuttle ở sát bên cạnh nhà tôi CŨNG chẳng thích thú gì phần coi nôi của chúng tôi.

Chuyện là một công nhân đã kéo xe cút kít làm nát luống hoa nhà bà. Chính vì thế, bà ta yêu cầu chúng tôi phải trồng luống hoa mới ĐỀN BÙ.

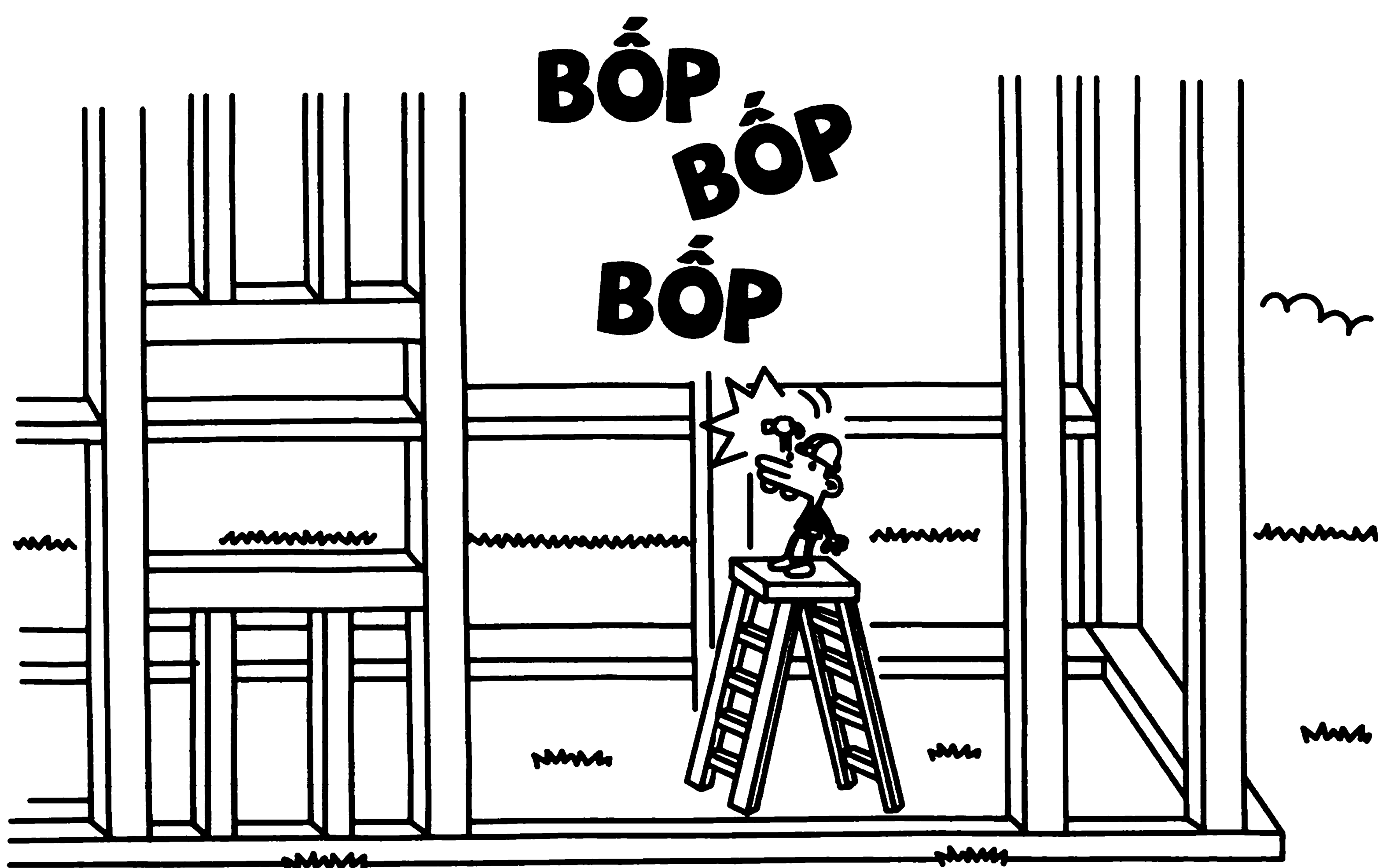

Chẳng riêng gì láng giềng BÊN CẠNH kêu ca mà cả bà Rutkowski sống ở đối diện cũng có ý kiến. Tôi đoán một con trong đàn mèo của bà mò sang sân nhà tôi đã giẫm phải dĩnh và bà ta đòi bố thanh toán hóa đơn ĐIỀU TRỊ cho nó.

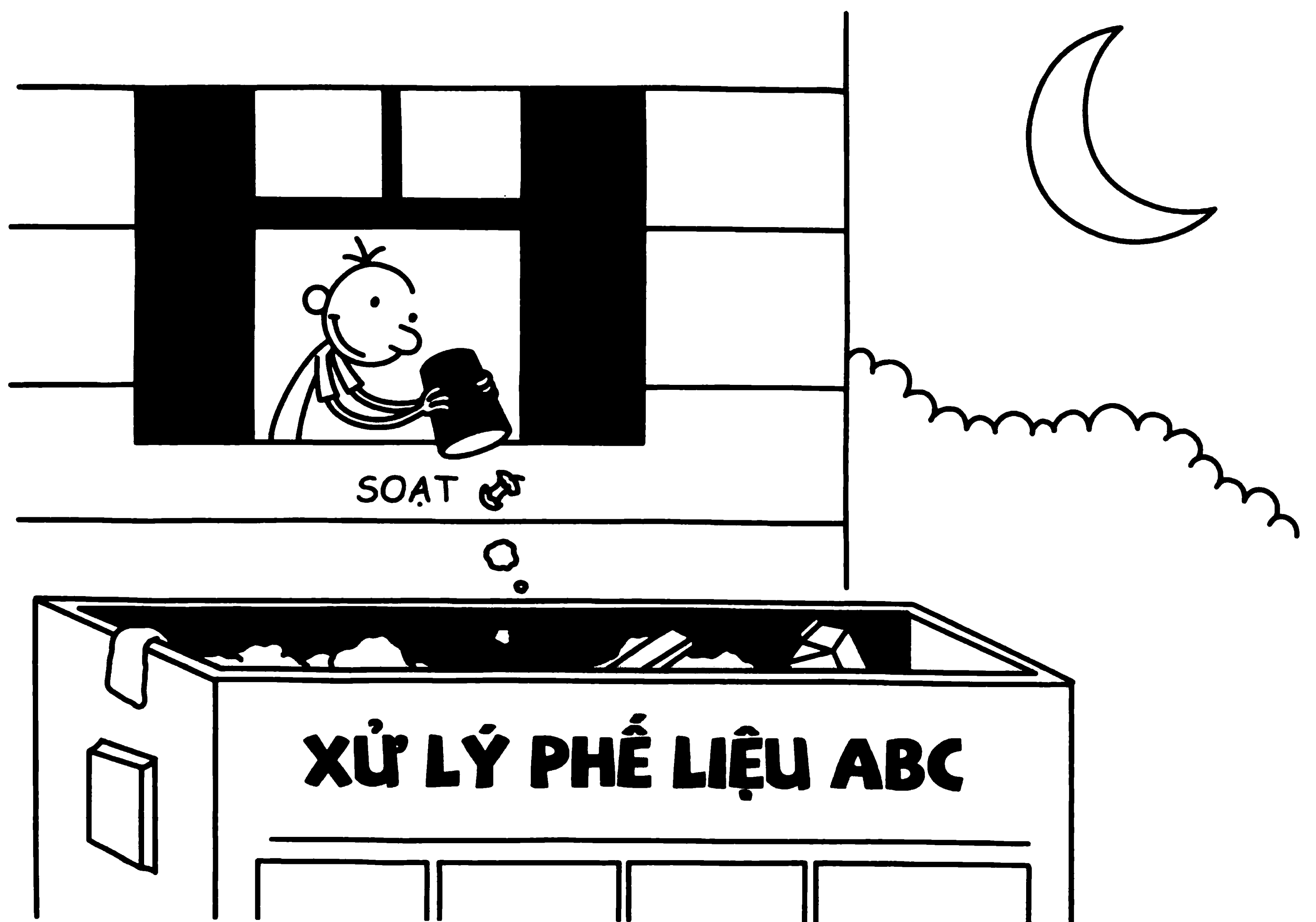

Mấy vụ phàn nàn này khiến tiến độ công việc chậm lại, thời gian xây dựng phải KÉO DÀI hơn. Do đó mà người duy nhất có TIẾN BỘ lại là MANNY.

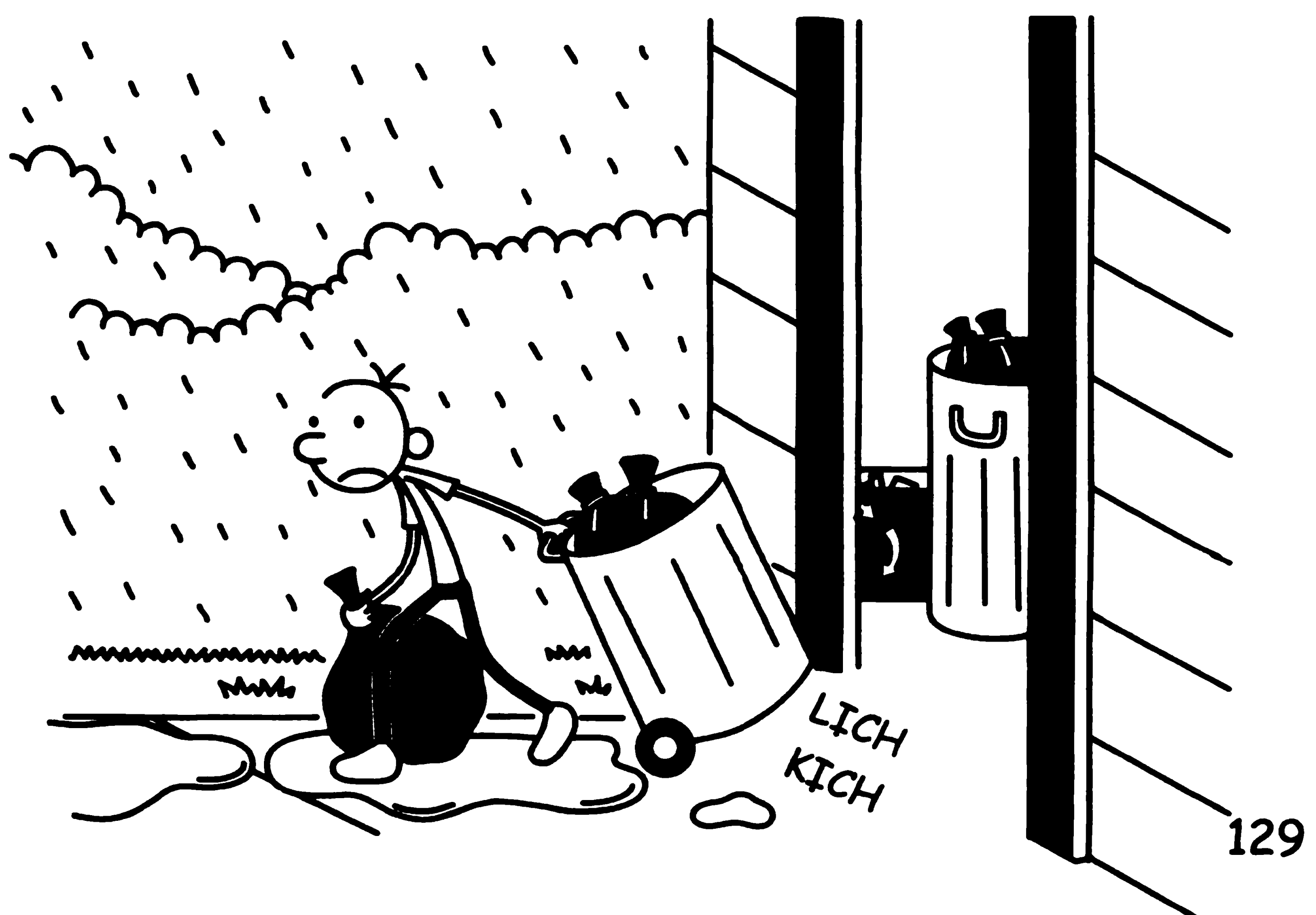
Nó tìm được một hộp đựng cụ đồ chơi trong tầng hầm, rồi gom được chút gỗ vụn từ thùng đựng phế liệu. Tôi không biết nó đang làm công trình gì ở sân sau nhưng xem ra cũng khá ẤN TƯỢNG.

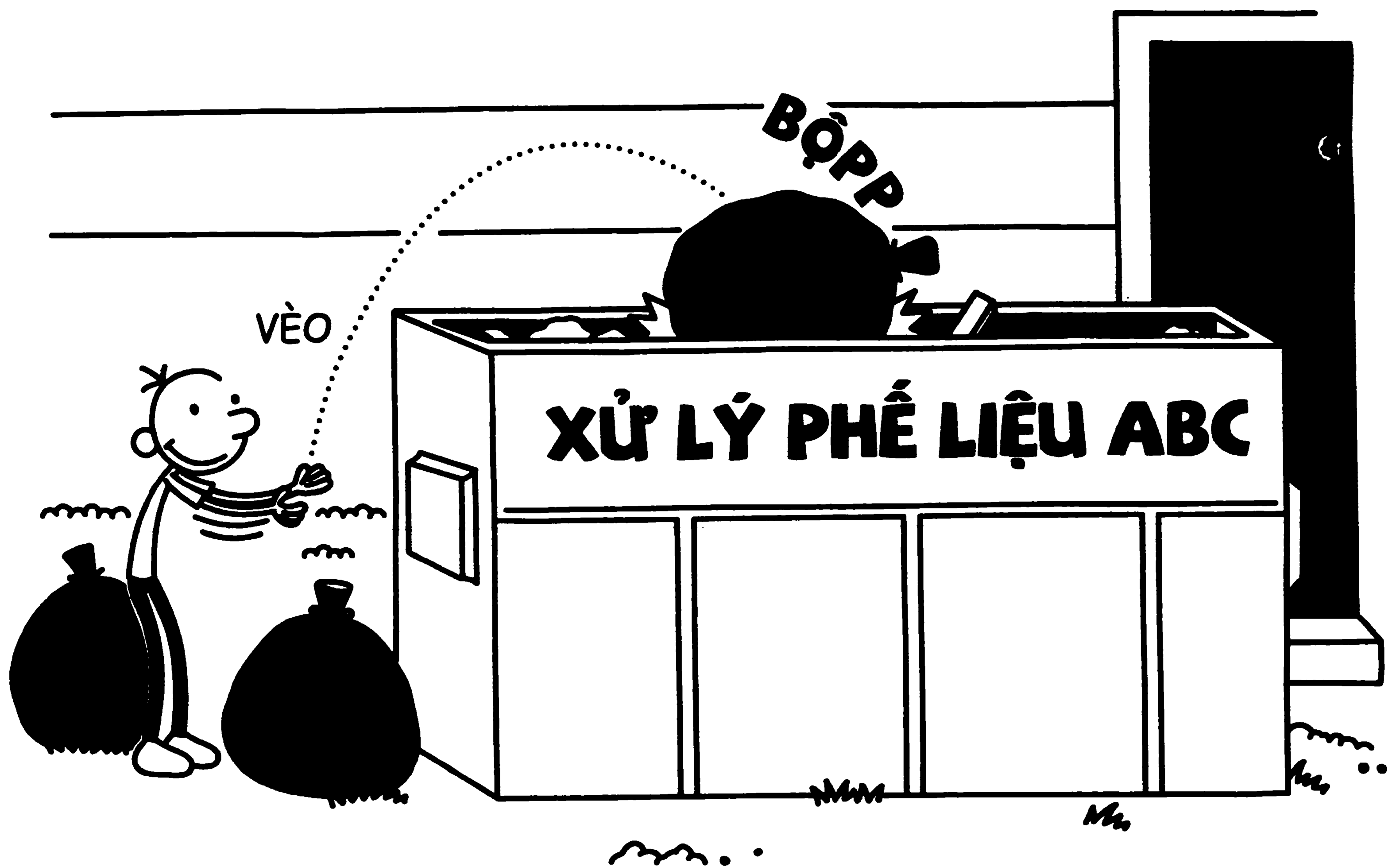
Thùng đựng phế liệu là thứ hay ho nhất tôi được hưởng lợi, bởi bất cứ khi nào thùng rác trong phòng ngủ của mình đầy lên, tôi chỉ việc trút thẳng xuống phía dưới, vì cái thùng ấy nằm ngay ngoài cửa sổ phòng tôi.

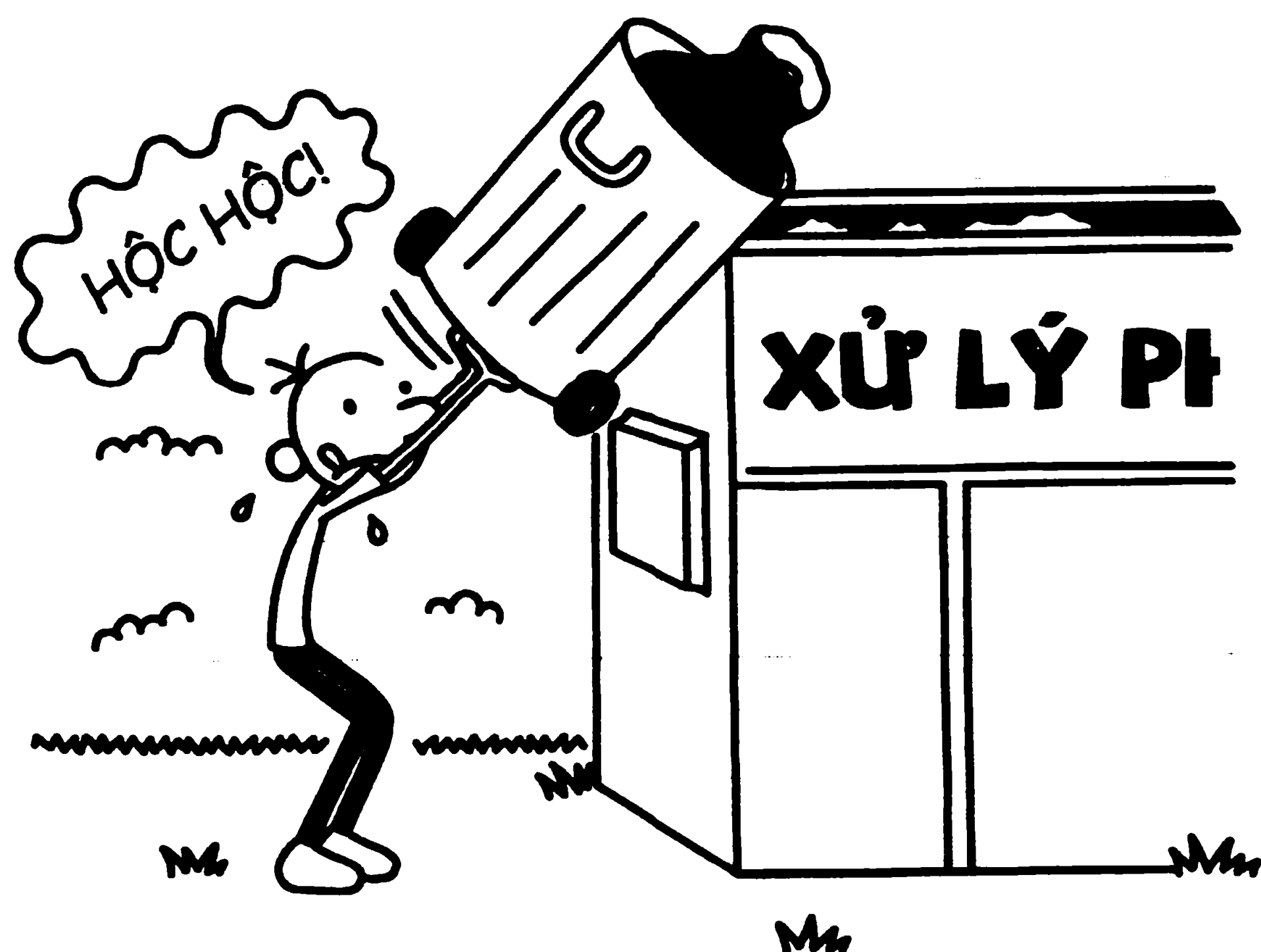
Tuyệt hơn nữa là **NHIỆM VỤ** đổ rác vào tối Chủ nhật của tôi giờ đây cũng trở nên thật dễ dàng. Thường thì tôi phải dán nhãn phân loại rác vào từng túi trước rồi mới lôi hết ra vỉa hè. Đó luôn là một cuộc chiến gian nan, nhất là khi trời **MƯA**.

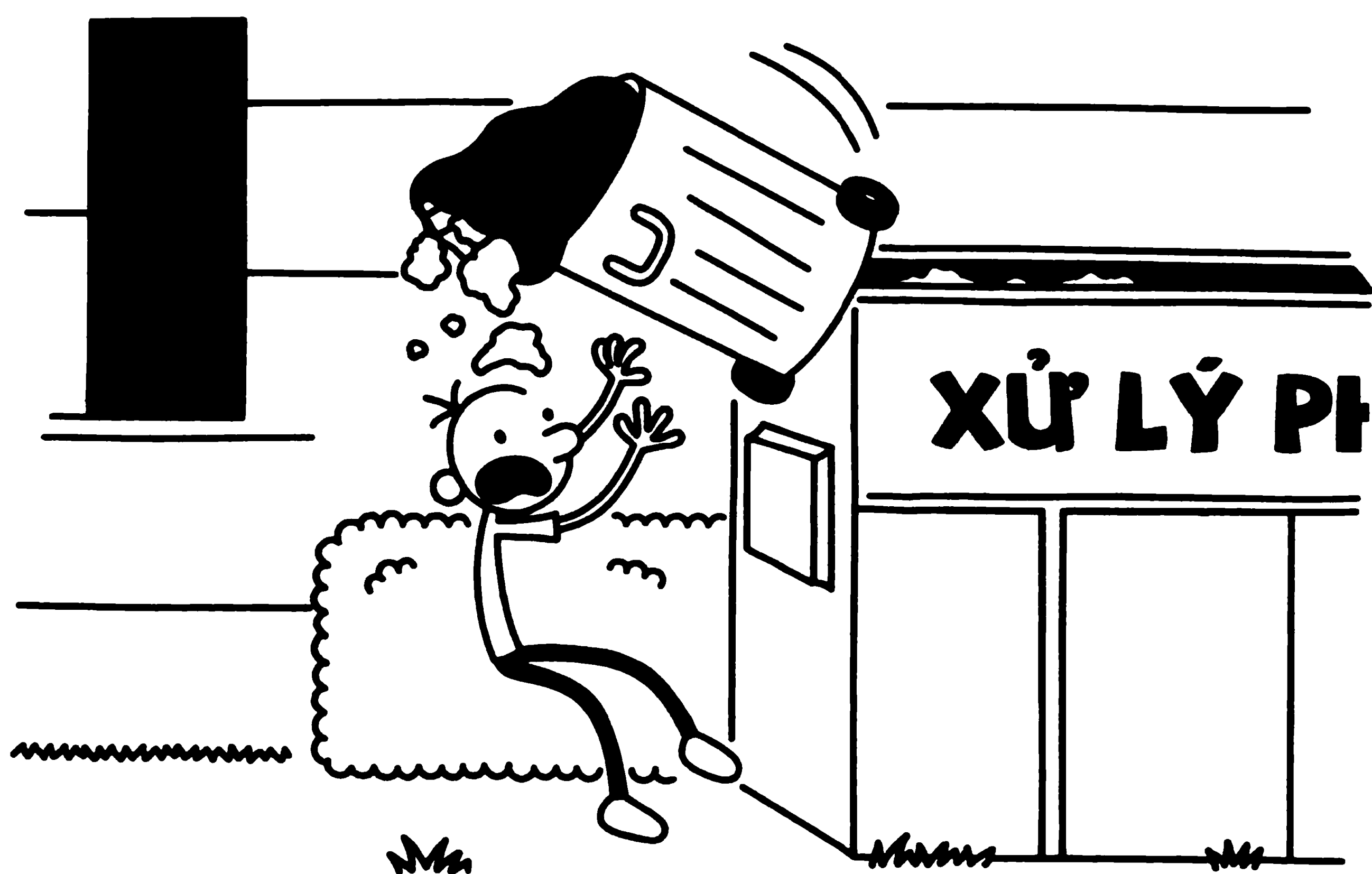
Từ khi có cái thùng này, tôi chẳng phải dán mấy cái NHÂN PHÂN LOẠI RÁC nữa mà chỉ việc quăng thẳng vào thùng là xong.

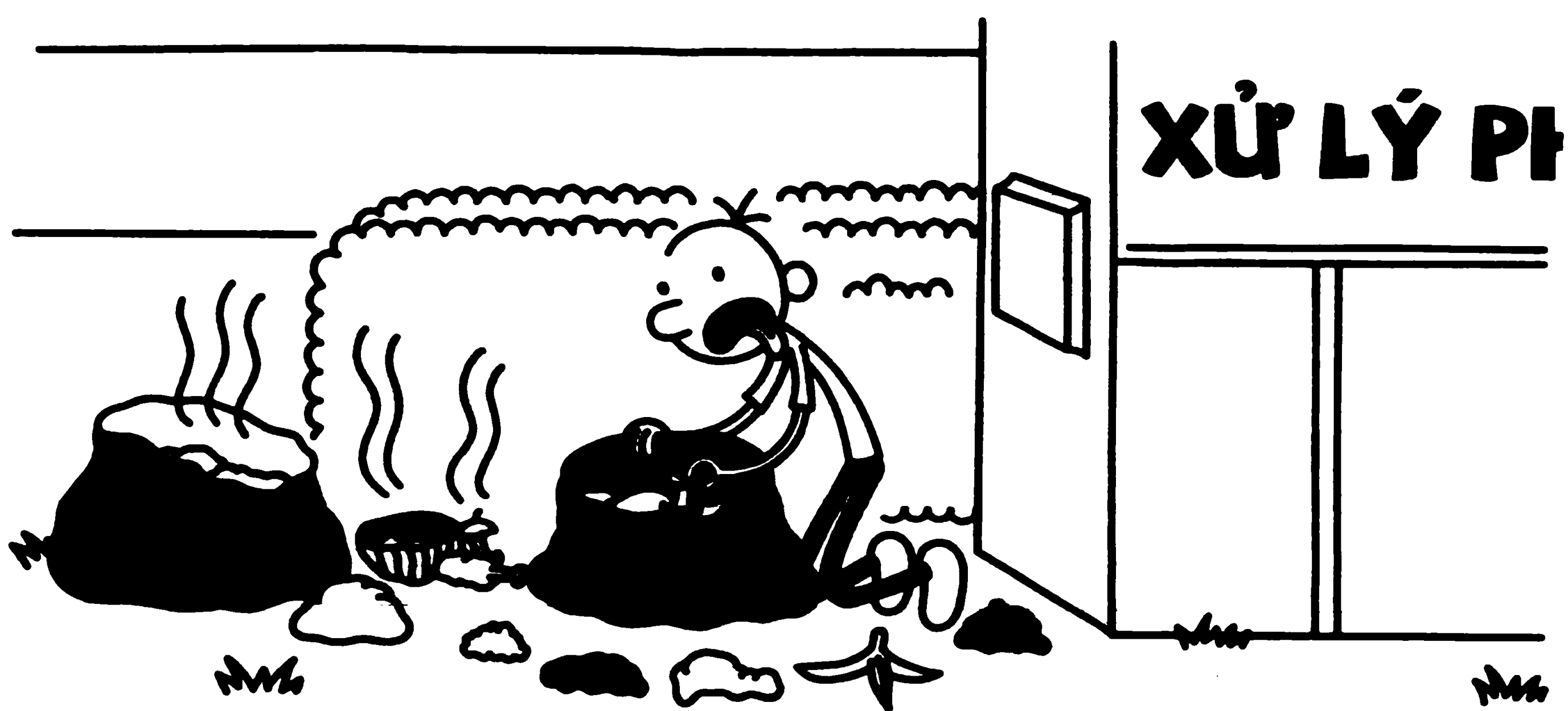
Nhưng tối nay, tôi đã mắc phải một sai lầm ngớ ngẩn. Vì không muốn nhấc từng túi ra khỏi thùng mà chỉ muốn đổ một lần cho xong, nên tôi đã cố bê cả thùng rác lên.

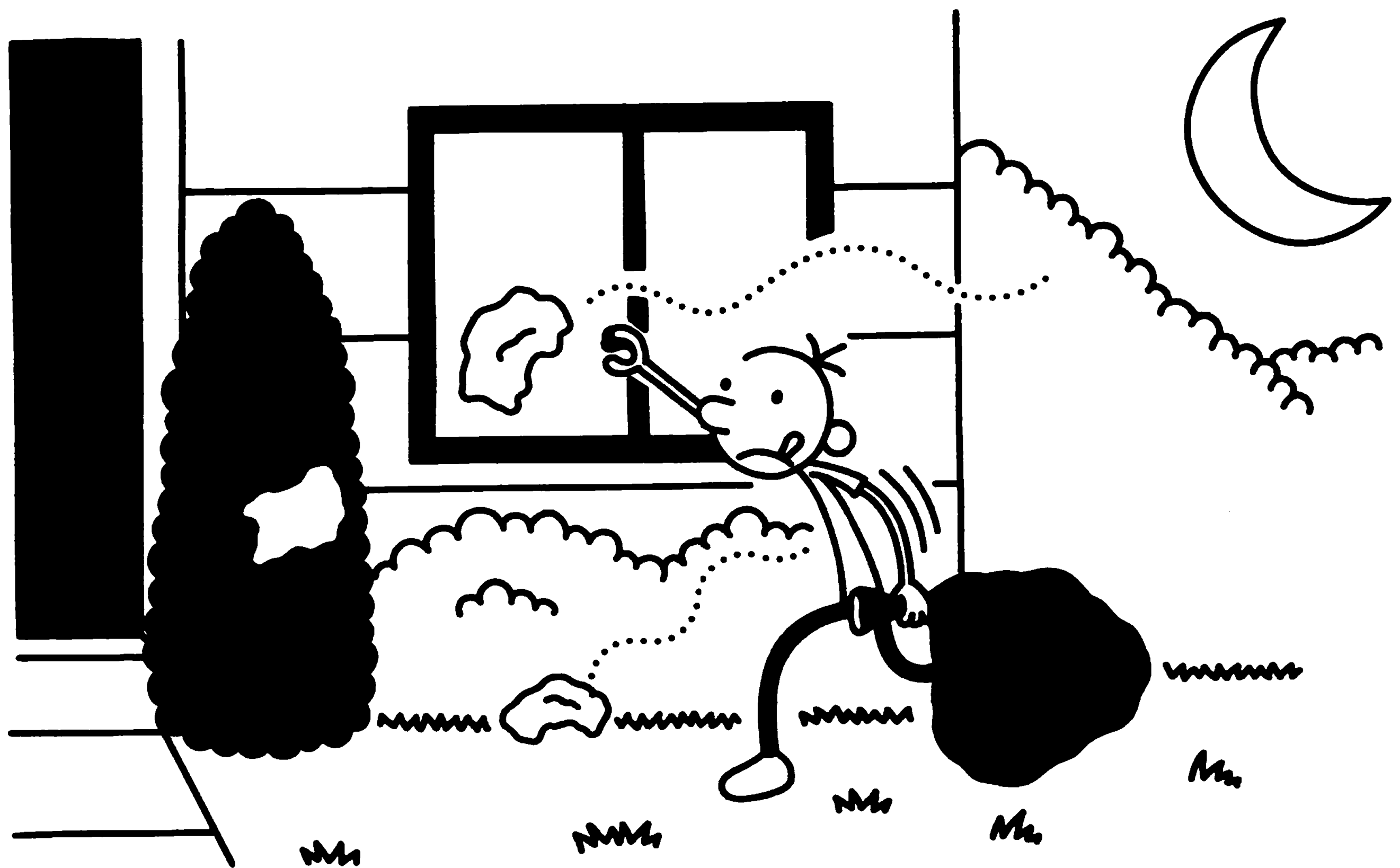
Xui xẻo là tôi không hề biết thùng rác nhà mình **NẶNG** như vậy và mặc dù đã cố hết sức nhưng tôi chẳng thể nào nâng nó lên miệng thùng phế liệu được. Cả chiếc thùng rác nặng nề nghiêng về phía tôi rồi đổ ụp.

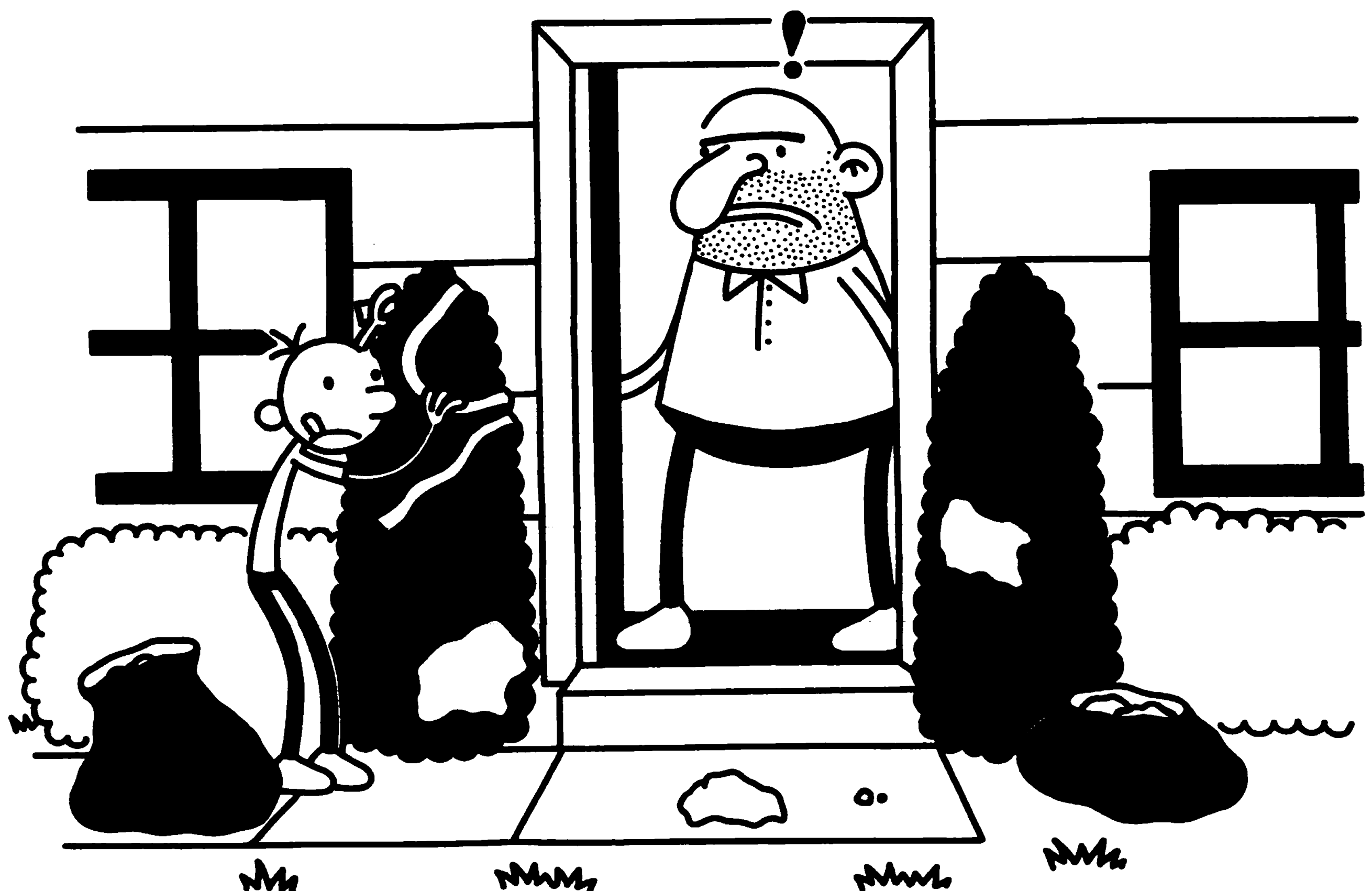
Lúc này rác rưởi đã vương vãi **KHẮP NƠI**, tôi đành ngồi gom lại rồi cho chúng vào các túi.

Sự việc còn TỒI TỆ HƠN vì tối nay trời có gió khá to nên rác rưởi bay TỪ TUNG. Tôi phải đuổi theo nhặt cho bằng hết trong bóng tối nhập nhoạng. Việc này quả là chẳng sung sướng chút nào.

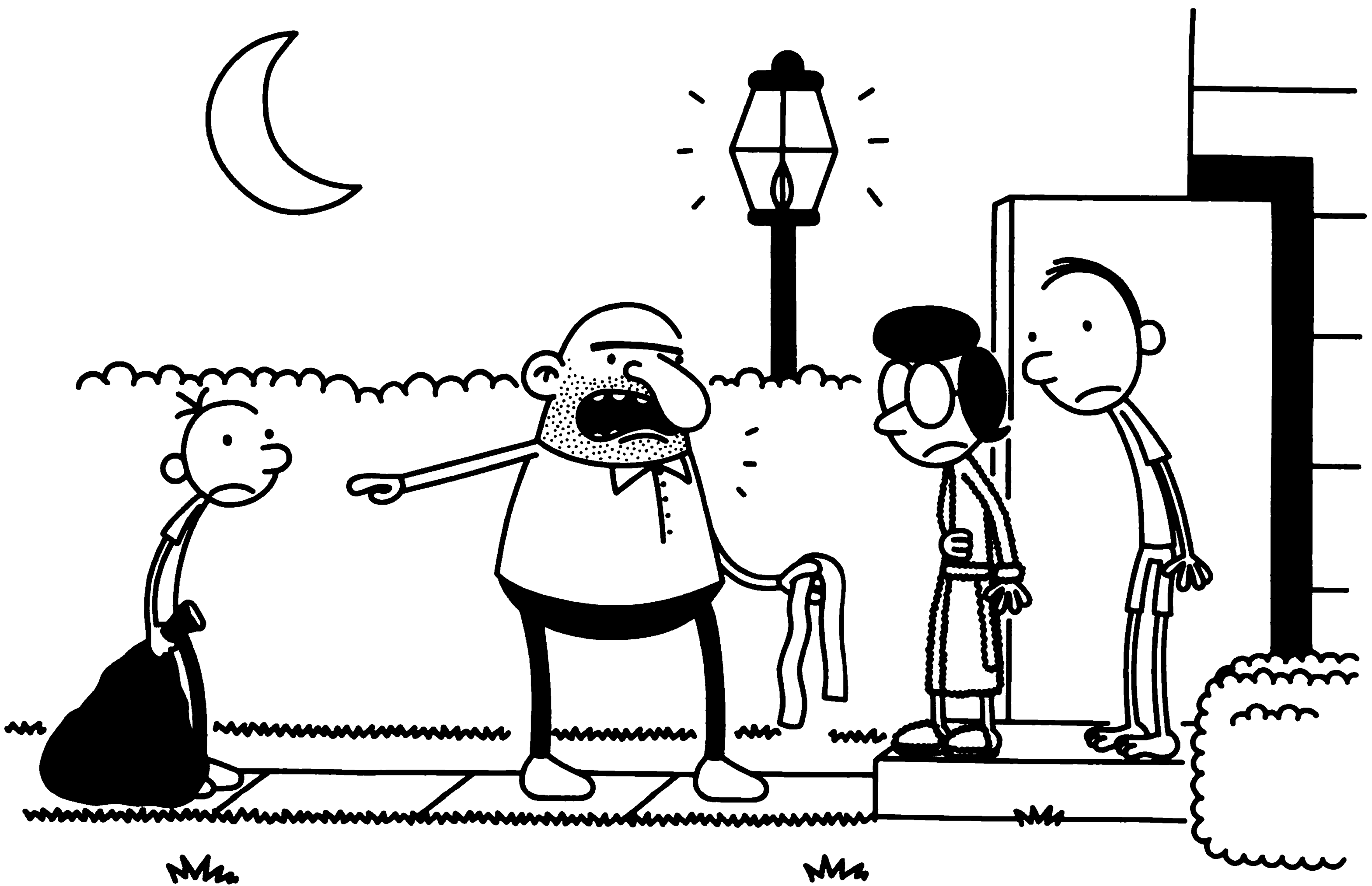

Rác rưởi dính đầy các bụi cây cảnh nhà ông Larocca, tôi phải mất gần một tiếng mới gom được hết. Lẽ ra tôi phải nhớ ra ông Larocca làm ca đêm và ông ta hay rời khỏi nhà vào đúng tầm này.

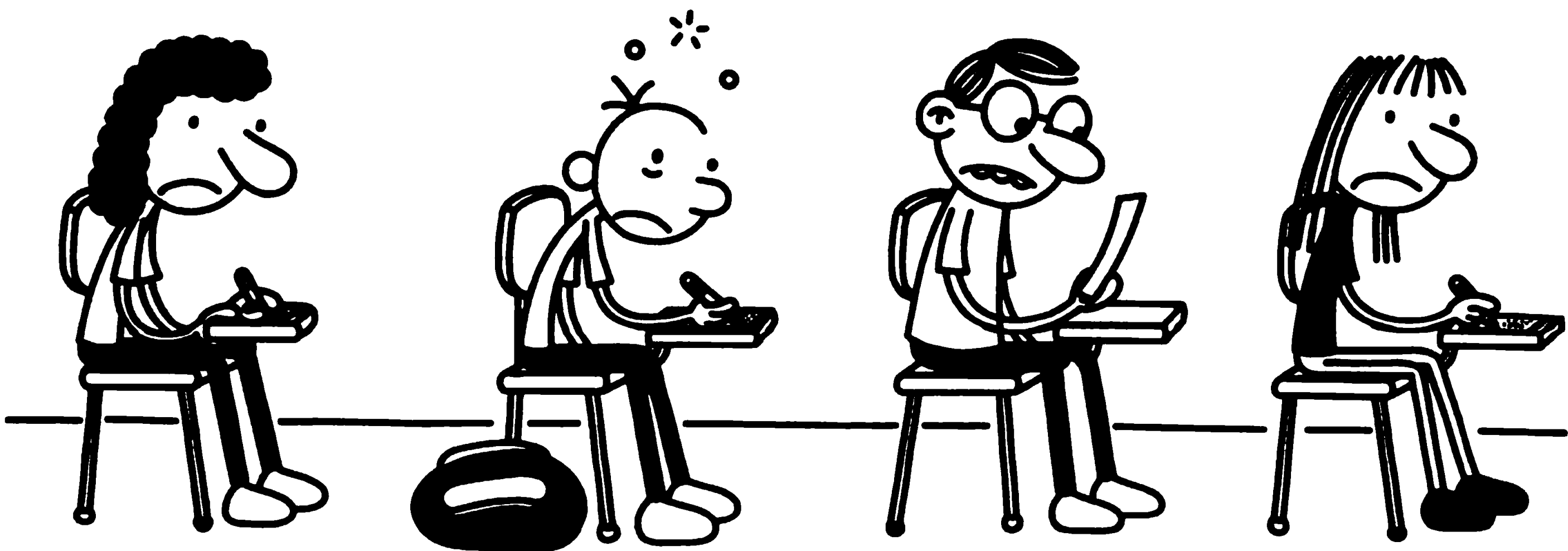

Thứ Hai

Đêm qua khá muộn tôi mới được đi ngủ, bởi vì phải cố gắng hết sức thuyết phục ông Larocca tin là tôi không hề cố ý lấy giấy vệ sinh giăng lên các bụi cây nhà ông ta.

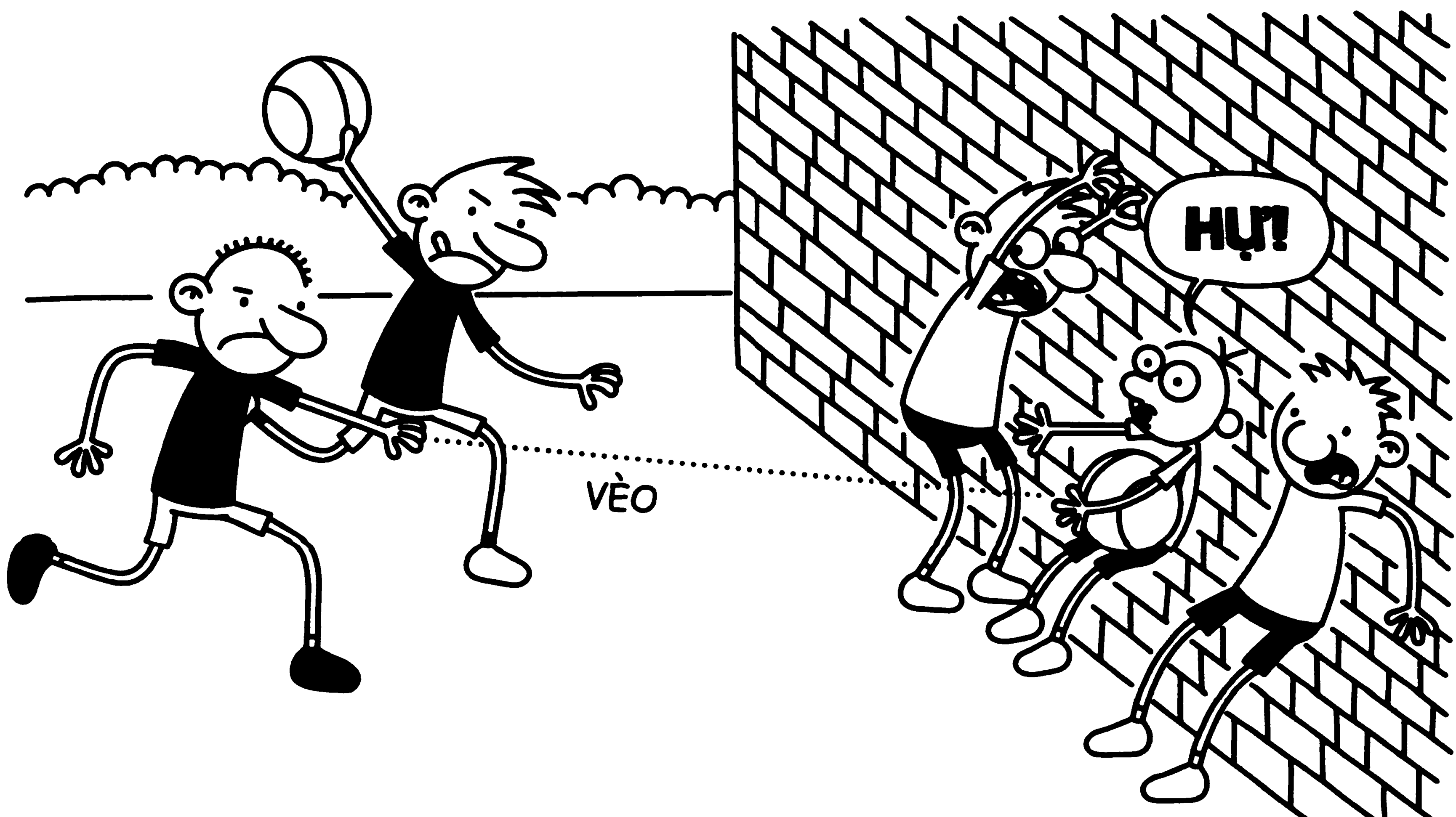
GIÁ NHƯ tối qua tôi được ngủ một giấc ngon lành, bởi sáng nay có bài kiểm tra quan trọng mà tôi nghĩ có vẻ mình làm không được tốt lắm.

Đây là một trong số những bài kiểm tra toàn TRƯỜNG. Các thầy cô đã ôn luyện cho chúng tôi suốt mấy TUẦN để chuẩn bị. Vì thế rõ ràng kết quả của bài kiểm tra này vô cùng QUAN TRỌNG.

Tôi đoán kết quả kiểm tra NĂM NGOÀI của toàn trường khá tệ và nếu năm nay chuyện ấy LẶP LẠI thì trường tôi sẽ bị cắt giảm ngân sách, đồng nghĩa với việc các thầy cô có thể bị mất VIỆC.

Tôi tệ hơn cả là trường có thể phải cắt giảm mấy môn như Nghệ thuật và Âm nhạc. Tôi ước HỌC SINH như chúng tôi được quyền quyết định cắt giảm môn học gì, bởi nếu tôi có quyền thì môn Giáo dục thể chất đã "lên thớt" TỪ ĐỜI TÁM HOÀNH rồi.

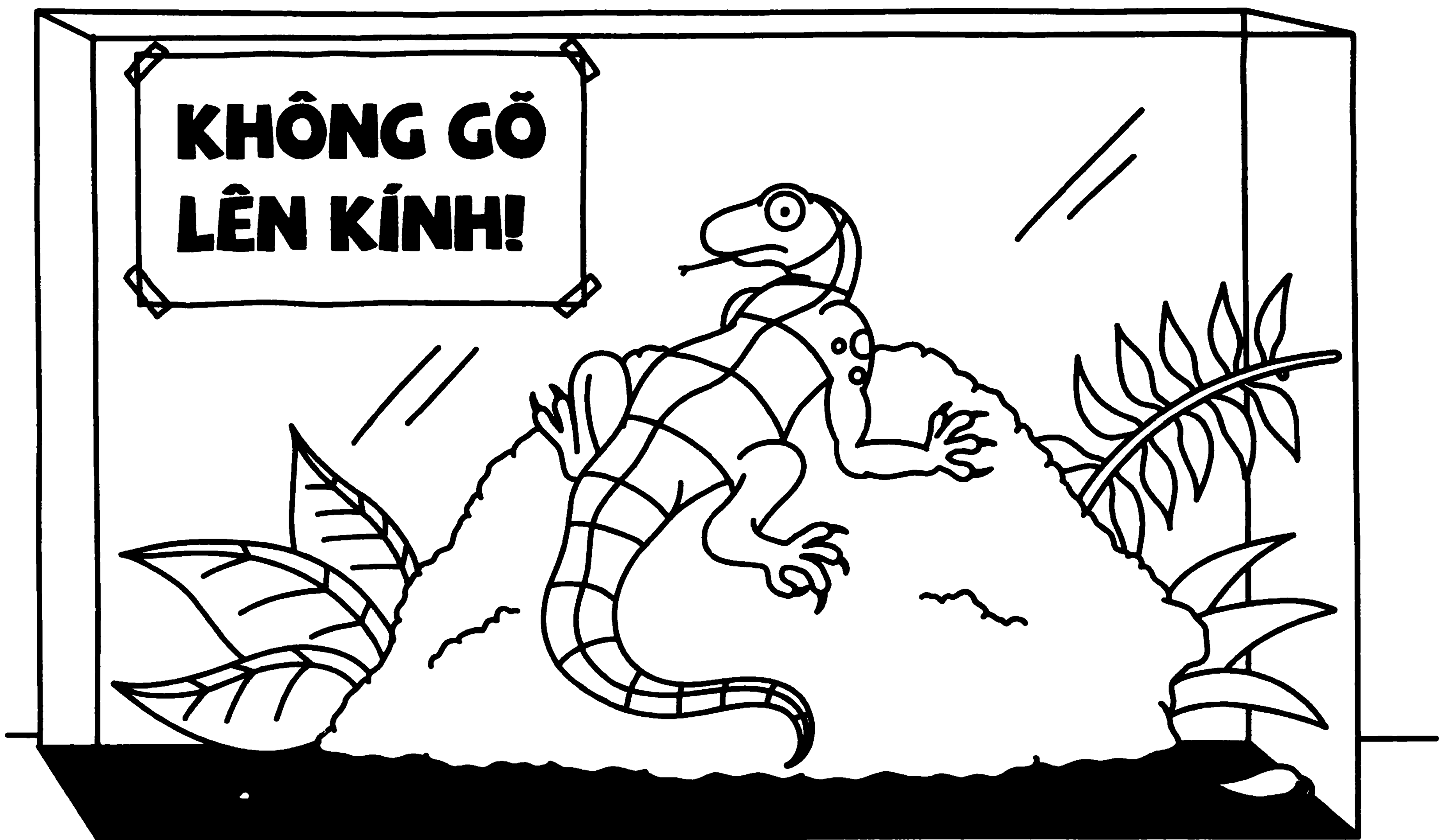
Các thầy cô cũng mệt mỏi và căng thẳng với đợt kiểm tra này nên mấy tuần vừa rồi ở trường chẳng có gì VUI VẺ cả.

Áp lực bài kiểm tra khiến bọn HỌC SINH chúng tôi căng thẳng không kém. Vì vậy tuần trước nhà trường đưa đến thư viện một chú Cún để giúp mọi người thư giãn. Nhưng bọn học sinh thì nhau tranh giành, thành ra chính CON CÚN lại bị căng thẳng quá mức.

Con chó nhỏ chạy lòng vòng rồi tè vung vãi khắp nơi. Thế nên nhà trường mang nó đi và thay thế bằng một con thần lằn, chỉ tiếc là chẳng ai muốn MÓ vào thứ đó cả.

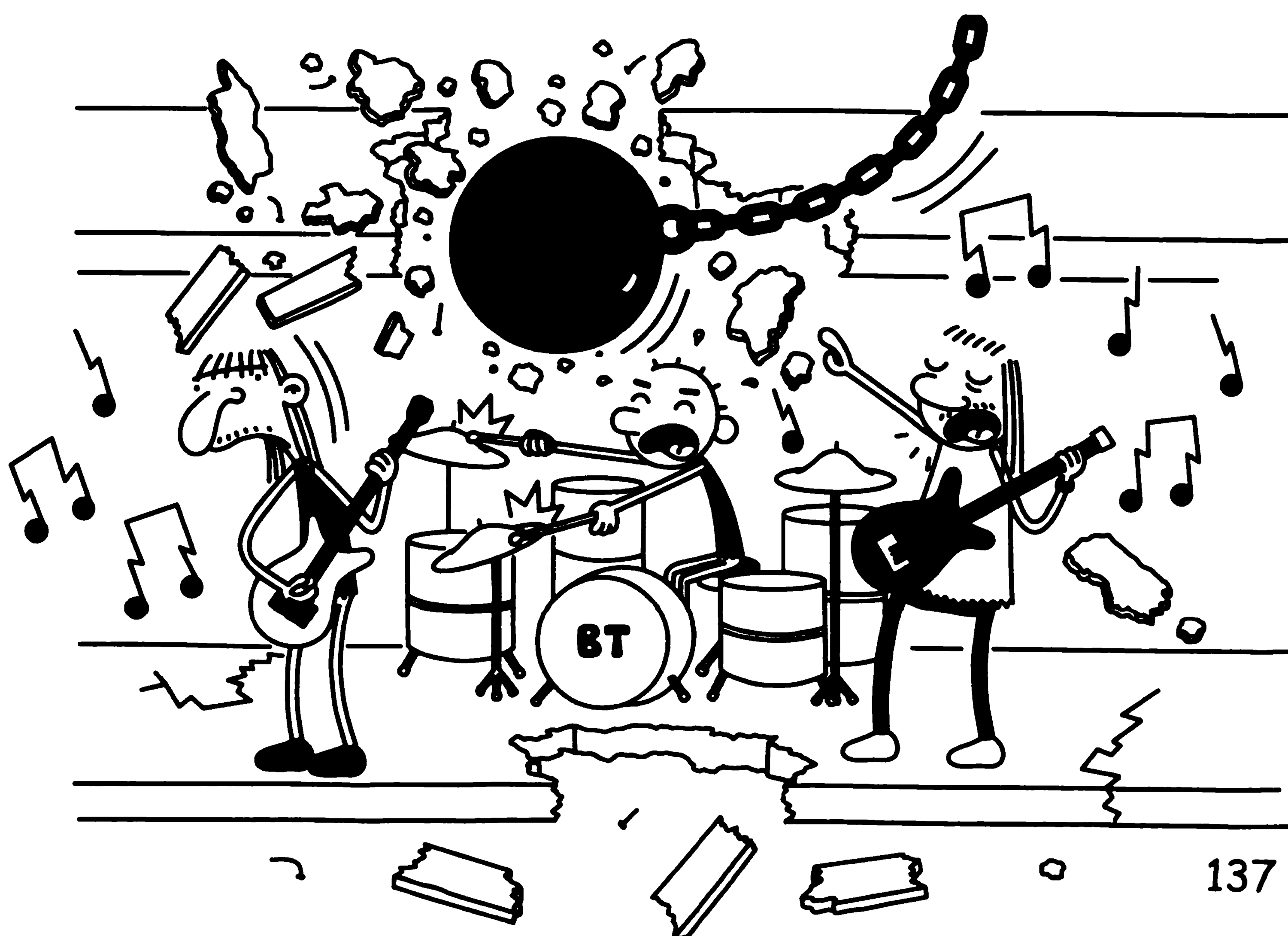

Nhắc đến chuyện căng thẳng, chiều nay tôi thật sự không muốn về nhà vì biết người ta đang chuẩn bị cắt một mảng tường để nối vào phần coi nôi.

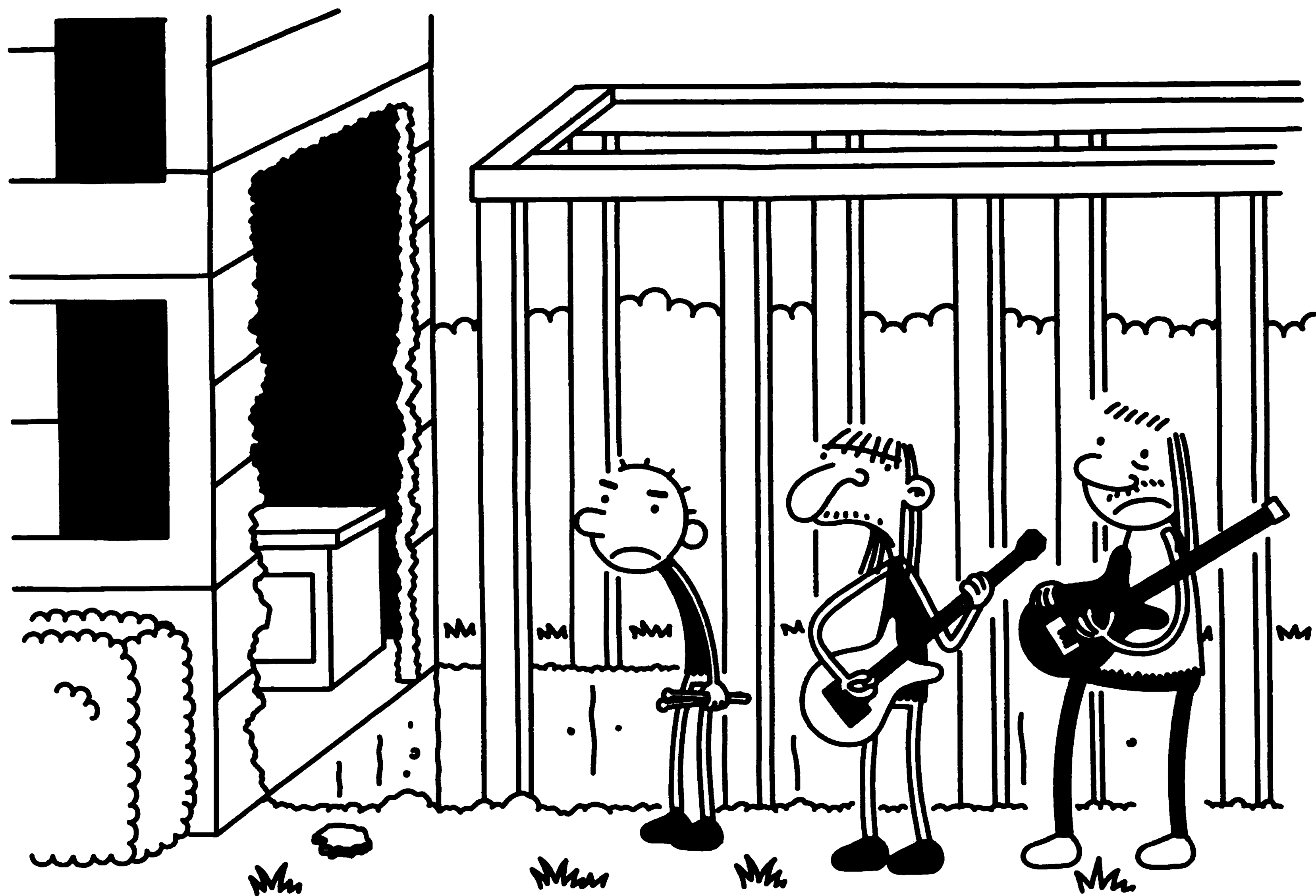
Tôi sợ họ sẽ có thể sơ ý cắt phải một trong các ĐƯỜNG ỐNG, mà tôi thì không muốn chứng kiến nếu chuyện ĐÓ xảy ra.

Rodrick nghĩ rằng, những người thợ sẽ dùng một quả CẦU SẮT để phá bức tường, anh ta dự định sẽ sắp xếp cho ban nhạc biểu diễn và ghi hình trong lúc người ta LÀM việc ấy.

Vậy nên Rodrick cùng các thành viên ban nhạc chung hững khi tới nhà, bởi những người công nhân đã kịp dùng cửa sắt xong một mảng tường rồi.

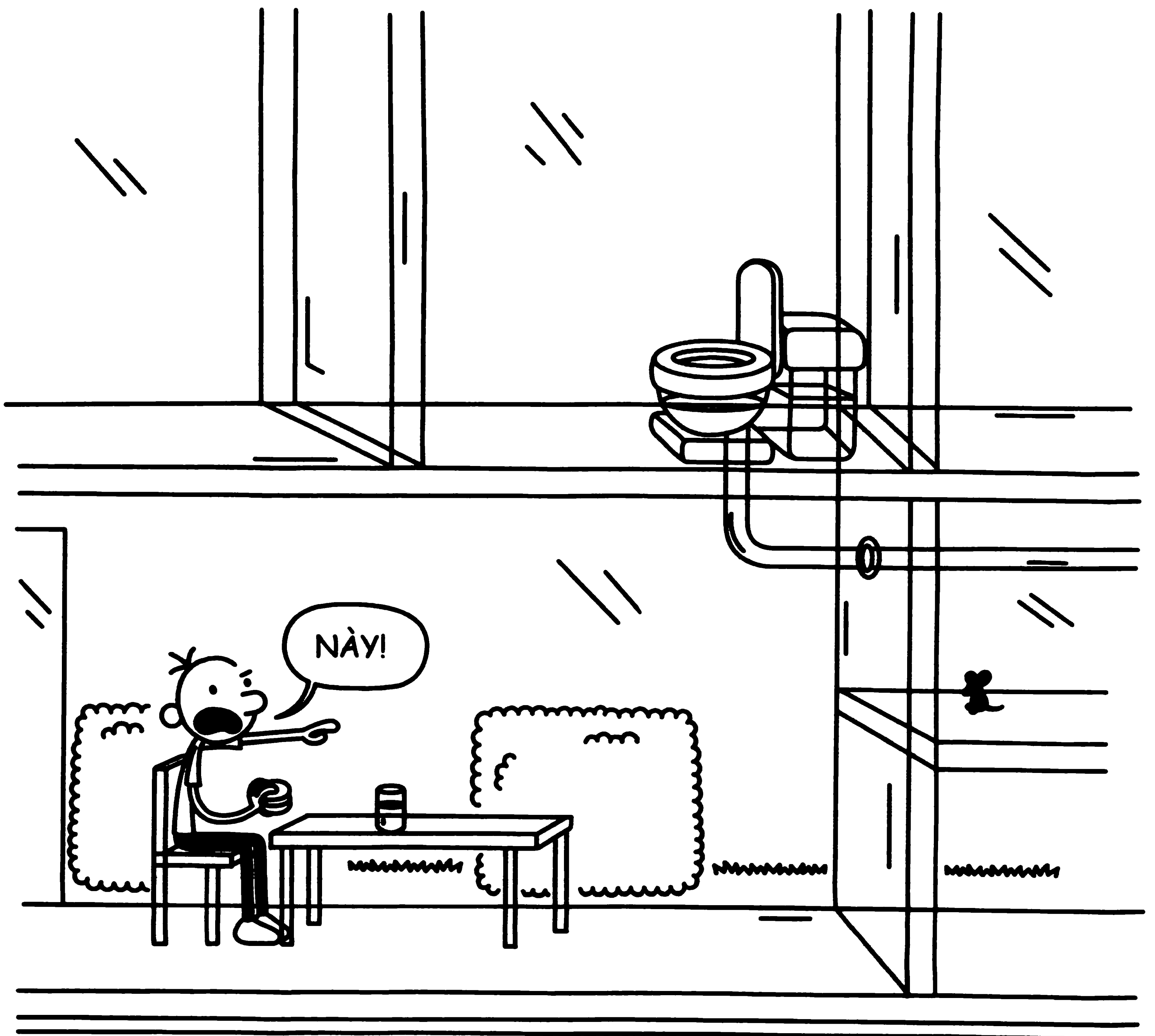

Thật nhẹ nhõm, tôi chưa thấy dấu hiệu nào của quái vật Vữa. Nhưng những thứ mà nhóm công nhân phát hiện ra trong tường cũng TỆ chẳng kém.

Phần gỗ phía trong lớp ốp tường đã bị MỤC ruồng do ống thoát nước bị tắc làm nước ngấm vào. Rõ ràng trong tường có nấm mốc độc hại, thế mà gia đình tôi đã sống cùng THỦ ĐÓ bao lâu nay.

Hơn nữa, trong tường còn có tổ của loài gặm nhấm, nghĩa là gia đình tôi đã chia sẻ nơi ăn chốn ở với một lũ CHUỘT.

Tôi rùng mình khi nghĩ đến chuyện cả TẬP ĐOÀN gồm ghieếc ấy sống trong các bức tường mà chúng tôi chẳng mảy may hay biết. Thế nên, tôi đã quyết định rằng ngay khi xây căn nhà đầu tiên của mình, tôi sẽ làm 100% bằng KÍNH.

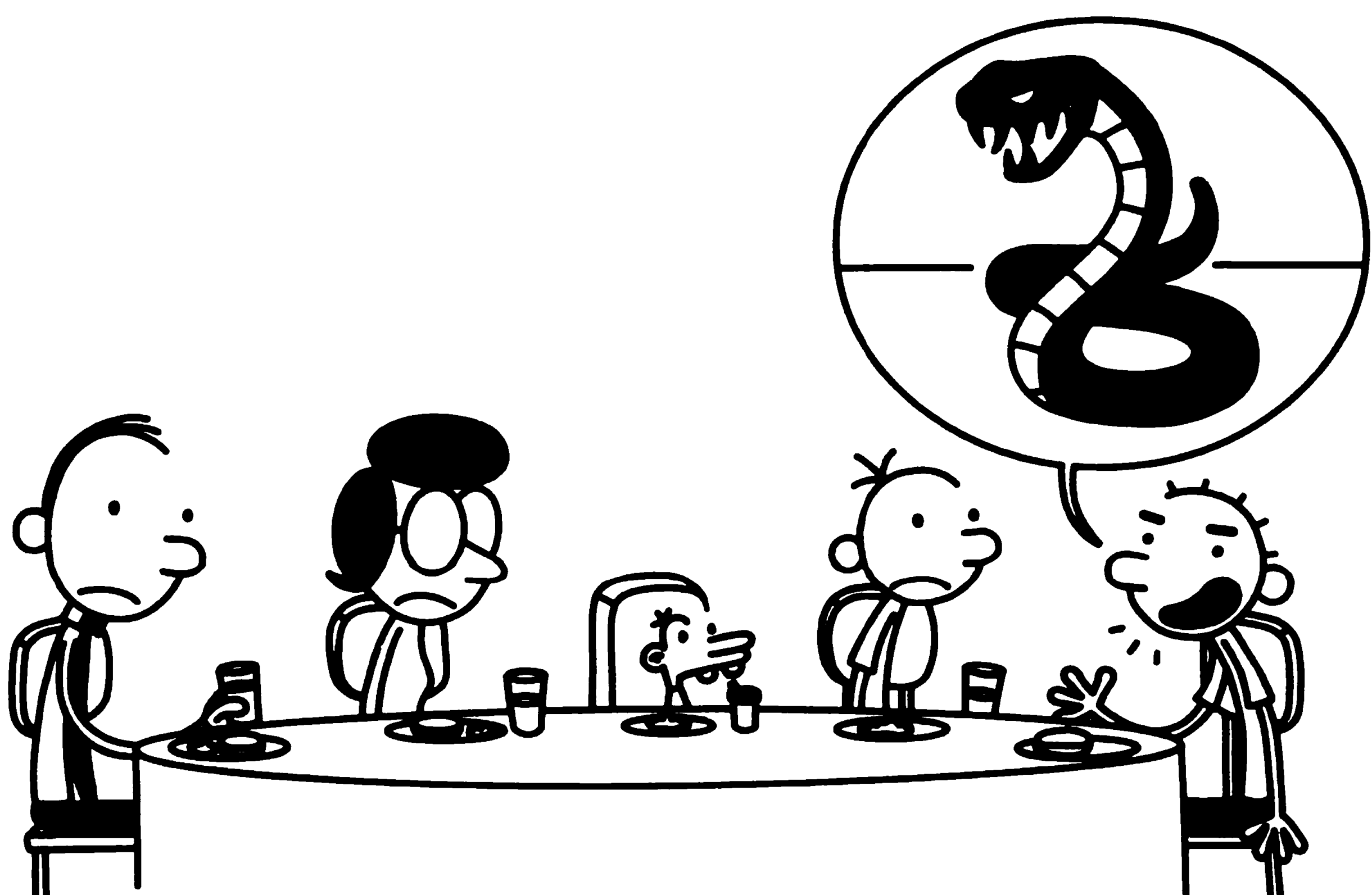

Thứ Sáu

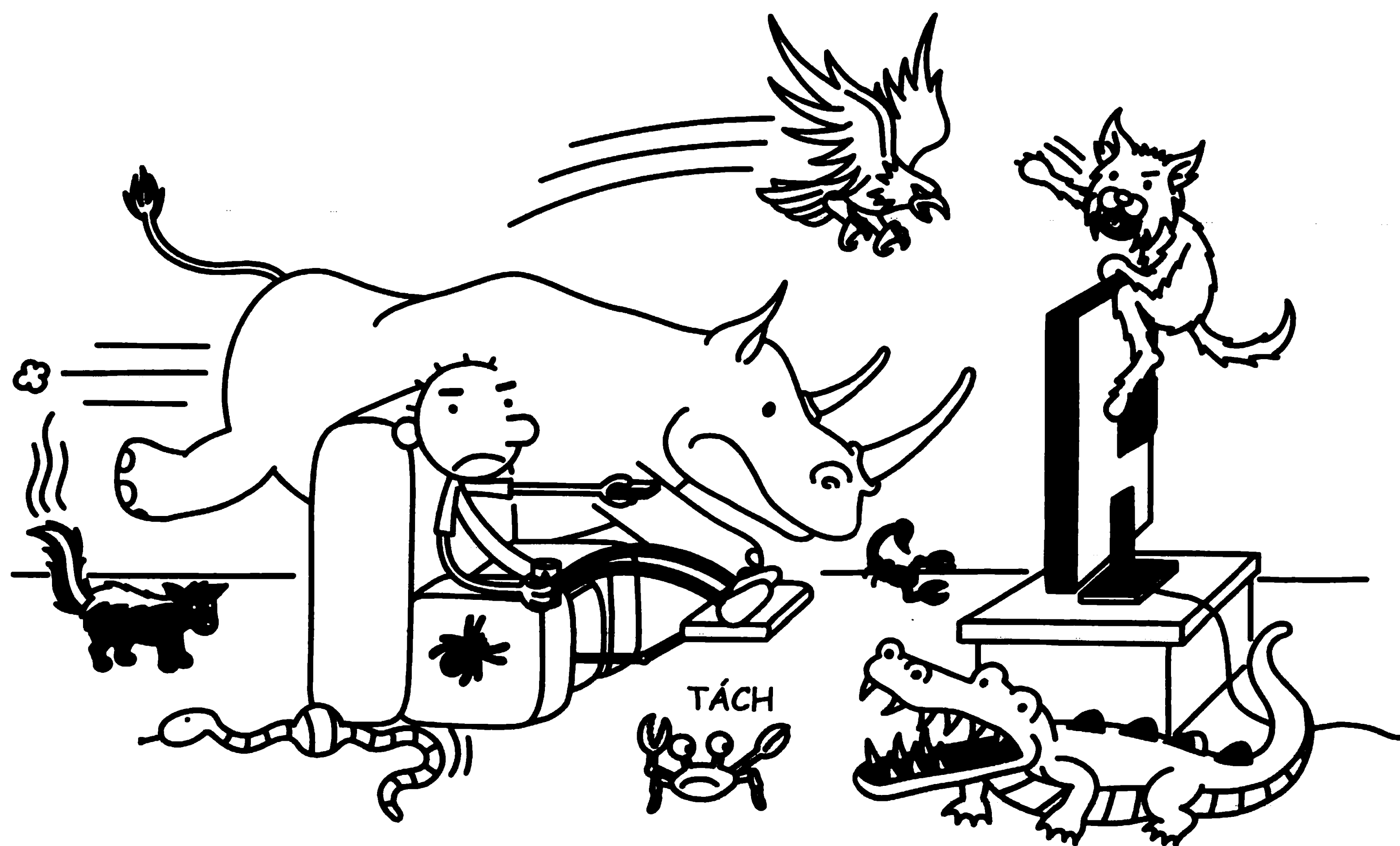
Từ lúc người ta cắt mảng tường ra, chúng tôi phát hiện rất nhiều phân chuột rơi đầy trên sàn bếp. Điều đó có nghĩa bây giờ lũ chuột đã CÔNG KHAI ra ngoài sống luôn rồi.

Mẹ bảo không được để vương vãi thức ăn, bởi khi đó lũ chuột sẽ lùng sục những nơi chúng tôi đã ĂN UỐNG. Từ lúc đó, chúng tôi luôn phải cố gắng giữ cho mọi thứ thật SẠCH SẼ. Tôi giấu đồ ăn vặt ở những chỗ bọn chuột dùng hồng mò ra được.

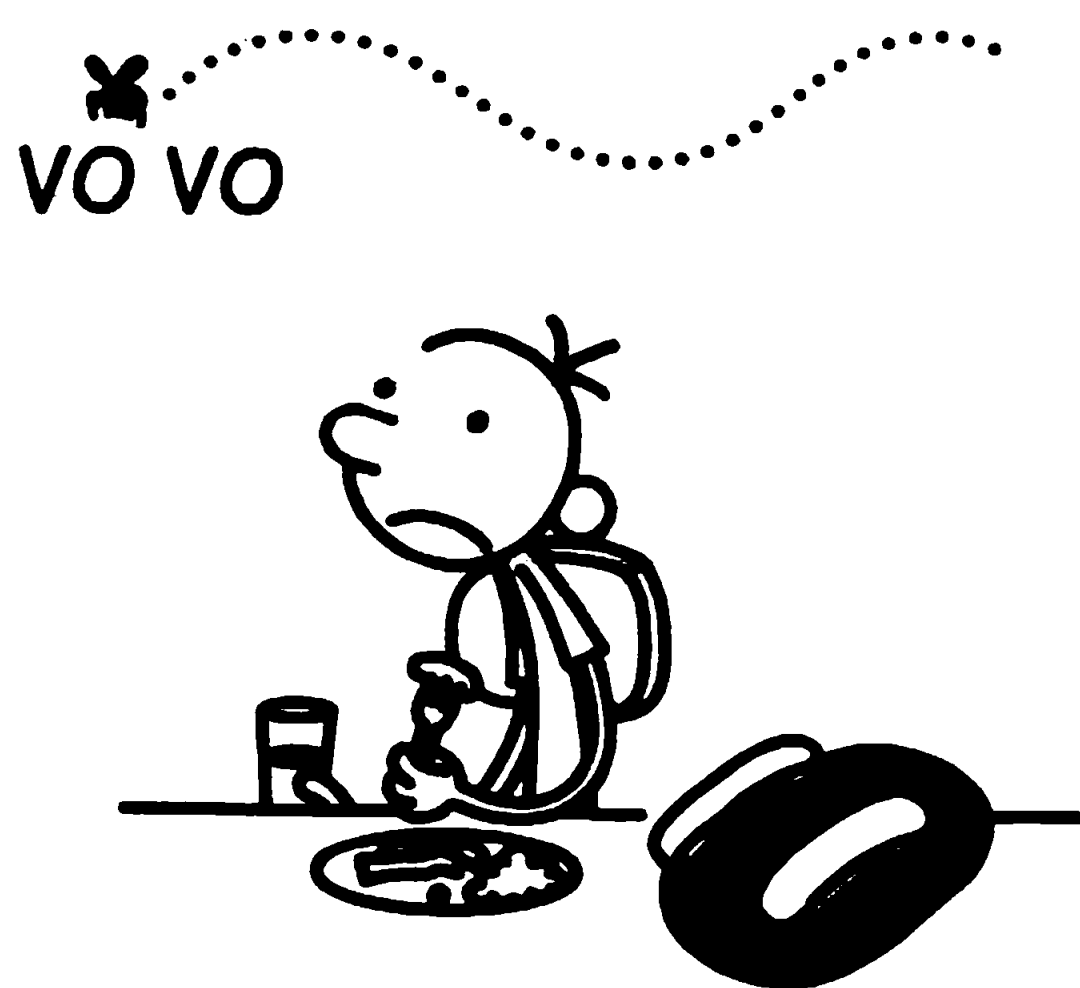
Bố đang tìm cách đuổi lũ chuột mà không làm bọn chúng bị THƯƠNG. Nhưng Rodrick có ý tưởng KHÁC về việc này. Anh ta muốn mua một con RẮN săn chuột và để cho quy luật tự nhiên lo nốt phần còn lại.

Mẹ hỏi Rodrick là chúng tôi sẽ làm gì khi con rắn đã xoi hết lũ CHUỘT kia, anh ta bảo sẽ mua con CÂY MANGUT để nó chén con rắn. Vậy thì sau này có mời gậy lười tôi cũng chẳng dám đến thăm nhà RODRICK.

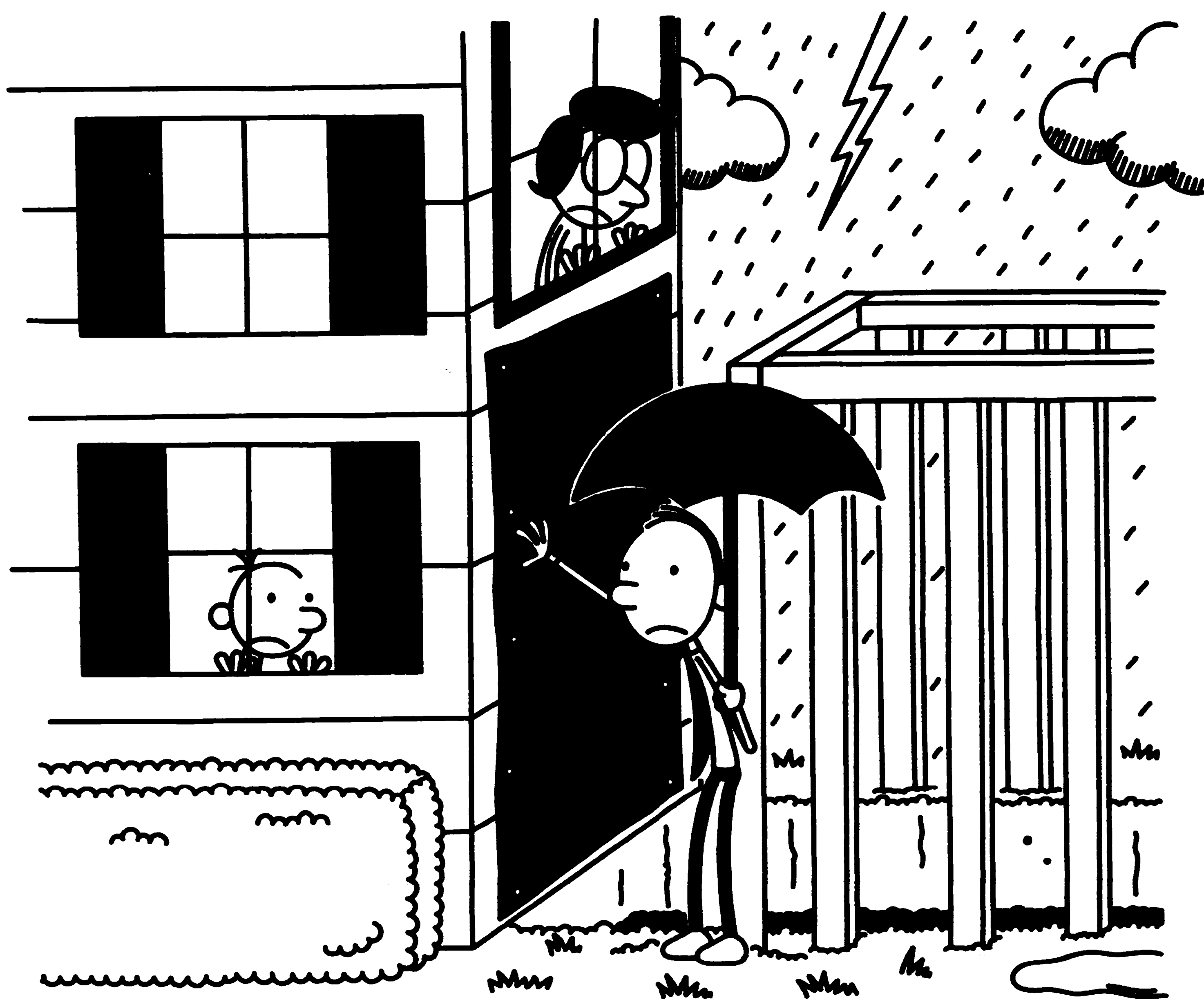
Lũ chuột không phải là rắc rối DUY NHẤT của gia đình tôi. Trong nhà bây giờ còn có cả ONG BẮP CÂY tá túc. Đêm qua, mẹ trông thấy một con bò trên mặt lò sưởi và sáng nay thì lại là một con khác dạo chơi quanh bếp lúc cả nhà đang ĂN SÁNG.

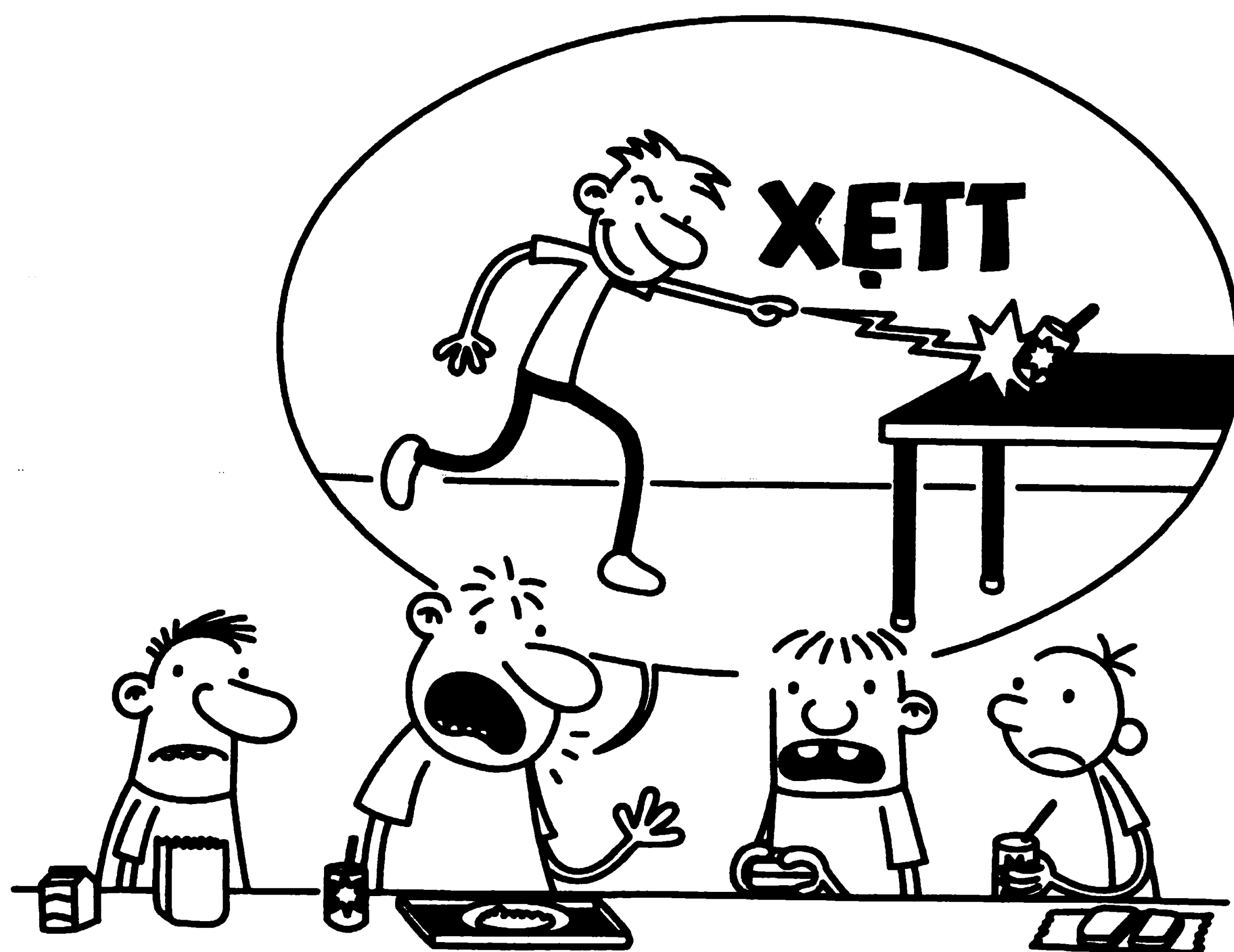
Không biết lũ ong ĐỘT NHẬP vào nhà bằng cách nào, vì dạo này chúng tôi đều đóng chặt tất cả các cửa sổ, còn cửa chính thì chỉ mở khi BẮT BUỘC.

Mẹ cho rằng bọn ong chui qua lớp vải dùng để che chắn đoạn tường vừa phá. Vậy nên tối nay, mẹ bảo bố đi kiểm tra để chắc chắn không có lỗ nào cho ong lọt vào.

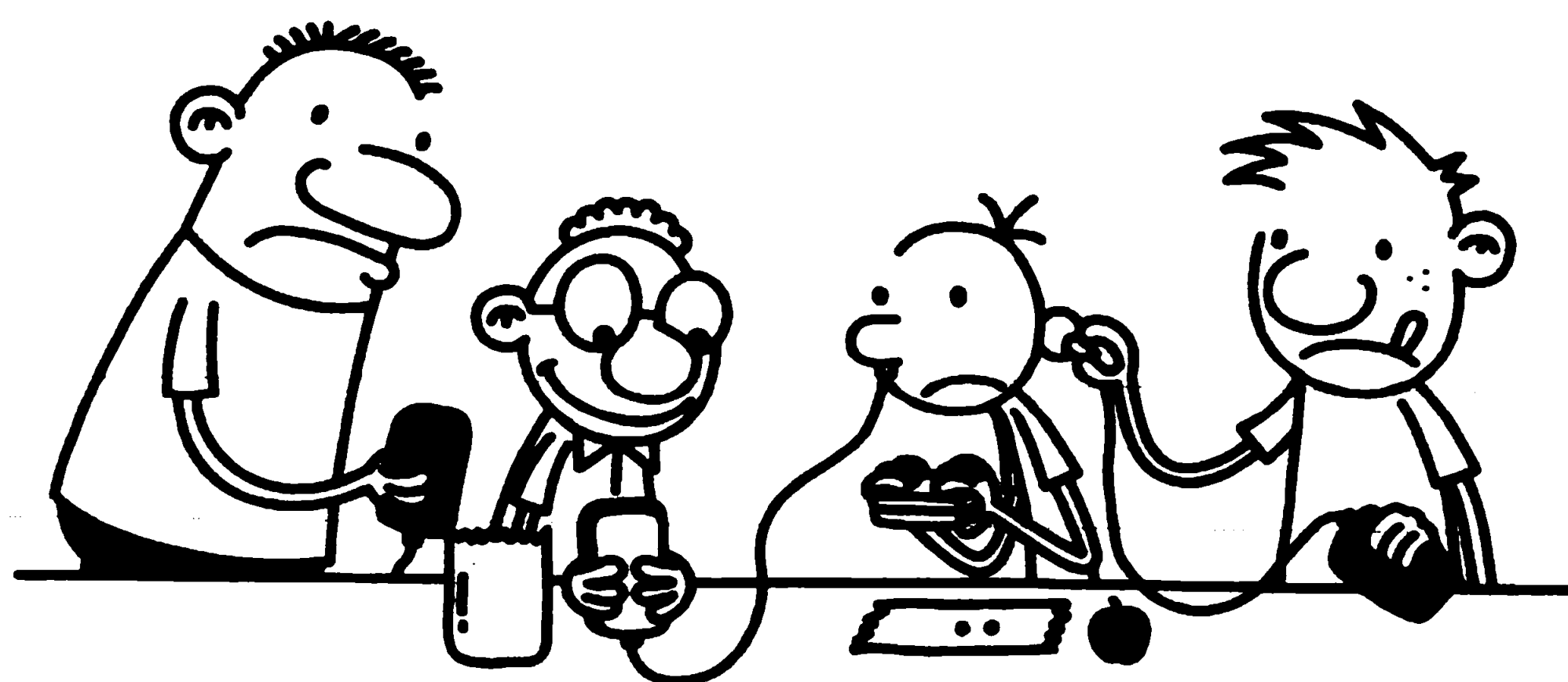
Bố không hề hứng thú với việc này, nhất là khi ngoài trời đang SẤM CHỚP ĐÙNG ĐÙNG.

Nếu không sợ SÉT thì tôi đã GIÚP bố một tay. Ở trường, thằng Robert Sandy đã kể cho bọn tôi nghe chuyện một thằng bé bị sét đánh khi đi chơi thuyền và bây giờ người nó vẫn TÍCH ĐẦY ĐIỆN.

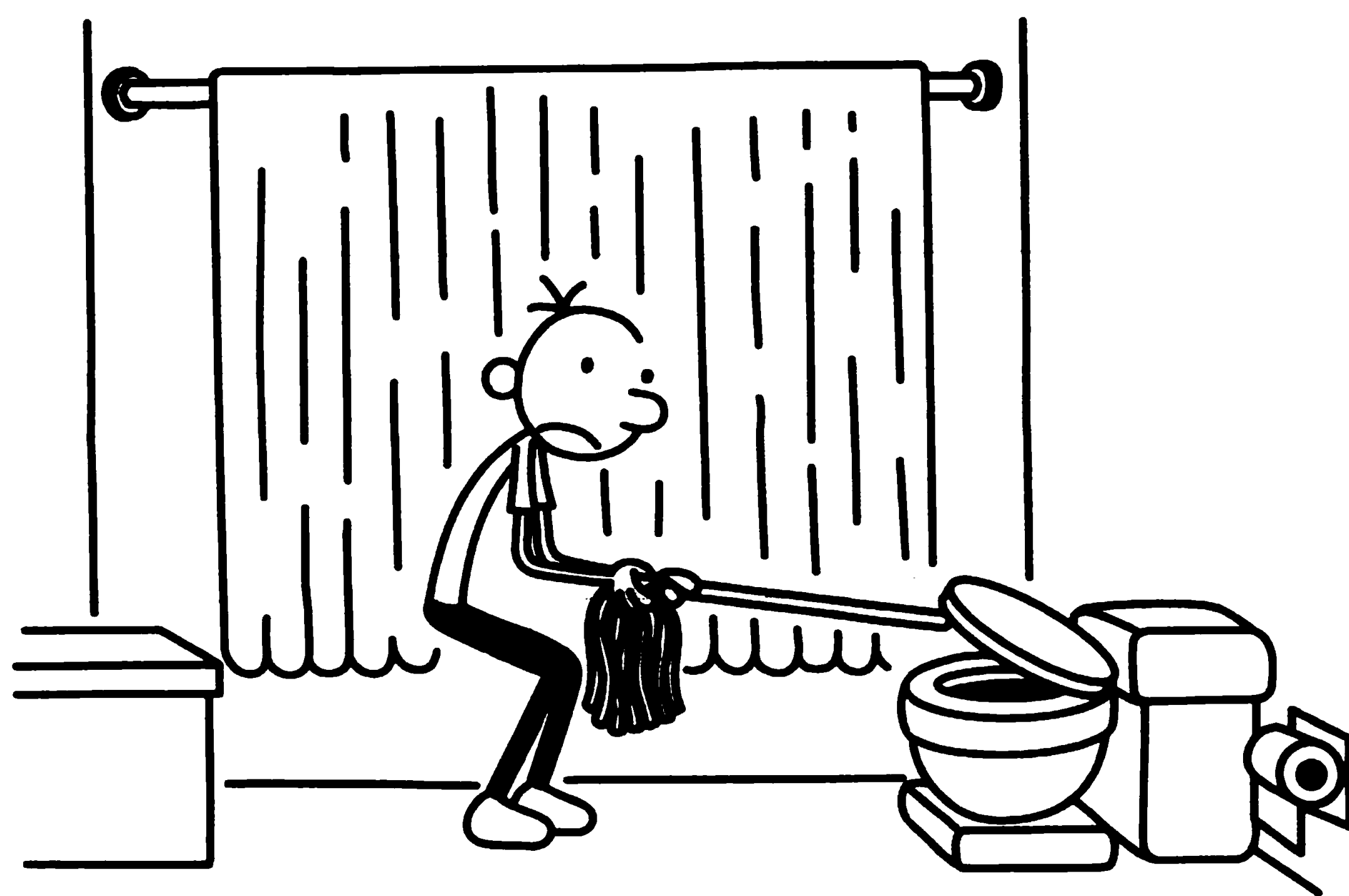
Hừm, cả bọn cùng bàn cứ nghĩ chuyện ấy thật HAY HO. Nhưng tôi thừa biết, nếu TÔI có bị sét đánh thì bọn chúng sẽ dùng tôi làm chỗ sạc pin mà thôi.

Rodrick có lý giải riêng về cách lũ ong lọt vào nhà. Tuy nhiên nghe có vẻ hơi KINH DỊ một chút.

Anh ta nói rằng, ong bắp cày có rất nhiều LOẠI khác nhau, như ong giấy hay ong đất. Theo lời Rodrick thì có lẽ chúng tôi đang gặp phải loại ong sống trong ĐƯỜNG ỐNG NƯỚC THẢI và bọn chúng chui từ BỒN CẦU lên.

Ôi chao, tôi chưa bao giờ nghe nói đến loại ong sống trong đường ống nước thải, nhưng có thể tôi sẽ CHẴNG BAO GIỜ dám đi vệ sinh nữa.

Vậy là hiện tại gia đình tôi đang gặp rắc rối với một đám chuột và lũ côn trùng. Tôi không dám chắc loài nào TỆ HƠN, song tôi cũng không hiểu tại sao mấy loài DỄ THƯƠNG không chọn nhà tôi trú ngụ. Nếu bọn GẤU TÚI sống ở đây, tôi thật sự thấy chẳng vấn đề gì.

Thứ Bảy

Tuần trước, những người thợ đã ngắt điều hòa trong nhà để có thể lắp loại công suất lớn hơn. Vậy nên lúc này, cả nhà tôi đang phải ngủ ở tầng hầm, vì chỉ còn chỗ đó là MÁT MẺ nhất.

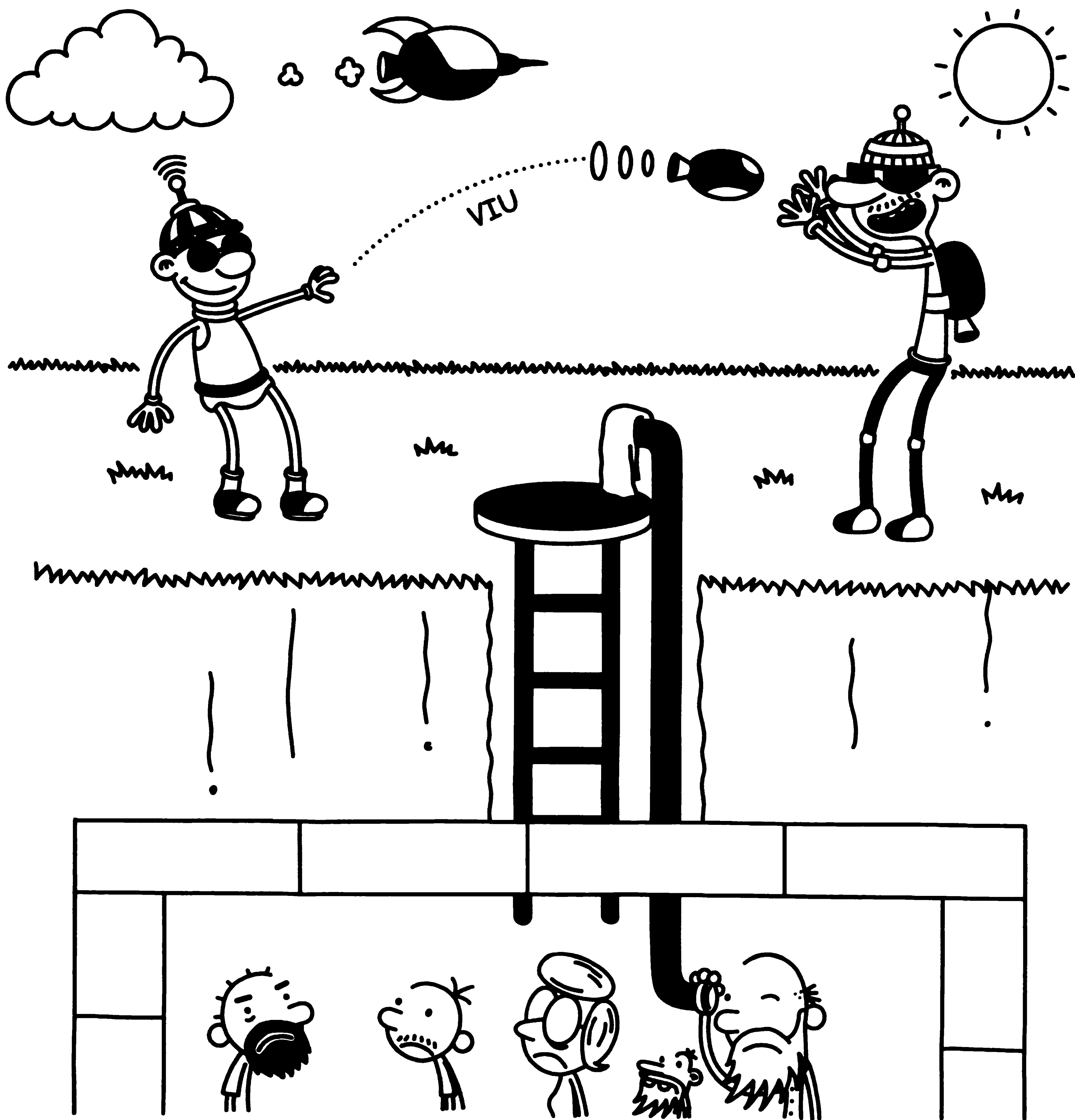
Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Rodrick lại thích tầng hầm, NHẤT LÀ vào mùa hè. Riêng tôi thì chẳng thích sống dưới này chút nào. Đó cũng là lý do tôi phải xem xét lại toàn bộ kế hoạch thiết kế căn nhà mơ ước dưới lòng đất của mình.

Bố kể là hồi bố còn nhỏ, nhiều người xây TẦNG HẦM dùng làm nơi trú ẩn khi xảy ra chiến tranh hoặc tình huống nào đó tương tự.

Ôi trời, cái cảnh cả gia đình chen chúc trong một chỗ bé như lỗ mũi dưới lòng đất xem ra thật HÃI HÙNG. Trước tiên, chỉ một ngày là đã hết veo đồ ăn vặt, và nếu như dưới lòng đất chỉ có duy nhất một phòng vệ sinh thì chúng tôi gặp rắc rối TO.

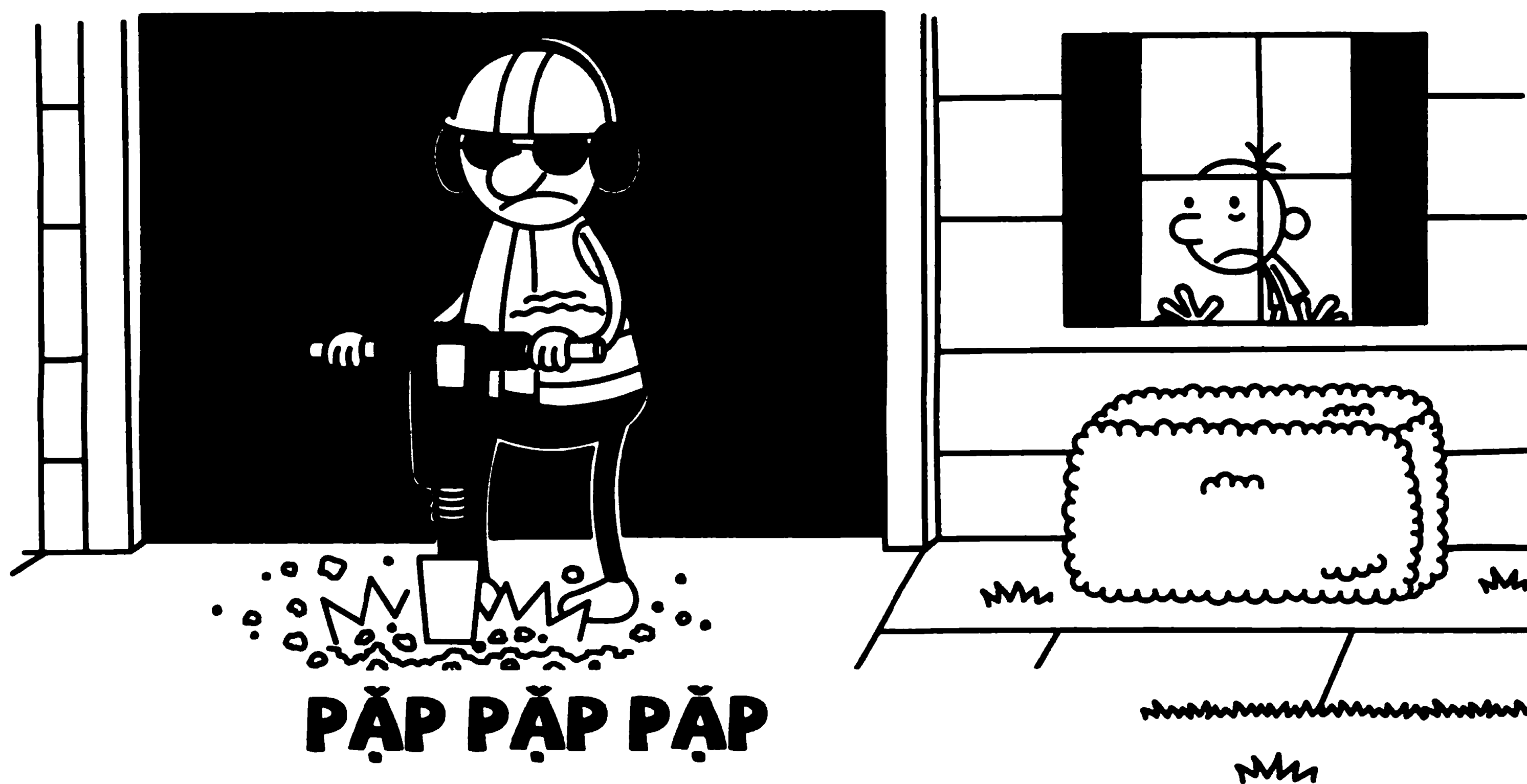

Tôi nghĩ chúng tôi sẽ cần đến kính tiềm vọng để biết khi nào trên mặt đất đã an toàn. Nhưng nếu cái kính đó bị BỊT kín thì có thể chẳng bao giờ chúng tôi biết là ĐÃ ỔN để TRỞ LẠI mặt đất.

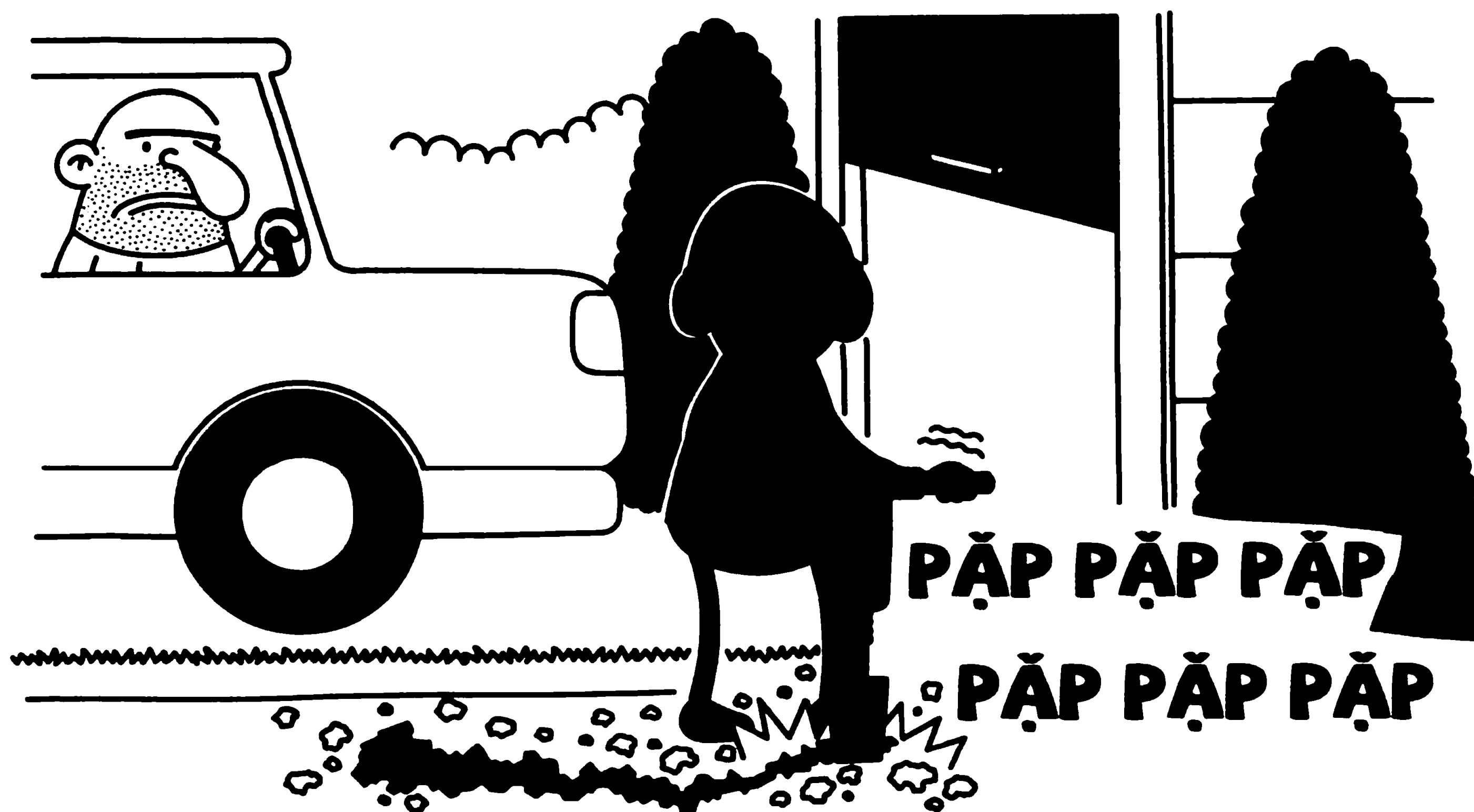

Bố nói, một số người vẫn xây hầm ngầm để đảm bảo an toàn cho cả nhà nếu xảy ra thiên tai như bão, LỐC XOÁY hay đại loại thế. Chà, sáng nay tôi còn tưởng có một trận ĐỘNG ĐẤT vừa xảy ra, vậy nên chui xuống lòng đất chỉ là lựa chọn BẤT ĐẮC DĨ mà thôi.

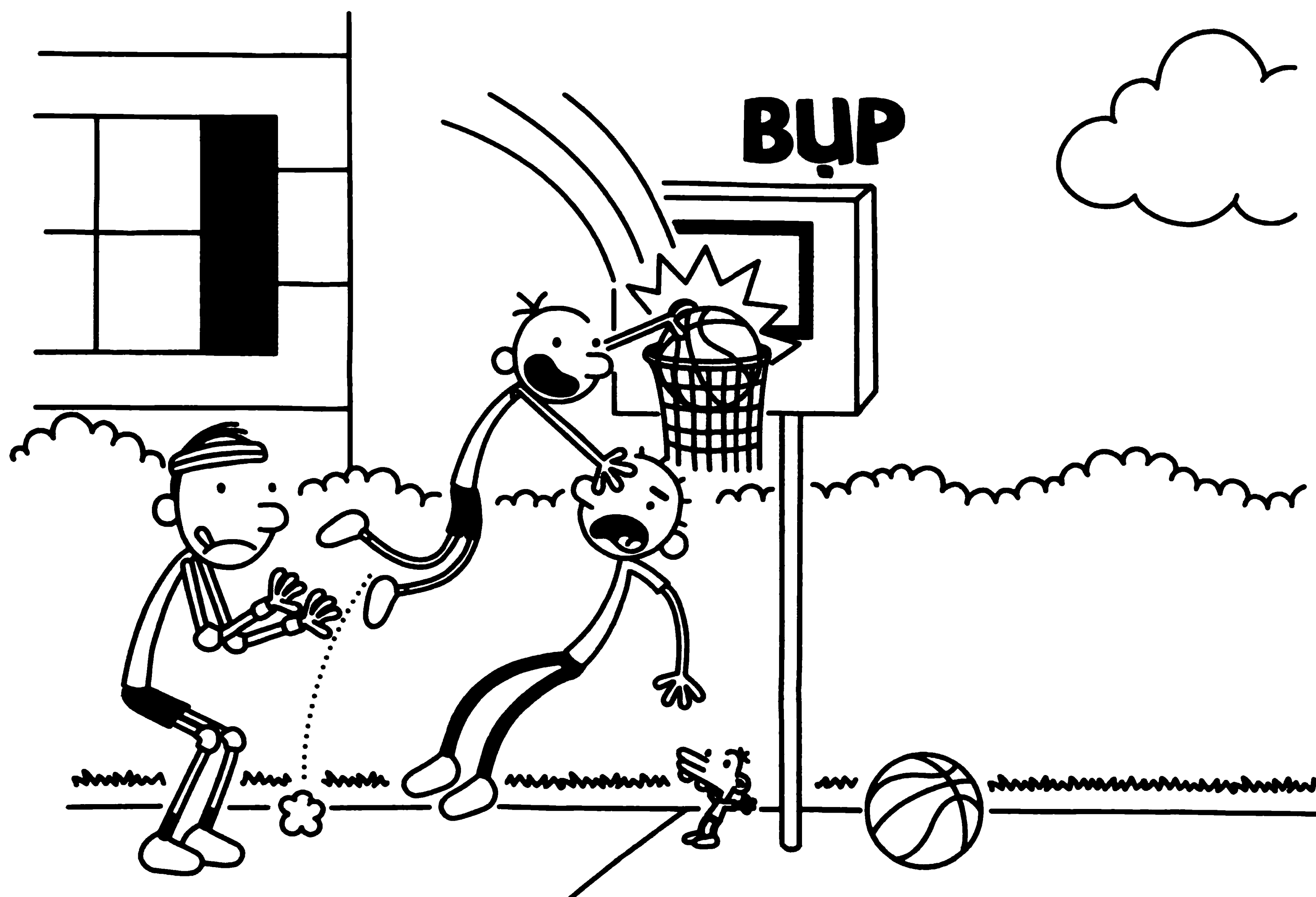
Nhưng hóa ra mặt đất rung chuyển là vì người ta đang KHOAN NỀN.

Họ đang phá lối xe chạy CŨ để đổ một lối MỚI. Tôi chắc như đinh đóng cột là những người hàng xóm nhà tôi sẽ chẳng vui vẻ gì với TIẾNG ỒN này, nhất là ông Larocca mới trở về nhà sau khi tan ca đêm ở bệnh viện.

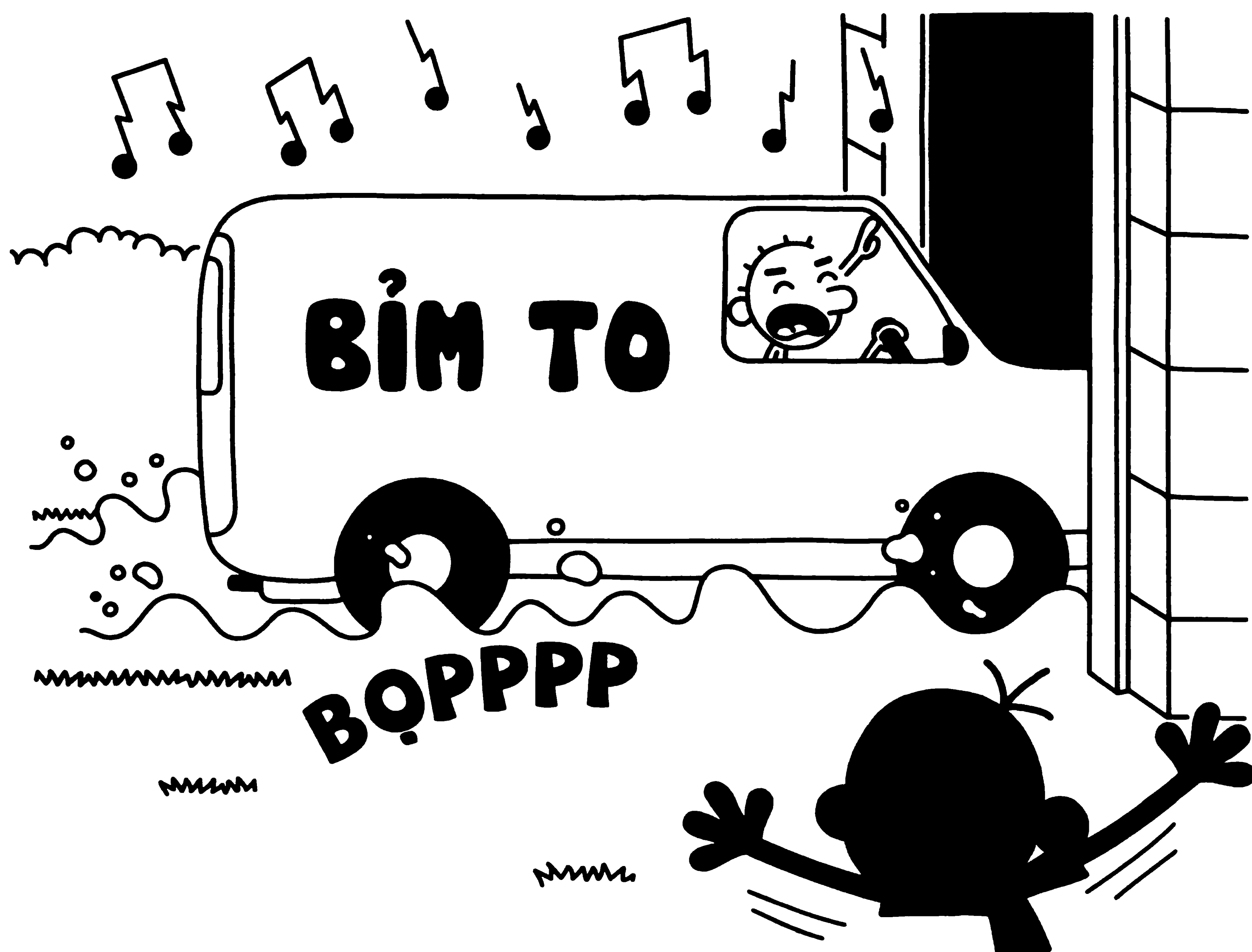
Nhưng tôi thì PHẤN KHÔI ra mặt với đường mới cho xe ô tô. Con đường cũ đã xuống cấp lắm rồi, thực sự chẳng thể TẬN DỤNG được nữa. Có khi đấy chính là thứ đã kìm chân tôi trên con đường trở thành vận động viên chuyên nghiệp suốt thời gian qua.

Khi người ta đã dọn hết chỗ đất đá do phá đường cũ rồi đưa xe tải vào đổ bê tông, tôi bắt đầu LO LẮNG.

Trong khu nhà tôi ở có cả tá bọn RỐI HÔI, nếu như thấy bê tông ướt, chúng nó sẽ chẳng ngại ngần mà viết lên đó đầy những thứ ngớ ngẩn.

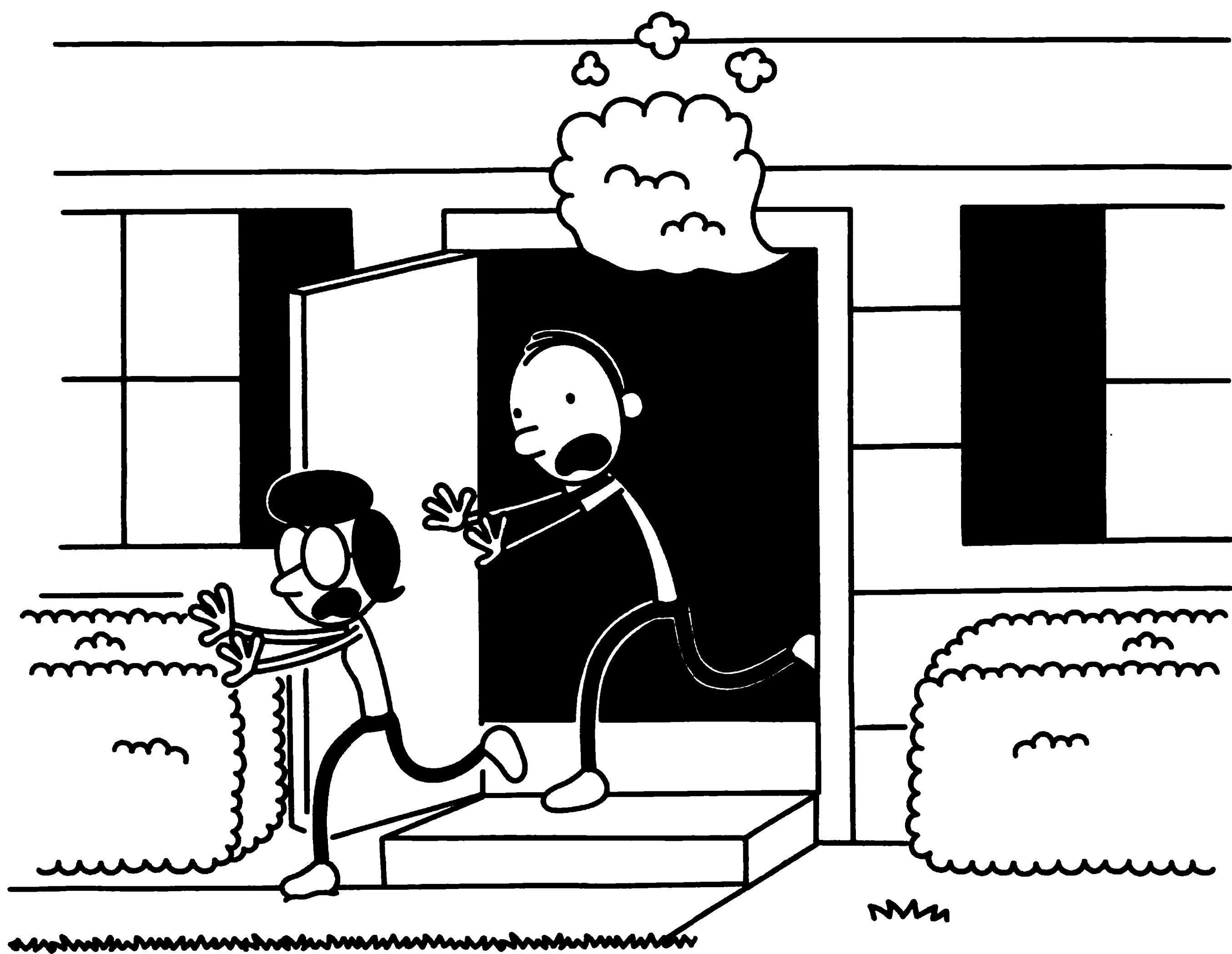
Bỗng có tiếng cửa mở, rồi Rodrick bắt đầu lùi CHIẾC XE của mình ra. Tôi cố CHẶN lại nhưng anh ta đang mở nhạc cực kỳ to nên chẳng nghe thấy gì.

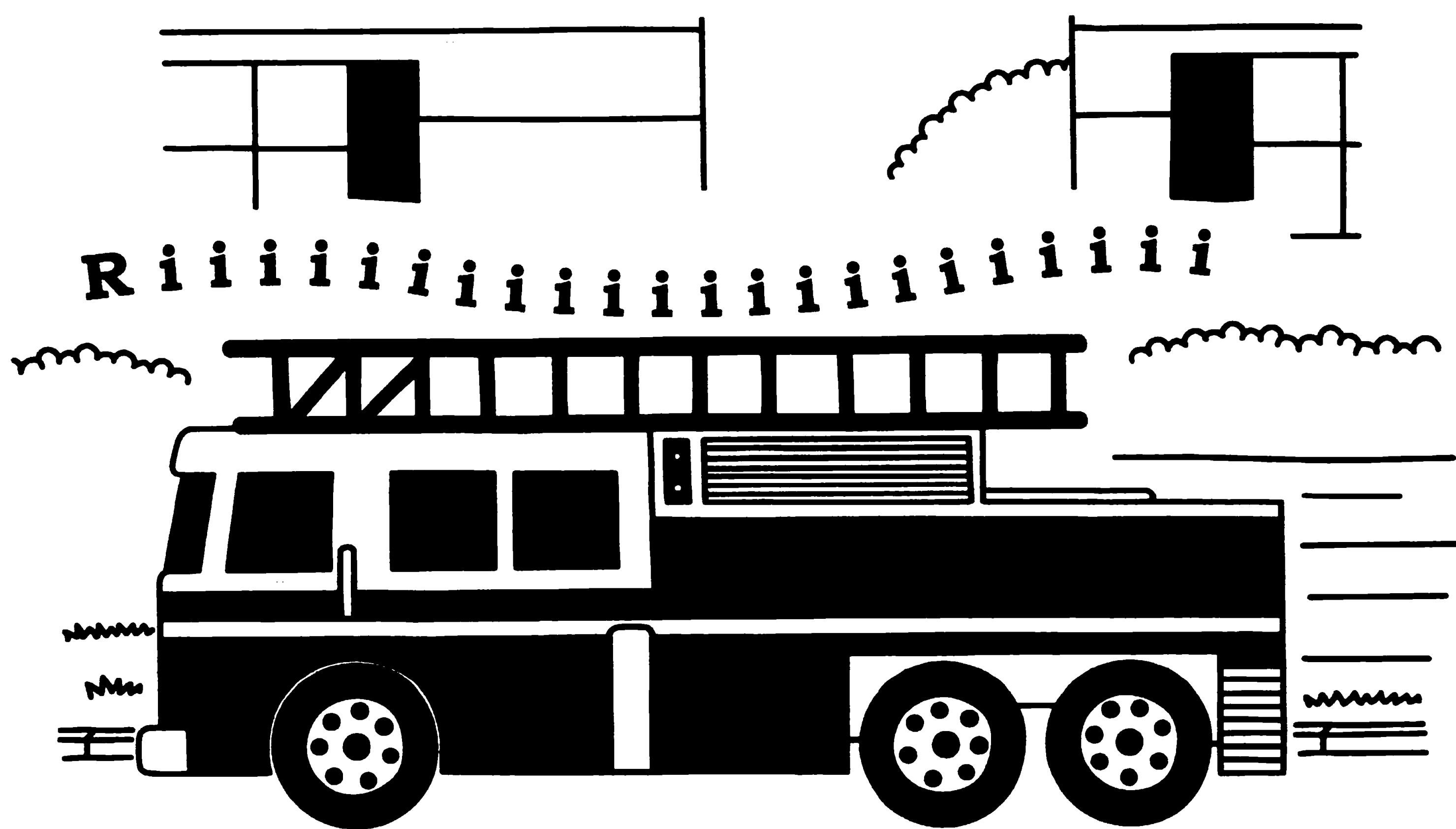
Không thể TIN nổi là chẳng ai trong nhà cảnh báo Rodrick về chuyện làm lối chạy xe mới. Hóa ra mọi người đều có lý do rất thuyết phục là họ đang đối mặt với rắc rối còn GHÊ GỚM hơn.

KHÔI đang tuôn ra từ các ô cửa sổ ở tầng một, và có cả tiếng CÒI CỨU HỎA phía xa xa.

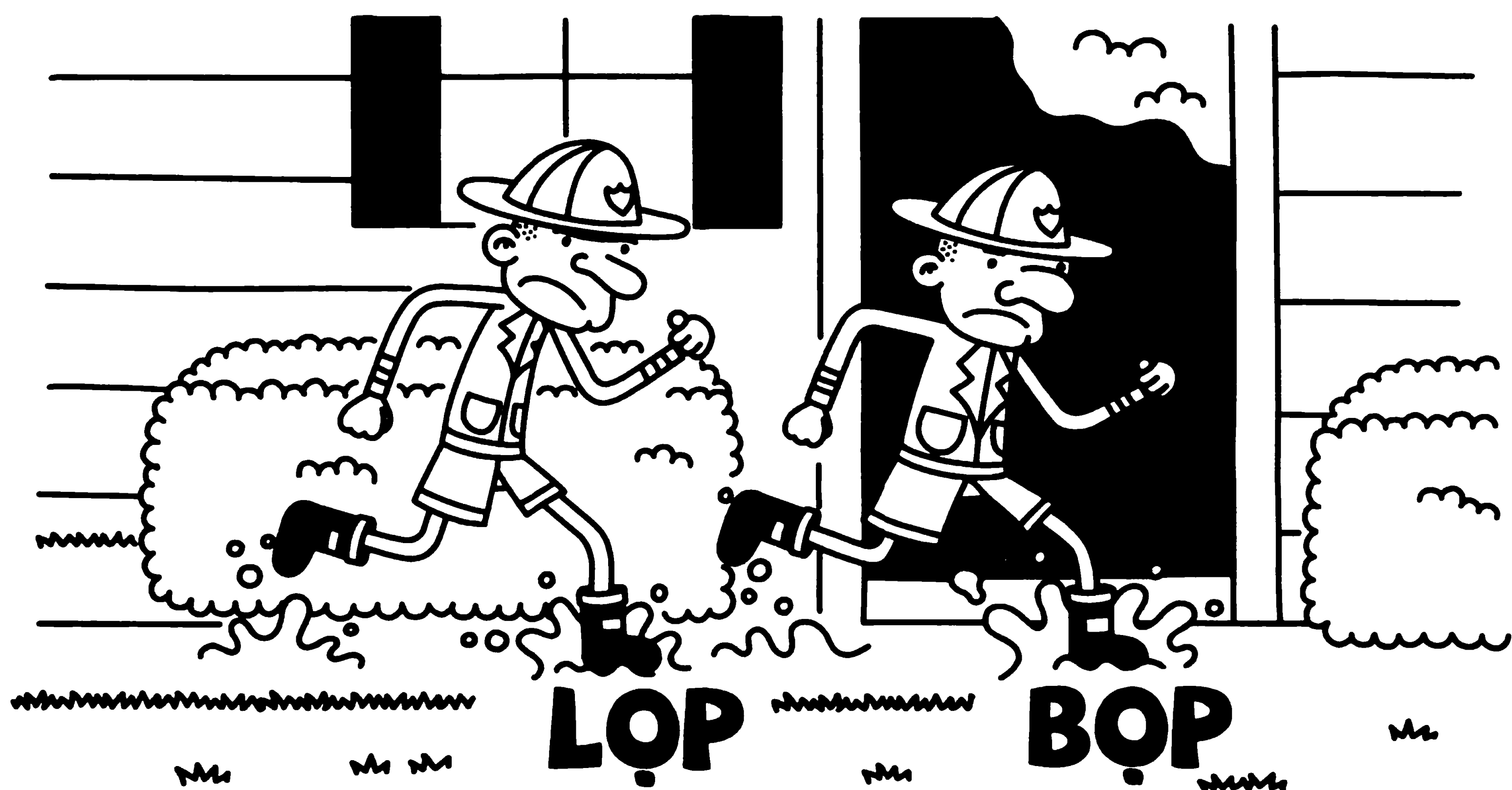
Từ cửa trước, mẹ lao vọt ra ngoài và bám ngay phía sau chính là bố.

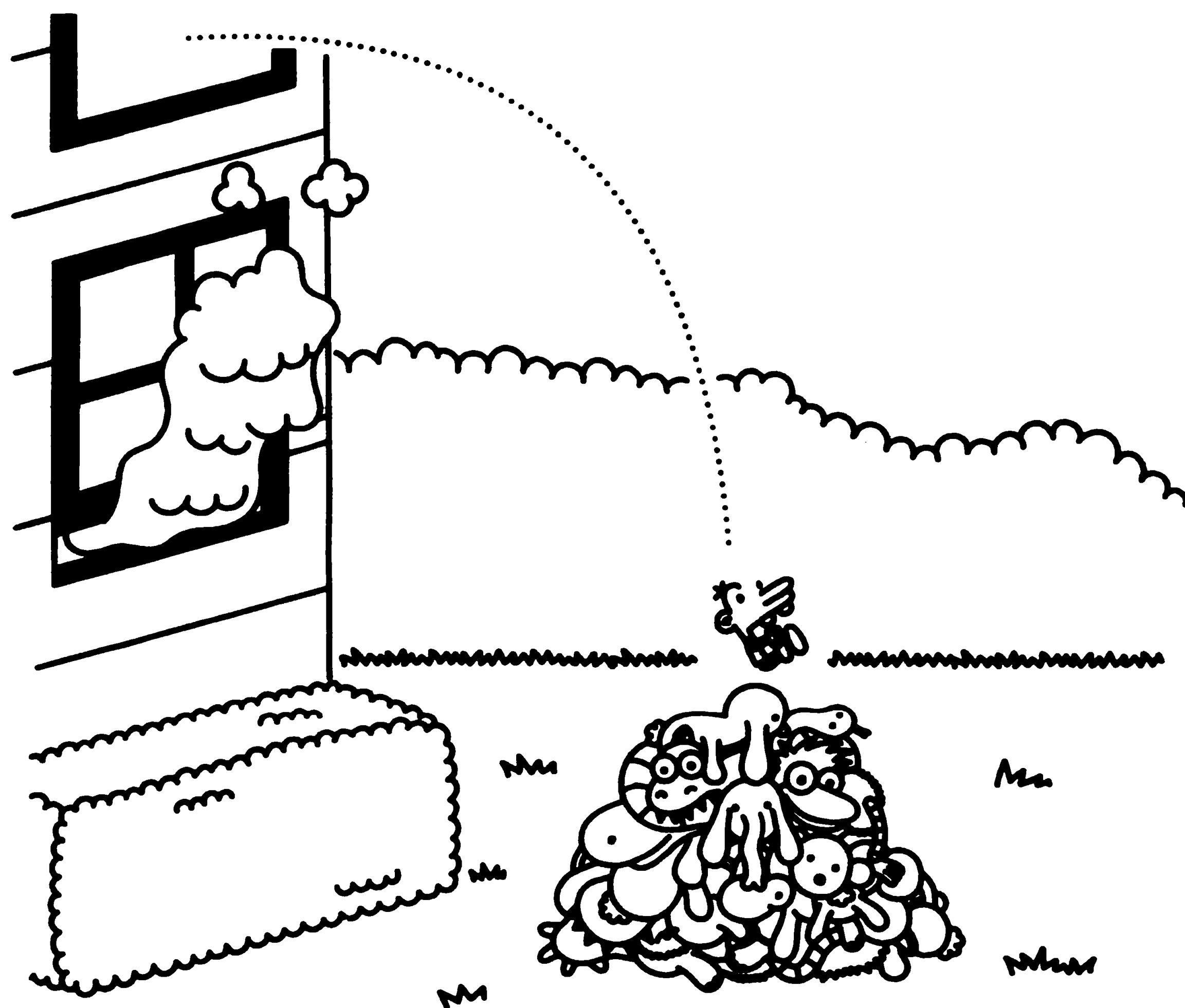
Mười giây sau, một chiếc XE CỨU HỎA tấp vào vỉa hè, rồi vài người lính cứu hỏa nhảy phắt ra.

Họ chạy băng ngang bãi cỏ vào cửa trước, nơi các công nhân vừa đổ bê tông xong.

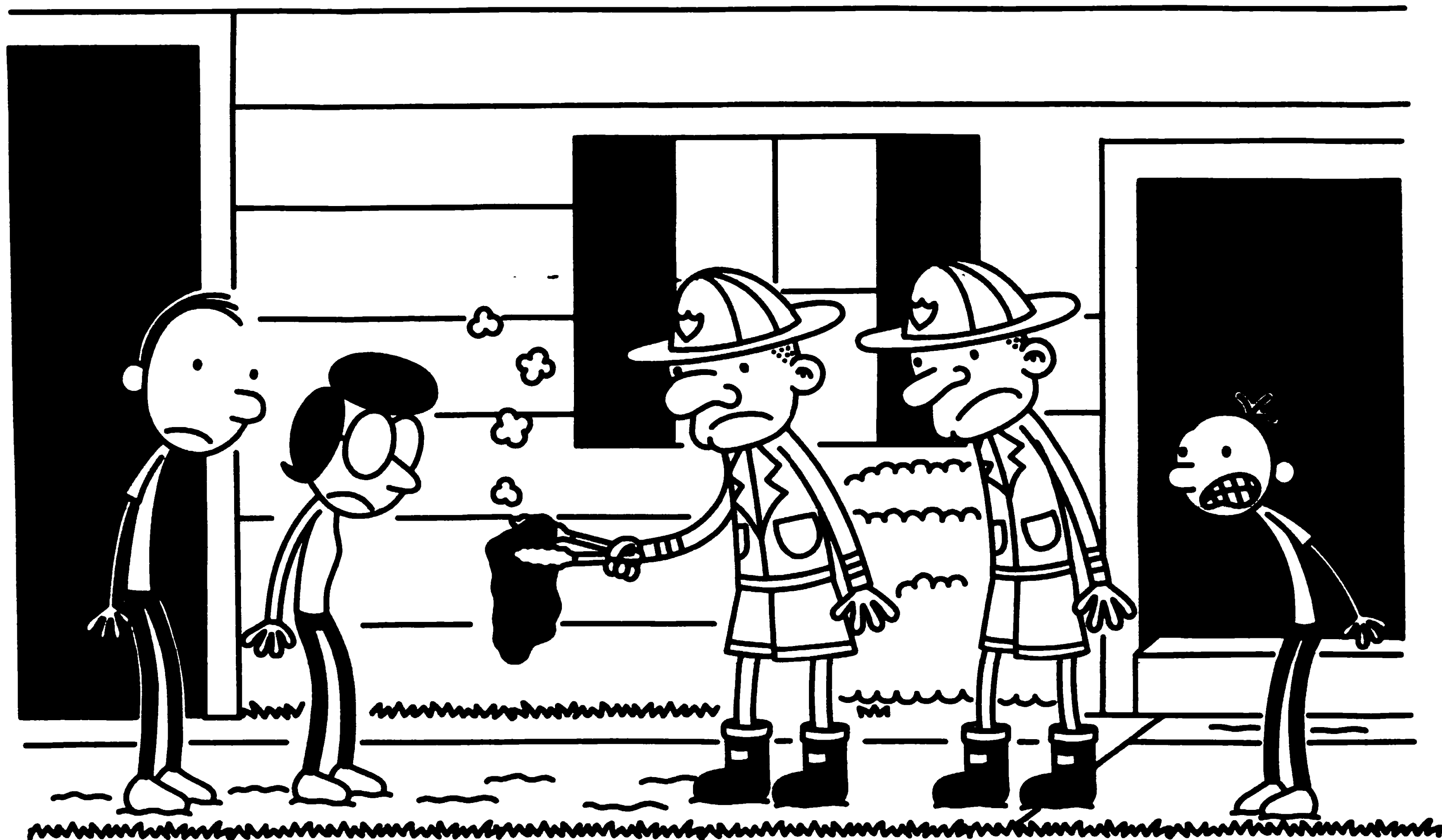
Đến lúc ấy, mọi người mới nhận ra là MANNY vẫn còn ở trong nhà. Nhưng may mắn là thằng em bé bóng của tôi đã từng DIỄN TẬP nhuần nhuyễn kỹ năng thoát hiểm kiểu này rồi.

Tin TỐT là thực ra không có ĐÁM CHÁY nào hết, chỉ có KHÓI thôi. Nhưng tin XẤU là sự cố này bắt nguồn là lỗi của TÔI.

Tuần trước, khi chúng tôi cất giữ đồ ăn ở những nơi bọn chuột không thể mò ra, tôi đã giấu một ít đồ ăn vặt vào LÒ NƯỚNG.

Thế nên sáng nay, khi mẹ làm nóng lò trước khi nướng thịt xông khói, một cái túi nhựa bị CHÁY RA. Điều vô cùng ĐÁNG TIẾC ở đây là một ít khoai tây chiên rô ngon của tôi còn sót lại trong túi đã đi tong mất.

Chắc chắn đây là một trong những lần tôi nên sử dụng tôi lối thoát hiểm ở phía trong tủ quần áo của mình.

Thứ Tư

Tin hay không tùy bạn nhưng bố mẹ đã bỏ qua cho tôi cái vụ cháy giả vì mấy túi khoai tây chiên đó. Đối với TÔI thì đây là tin vô cùng tốt.

Nhưng LÝ DO khiến bố mẹ quên chuyện ấy đi lại là tin XẤU.

Cách đây mấy hôm, thanh tra xây dựng đến nhà tôi kiểm tra kết cấu của phần coi nói.

Khi KIỂM TRA, ông ta cho rằng phần coi nói của chúng tôi quá sát đất nhà bà Tuttle và vượt khoảng một MÊT so với quy định.

Tôi đoán là công ty xây dựng đã sai sót khi thiết kế phần này, và khi cấp giấy phép xây dựng, cán bộ thành phố lại không phát hiện ra sai sót ấy. Thế nên bây giờ người ta chỉ đổ lỗi cho nhau, chẳng ai chịu nhận trách nhiệm.

Ông thanh tra xây dựng bảo với chúng tôi rằng, BÂY GIỜ cách duy nhất là xin phép để hàng xóm liền kề ký giấy xác nhận cho phép nhà tôi xây công trình này sát với đất nhà bà ấy. Nhưng tôi nghĩ làm được chuyện ấy đâu có DỄ.

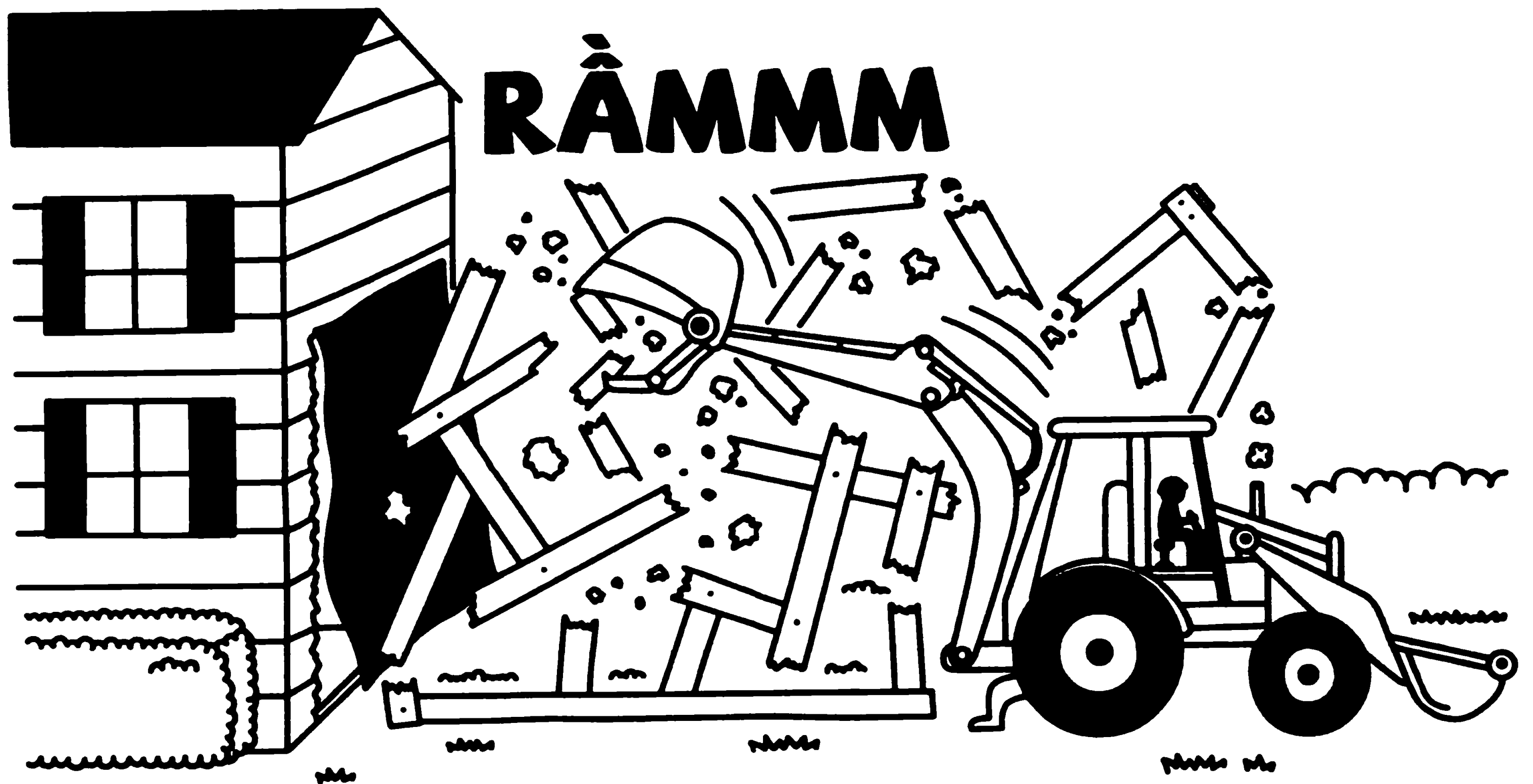
Có một lần, các công nhân đổ bê tông đến để sửa đường cho ô tô và lối đi bộ phía trước, họ đặt máy trộn bê tông trên bãi cỏ nhà tôi, song chắc họ quên khuấy mất là đang làm việc trên ĐỒI, nên chiếc máy trộn bê tông bị nghiêng rồi trút thẳng bê tông nhào xuống VƯỜN nhà bà Tuttle.

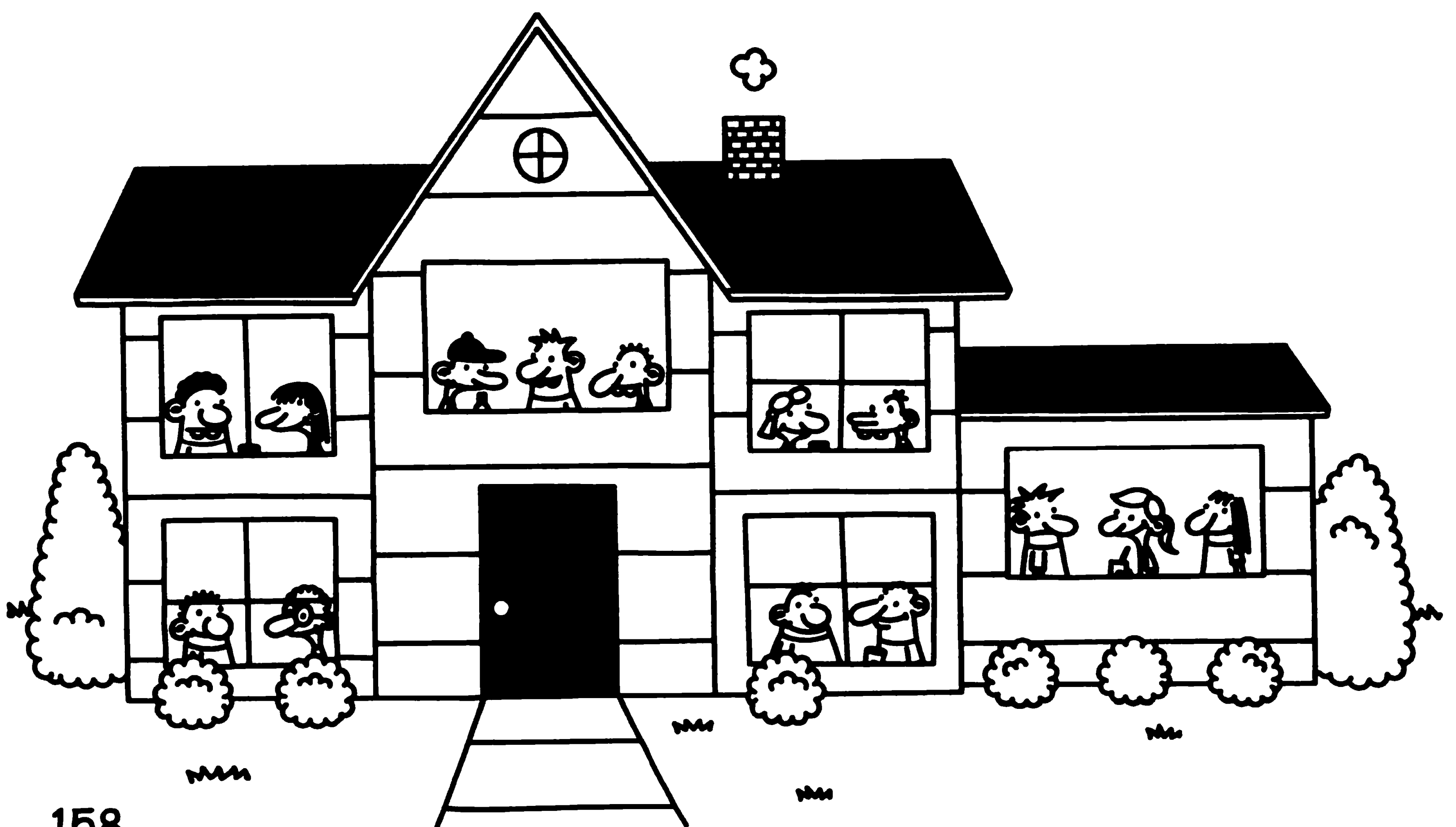
Vì vậy khi bố mẹ tôi vừa mở lời đề nghị bà Tuttle ký giấy đồng ý cho GIỮ NGUYÊN phần coi nới, bà ta không thèm nhìn và quay ngoắt đi luôn.

Bà Tuttle quyết không NHƯỢNG BỘ nên thành phố thông báo rằng bố mẹ tôi sẽ phải PHÁ BỎ toàn bộ phần coi nôi. Đó chính là việc đã diễn ra chiều nay.

Bây giờ trừ MANNY ra thì MỌI NGƯỜI đều rất buồn. HÔM NAY thằng em tôi đã hoàn thành công trình CỦA NÓ và nó còn tổ chức cả tiệc mừng nhà mới hẳn hoi.

THÁNG SÁU

Thứ Năm

Từ ngày phần coi nói bị phá, mẹ lúc nào cũng rầu rĩ.

Tôi nghĩ chúng tôi chỉ cần khởi động lại, lần tới sẽ làm cho thật CHÍNH XÁC. Nhưng mẹ nói rằng chi phí xây dựng vừa rồi đã ngốn gần hết phần được thừa kế từ bà Reba, gia đình tôi sẽ phải dùng số tiền CÒN LẠI để vá mảng tường vừa bị cắt.

Mẹ ĐANG buồn thì chớ, nên cái thư thông báo kết quả kiểm tra của tôi không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Tuy nhiên không chỉ kết quả của TÔI tồi tệ. Cả KHỐI đều làm kém như nhau, để tôi kể cho bạn nghe TẠI SAO lại thế nhé.

Trong lúc đang làm bài kiểm tra thì có đứa nào đó đã thả con thần lùn ra khỏi chuồng. Và một khi giống BÒ SÁT ấy cứ chạy nhảy lung tung khắp nơi thì chẳng còn ma nào mà TẬP TRUNG cho nổi.

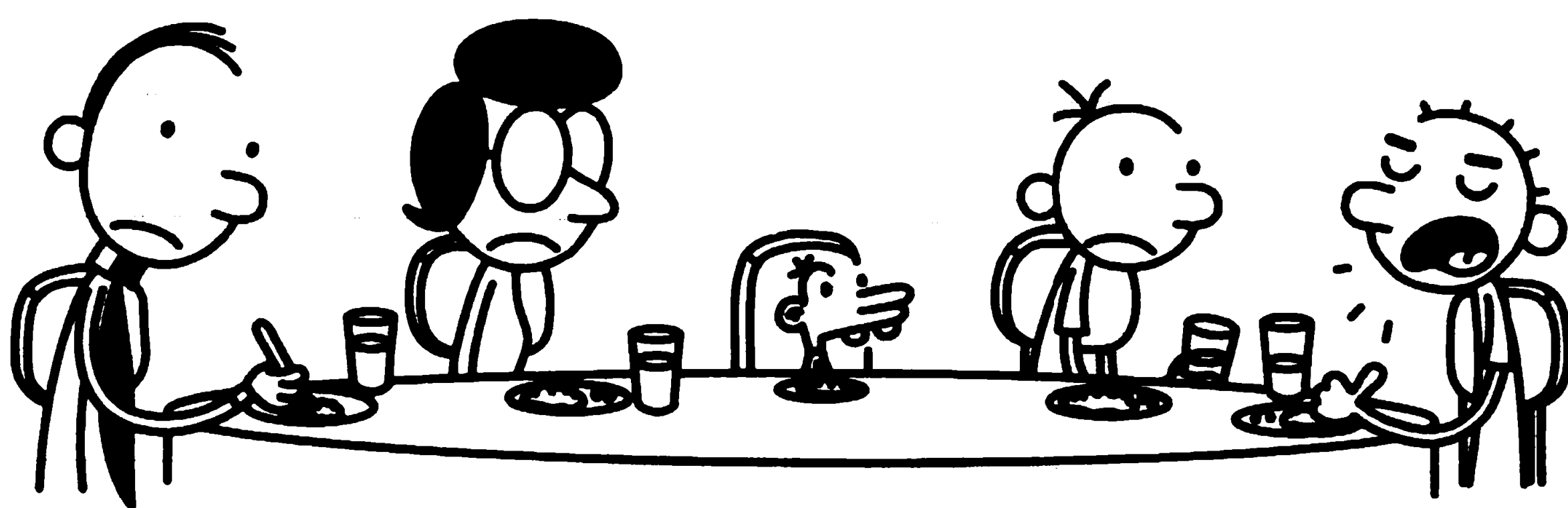
Tôi nghĩ kiểu gì nhà trường cũng sẽ bị cắt giảm ngân sách và mẹ thì tất nhiên chẳng THÍCH THÚ gì chuyện ấy.

Mẹ buồn đến mức tuyên bố gia đình tôi nên CHUYỂN NHÀ để có thể sống ở nơi có chất lượng giáo dục tốt hơn.

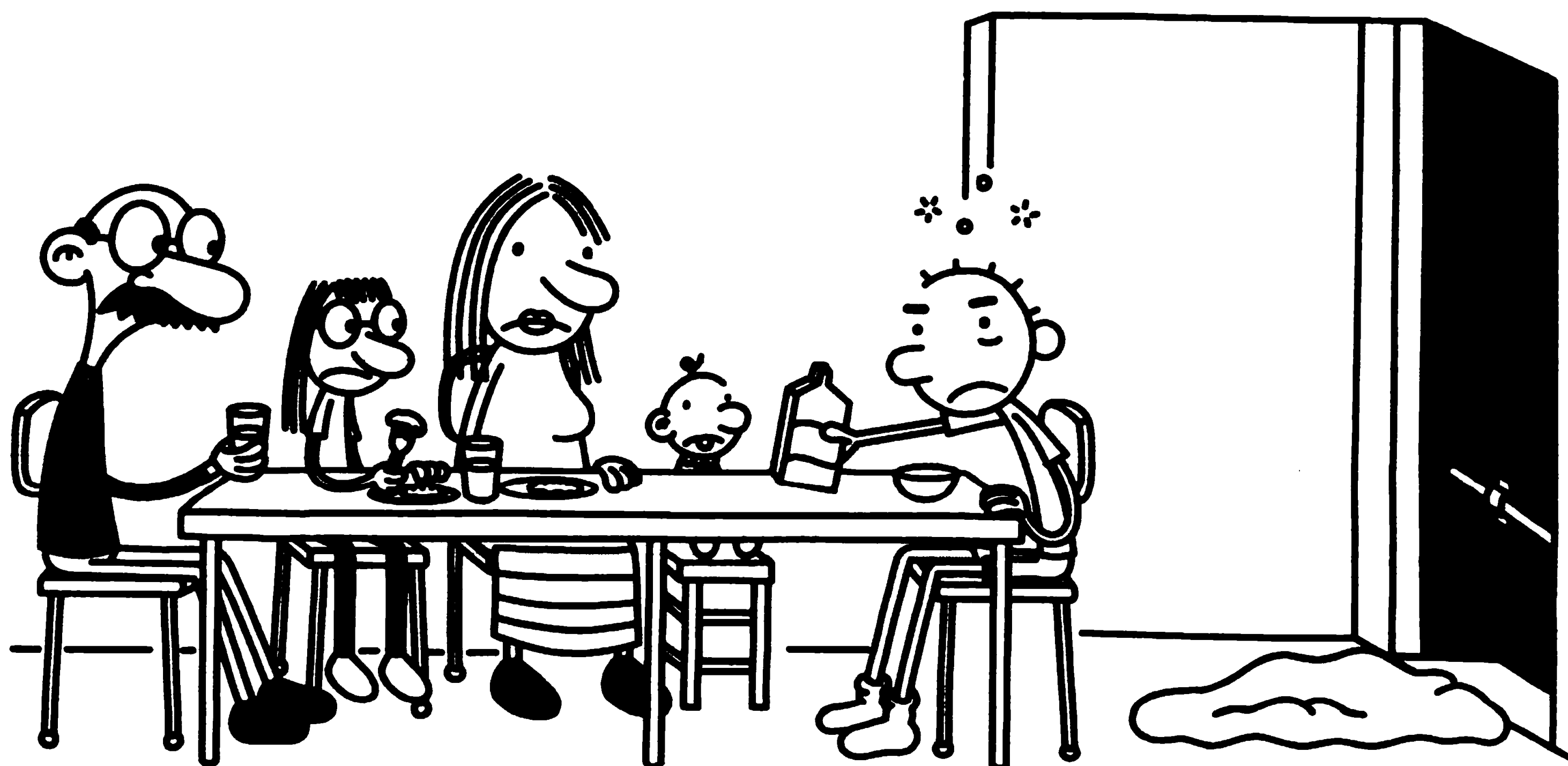
Nhưng KHÔNG AI thích chuyển đến một thành phố khác. Bố đã lớn lên ở nơi này, bố bảo chẳng có LÝ DO nào để phải chuyển đi cả.

RODRICK cũng không muốn rời khỏi đây. Anh ta nói rằng ban nhạc của mình đã **NỔI TIẾNG** sẵn ở thành phố này rồi nên anh ta không muốn bắt đầu lại ở nơi khác. Tôi chẳng hiểu Rodrick nổi tiếng **ĐẾN MỨC NÀO** khi mà buổi biểu diễn gần nhất chỉ diễn ra ở khu chơi bowling.

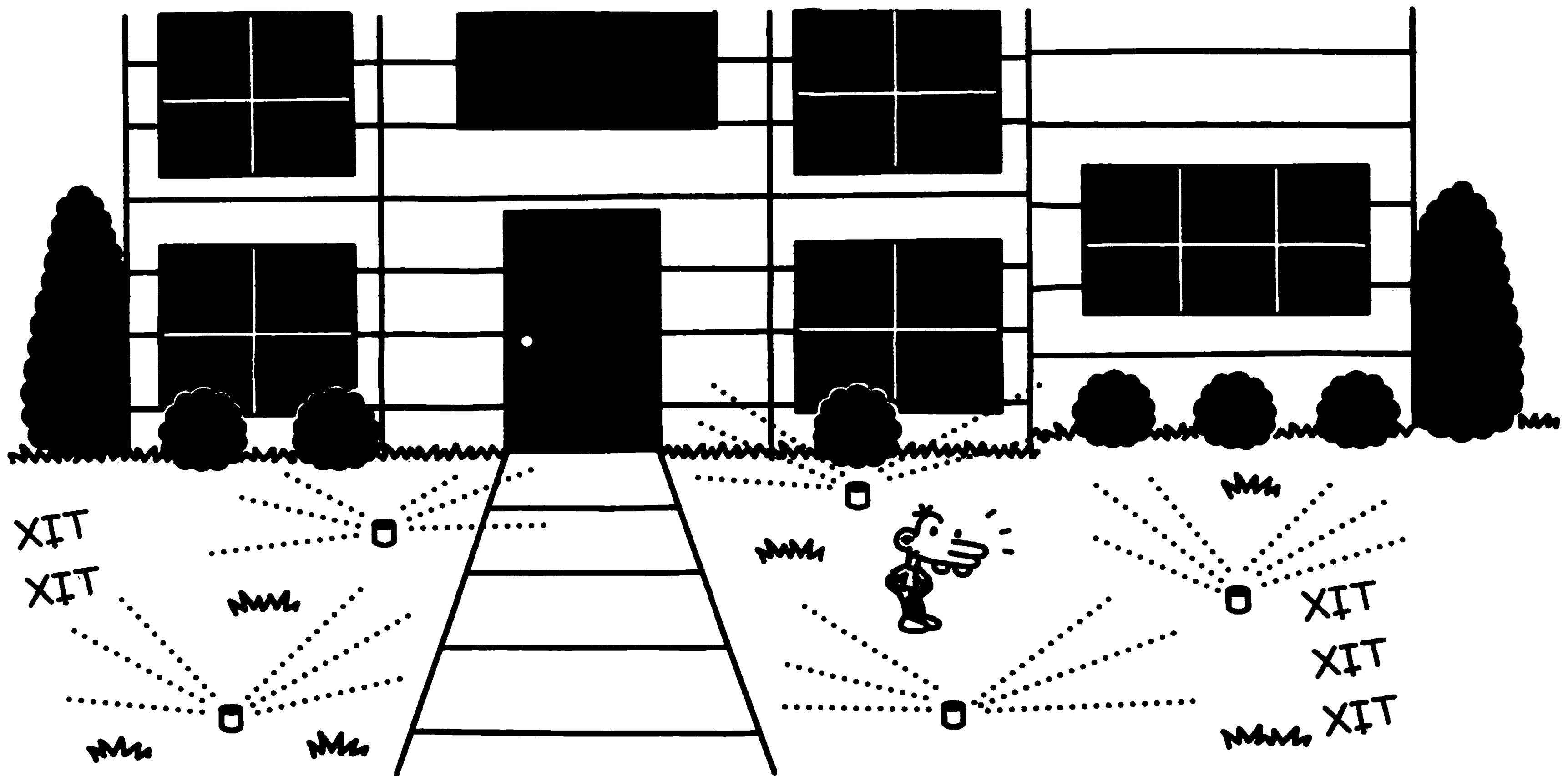
Rodrick tuyên bố rằng anh ta sẽ **KHÔNG BAO GIỜ** chấp nhận chuyển nhà, ngay cả khi **TẤT CẢ NHÀ** chuyển đi thì anh ta sẽ tiếp tục sống dưới tầng hầm.

Thật lòng mà nói, kể cả khi gia đình khác chuyển vào ở nhà tôi thì Rodrick cũng chẳng **NHẬN RA** ấy chứ.

Tôi cũng không nghĩ MANNY sẽ chịu chuyển đi chỗ khác, nó đã lắp một giàn vòi phun nên bây giờ khu vườn của nó trông cũng rất ra trò.

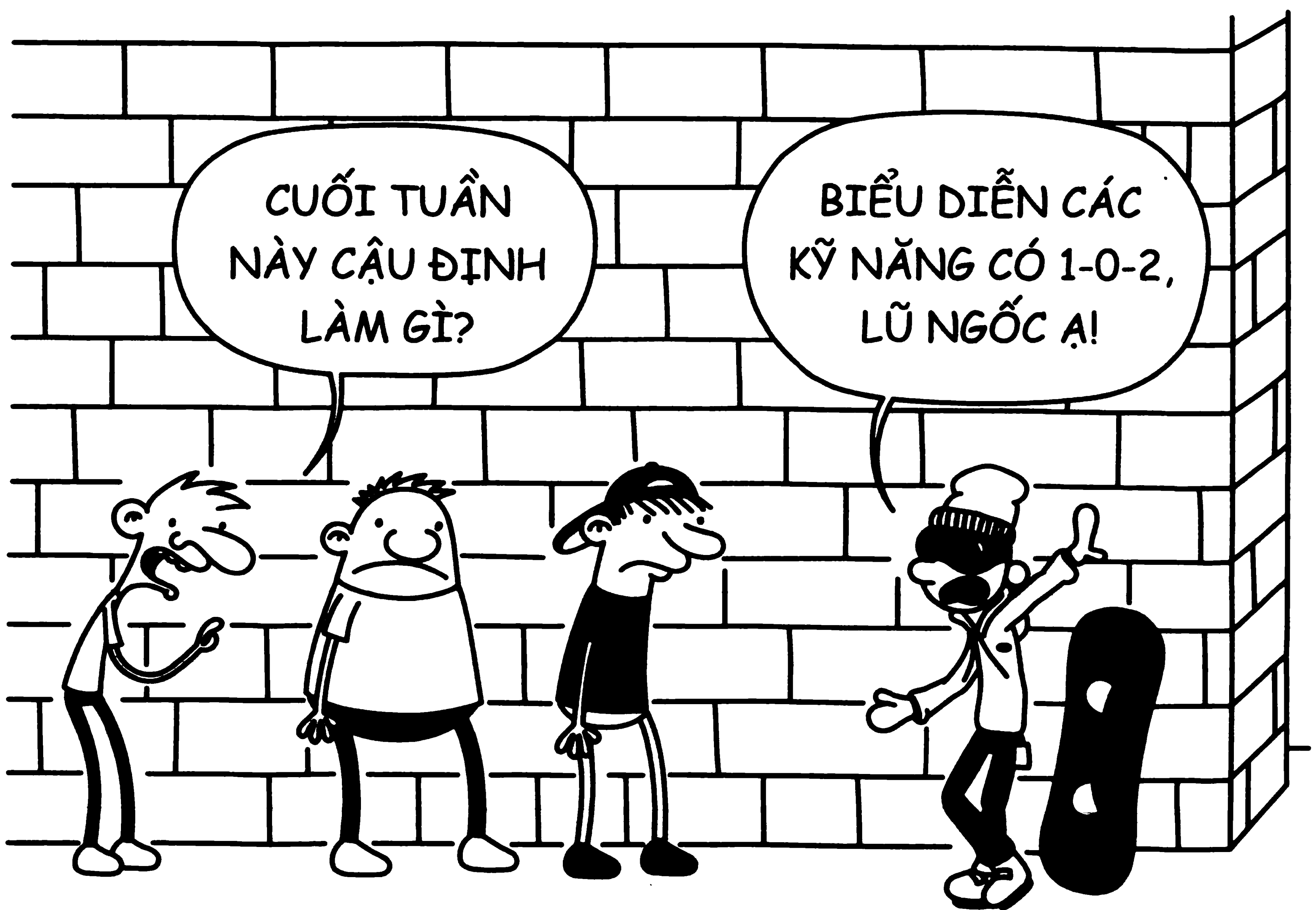
Thật lòng mà nói, chính bản thân tôi cũng chẳng rõ cảm giác của chính mình về việc chuyển nhà. Tôi nghĩ mình HÀI LÒNG với nơi đang sống, nhưng nếu khởi đầu hoàn toàn mới ở một nơi KHÁC thì cũng đâu có gì tệ.

Cái hay của chuyển nhà là khi đến nơi mới, ta có thể quyết định mình LÀ người như thế nào.

Có thể tôi sẽ khoác lên mình một DÁNG VẼ mới, rồi mọi người sẽ nghĩ tôi là học sinh "cá biệt".

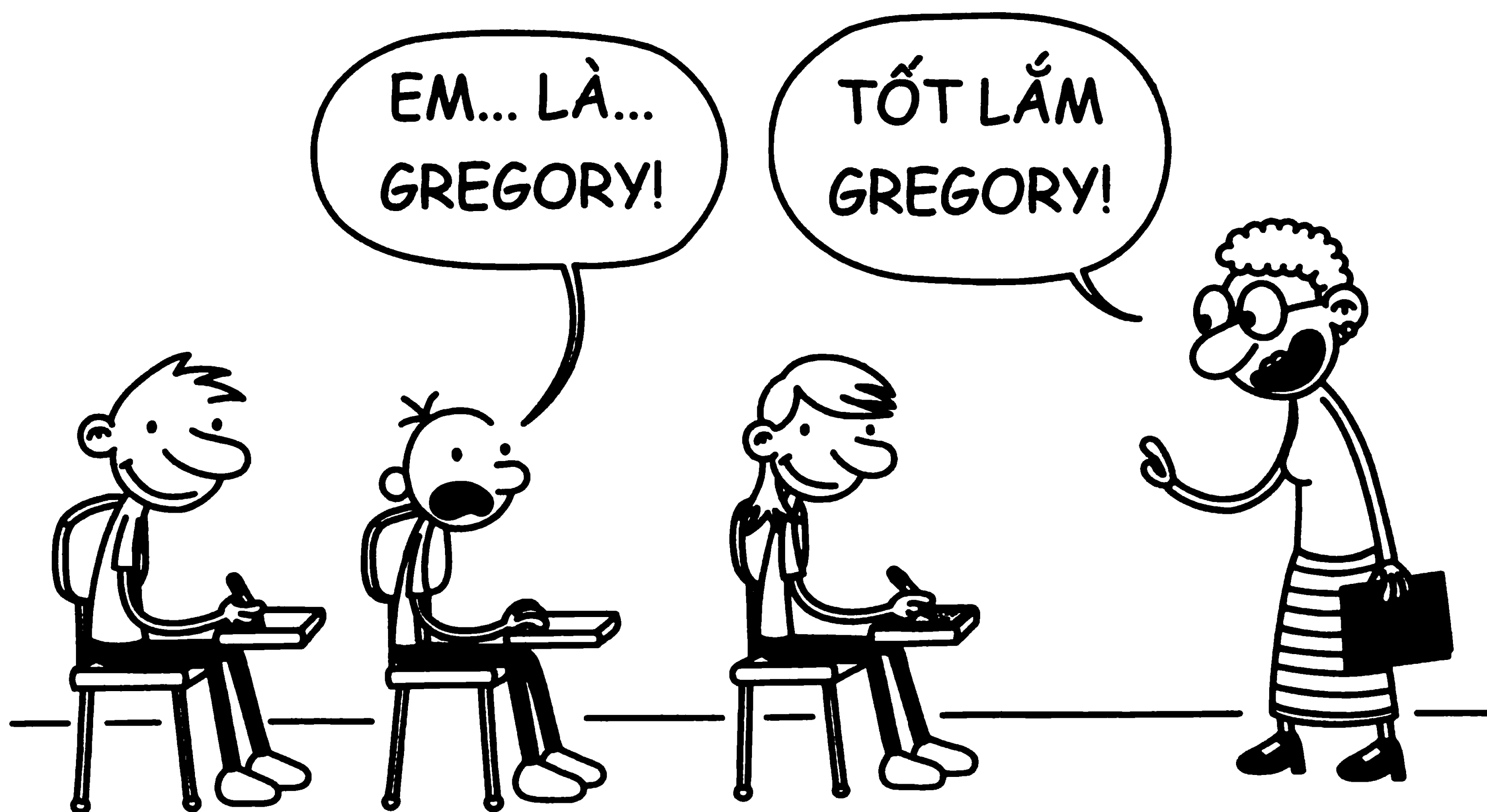

Thậm chí, tôi có thể trở thành một **NHÂN VẬT** hoàn toàn mới, rồi nói với mọi người rằng, tôi là vận động viên trượt ván tuyết chuyên nghiệp hay đại loại thế.

Nhưng biết đâu tôi còn đi xa hơn **THẾ** ấy chứ. Tôi có thể vờ là một người **NGOẠI QUỐC** không nói tiếng Anh.

Rồi các thầy cô tha hồ mà ấn tượng khi tôi nói bập bôm được vài câu.

Thật là **SUNG SƯỚNG** khi tưởng tượng cuộc sống hoàn toàn mới của mình ở một nơi khác.

Hồi học cấp một, tôi hay chơi trò **M.A.S.H**, đó là tên viết tắt tiếng Anh của các từ: Biệt thự, Căn hộ, Túp lều, Ngôi nhà. Tôi liệt kê mọi khả năng có thể xảy ra với mình trong tương lai rồi quay số từng lượt và xóa đi các khả năng cho tới khi mỗi nhóm chỉ còn lại một từ.

Thực ra cách đây mấy tuần, tôi đã tìm thấy trong tủ máy bảng **M.A.S.H** mình đã chơi hồi còn lớp năm.

○

M.A.S.H.

Nơi ởĐịa điểm~~Biệt thự~~~~Núi~~

Căn hộ

Sa mạc

~~Túp lều~~~~Rừng rậm~~~~Ngôi nhà~~~~Tảng băng~~Nghề nghiệpMức lương~~Bác sĩ~~~~1.000.000 đô-la~~

Nhân viên vườn thú

~~100.000 đô-la~~~~Thợ sửa ống nước~~

1.000 đô-la

~~Ảo thuật gia~~~~0 đô-la~~Vợ

#Số con

~~Holly~~~~0~~~~Becky~~

1

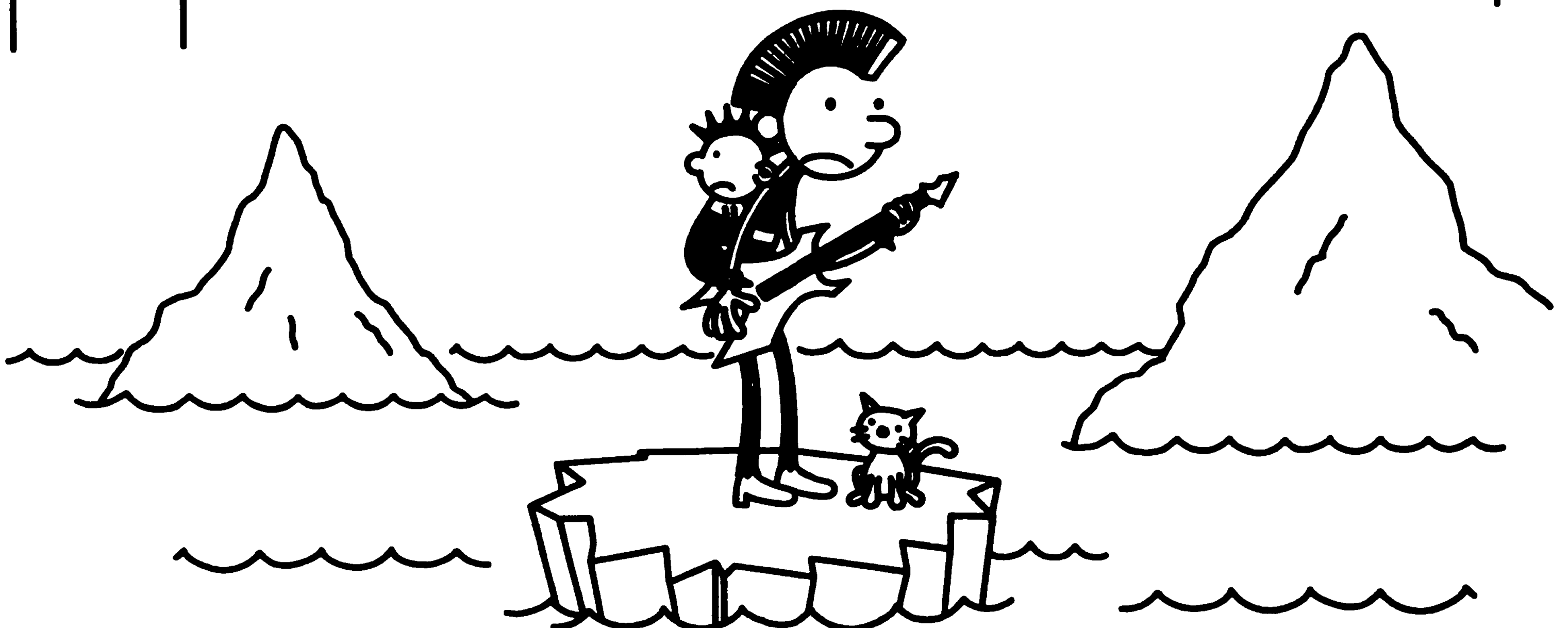
Erin

~~4~~~~Không lấy ai~~~~20~~

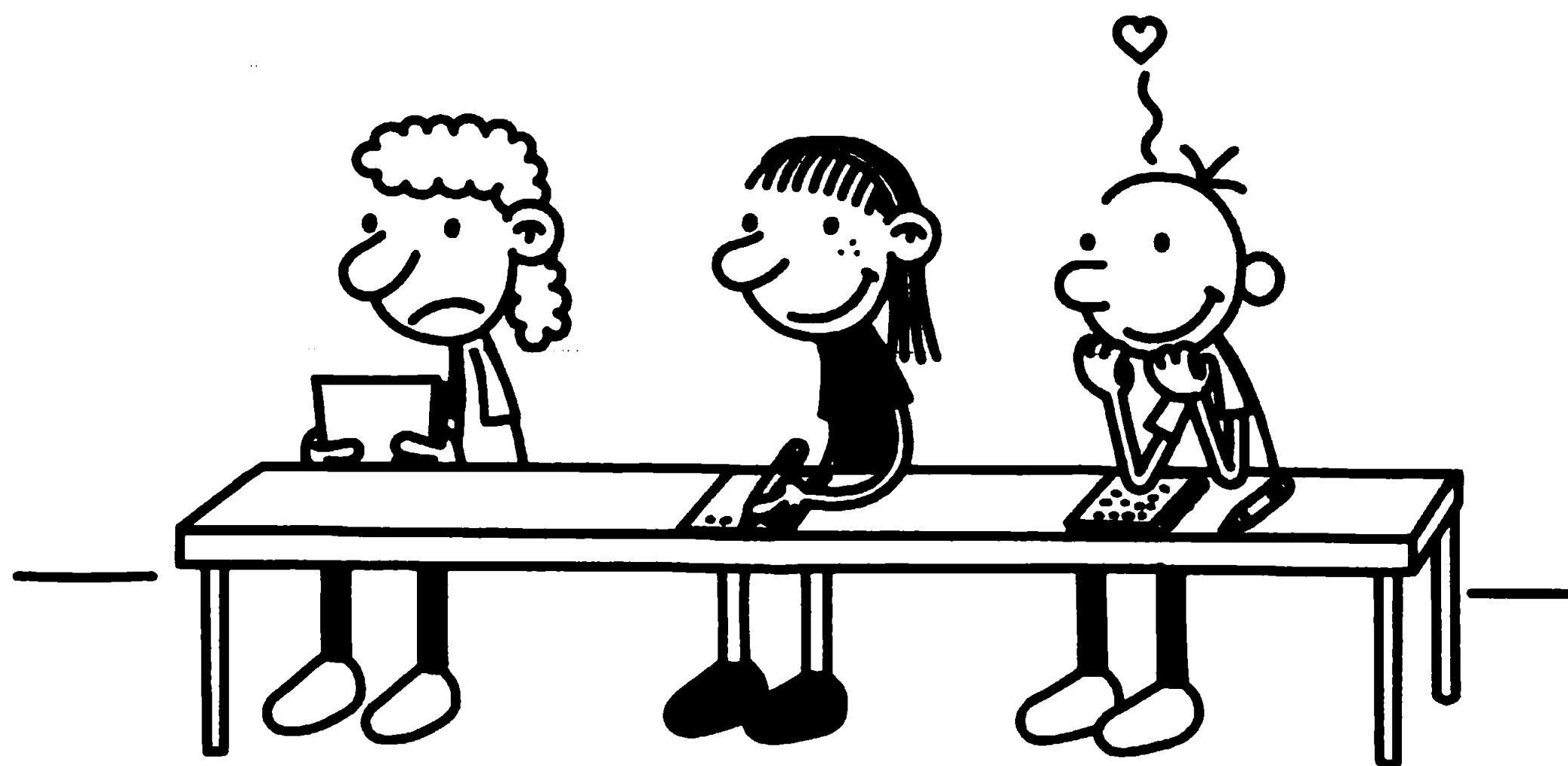
○

Lúc nào chơi trò này tôi cũng mong nhận được kết quả hoàn hảo. Nhưng ngay cả khi tôi đạt được kết quả như ý ở hầu hết các nhóm, thì luôn có một mục làm hỏng hết MỌI THỨ.

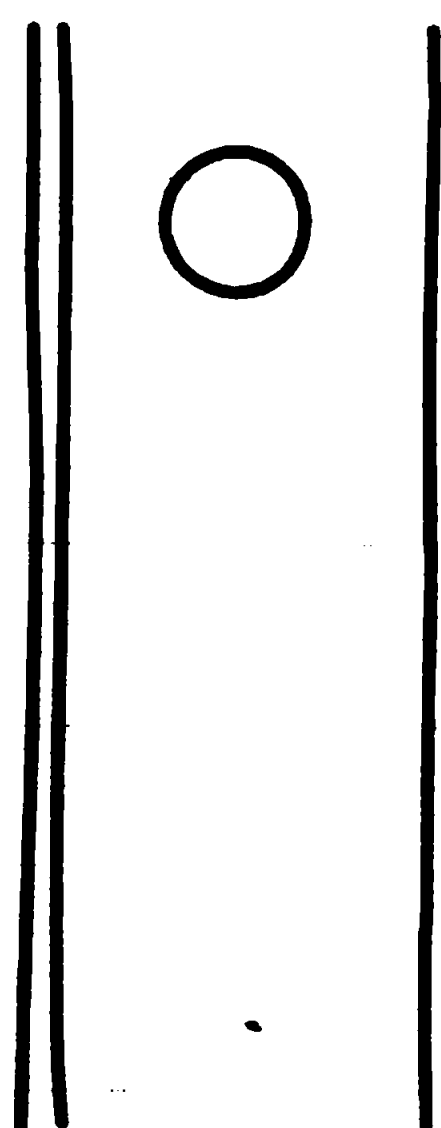
○	<u>Nghề nghiệp</u>	<u>Thú cưng</u>
	~~Đầu bếp~~	~~Chó~~
	~~Luật sư~~	~~Gấu trúc~~
	~~Họa sĩ~~	Mèo
	Ngôi sao nhạc rock	~~Rắn~~
	<u># Số con</u>	<u>Địa điểm</u>
	~~0~~	~~Núi~~
○	1	~~Thành phố~~
	~~4~~	Tảng băng
	~~10~~	~~Rừng rậm~~

Tôi khoái chơi trò MASH một phần là vì tôi có cơ hội lượn lờ quanh đám con gái trong giờ ra chơi. Hồi ấy, đứa con gái tôi kết NHẤT là Becky Anton.

Thế nên khi điền vào các mục của trò MASH, thi thoảng tôi ăn gian một chút để đảm bảo mình sẽ có kết quả mỹ mãn.

Vợ
~~Becky~~
Becky
~~Becky~~
~~Becky~~

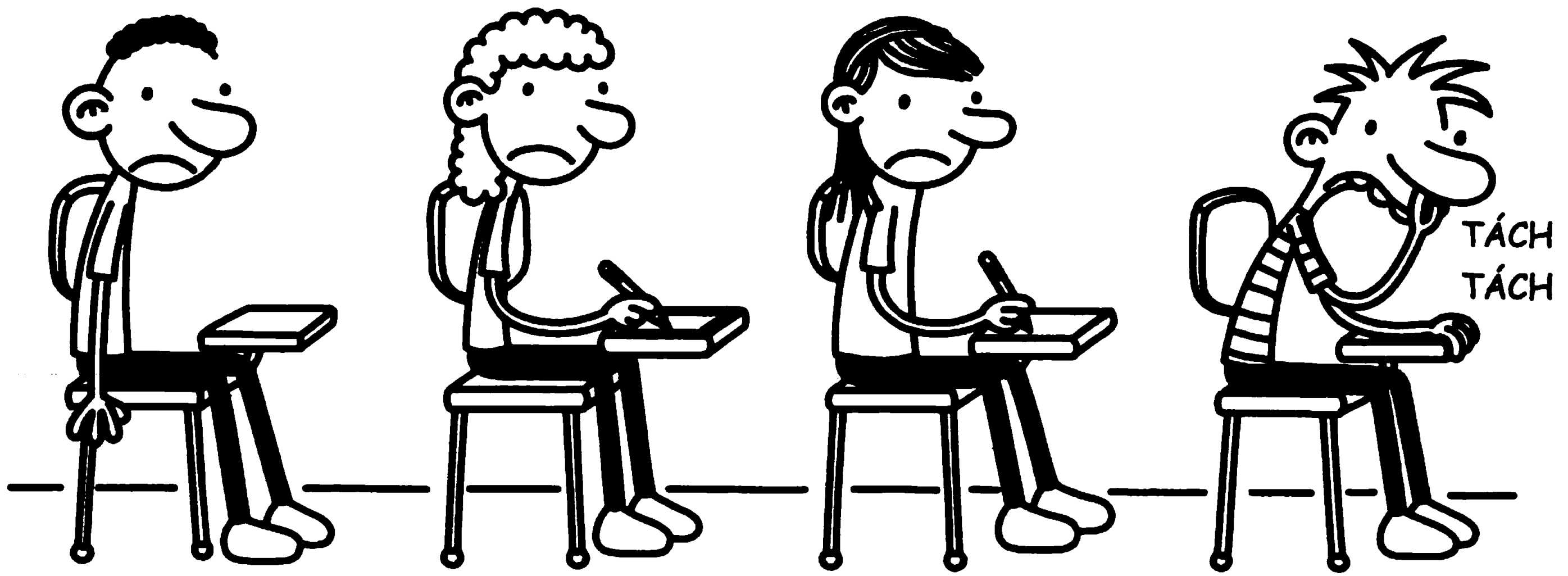
Bây giờ thì Becky hầu như chẳng biết TÔI LÀ ĐỨA NÀO, dù hai đứa vẫn được phân thành một nhóm trong giờ thí nghiệm môn Sinh học. Tôi cứ nung nấu ý định nói đến số phận của hai đứa là sẽ trở thành VỢ CHỒNG, nhưng xem ra thời điểm thích hợp không bao giờ xảy ra.

Đó là một lý do hợp lý NỮA để chuyển nhà. Như vậy tôi có thể cải thiện ĐÁNG KỂ tình trạng HẸN HÒ của mình, bởi vì một trong những điều bọn con gái thích là các chàng trai MỚI.

Hồi đầu năm học vừa rồi, Kelson Garrity là người mới. Khi thằng ấy xuất hiện, đám con gái như PHÁT CUỒNG vì nó.

Hừm, phải mất mấy tuần bọn con gái mới nhận ra Kelson là đứa LẬP DỊ, bây giờ thì tất cả chúng nó đều chẳng dám lãng vãng GẦN thằng ấy nữa. Nhưng ỉ ra thì Kelson cũng đã được làm "hot boy" một thời gian còn gì.

Vậy là có KHA KHÁ lý do để chuyển nhà. Thật ra việc này chỉ có mỗi một NHƯỢC ĐIỂM là tôi phải kiếm một đứa khác làm BẠN THÂN NHẤT.

Tôi cũng không biết là có NÊN làm việc ấy hay không, bởi vì đã đổ bao nhiêu thời gian, công sức vào Rowley, thật sự tôi chẳng thấy cần thiết phải làm lại từ đầu với bất kỳ người bạn MỚI nào.

Nhưng nếu gia đình tôi CỎ chuyển nhà thật thì tôi cũng đã chuẩn bị một loạt các YÊU CẦU đối với đứa bạn thân nhất sau này.

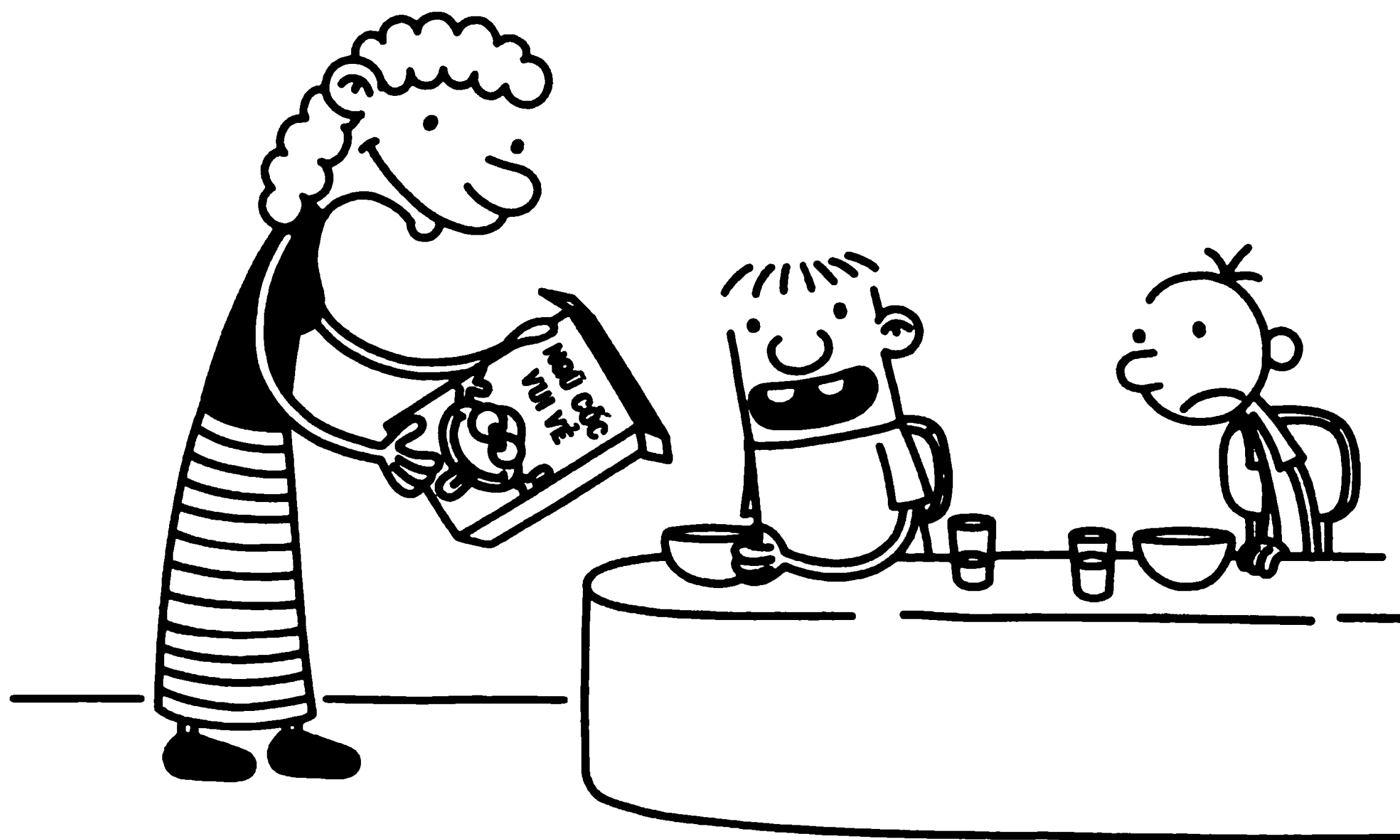
TRƯỚC TIÊN, nó phải thích ngồi XEM người khác chơi điện tử hơn là tự chơi.

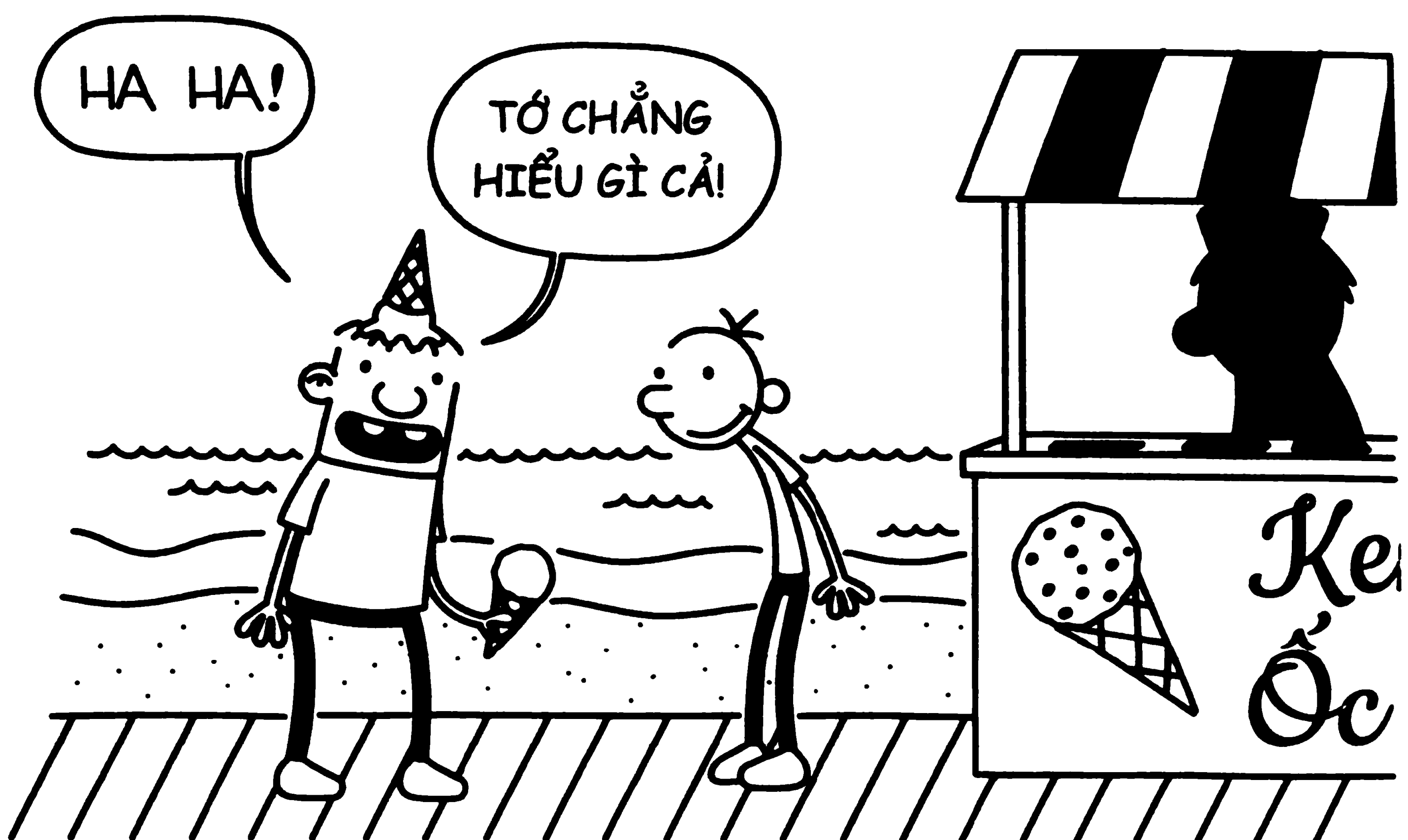
Thứ HAI, nếu nó thực sự biết VẼ thì tốt, bởi tôi khoái vẽ truyện tranh và những thứ kiểu như vậy.

Thứ BA, nó phải tích trữ rất nhiều đồ ăn vặt ở nhà. Tôi không biết liệu mình có thể làm bạn với một đứa mà bố mẹ nó lúc nào cũng ép phải ăn đồ tốt cho sức khỏe hay không.

Quan trọng hơn cả là bạn thân nhất của tôi phải có khiếu HÀI HƯỚC. Thành thật mà nói thì tôi là người khá vui tính.

Thứ Bảy

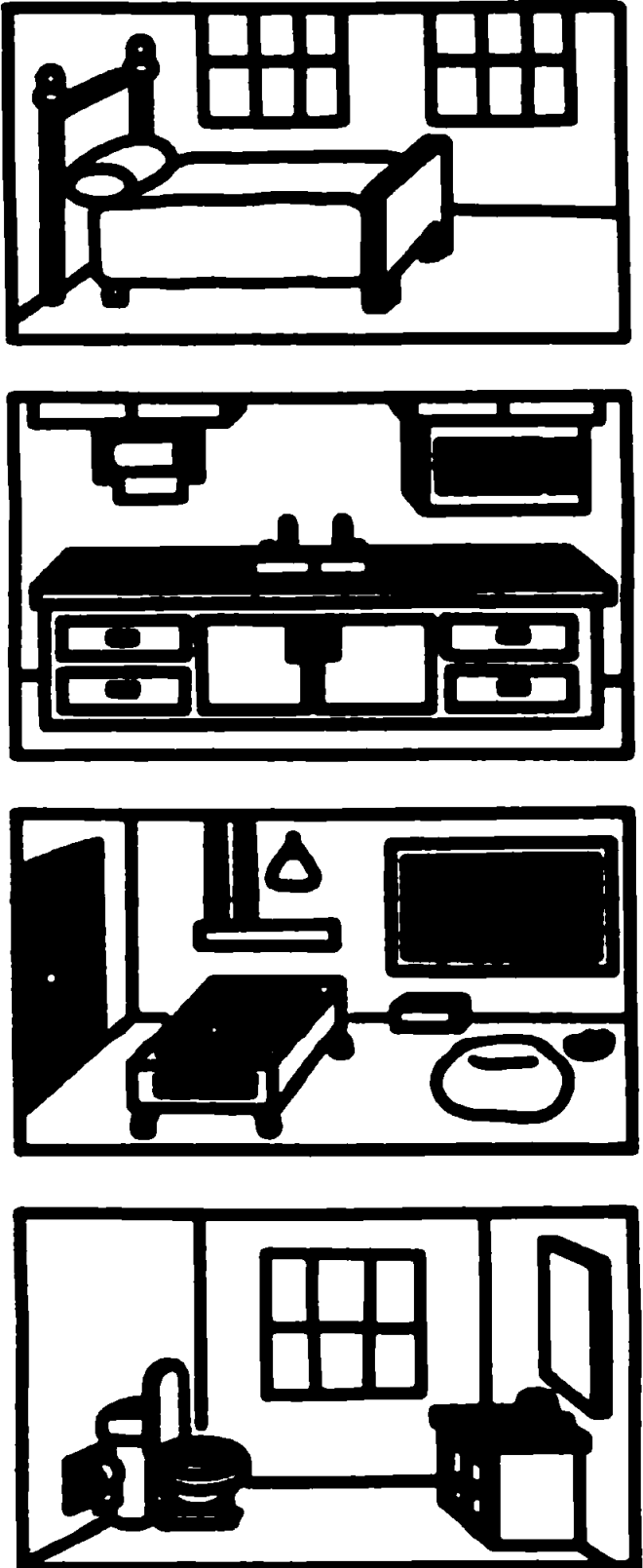
Vậy là mẹ thực sự **NGHIÊM TÚC** về chuyện chuyển nhà. Hằng đêm, mẹ đều dành thời gian lên mạng tham khảo rất nhiều căn nhà khác nhau, chính **TÔI CÙNG** tham gia vào việc ấy.

Tuy nhiên, tất cả những căn nhà mà hai mẹ con đã xem đều gặp phải **VẤN ĐỀ** nào đó. Một căn có sân sau thật rộng rãi thì lại nằm sát nhà máy xử lý nước thải. Một căn khác còn mới tinh nhưng chỉ có duy nhất một phòng vệ sinh. Hai mẹ con tôi sắp bỏ cuộc đến nơi thì lại gặp ngay một căn xem ra có vẻ **HOÀN HẢO**.

Ngôi nhà mơ ước của bạn

Căn nhà 1.000 mét vuông trong khu dân cư mơ ước. 4 phòng ngủ với 2 phòng tắm chính và một phòng tắm phụ theo phong cách thuộc địa. Phần nâng cấp bao gồm sàn bóng bằng gỗ cứng, hệ thống chiếu sáng hiện đại.

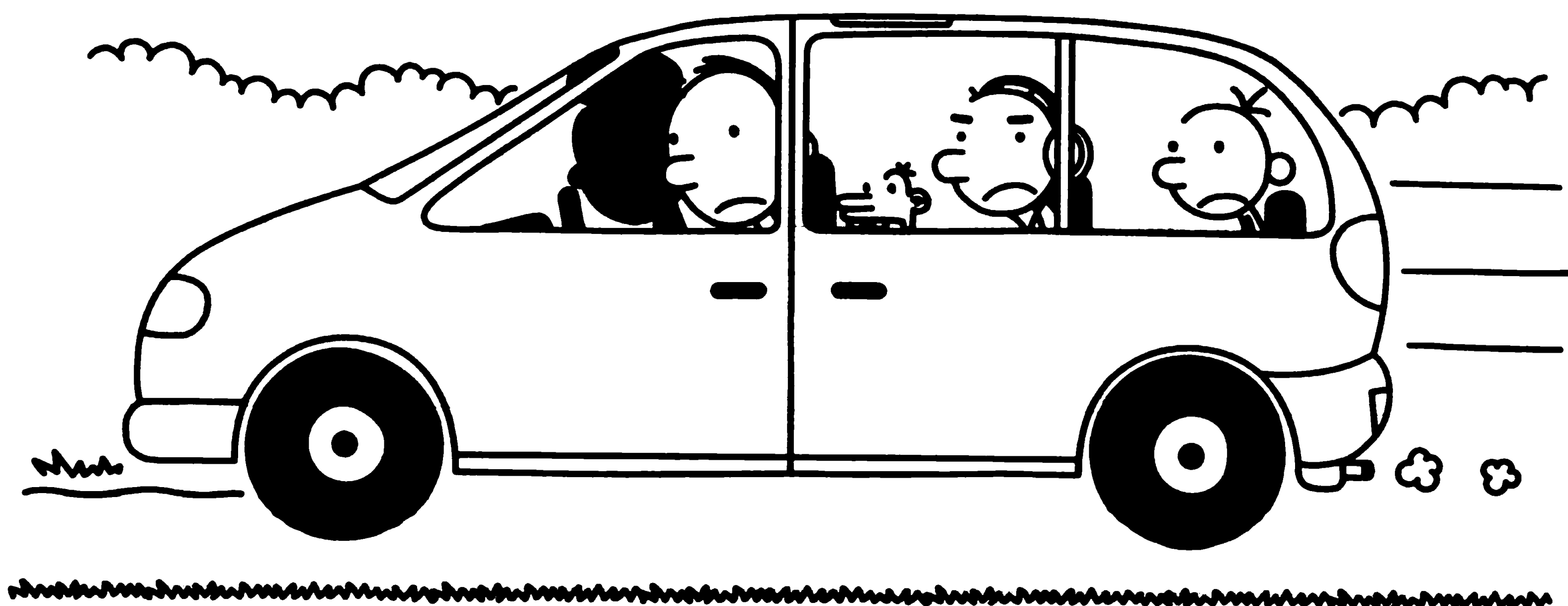

Căn nhà này mới xây được vài năm, có vẻ nằm trong khu dân trí cao. Nhưng điều khiến MẸ thích nhất là CĂN BẾP rộng rãi.

Mẹ tìm kiếm thông tin về hệ thống các trường học trong khu vực thì thấy kết quả các đợt kiểm tra khá tốt. Mẹ gọi điện cho bên môi giới để hỏi khi nào có thể đến XEM căn nhà ấy.

Nhân viên môi giới báo rằng cuối tuần này căn nhà mở cửa cho khách xem, nếu sắp xếp được thì chúng tôi nên ghé qua. Thế là sáng nay, mẹ bảo cả nhà đến xem thử chỗ đó.

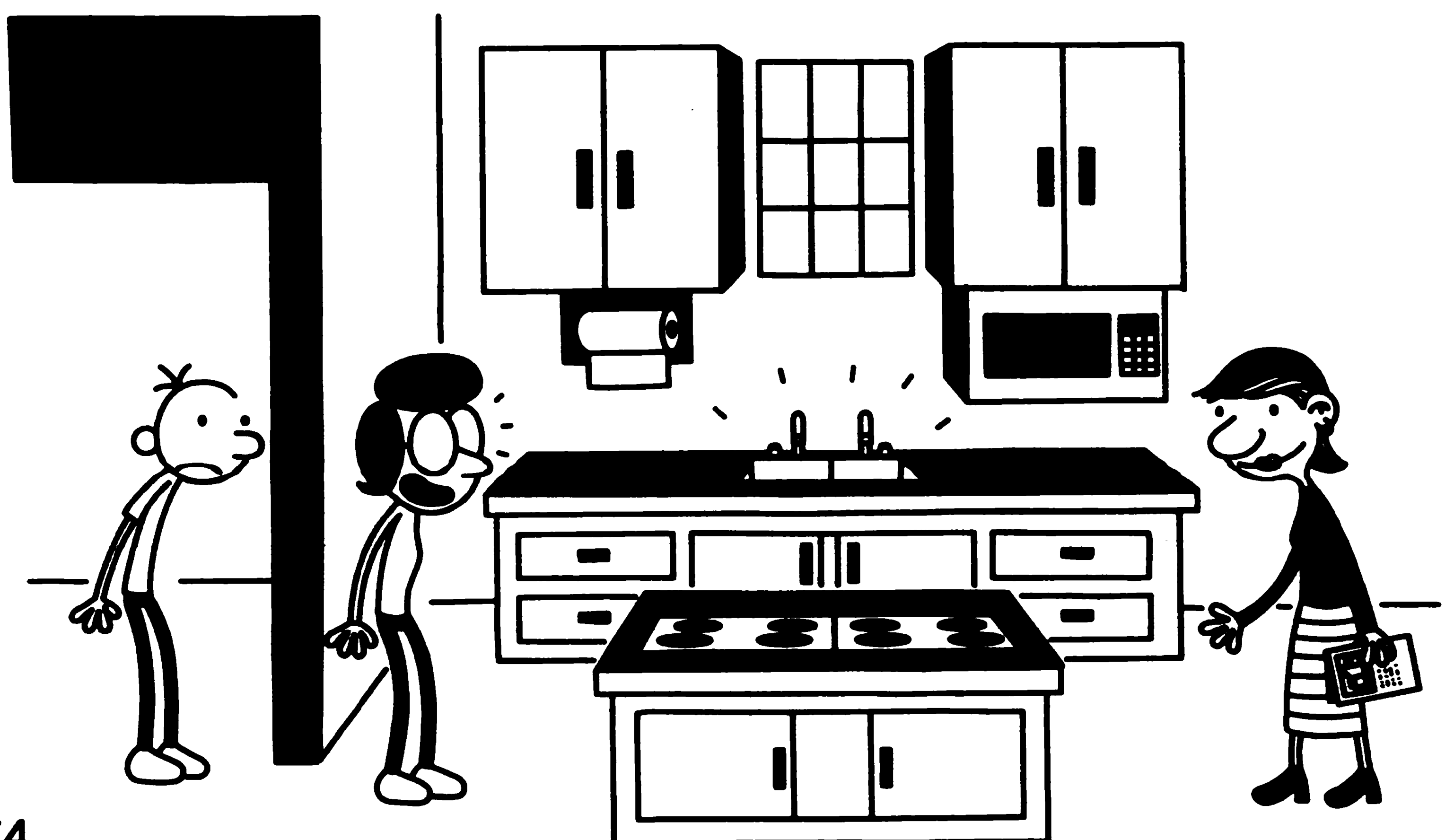
Chẳng ai THÍCH THÚ với việc này, bởi như tôi đã nói, trừ mẹ ra thì không thành viên nào trong gia đình muốn CHUYỂN ĐI cả.

Song khi bắt đầu rẽ vào khu có căn nhà kia tọa lạc, ai nấy đều bắt đầu thay đổi suy nghĩ.

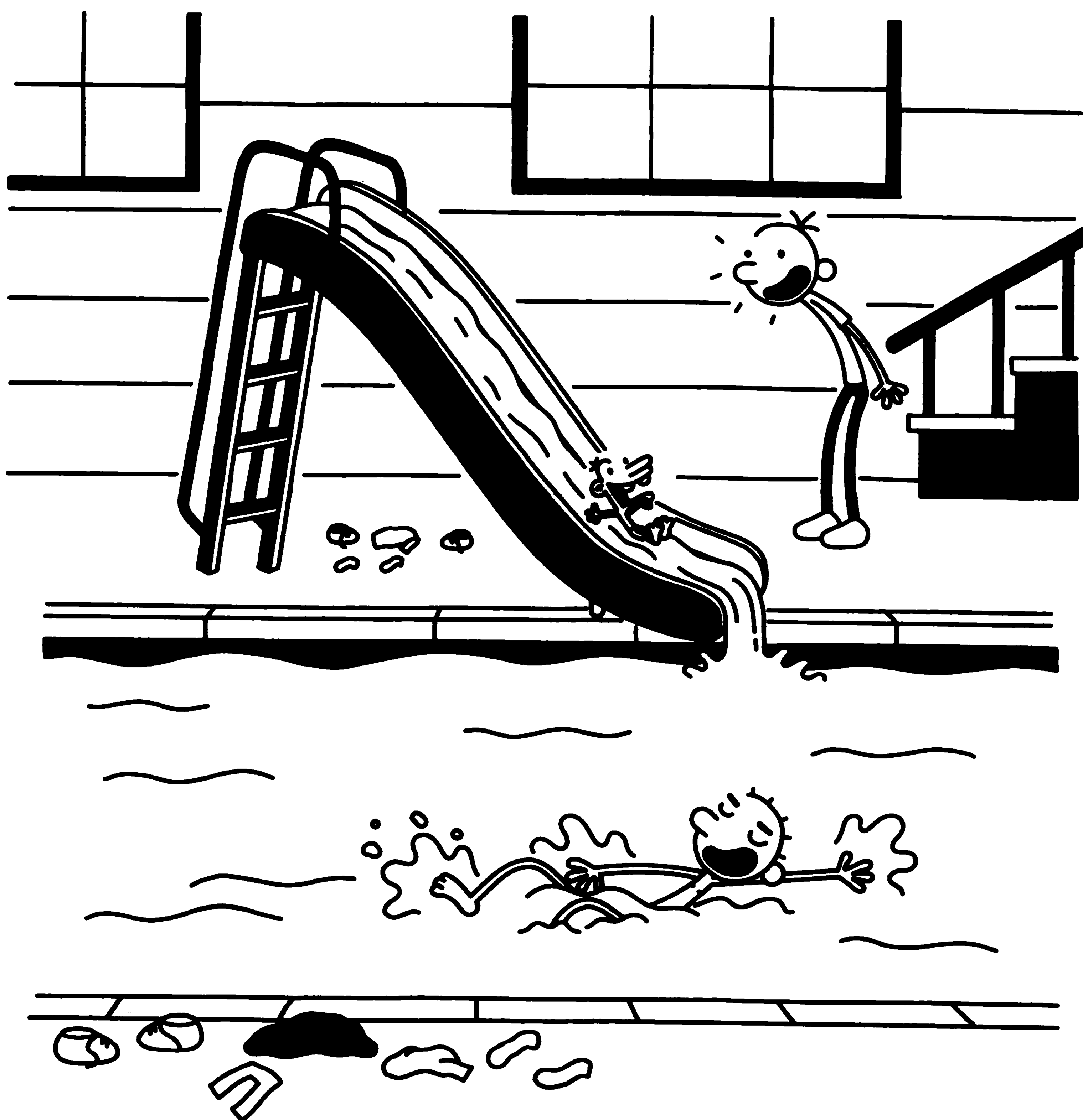

Nhân viên môi giới mở cửa rồi dẫn gia đình tôi tham quan toàn bộ ngôi nhà, RÕ RÀNG căn này đẹp hơn hẳn nhà tôi đang ở. Thậm chí nhà bếp còn rộng rãi hơn ẢNH chụp nữa kia.

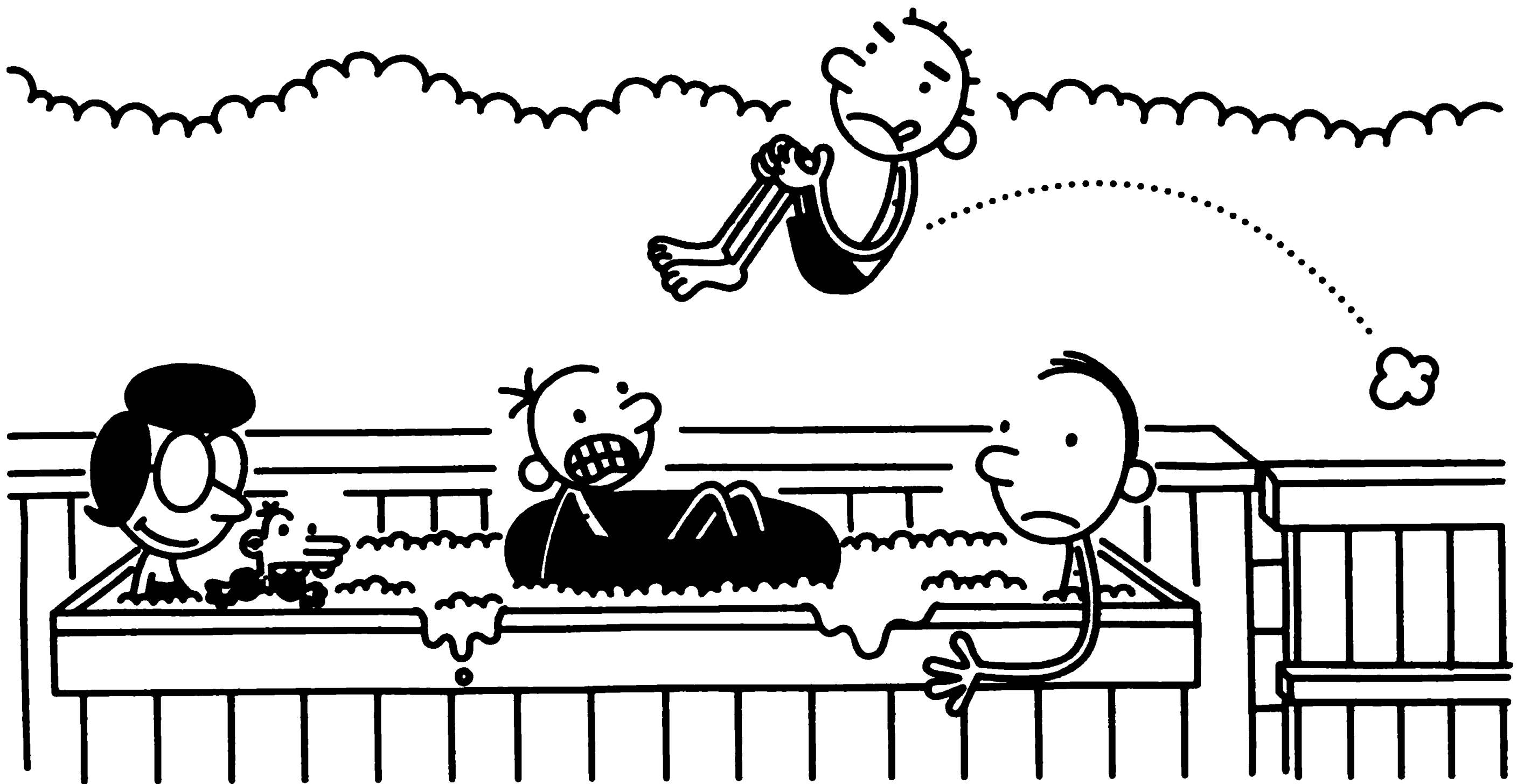

Tuy nhiên, điều thật sự hấp dẫn tôi đó là BỂ BƠI ở sân sau.

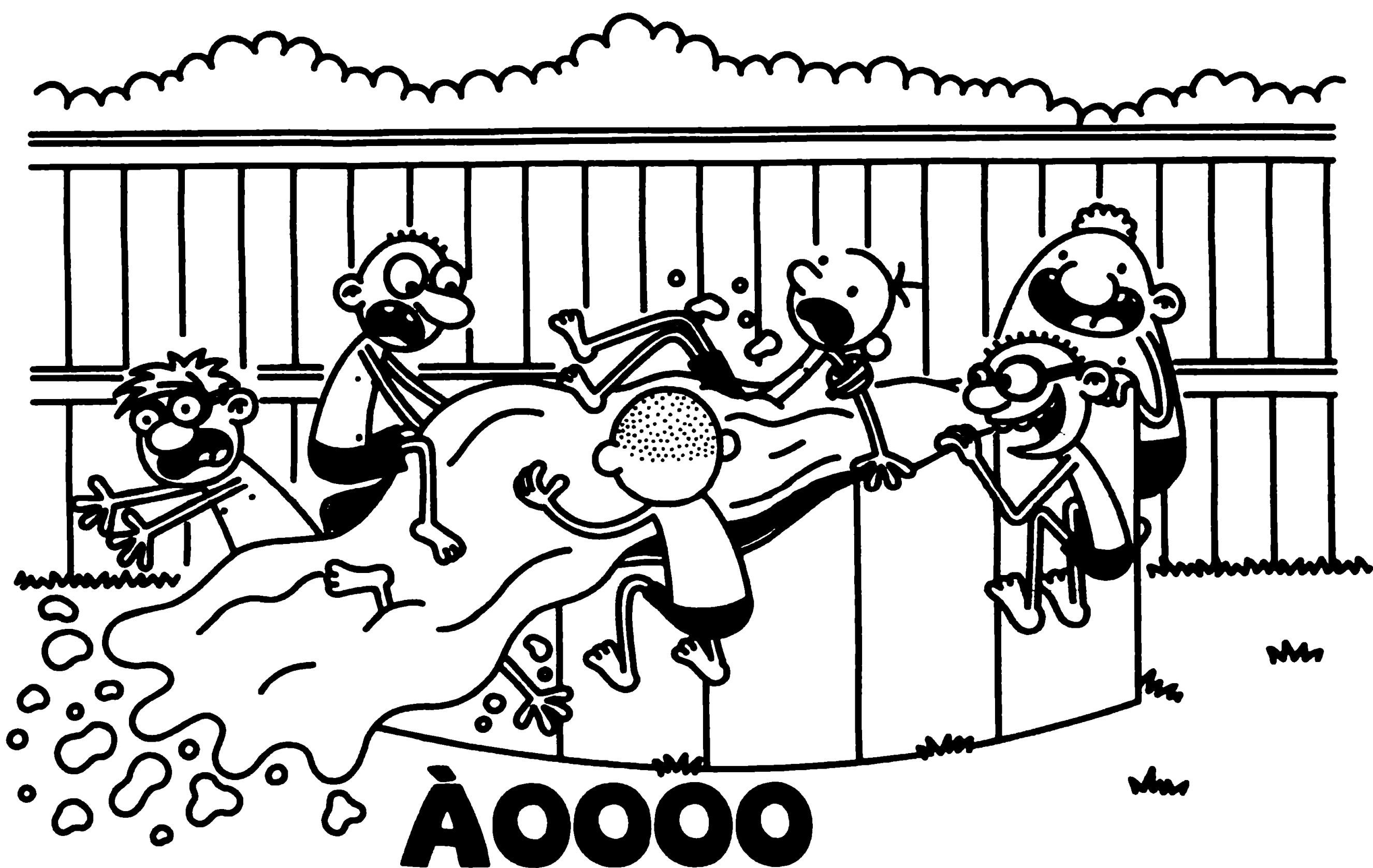
Rodrick và Manny đã phát hiện ra bể bơi trước cả tôi, bởi vì khi tôi mới đặt chân xuống cầu thang sau nhà thì hai tên kia đã lặn ngụp dưới nước rồi.

Trước đây, cả ba anh em tôi đã kì kèo bố mẹ xây bể bơi ở sân sau mà không được. Lúc nào bố mẹ cũng đáp rằng cái bồn tắm nước nóng TỐT không kém gì bể bơi. Nhưng tin tôi đi, làm sao mà hai thứ đó lại như nhau được.

Ở đây lại là bể bơi THỰC SỰ. Thật ra hồi tôi còn nhỏ, gia đình tôi đã từng có một chiếc bể bơi nhỏ, nhưng nó tồn tại không quá một TUẦN.

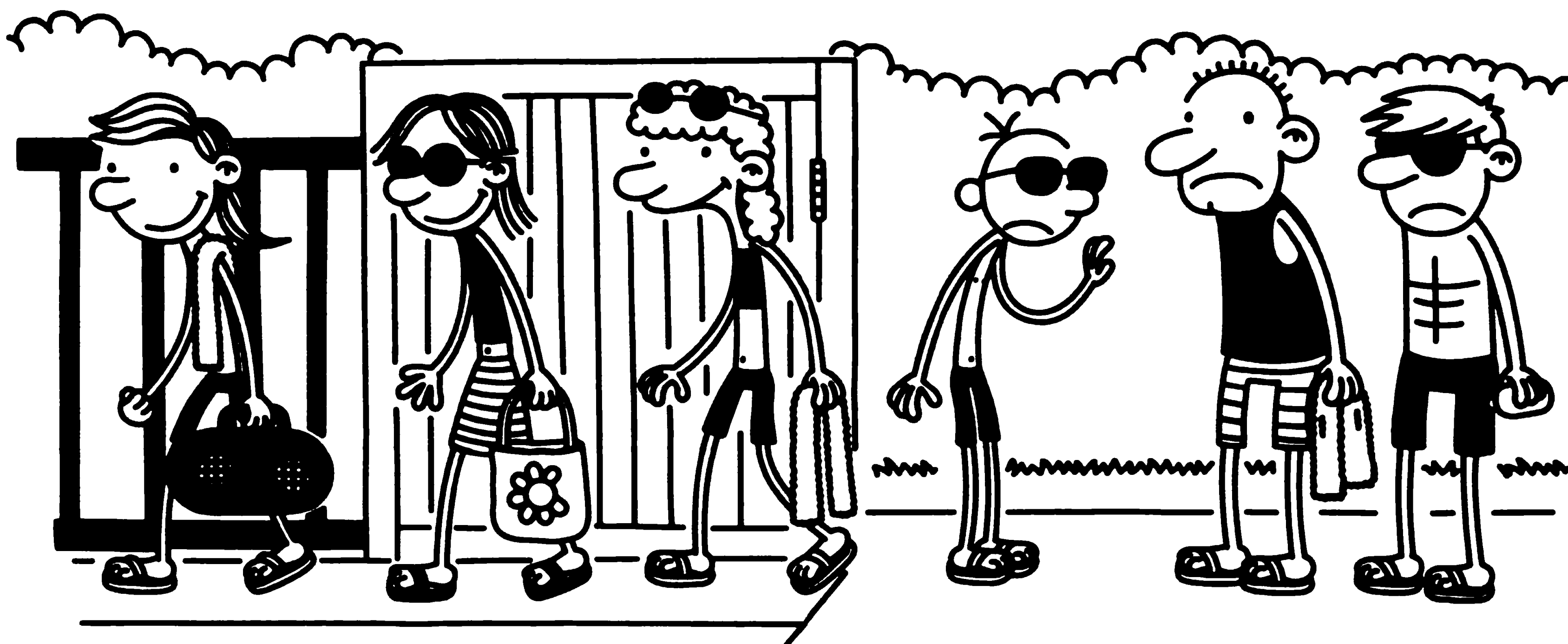

Nhân viên môi giới giới thiệu thêm cho chúng tôi vài điểm hấp dẫn khác của căn nhà, nhưng lẽ ra cô ấy chẳng CẦN phải làm như vậy bởi vì gia đình tôi đã quá ỪNG Ý rồi.

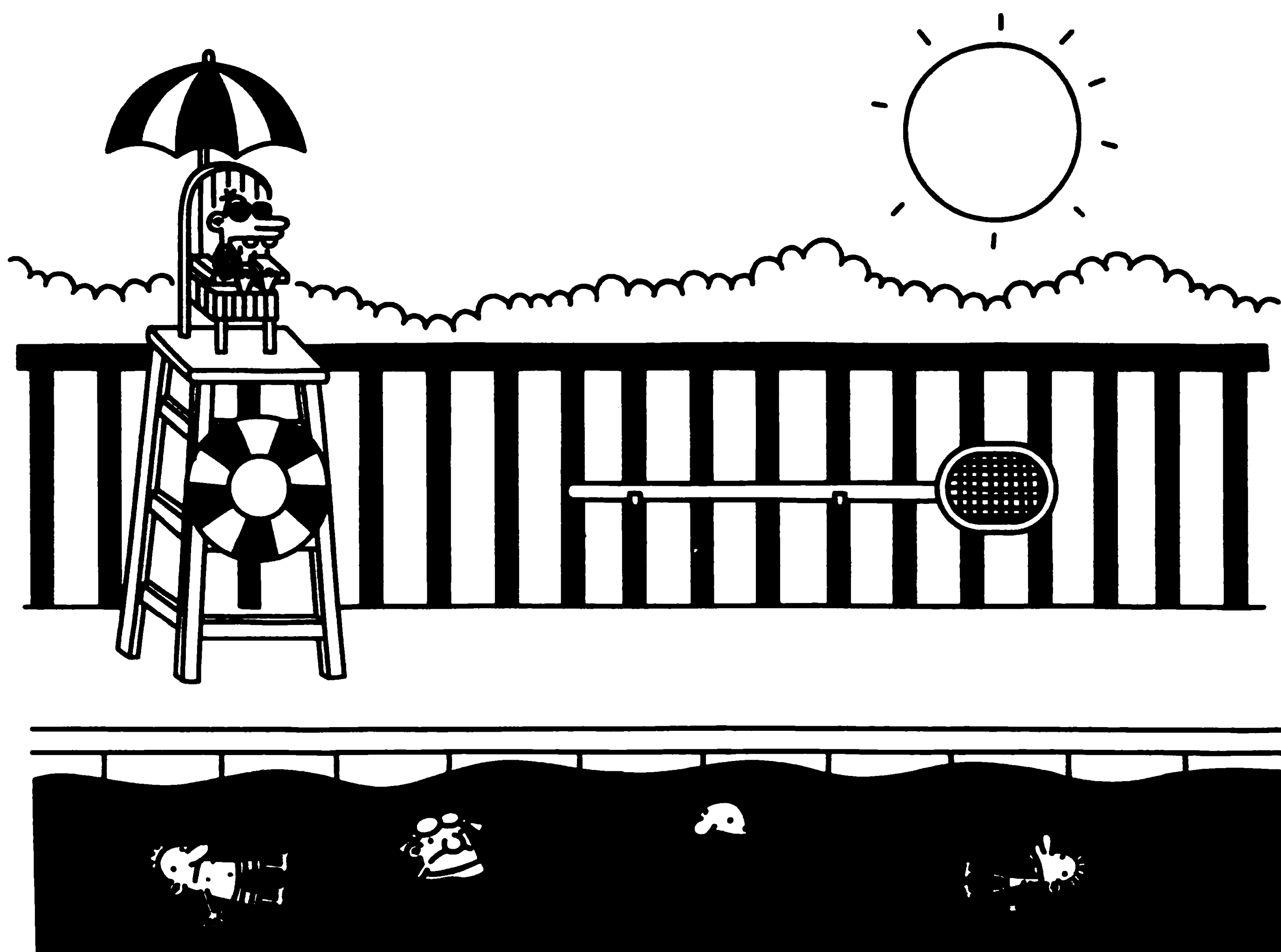
Trên đường về, ai nấy đều CỰC KỲ hào hứng. Rodrick bảo rằng anh ta sẽ dùng bể bơi làm nơi BIỂU DIỄN vào mùa hè và tất cả các tối thứ Sáu đều có những cảnh tượng thật "hoành tráng".

Còn tôi quyết định sẽ THU TIỀN những người muốn dùng bể bơi, nhưng tất nhiên sẽ miễn phí cho vài người CỤ THỂ.

Manny mới là đứa hào hứng NHẤT. Nó đã vạch ra những kế hoạch lớn cho bể bơi, chắc chắn liên quan đến rất nhiều bánh PÚT-ĐÌNH sô-cô-la.

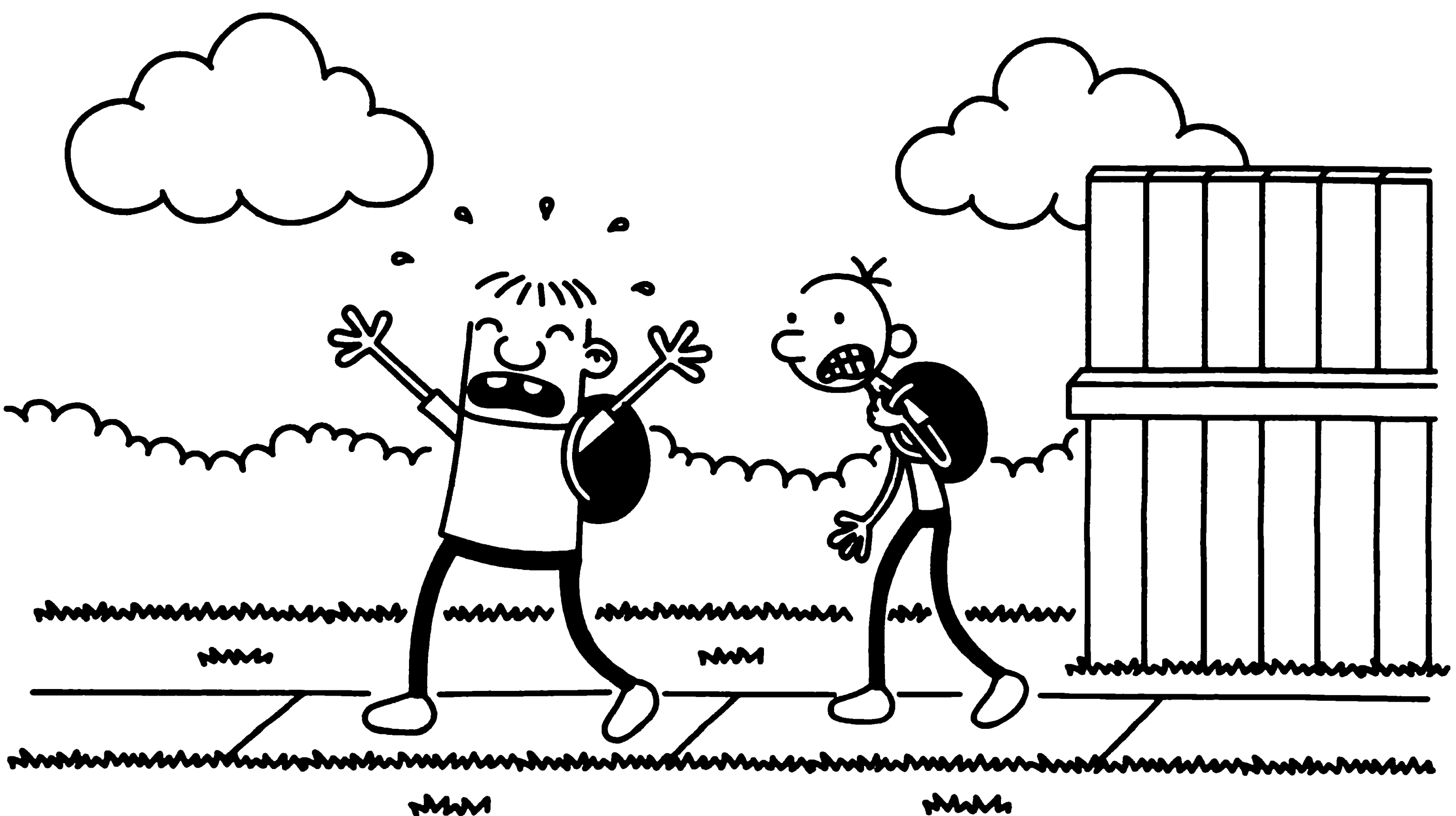

Thứ Hai

Đêm qua, chúng tôi lại họp gia đình, cuộc họp lần này rất QUAN TRỌNG. Mọi người đều ủng hộ việc chuyển nhà, thật là tuyệt.

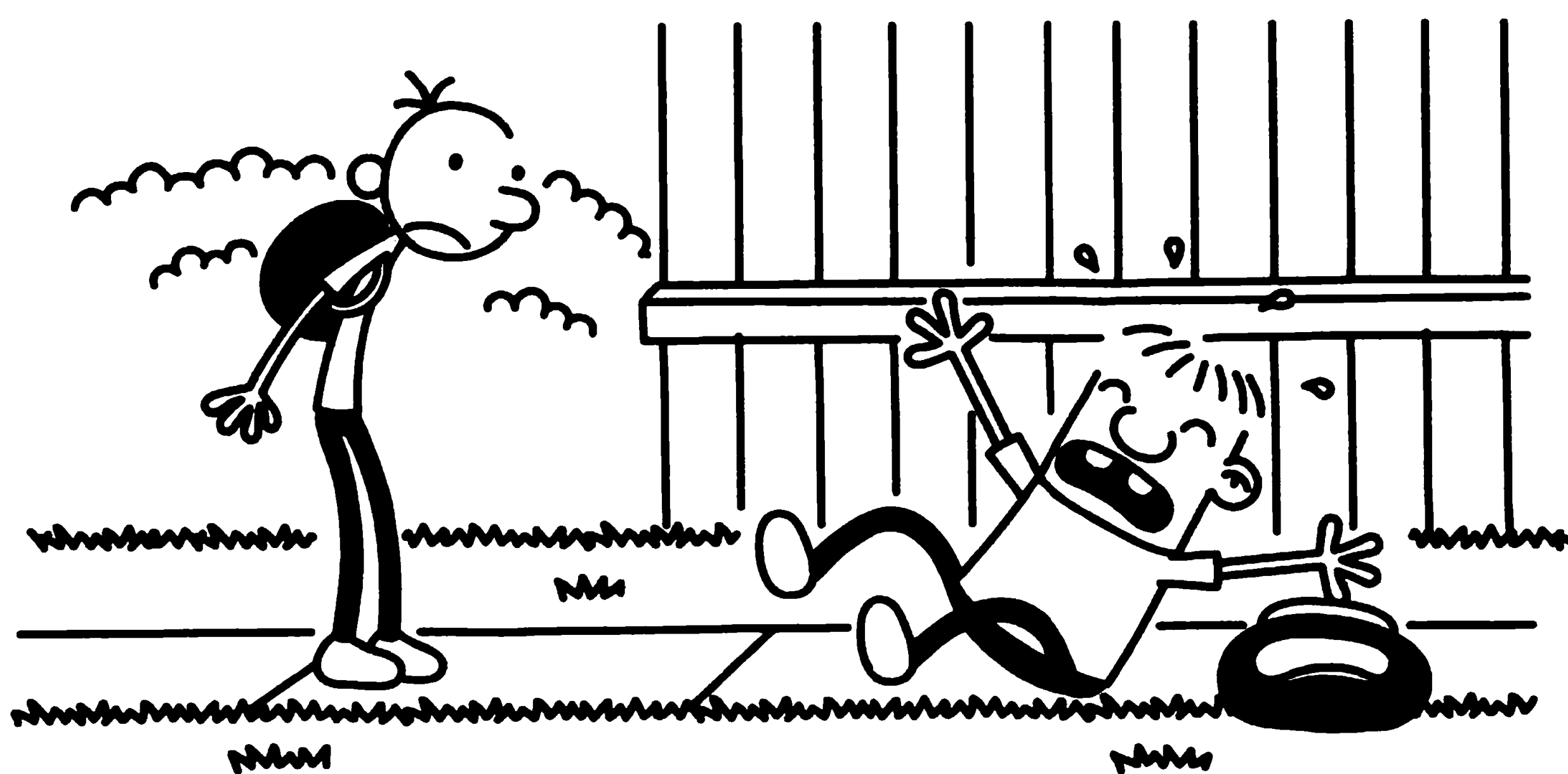
Mẹ dặn chúng tôi đừng vội KỂ cho bất kỳ ai, bởi gia đình tôi vẫn còn phải bán căn nhà ĐANG Ở thì mới gom đủ tiền mua căn nhà MỚI. Nhưng đối với tôi, giữ BÍ MẬT thông tin ấy quả thật chẳng dễ dàng, tôi nghĩ chỉ bật mí cho MỘT người biết thì cũng đâu có hại gì.

Đáng lẽ ra tôi nên kể cho người nào đó khác mà không phải ROWLEY, vì thằng bạn của tôi đón nhận thông tin này không được vui vẻ cho lắm.

Thay vì thông báo toẹt một lần, tôi phải từ từ giải thích cho Rowley mới đúng.

Tôi cố gắng an ủi nó rằng, sau này chúng tôi vẫn là BẠN BÈ và nó có thể đến bơi ở bể nhà tôi vào những hôm không quá ĐÔNG. Song có vẻ an ủi kiểu ấy chẳng có tác dụng Gì.

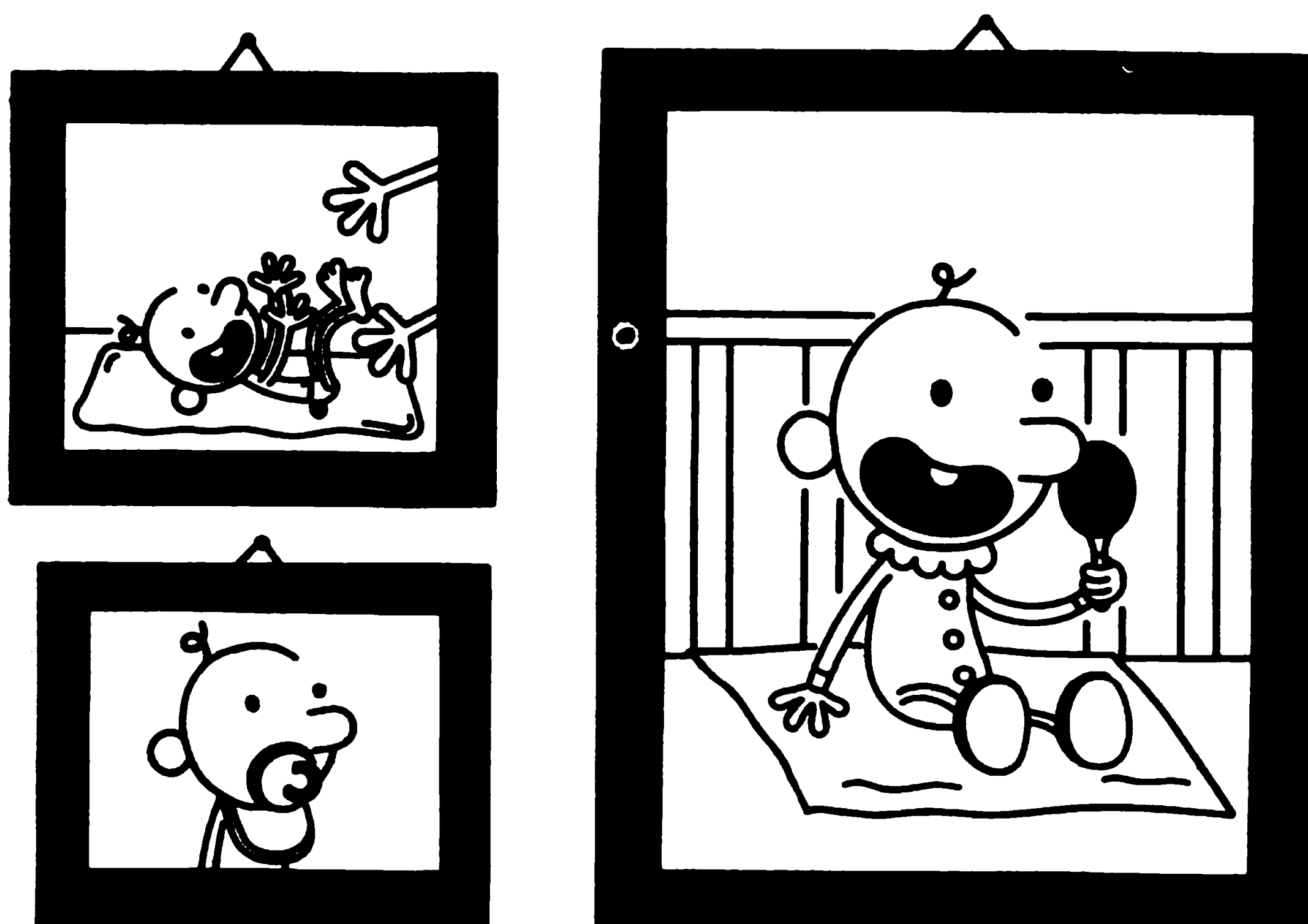
Mong là Rowley sẽ nhanh bình tâm, bởi tôi không chắc ngày nào mình cũng chịu được cảnh suốt mướt này.

Sau bữa tối hôm nay, mẹ mời một người bạn làm môi giới bất động sản tới góp ý giúp gia đình tôi BÁN NHÀ. Chúng tôi đi từ phòng nọ sang phòng kia, cô Laghari bảo rằng gia đình tôi phải SỬA nhà trước thì mới rao bán được.

Cô nói rằng căn nhà cần thay thảm, sơn lại toàn bộ, lát lại sàn bếp và nhà vệ sinh. Nhưng những việc ấy chỉ là bước KHỞI ĐẦU.

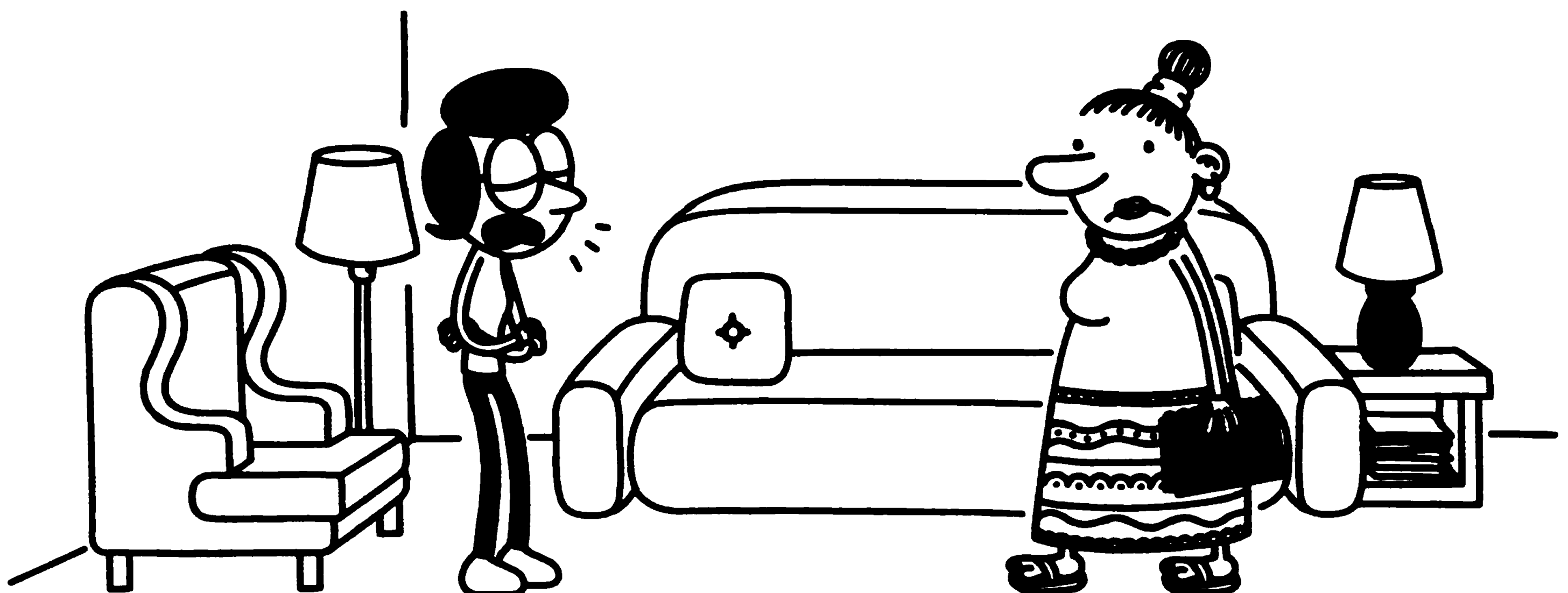
Cô Laghari bồi thêm rằng chúng tôi nên gỡ hết ảnh gia đình xuống, bởi khách mua nhà muốn hình dung BẢN THÂN HỌ sẽ sống trong căn nhà ra sao. Chà, với TÔI thì việc này thật đơn giản, bởi có MẤY bức ảnh lẽ ra phải gỡ xuống TỪ LÂU rồi mới phải.

Cô Laghari còn bảo khi mở cửa cho người khác tham quan, chúng tôi phải khóa tầng hầm để không ai được biết dưới đó có gì.

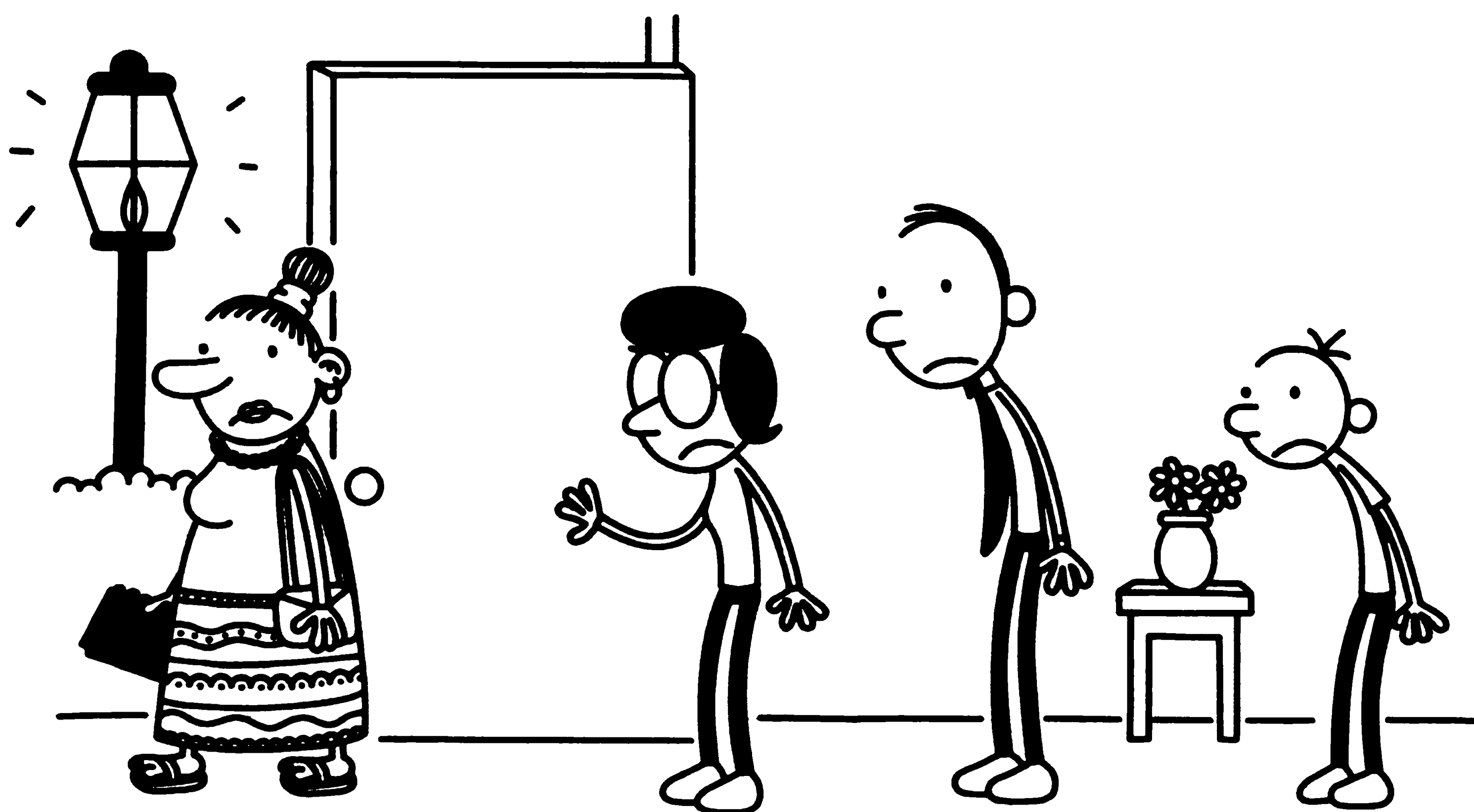

Điều cuối cùng, cô ấy nói hầu hết đồ nội thất của chúng tôi đều đã "cổ lỗ sĩ", cả nhà tôi nên dùng vải phủ để che kín trước khi mở cửa cho người khác tới xem nhà. Tôi nghĩ nhận xét của cô ấy đã chạm vào lòng tự ái của mẹ nên mẹ khẳng định là chắc chắn sẽ có người THÍCH gu chọn đồ nội thất của mình.

Cô Laghari vẫn khẳng định rằng nếu gia đình tôi không thực hiện mọi lời khuyên, cô sẽ rất khó bán được căn nhà này. Mẹ nói nếu trường hợp ĐÓ xảy ra, chúng tôi sẽ TỰ bán nhà, nói xong liền tiễn cô ấy luôn ra cửa.

Tôi nghĩ thế là mẹ và cô Laghari sẽ khó mà làm BẠN với nhau được nữa. Như vậy cũng CHẮNG SAO bởi DÙ GÌ chúng tôi cũng sắp chuyển đi rồi.

Chủ nhật

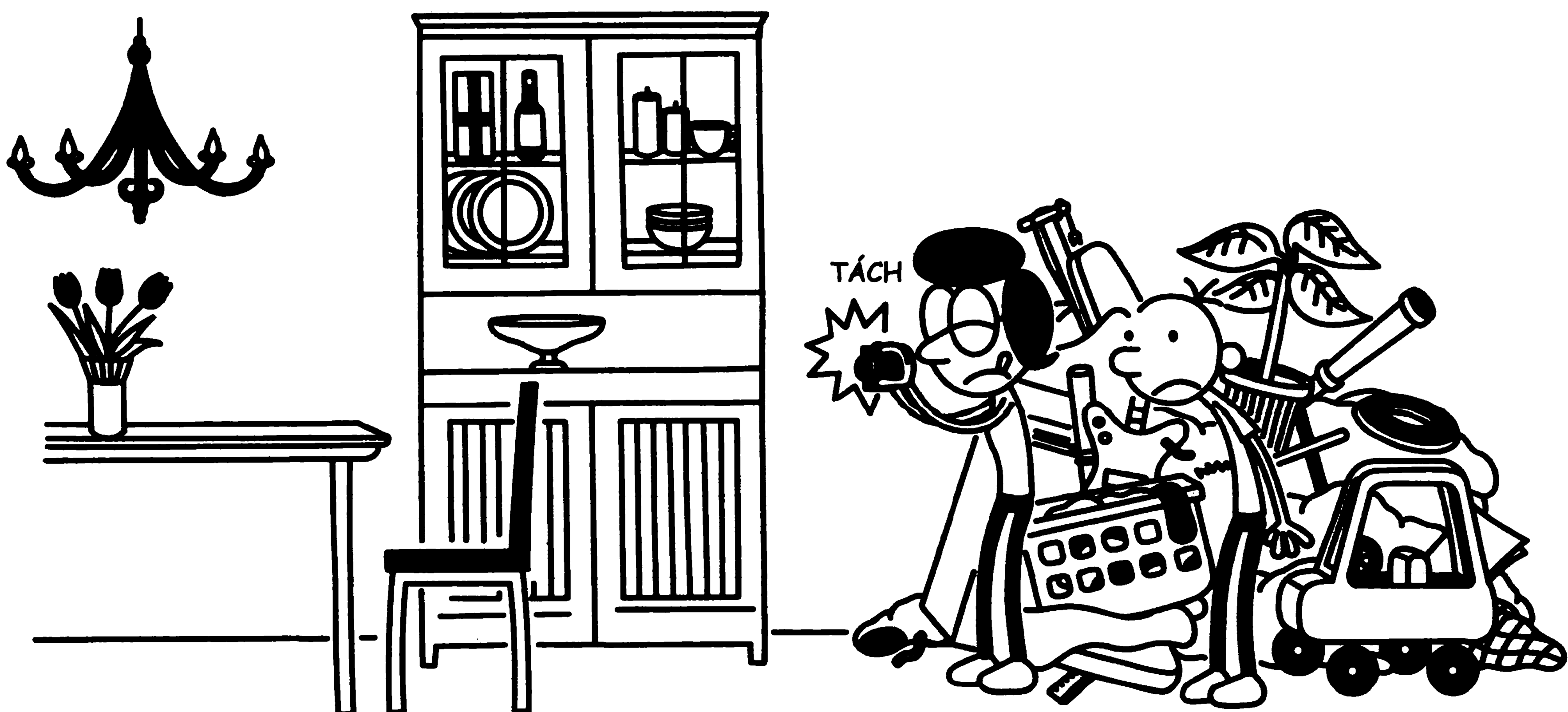
Mẹ muốn chứng minh rằng căn nhà HIỆN TẠI thật tuyệt, thế nên chúng tôi cố gắng bán được nhà mà không phải sửa sang nhiều. Chiều nay, chúng tôi mới mở cửa cho khách vào thăm, nhưng đã mất cả TUẦN vừa rồi để chuẩn bị.

Nhiệm vụ của tôi là viết mô tả về căn nhà để đăng lên mạng. Tôi động não một chút rồi soạn một mẫu giới thiệu sao cho căn nhà thu hút được sự chú ý.

**Căn nhà 4 phòng ngủ, 3 phòng tắm
trong khu dân cư mơ ước.**

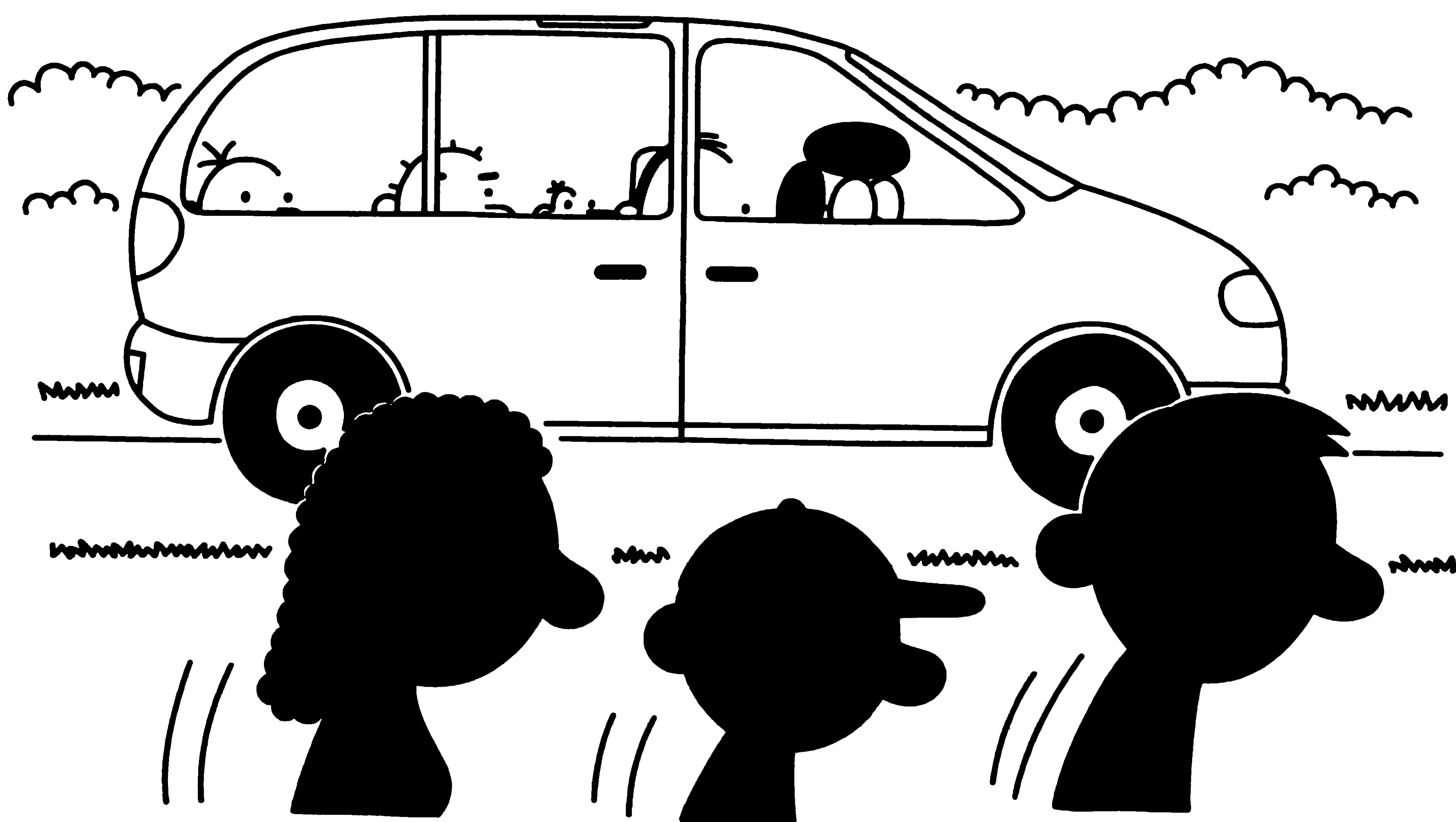
**Nơi sống của người từng cướp
ngân hàng. Có khả năng phát hiện
ra tiền vàng chôn dưới sàn**

Chúng tôi còn chụp ảnh từng phòng đăng kèm lời quảng cáo. Nhưng khi lên ảnh, căn nhà trông hơi LỘN XỘN, vậy nên chúng tôi phải sắp xếp lại ít đồ để trông cho gọn gàng hơn.

Nhà mở cửa từ trưa, cả gia đình tất tưởi sắp xếp cho mọi thứ ngăn nắp, đẹp đẽ. Chúng tôi làm việc cật lực và chỉ rời khỏi nhà ngay trước khi khách xem bắt đầu xuất hiện.

Nhưng quả là khó NGỒI YÊN trong lúc những kẻ hoàn toàn XA LẠ kéo vào nhà mình.

Mẹ nói rằng không ai trong số khách xem biết chúng tôi là CHỦ NHÀ, thế nên CHÚNG TÔI có thể giả vờ làm người đến xem nhà CÙNG ĐƯỢC. Bằng cách ấy, chúng tôi có thể nghe lỏm được bình luận của họ.

Chà, tôi nghĩ ý tưởng ấy có vẻ rất HAY nên vào nhà cùng mẹ. Còn những người KHÁC trong nhà thì cho rằng làm vậy thật ngớ ngẩn nên quyết định ở lại trong xe.

Hóa ra nghe lỏm lại là ý kiến SAI LẦM. Hầu hết những người đến xem chẳng nói gì TỐT ĐẸP về căn nhà của chúng tôi và thật khó mà tiêu hóa nổi những lời chê bai, bình phẩm.

Tôi thấy mẹ còn bức xúc hơn cả tôi, bởi vì mỗi khi ai đó nói ra điều KHÔNG HAY, mẹ đều bật lại ngay lập tức.

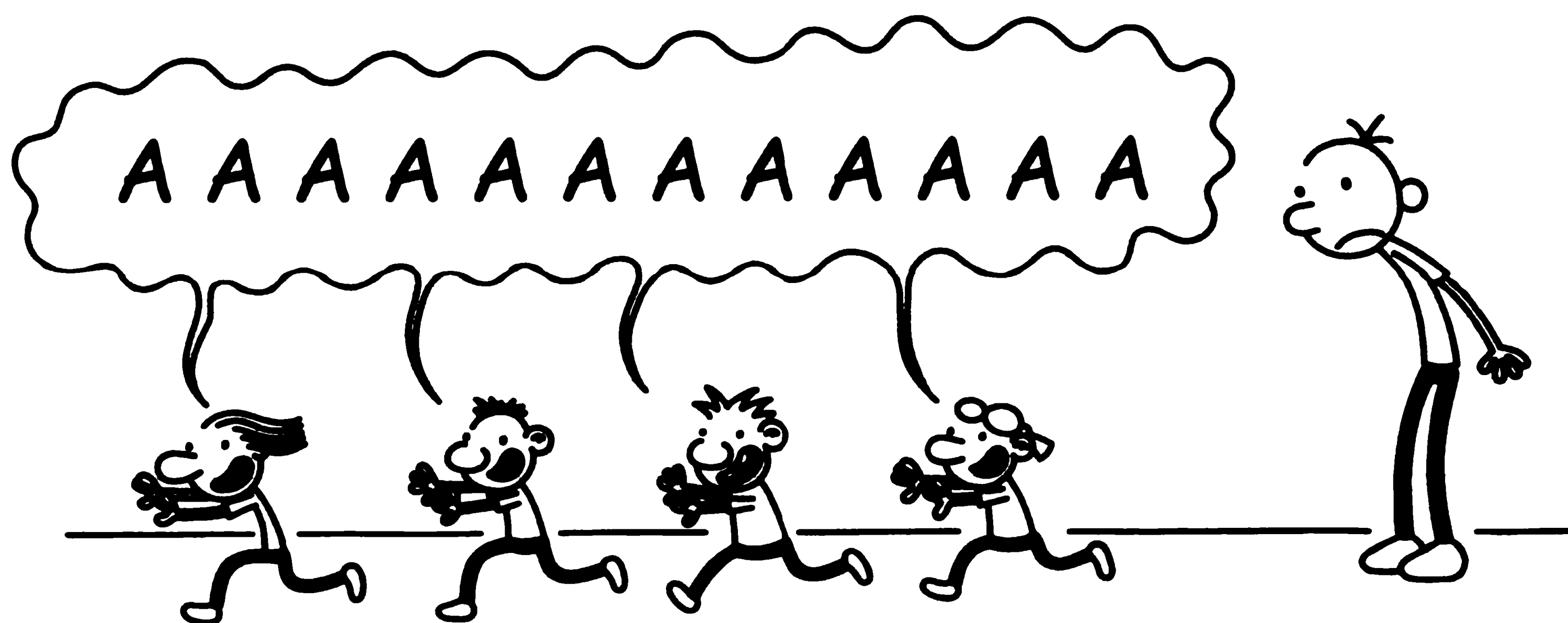
Mẹ cậu đến mức bỏ ra ngoài XE. Nhưng tôi vẫn Ở LẠI vì cảm thấy khó chịu với những kẻ lạ mặt cứ sờ mó, ngó nghiêng vào những thứ nhà mình.

Tuy nhiên, không phải ai cũng quan tâm tìm hiểu về căn nhà. Có một đám đàn ông tập trung ở phòng khách xem bóng đá, chỉ cần liếc qua là thấy họ đã tự tiện xoi đồ ăn vặt của CHÚNG TÔI.

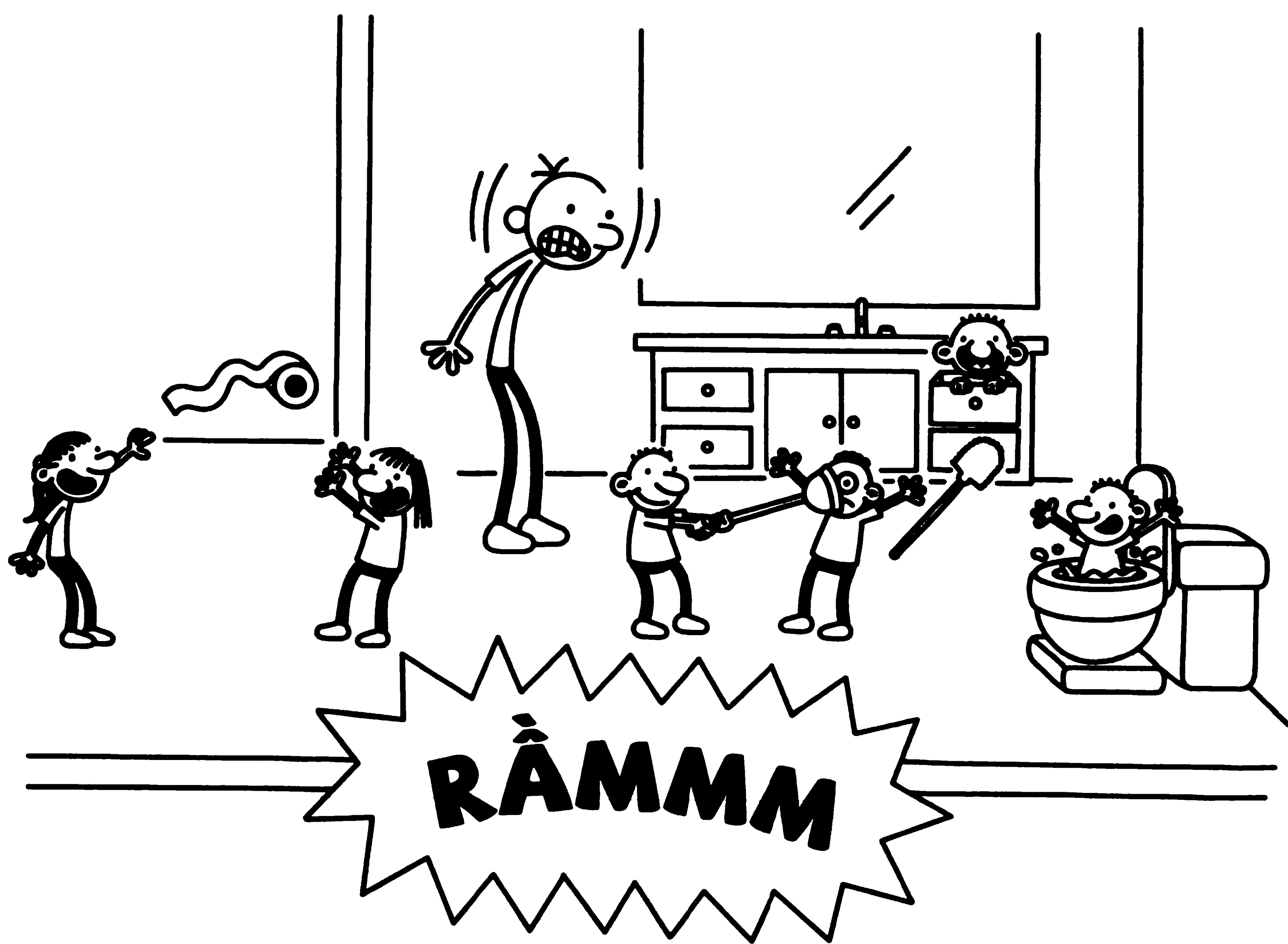

Khi những gã này đang “vẽ râu” xem bóng đá, họ mặc cho đám trẻ con chạy nhảy lung tung khắp nhà. Thế nghĩa là họ biến căn nhà để tham quan thành NHÀ TRẺ rồi còn gì nữa.

Do những ông bố kia chẳng chịu trông CON, chính TÔI lại là người phải đảm bảo rằng bọn trẻ không LÀM HỎNG thứ gì.

Nhưng tôi có ba đầu sáu tay đâu mà có mặt khắp nơi CÙNG MỘT LÚC được. Thế nên trong lúc đang ở trên gác xua lũ nhóc ra khỏi nhà vệ sinh, tôi nghe thấy một tiếng động lớn ở TẦNG DƯỚI.

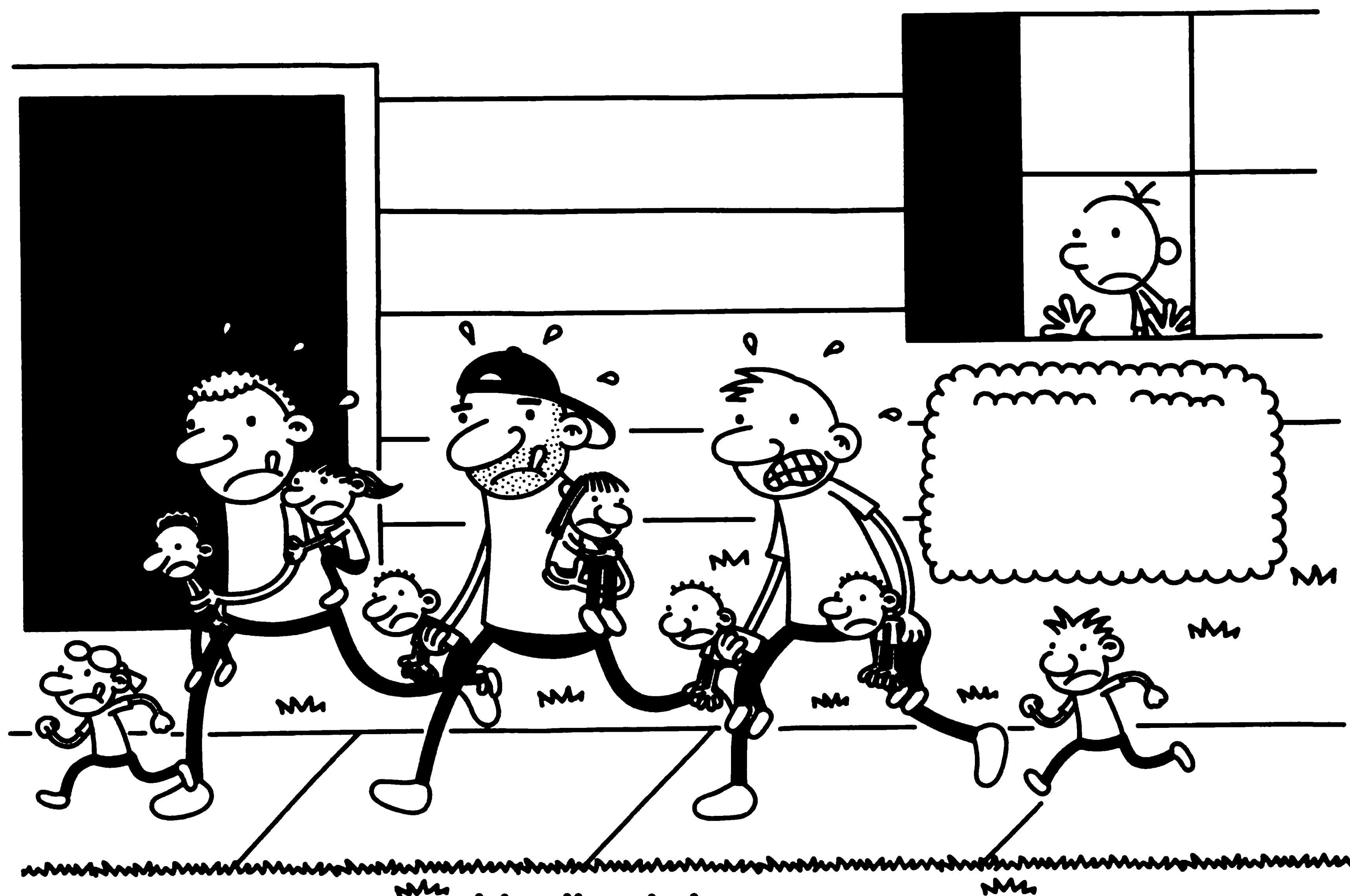

Nghe y như có đứa nhỏ nào đó vừa làm đổ TỦ LẠNH hay đại loại thế, tôi lao xuống cầu thang để chắc chắn là không ai BỊ THƯƠNG. Tuy nhiên, người gây ra tiếng động không phải TRẺ CON mà là một trong các ÔNG BỐ.

Một ông đã mò vào tận phòng giặt là để tìm thêm ĐỒ ĂN VẶT, trong đó là chỗ chúng tôi cất tất cả những thứ không thể giấu được vào nơi nào KHÁC.

Chắc tiếng động mạnh khiến các ông bố còn lại phát hoảng. Họ VỘI VÀNG bế thốc con mình rồi chuồn gấp.

Thế là kết thúc vụ mở cửa cho khách vào tham quan, chẳng có MA NÀO hỏi mua nhà tôi hết.

Trong lúc ăn tối, ai cũng buồn thiu. Tuy nhiên lúc tôi đang rửa bát đĩa thì có tiếng gõ cửa.

Khách là một cặp vợ chồng không sống ở thành phố này, họ nói rằng không kịp sắp xếp để đến xem nhà sớm hơn. Thế nên mẹ mời họ vào và dẫn đi xem khắp căn nhà. Hai vợ chồng này có vẻ rất ẤN TƯỢNG, cô vợ nói TRÚNG điều mẹ thích nghe nhất.

Chắc là bạn không tin, nhưng cặp vợ chồng này đã đề nghị mua căn nhà của chúng tôi ngay lập tức.

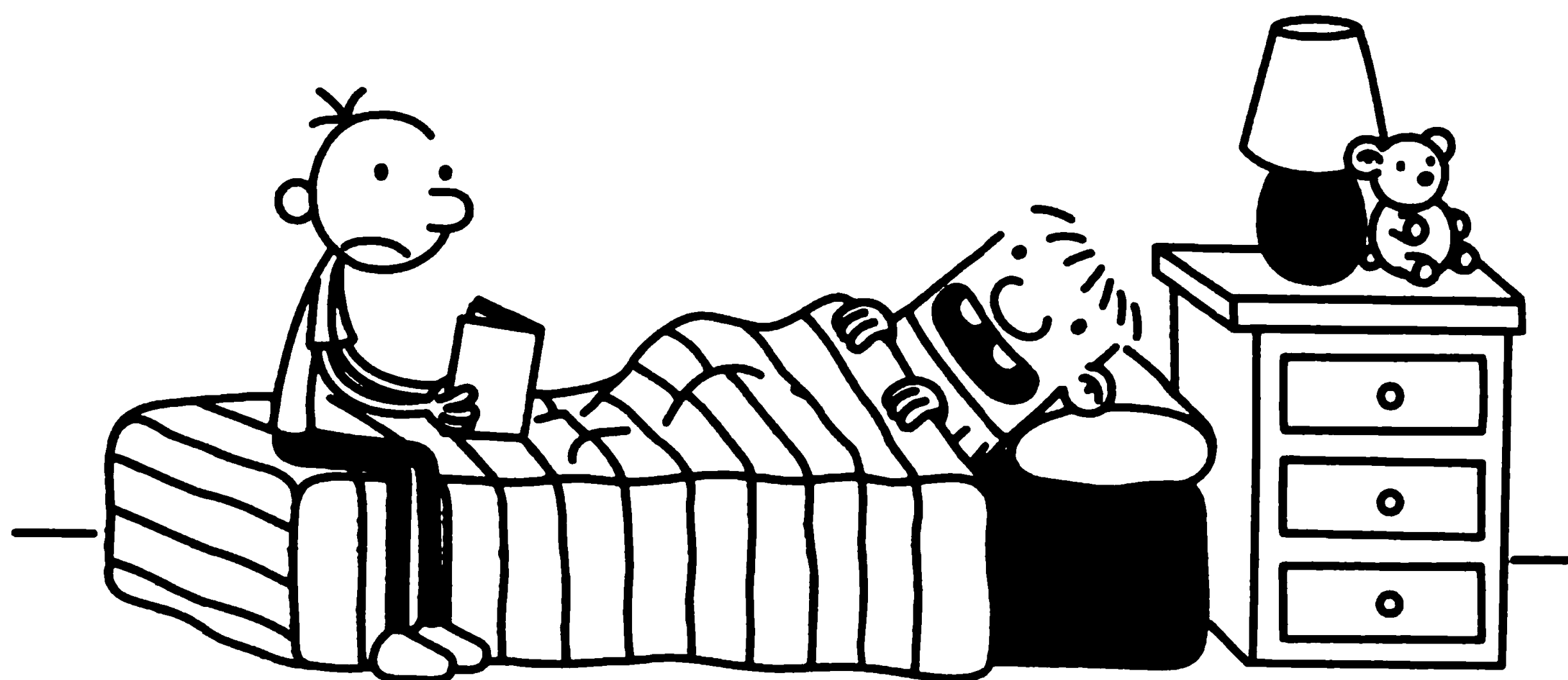
Thứ Bảy

Tôi biết sẽ phải thông báo cho Rowley chuyện sắp bán nhà, song không muốn lặp lại chuyện đã xảy ra lần TRƯỚC khi hai đứa nói về chủ đề này.

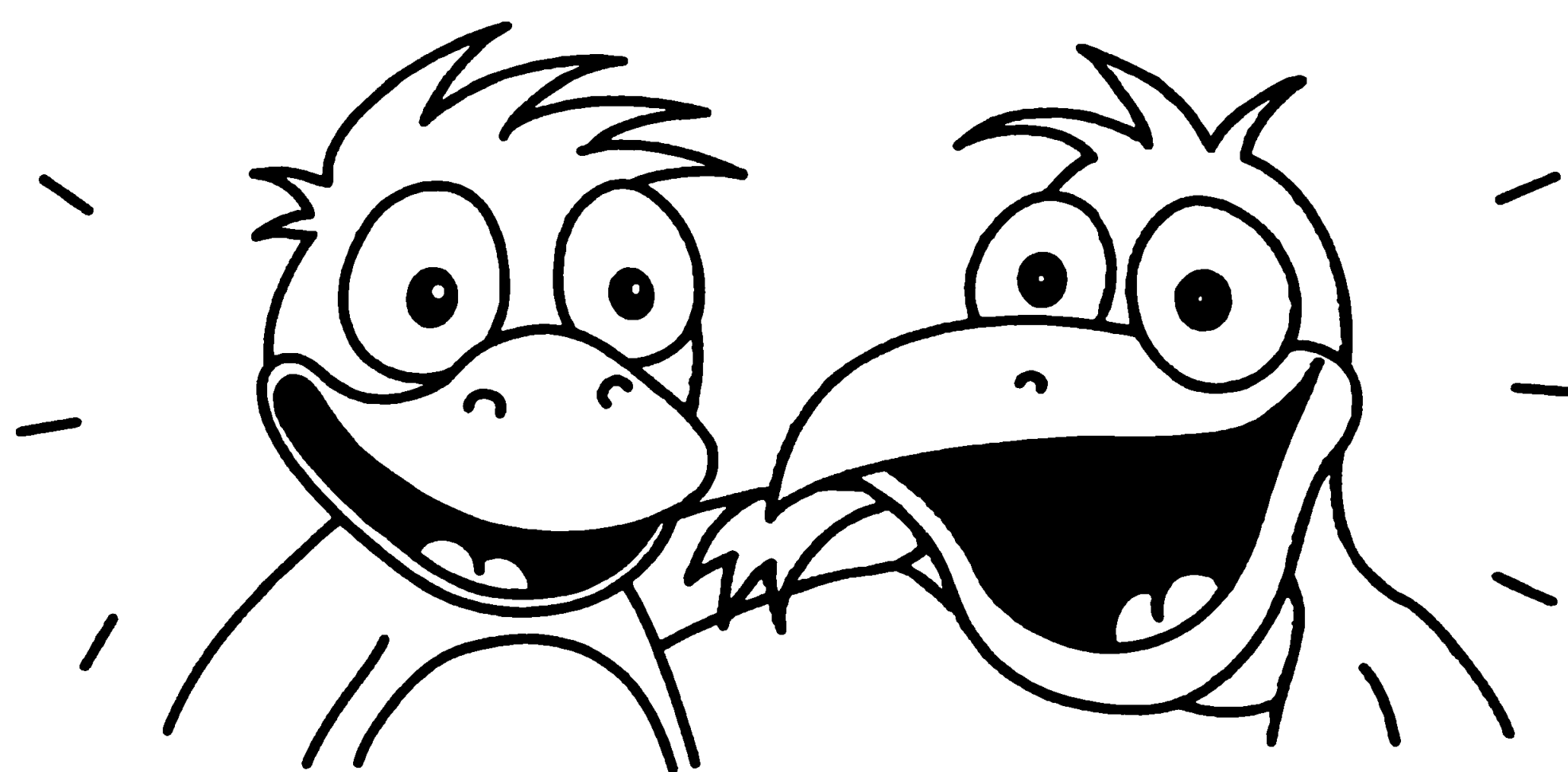
Lần NÀY, tôi đã nghĩ ra cách xử lý. Trong bộ sách "Thú mỏ vịt Preston" có một tập nói TRÚNG tình huống tương tự, tôi cho rằng cách đó thật TUYỆT VỜI, vì nó sẽ khiến cho Rowley quen dần với việc tôi chuyển đi nơi khác. Vậy nên chiều nay tôi cấp theo tập sách ấy tới nhà nó.

Đọc sách cho Rowley nghe có vẻ BUỒN CƯỜI. Thế nhưng nó đã QUEN với việc này nên cũng vô cùng thoải mái.

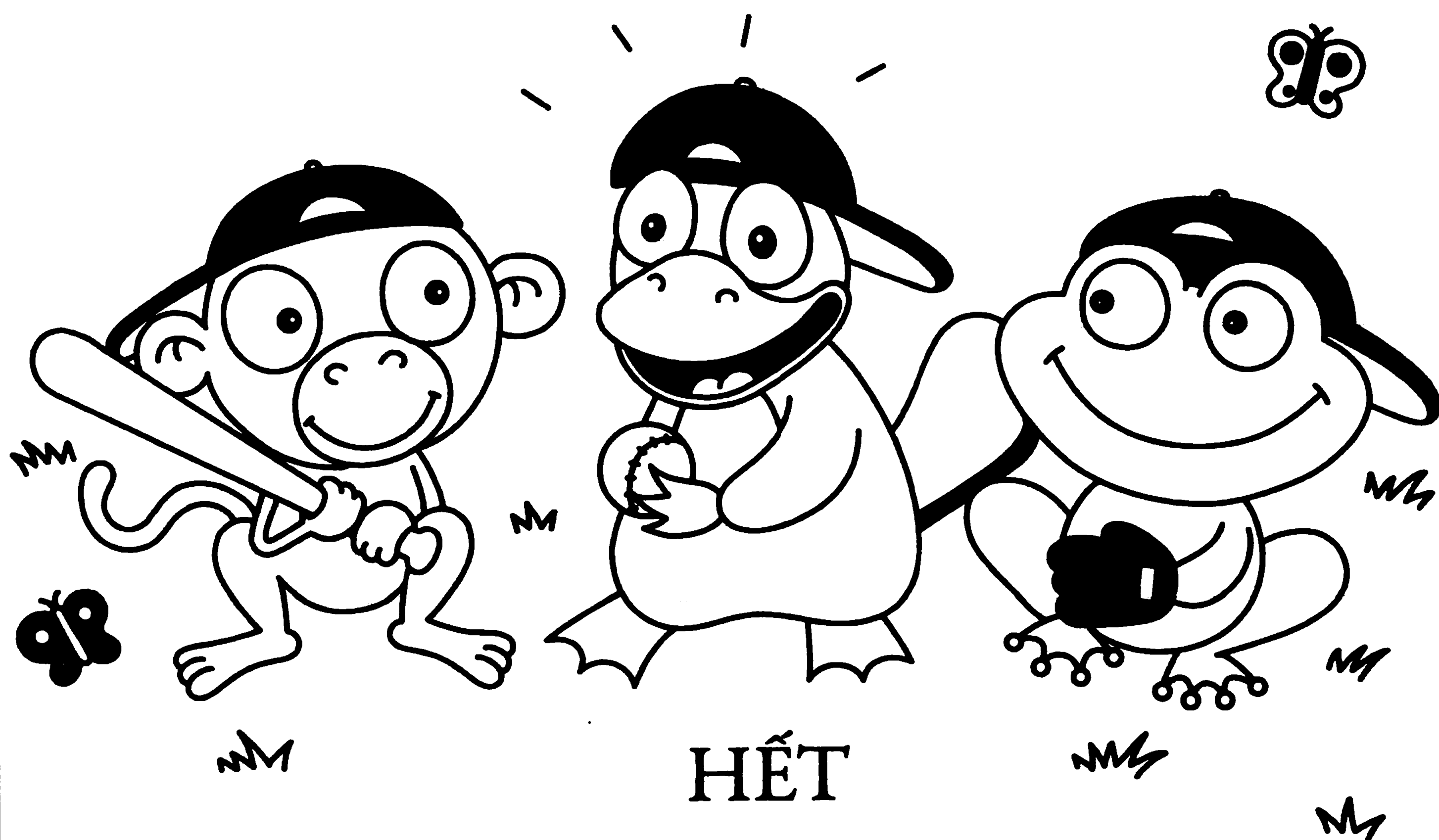
Tuy vậy, có vẻ thông điệp của cuốn sách không ĐẾN ĐƯỢC với Rowley. Nói gì thì nói, câu chuyện này lại khiến tôi phát CÁU. Chuyện kể về Thú mỏ vịt Preston có bạn thân nhất là Bồ nông Pete, cả hai đã SÁT CÁNҺ bên nhau làm mọi việc.

Và rồi một ngày, Bồ nông Pete báo rằng mình sẽ CHUYỂN ĐI, Thú mỏ vịt Preston hết sức buồn bã. Tới đoạn này thì tôi vẫn CHỊU ĐƯỢC câu chuyện.

Rồi mẹ Preston bảo rằng sau khi Pete chuyển đi, cậu sẽ có những người bạn MỚI và mọi thứ sẽ diễn ra theo hướng tốt đẹp nhất. Đoạn kết của câu chuyện diễn ra CHÍNH XÁC như lời mẹ Preston đã nói.

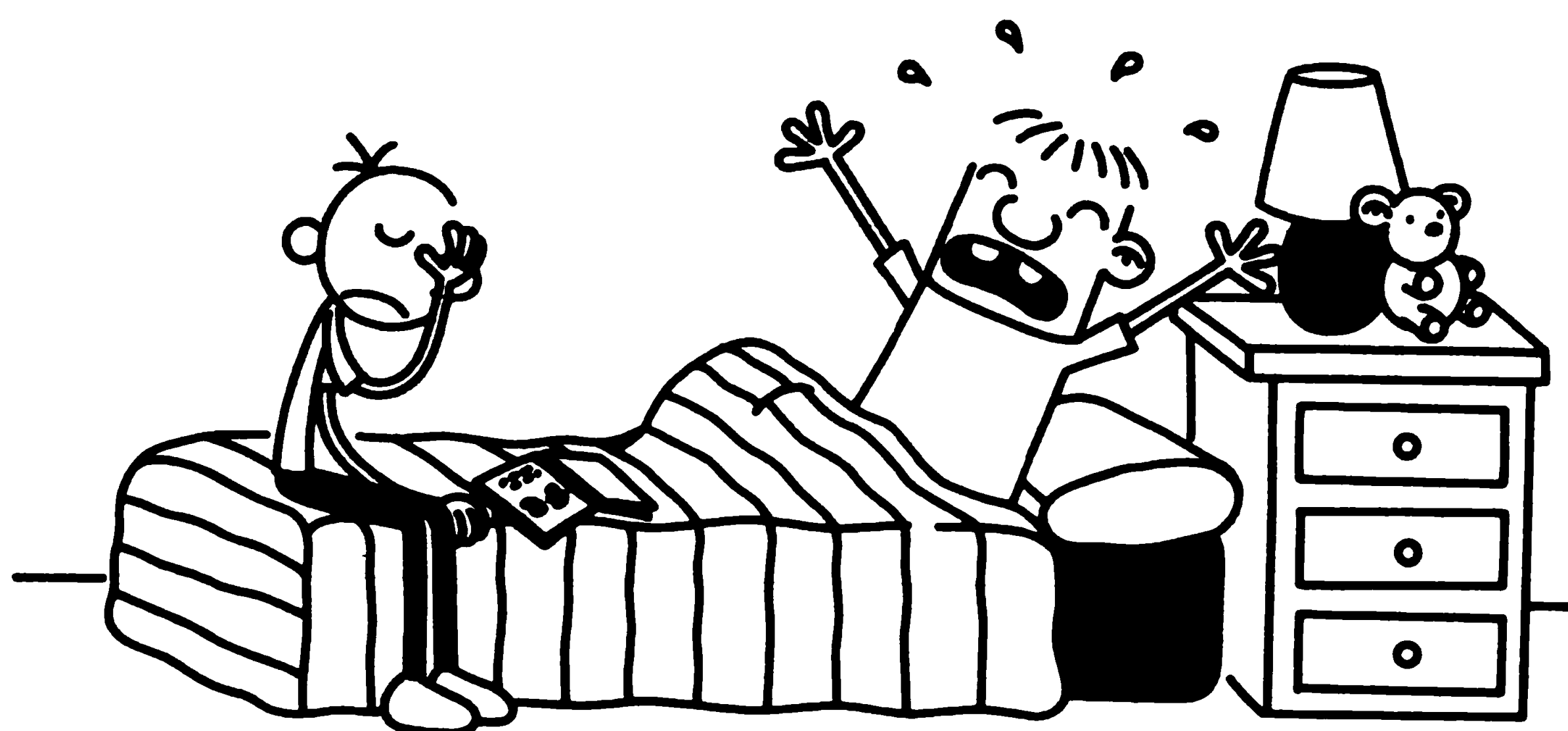
Và thế là Preston và người bạn MỚI đã có quãng thời gian vui vẻ trong cả mùa hè dài

Vậy cơ bản là Thú mỏ vịt Preston đã quên phắt Bồ nông Pete, chùng ấy năm bạn bè chẳng có ý nghĩa GÌ với nó. Và chúng tôi chẳng bao giờ biết được chuyện gì diễn ra với Pete, liệu cậu được hạnh phúc ở chỗ mới hay không.

Tôi đã tính viết một lá thư phê bình cho TÁC GIẢ câu chuyện ngắn này, dù đó có là ai đi nữa. Ngược lại Rowley lại vô cùng THÍCH THÚ với câu chuyện này, nó còn muốn tôi đọc cho nghe một câu chuyện KHÁC.

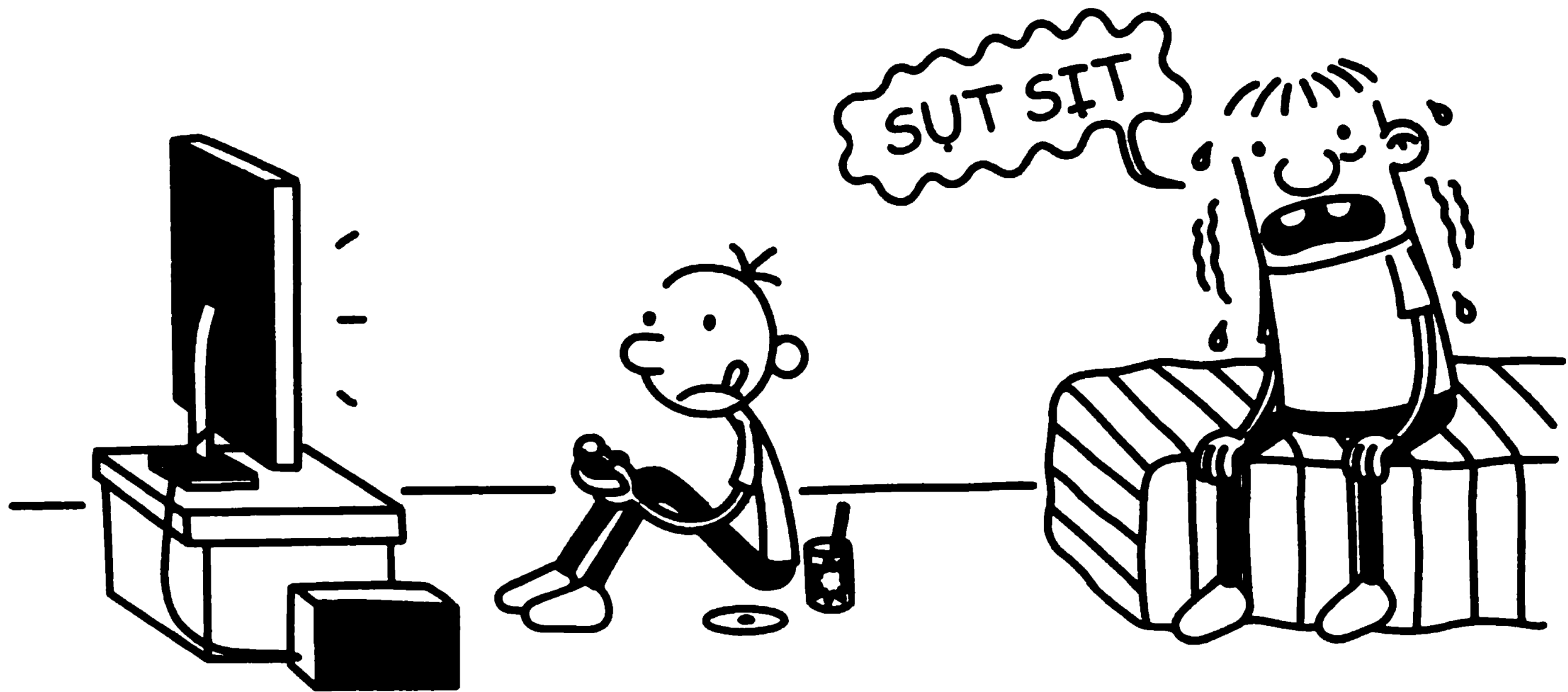
Tôi quyết định thôi lòng vòng và nói toẹt ra SỰ THẬT với Rowley. Tuy nhiên, chỉ mới vừa quyết định như vậy, tôi đã phải HỐI HẬN ngay.

Tôi bảo Rowley đừng xúc động quá, bởi mọi việc đã xong xuôi đâu. Nhưng dù tôi có nói gì đi nữa cũng không thể nào dỗ được nó.

Tôi phải bảo Rowley rằng nếu nó cứ SUỐT MƯỐT mãi thế, tôi sẽ BỎ VỀ ngay lập tức.

Vậy là Rowley hứa sẽ bình tĩnh. Và nó ĐÃ nín khóc, chỉ có điều nó làm được MỘT LÚC mà thôi.

Đúng là kể cho Rowley nghe BẤT KỲ điều gì liên quan đến chuyện này cũng đều là sai lầm. Có lẽ tôi nên gửi cho nó tấm bưu thiếp tạm biệt SAU KHI đã chuyển đi, bởi như thế sẽ dễ dàng hơn nhiều cho CẢ HAI đứa.

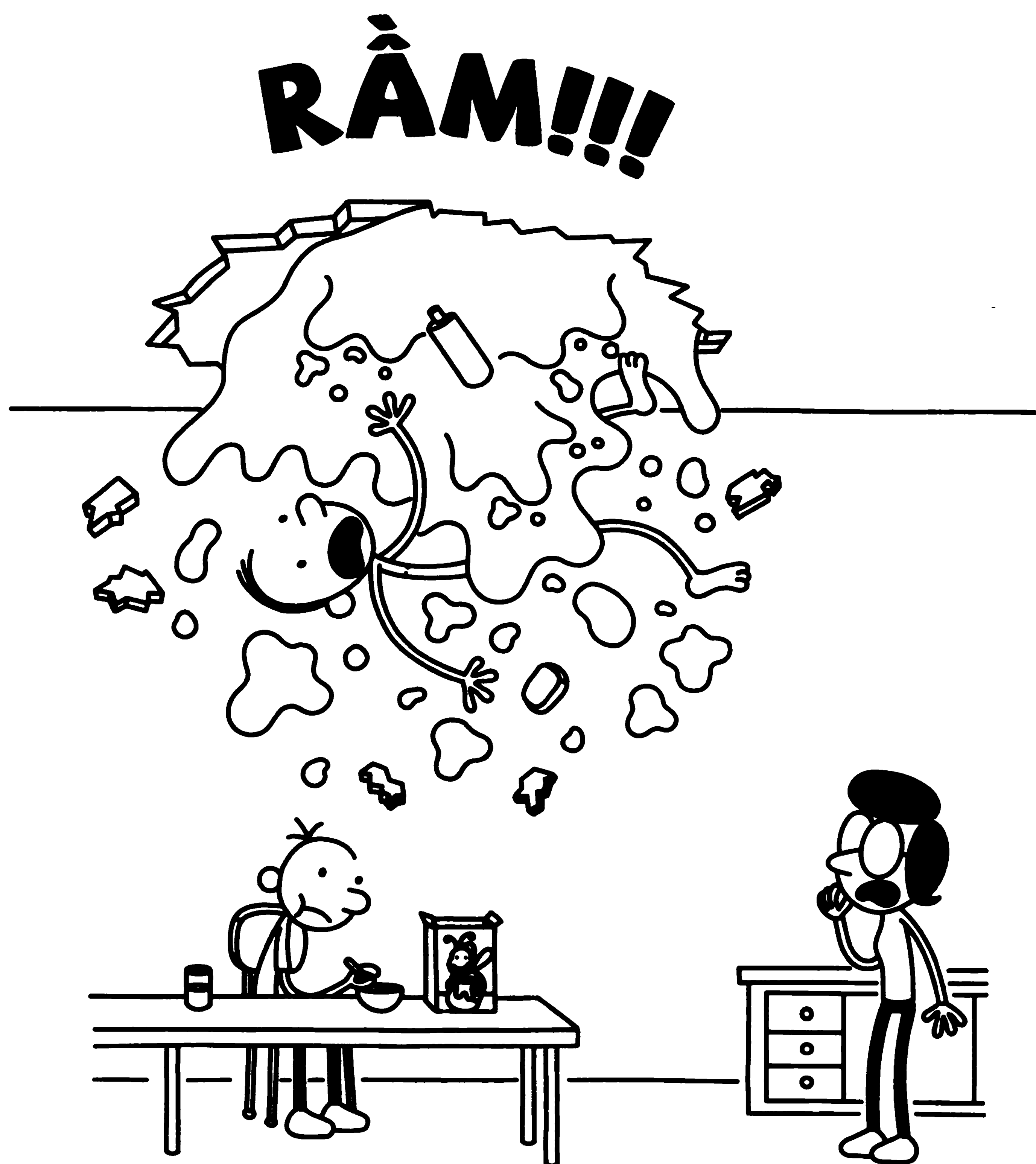
Thứ Tư

Chủ căn nhà có bể bơi đồng ý bán nhà cho gia đình tôi, thế nên tôi nghĩ việc chuyển nhà đang dần TRỞ THÀNH HIỆN THỰC.

Cuối tuần qua, những người hỏi mua NHÀ TÔI đã tới xem xét, họ phát hiện ra vài chỗ mà chúng tôi cần phải sửa trước khi nhận được tiền của họ. Vấn đề NGHIÊM TRỌNG nhất nằm ở phần trần nhà phía dưới phòng tắm của bố mẹ.

Rõ ràng đoạn ống thoát nước bị tắc phức tạp hơn chúng tôi NGHĨ. Phần ván lót sàn nhà tắm đã mục hết do đó chúng tôi sẽ phải THAY THỂ hoàn toàn.

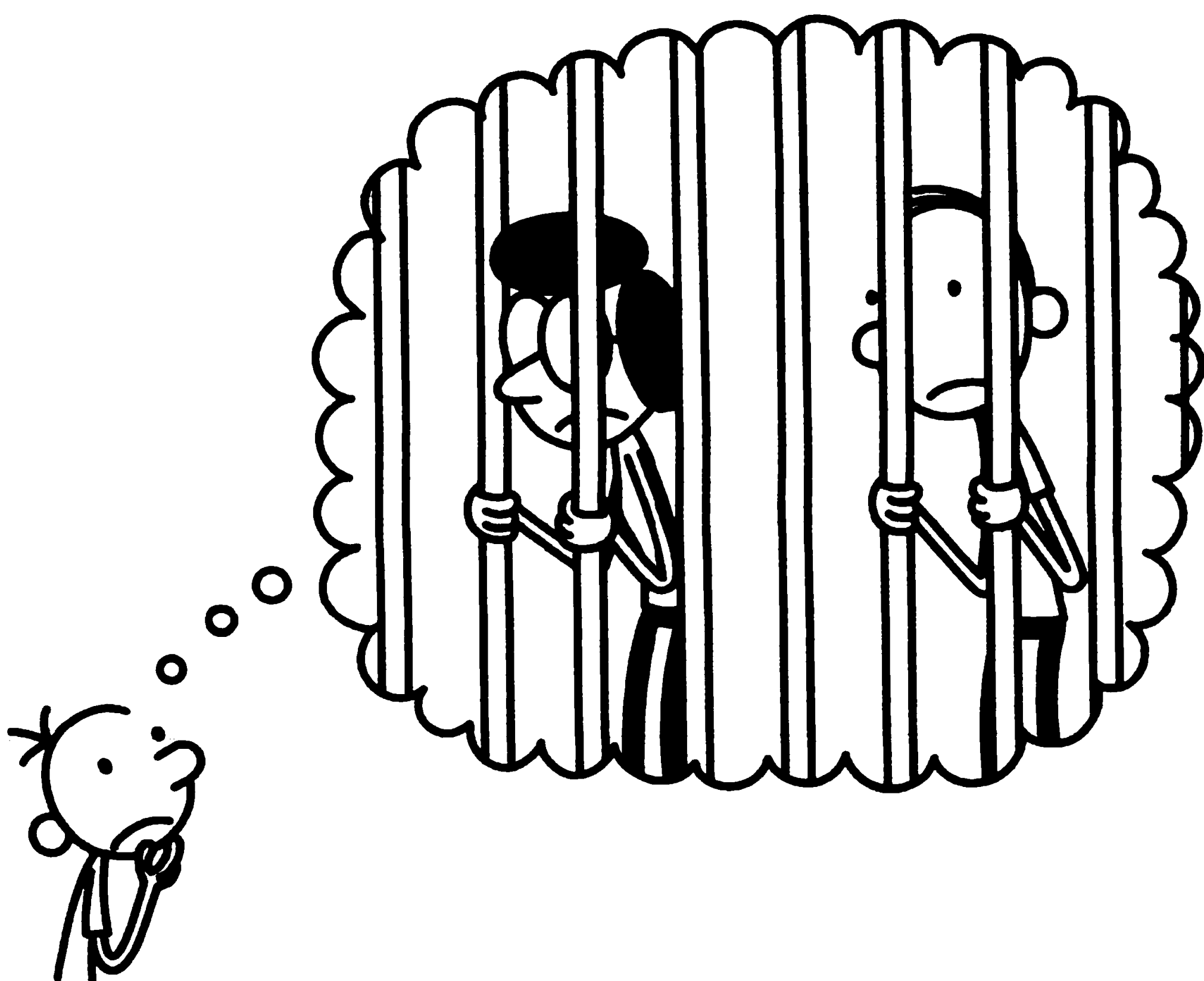
Thật may mắn khi không có chuyện gì GHÊ GỚM xảy ra, bởi tôi có thể tưởng tượng ra những thứ thậm chí còn tệ hơn cả QUÁI VẬT.

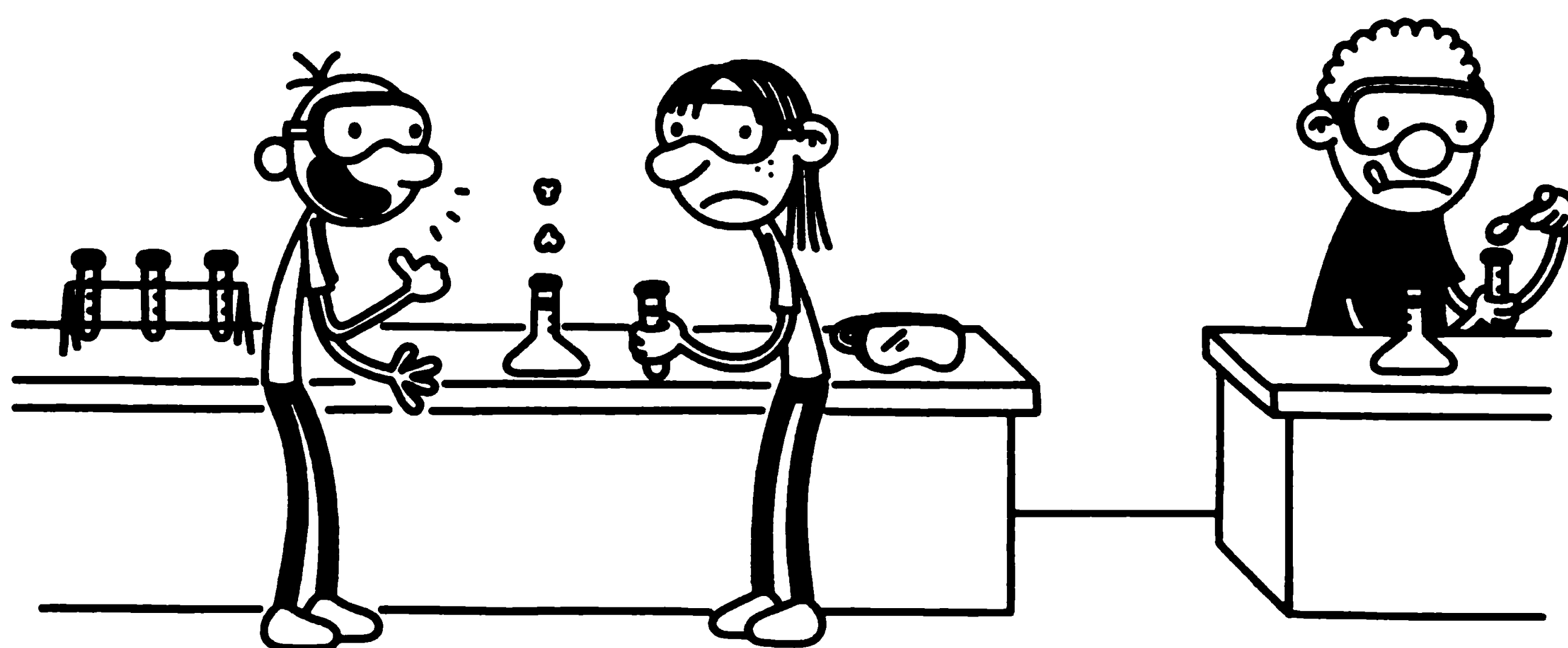
Việc còn lại mà những người mua nhà yêu cầu là gờ bỏ BỒN TẮM NƯỚC NÓNG, vì có con nhỏ nên họ lo lắng về vấn đề AN TOÀN. Tôi nhất trí cả hai tay hai chân về vấn đề ẤY.

Vì biết CHẮC CHẮN sẽ chuyển nhà, quan điểm của tôi về chuyện học hành đã HOÀN TOÀN thay đổi. Do sắp nghỉ hè đến nơi nên tôi hỏi mẹ liệu có thể NGHỈ một mạch cho đến hết năm học luôn được không.

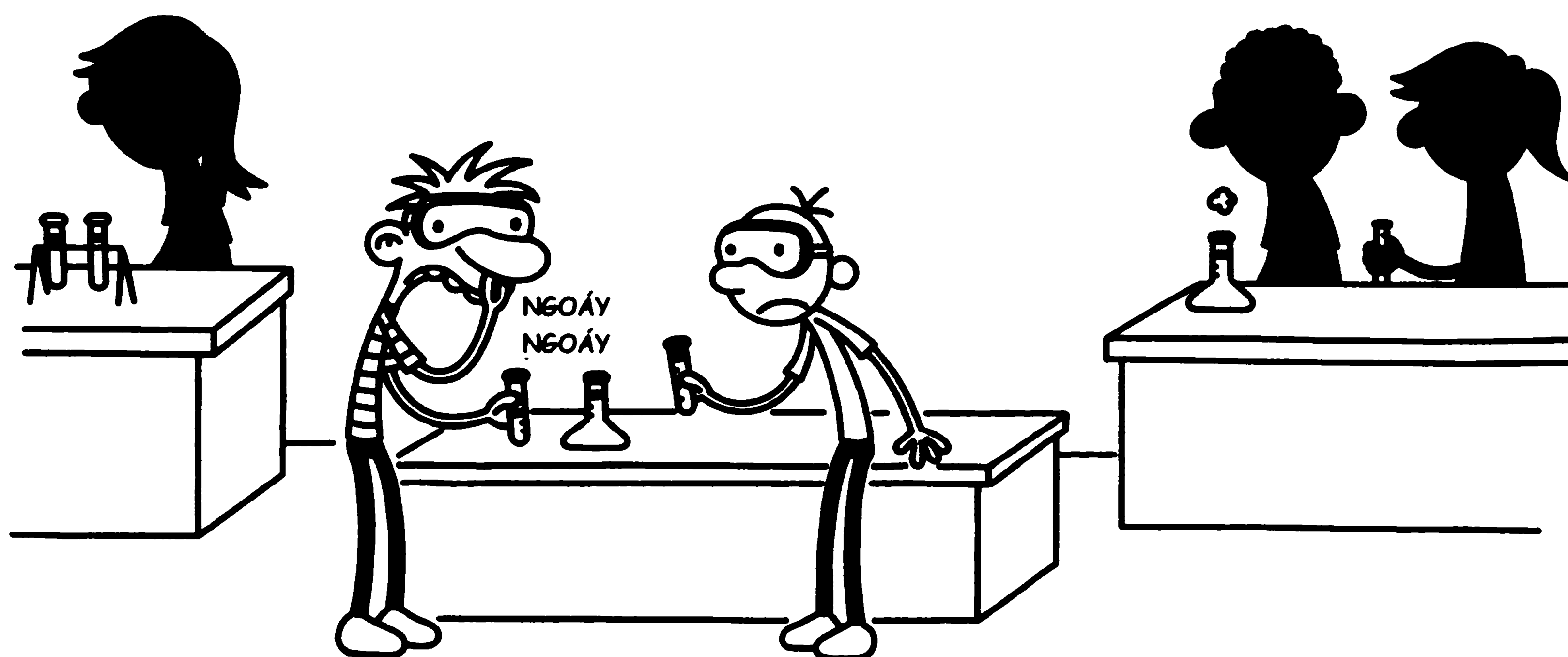
Song mẹ bảo rằng, nếu tôi không chịu đi học thì người ta có thể tống bố mẹ vào TÙ. Tôi cứ trăn trở liệu việc bỏ học có ĐÁNG LÀM hay không, nhưng rồi tôi cũng quyết định rằng mình có thể chịu khổ thêm một chút nữa cũng chẳng sao.

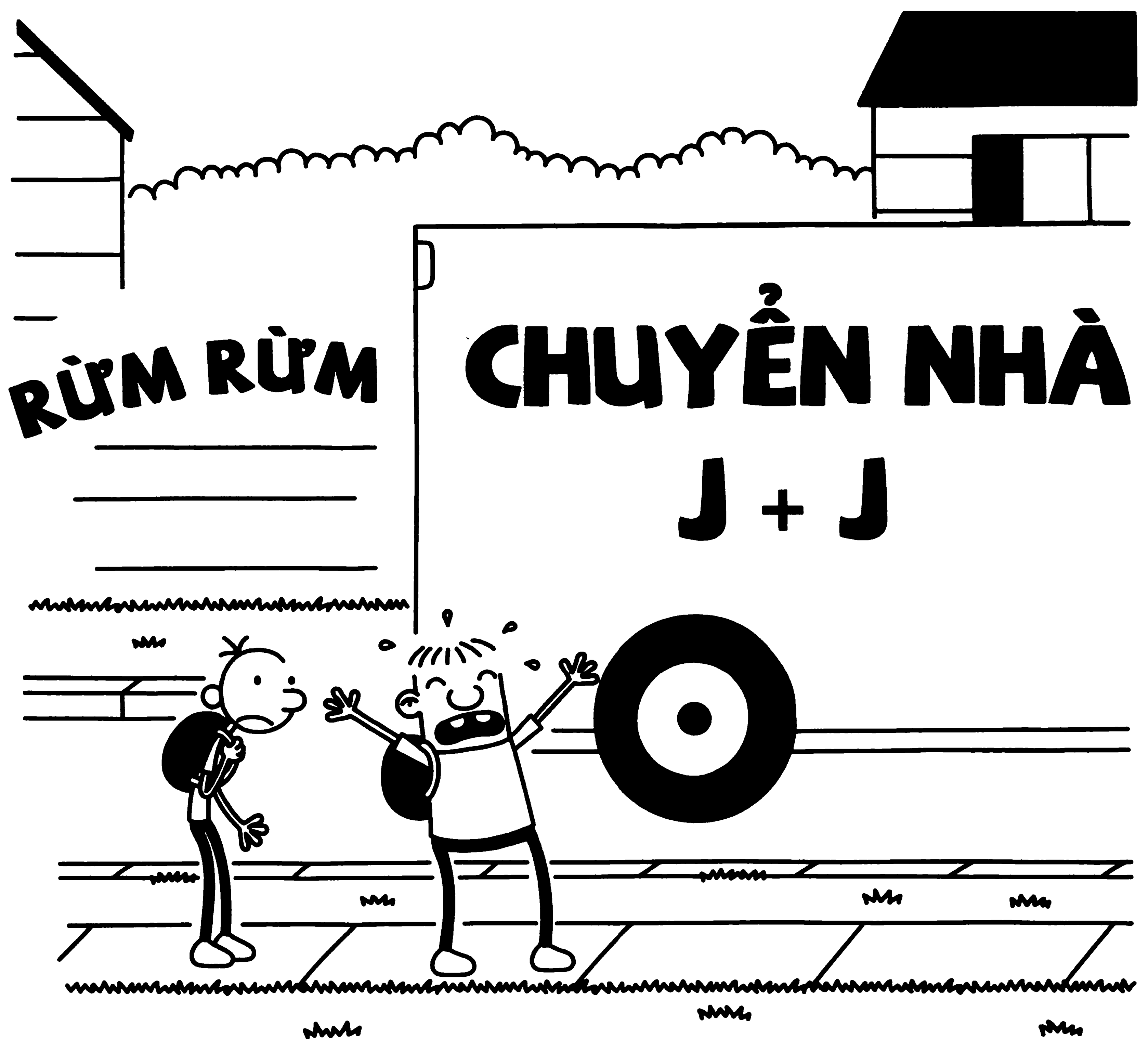
Tôi nhận ra, sang năm tôi sẽ không học cùng với đám bạn hiện tại nữa. Điều ấy khiến tôi gom đủ can đảm để thổ lộ TÌNH CẢM với Becky Anton. Trong giờ Sinh học, tôi “bật mí” với Becky rằng tôi đã cảm nắng cô nàng từ hồi còn học lớp năm.

Nhưng Becky đi một mạch lên bàn GIÁO VIÊN và chỉ năm phút sau tôi đã có bạn thực hành thí nghiệm mới. Đến bây giờ tôi lại băn khoăn rất nhiều về lựa chọn liên quan đến việc bố mẹ bị BỎ TÙ, bởi tôi không chắc có thể trụ lại tới hết năm học khi phải hợp tác với thằng Kelson Garrity hay không.

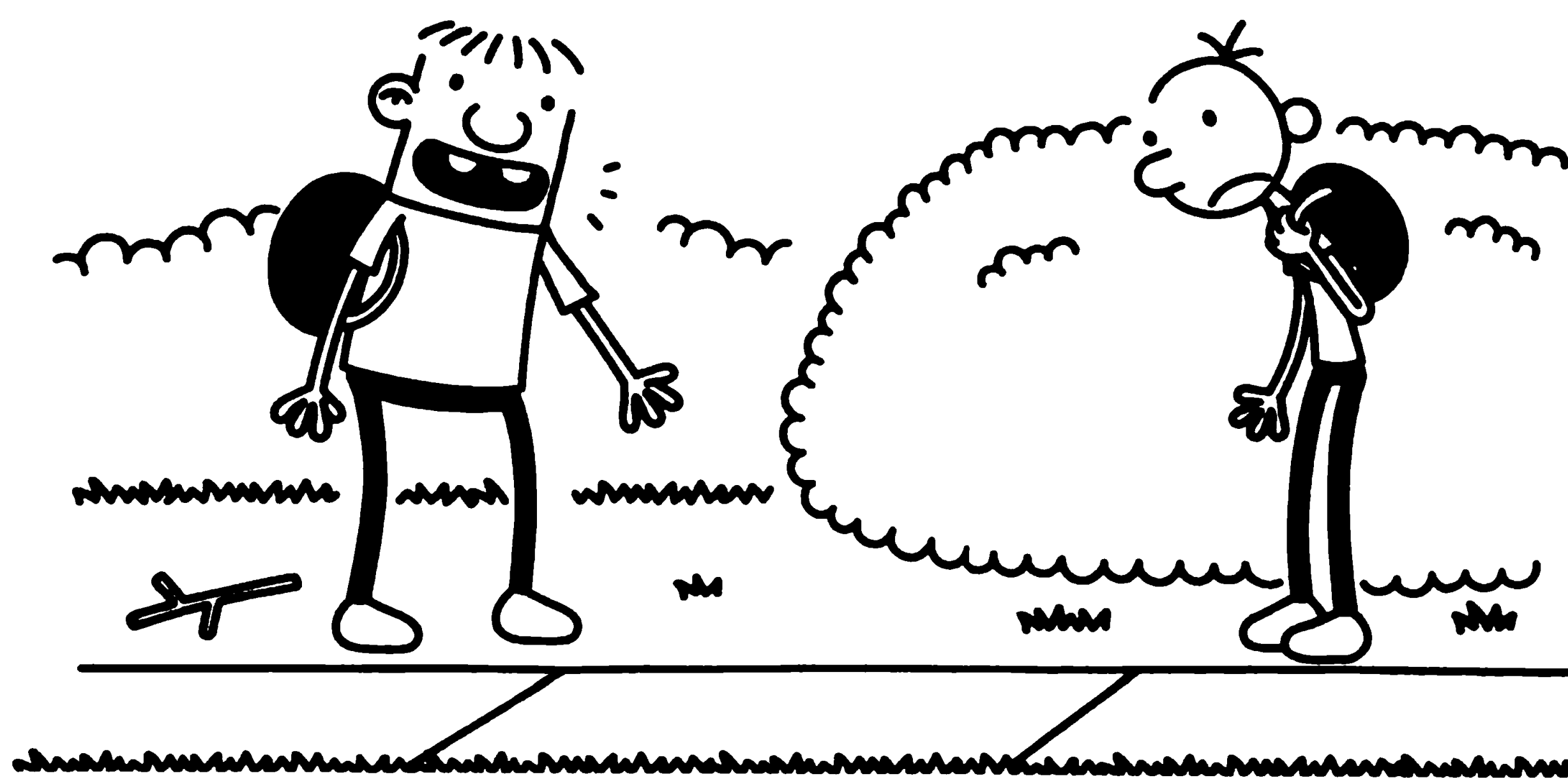
Vậy mà đó vẫn chưa phải chuyện TỆ NHẤT. Kể từ khi được tôi thông báo sẽ CHUYỂN NHÀ, lúc nào Rowley cũng SỤT SÙI. Dù nó liên tục hứa sẽ không KHÓC LÓC nhưng chỉ cần một vấn đề bé xiu cũng đủ khiến nó khóc òa lên.

Ngay cả khi Rowley hoàn toàn BÌNH TĨNH, nó vẫn liên tục nói những điều khiến tôi cảm thấy ÁY NÁY khi chuyển đi.

Hôm nay khi đi học về, bọn tôi phải đi trên bãi cỏ vì người ta mới lát lại vỉa hè. Nhưng việc ấy lại khiến Rowley nảy ra một Ý TƯỞNG. Nó bảo rằng hai đứa nên dùng que viết TÊN MÌNH lên xi măng ướt, rồi bên dưới sẽ viết thêm "BẠN THÂN NHẤT QUẢ ĐẤT".

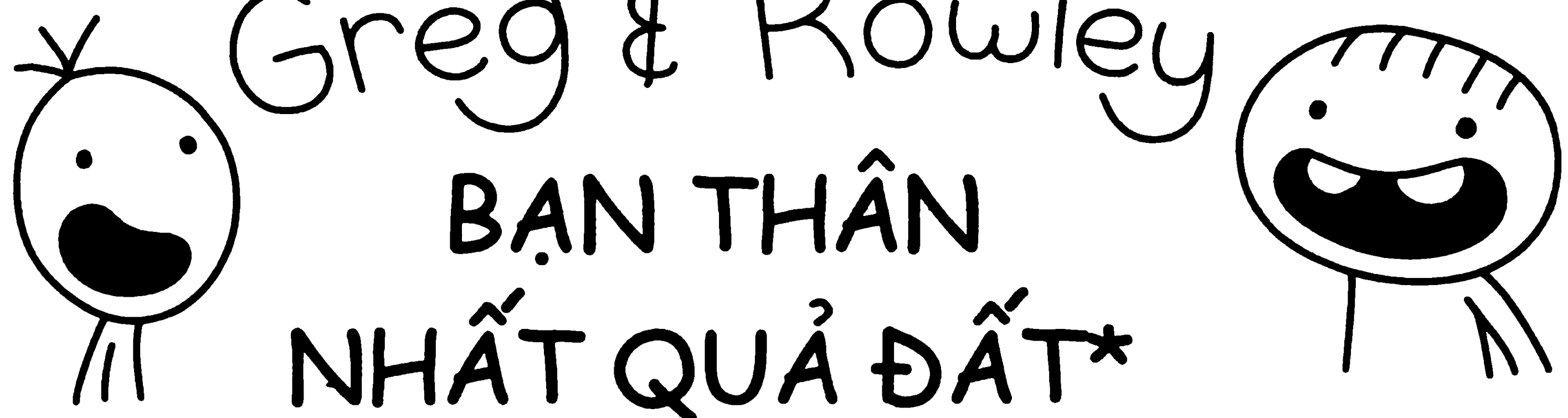

Dù tôi thấy không yên tâm cho lắm khi viết lên thứ gì đó có thể tồn tại LÂU DÀI, nhất là khi chưa biết bạn bè ở chỗ mới sẽ ra sao. Song tôi không muốn bày tỏ suy nghĩ ấy với Rowley vì biết rằng nó lại đổ lệ ngay.

Vậy nên, tôi lấy que viết thêm vài chữ, để nếu mọi thứ không được như ý thì còn có đường lui.

Greg & Rowley

BẠN THÂN NHẤT QUẢ ĐẤT*

*hiện tại là như vậy.

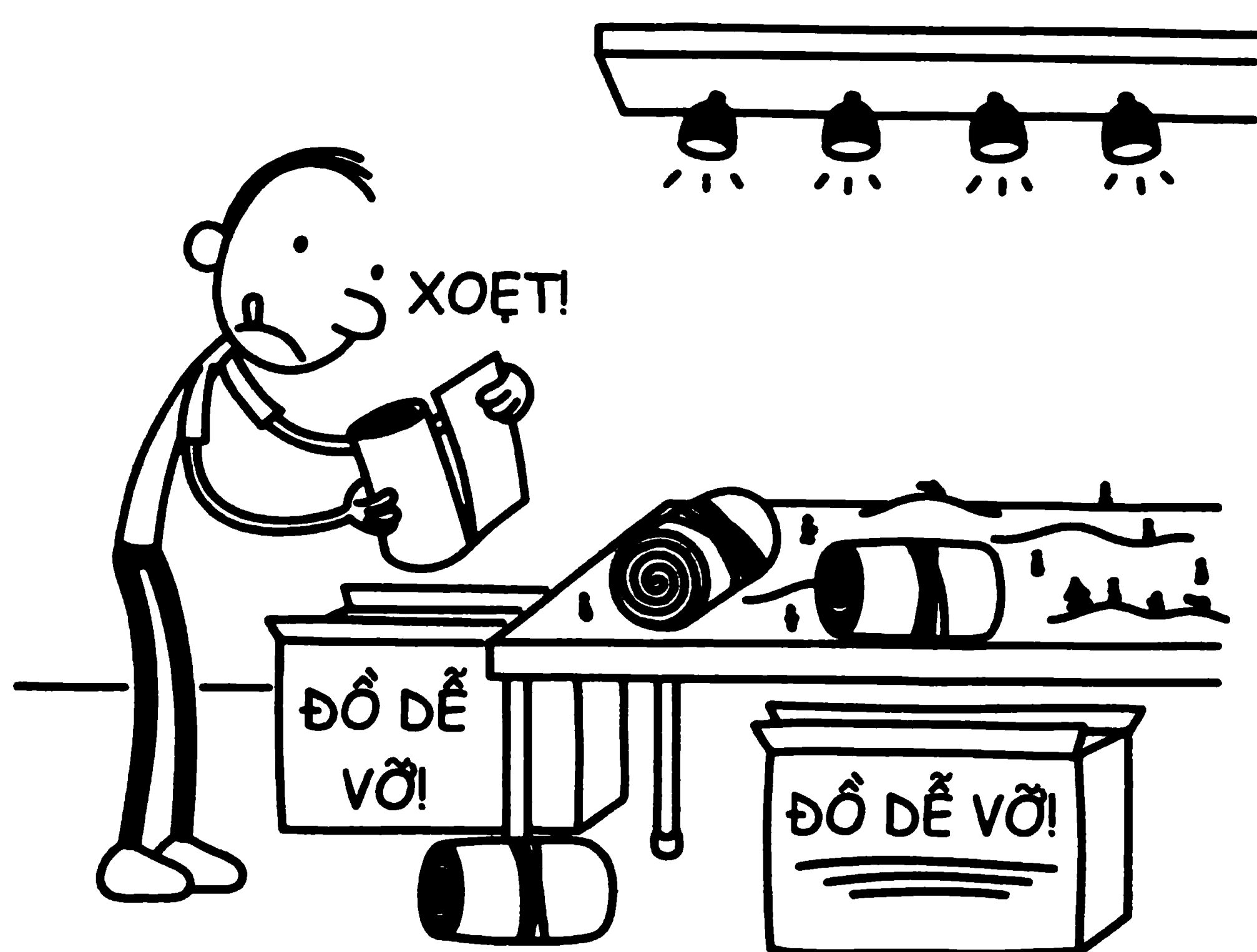
Thứ Bảy

Năm học đã kết thúc được một tuần, trong khi những người KHÁC đang tận hưởng kỳ nghỉ hè thì gia đình tôi lại bận bịu ĐÓNG ĐỒ.

Mẹ đã làm hẳn một cuốn lịch sắp xếp công việc cho mọi người trong nhà, tất cả đều phải tự đóng gói đồ đạc của mình. Khá là GẤP GẤP vì chúng tôi cần sẵn sàng mọi thứ khi xe chuyển đồ có mặt vào cuối tuần sau.

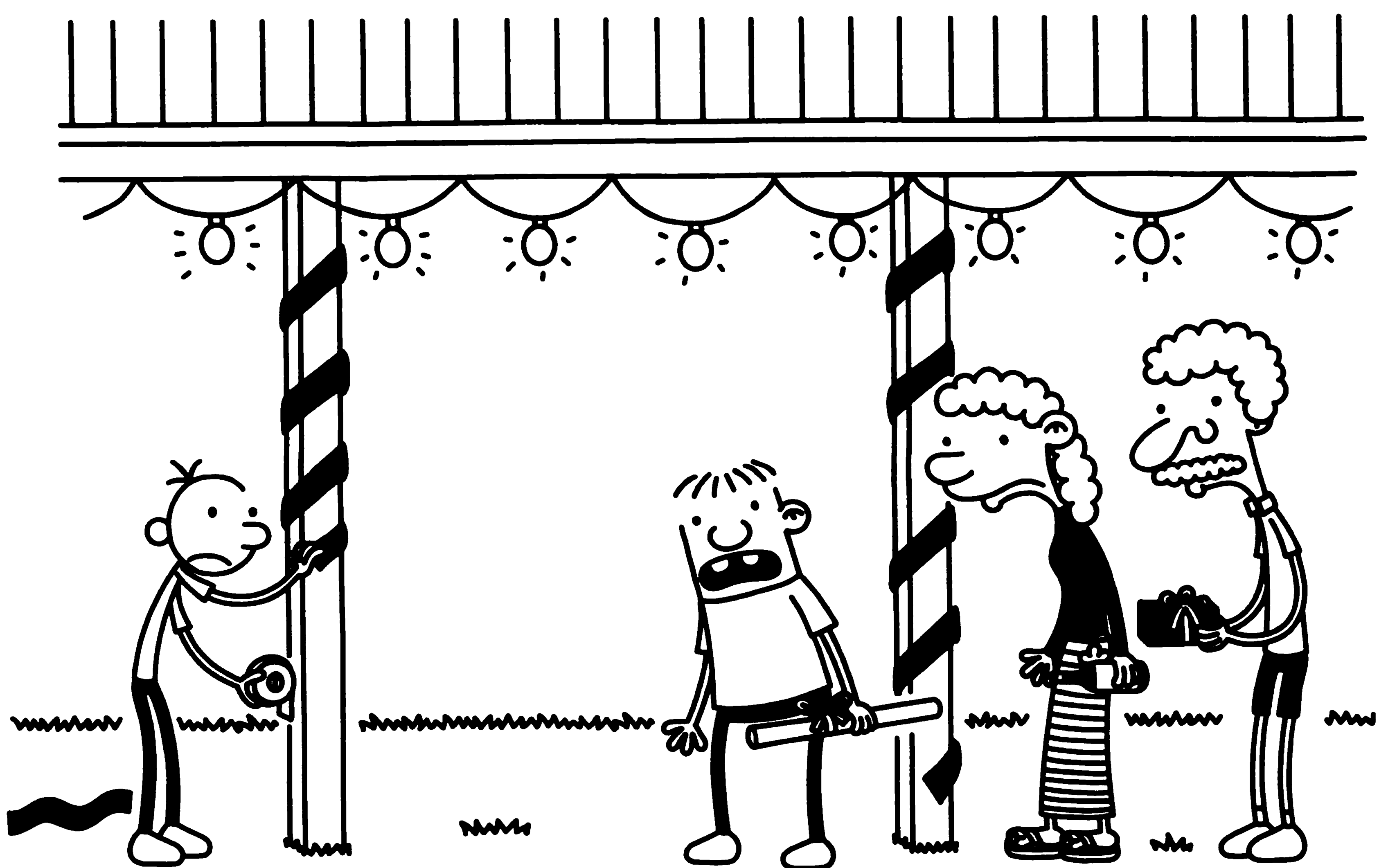
Người LỀ MỀ NHẤT lại là BỐ. Bố muốn đảm bảo rằng không bức tượng nào trong bộ sưu tập "Cuộc Nội chiến" bị sút mẻ nên bố dùng hết cả cuộn giấy bọc cho TỪNG bức tượng.

Mẹ vẫn hy vọng hàng xóm láng giềng sẽ tổ chức một bữa tiệc chia tay gia đình tôi. Nhưng với những rắc rối liên quan đến việc xây dựng trong tháng qua, chúng tôi chẳng còn được YÊU QUÝ trong khu này nữa. Thế nên mẹ quyết định chúng tôi sẽ TỰ tổ chức tiệc.

Bữa tiệc sẽ được tổ chức ngoài sân vào TỐI NAY và chúng tôi đã mời hầu hết mọi người cùng khu phố.

Rodrick cực kỳ phấn khích, bởi vì bố mẹ đã cho phép ban nhạc của anh ta biểu diễn, lại còn TRẢ CÔNG đang hoàng nữa. Lúc những vị khách đầu tiên xuất hiện, chúng tôi vẫn đang tối mắt tối mũi chuẩn bị.

Tôi không chắc là có nên MỜI Rowley hay không vì sợ nó lại khóc ầm ĩ về chuyện chia tay. Nhưng thực tế là tôi rất mừng khi được gặp nó.

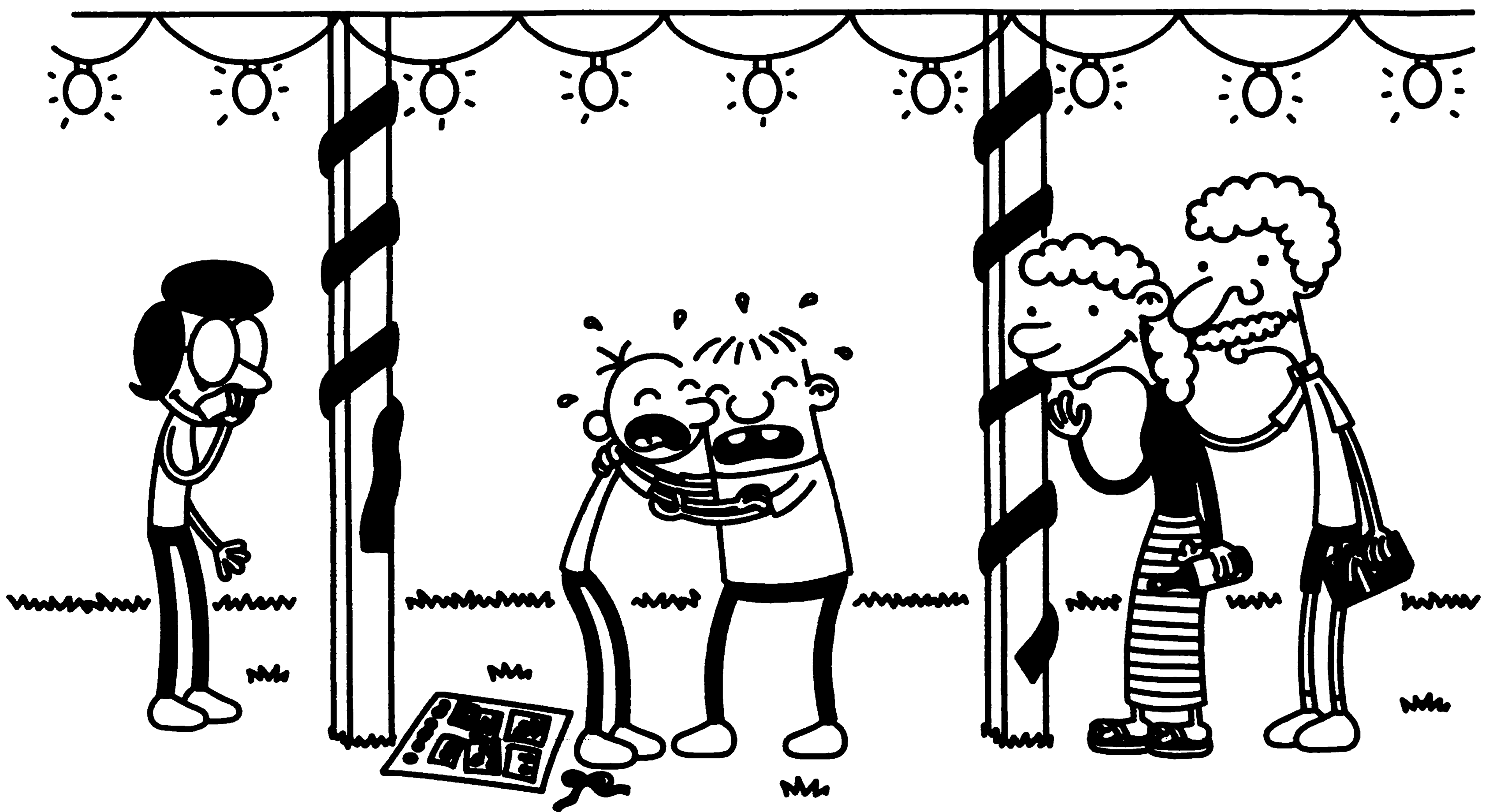
Bố mẹ Rowley CŨNG có vẻ vui mừng, tuy nhiên tôi có cảm giác là họ VUI vì tôi sắp cuốn gói khỏi đây thì đúng hơn.

Rowley bảo nó có QUÀ cho tôi, đó là một bức ảnh ghép khổng lồ dán những bức ảnh chụp hai đứa trong suốt những năm qua. Thật lòng mà nói, món quà này khiến tôi thấy khá ghen ngào.

Tôi THỎ PHẢO vì món quà của Rowley chỉ có thể, bởi nhìn vào biểu hiện của nó những ngày gần đây, tôi sẽ chẳng ngạc nhiên nếu nó có đem tặng tôi cả một NGÓN TAY hay thứ gì tương tự.

Rowley nói rằng tôi có thể treo tập ảnh ở phòng ngủ MÔI để nhớ về những khoảng thời gian vui vẻ hai đứa đã có với nhau. Chẳng biết tối nay trong không khí có nhiều phấn hoa hay THỨ GÌ mà tôi thấy mắt mình cay cay.

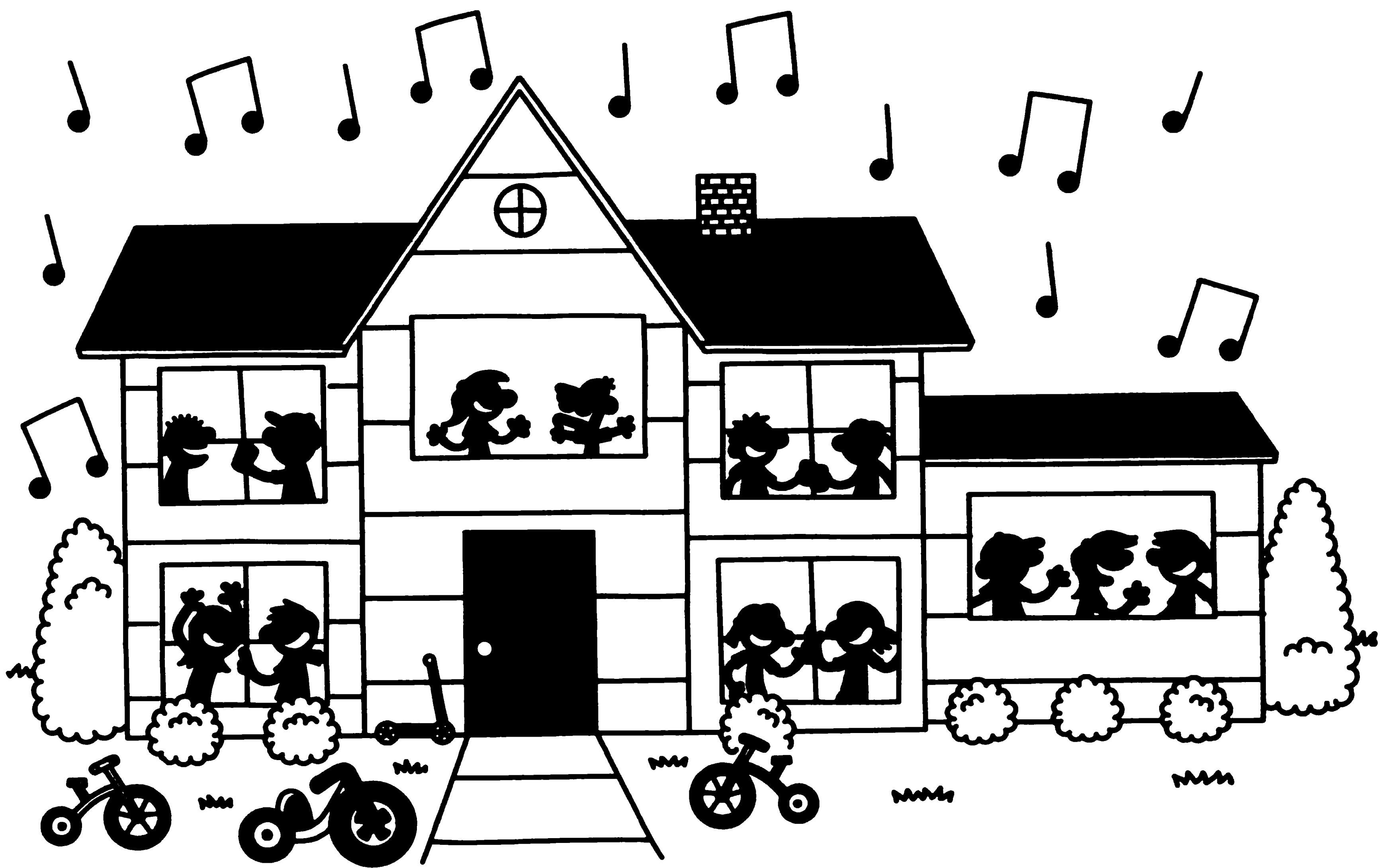

Sự việc lúc này bắt đầu trở nên quá lăm lỵ, tôi thấy mừng khi những người khác bắt đầu xuất hiện để dự tiệc.

Từ lúc ấy, mọi thứ diễn ra thật NHANH. Ban nhạc của Rodrick bắt đầu chơi ở ban công phía sau, tiếng nhạc thu hút mấy thanh niên đang tham gia tiệc mừng tốt nghiệp trung học cách nhà tôi vài căn. Rồi có vẻ mọi người trên phố ĐỀU đến tham gia bữa tiệc của chúng tôi khiến mọi thứ trở nên thật CUỒNG NHIỆT.

Bữa tiệc của chúng tôi khá SÔI ĐỘNG, nhưng vẫn CHẴNG LÀ GÌ so với tiệc của MANNY. Đến lúc tôi lên giường thì bữa tiệc của nó vẫn còn nhộn nhịp.

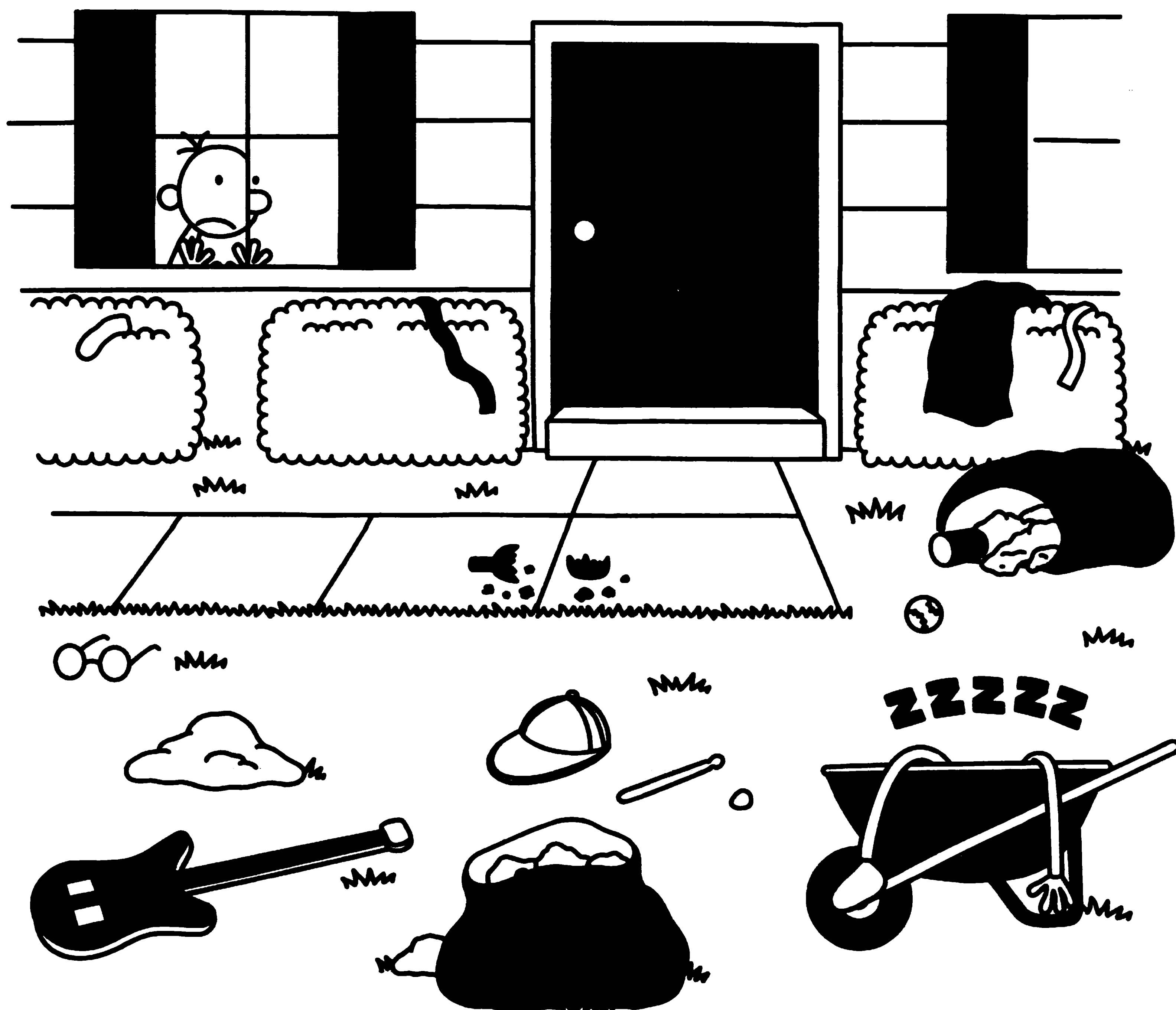

Chủ nhật

Phải thừa nhận rằng đêm qua rất VUI. Nhưng bây giờ tôi lại thấy BUỒN bởi đúng lúc mọi thứ ở đây trở nên TỐT ĐẸP thì gia đình tôi lại CHUYỂN ĐI.

Hôm nay, tôi là người đầu tiên trong nhà thức dậy. Khi nhìn ra cửa sổ, tôi hiểu rằng gia đình mình sẽ mất cả ngày để dọn dẹp.

Giá mà vẫn còn cái THÙNG ĐỰNG PHẾ LIỆU thì mọi việc sẽ NHÀN hơn rất nhiều.

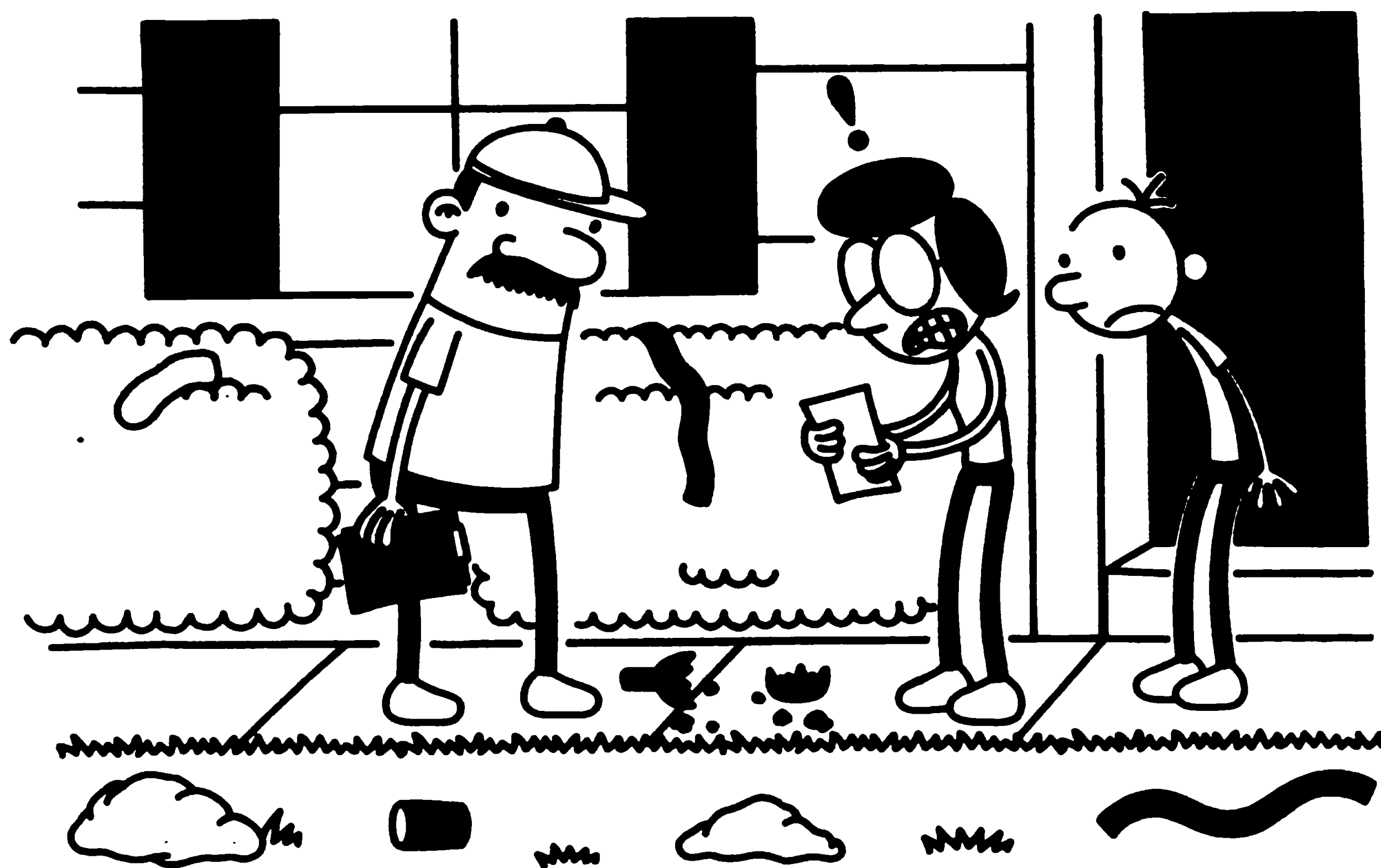

Trong khi tôi còn đang mãi ngắm bãi cỏ trước nhà, hai chiếc xe tải to đồ xịch ngay via hè. Tôi thấy hơi KHÓ HIỂU bởi còn một tuần nữa mới là ngày chuyển nhà.

Vài người đàn ông rời khỏi hai chiếc xe, một trong số họ tiến đến cửa trước. Thế nên tôi phải ra để GẶP chú ấy.

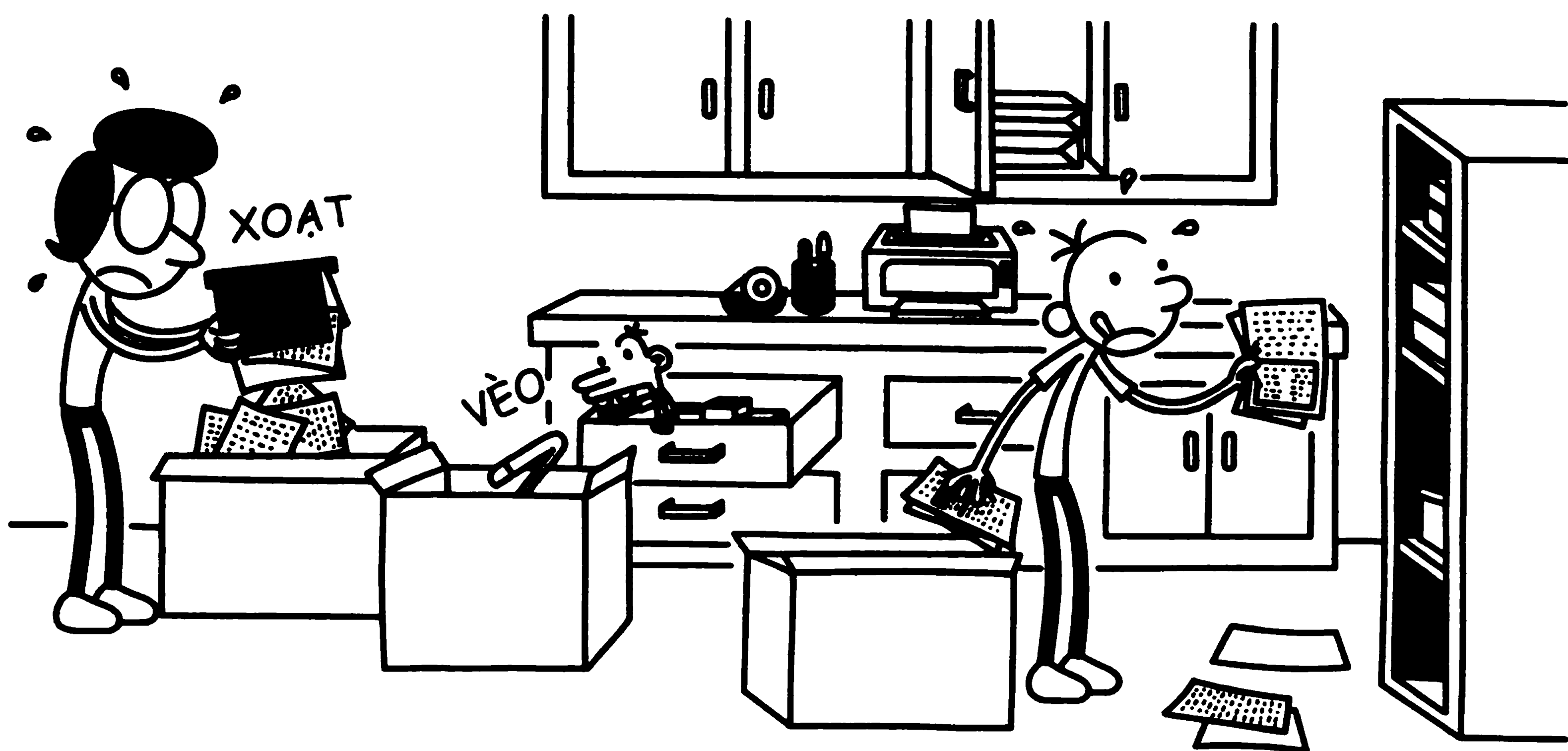
Người đàn ông nói rằng đội của chú ấy đã sẵn sàng xếp đồ lên xe, họ cần được vào trong nhà. Lúc này mẹ cũng đã xuống nhà và có mặt ở cửa trước.

Mẹ bảo rằng chú ấy đã đến SỚM một tuần, Chủ nhật TUẦN SAU chúng tôi mới chuyển. Song chú kia lôi ngay ra một bản hợp đồng ghi lù lù HÔM NAY là ngày chuyển nhà, phía dưới còn có CHỮ KÝ của mẹ hẳn hoi.

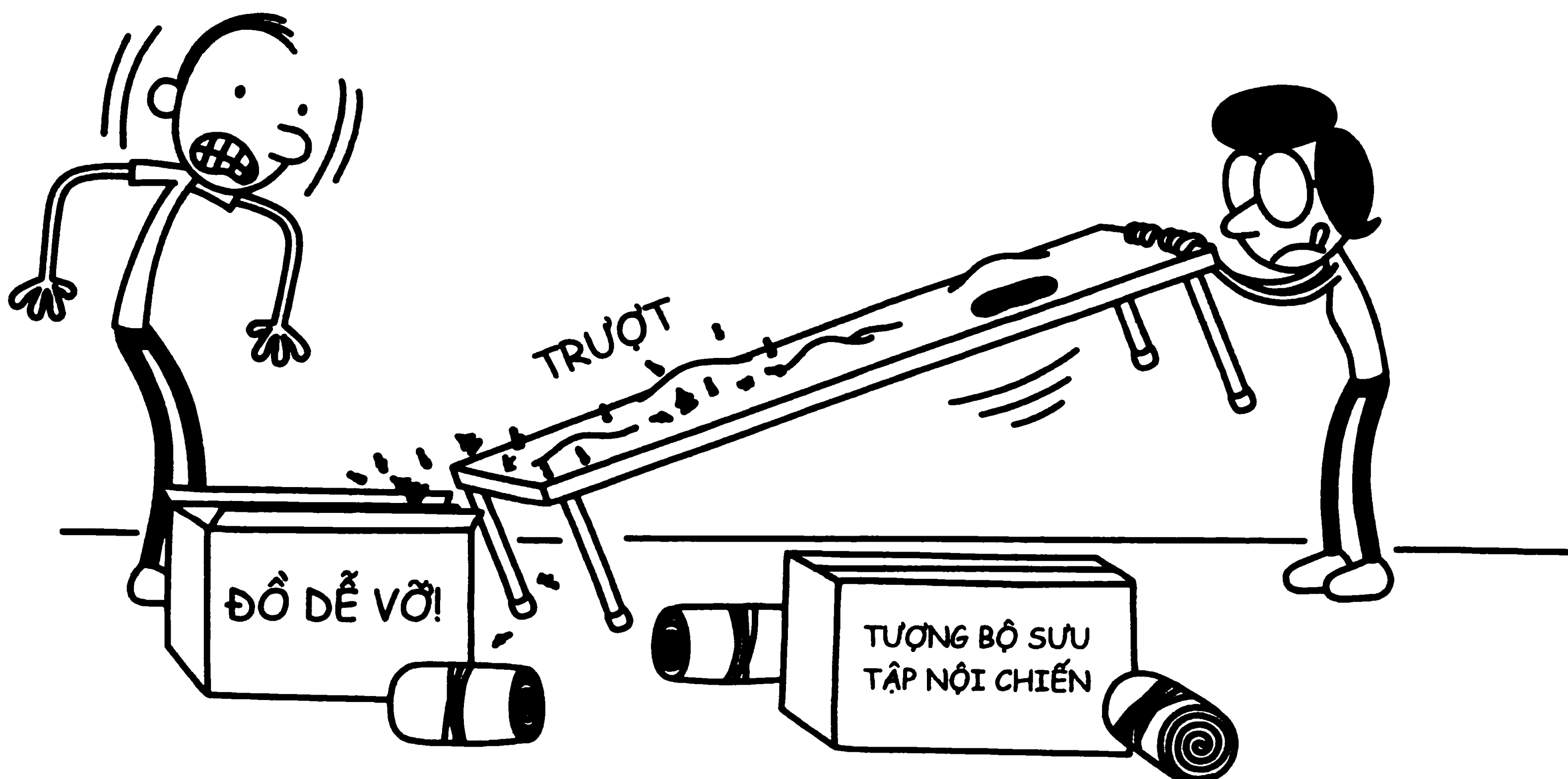

Mẹ nói với chú ấy rằng mẹ NHẦM ngày, gia đình tôi vẫn chưa SẴN SÀNG để chuyển đi. Nhưng chú ấy thông báo với mẹ rằng khoản đặt cọc thuộc dạng "không hoàn lại", nếu HÔM NAY chúng tôi không chuyển thì sẽ mất hết số tiền đã trả trước đó.

Lúc này mẹ thật sự HOẢNG LOẠN. Mẹ dùng hết mọi người trong nhà dậy rồi giục nhanh chóng ĐÓNG ĐỒ. Các nhân viên chuyển nhà bảo rằng gia đình tôi có hai tiếng để xếp toàn bộ đồ lên xe tải, thế nên chúng tôi phải thật sự KHẨN TRƯƠNG.

Tính đến lúc này, nhà tôi vẫn đóng đồ hết sức cẩn thận để không làm HƯ HẠI thứ gì. Nhưng bây giờ lấy đâu ra THỜI GIAN mà lo chuyện đó được nữa.

Những người chuyển nhà **THẬT SỰ** không quan tâm liệu đồ đạc của chúng tôi có bị sút mẻ hay không. Và để cho họ đóng gói **BÁT ĐĨA** đúng là sai lầm.

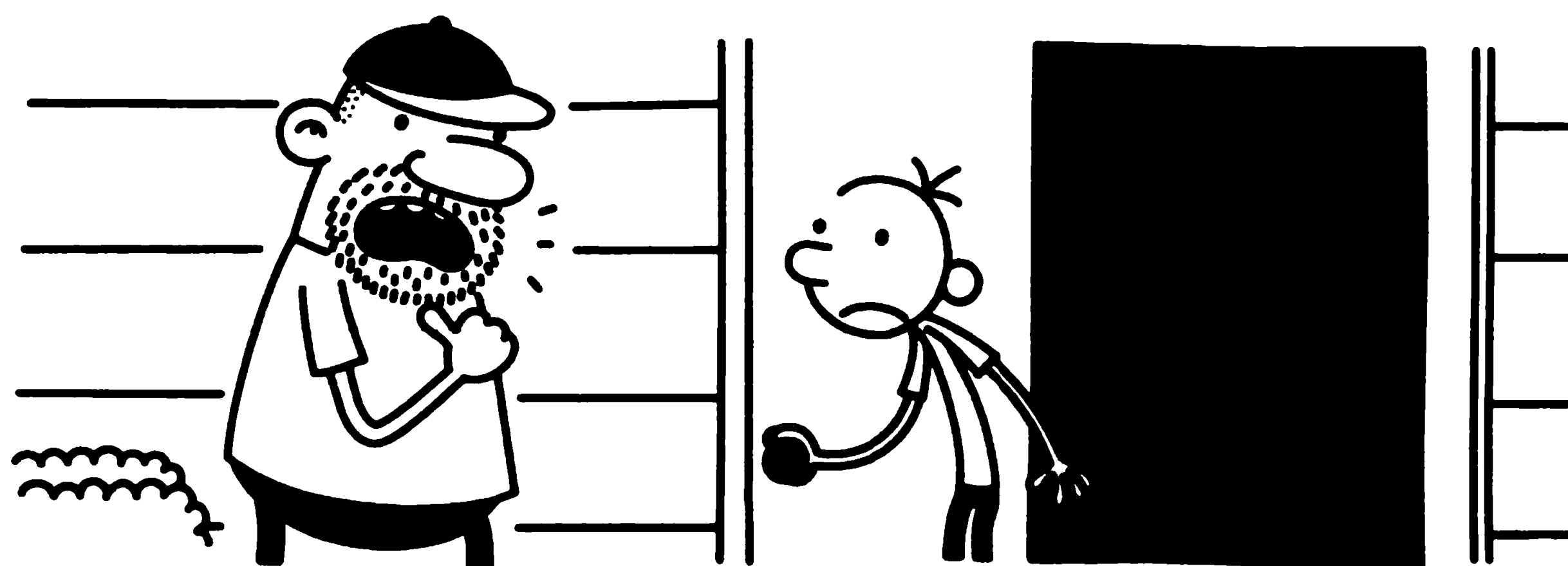

Mẹ bảo những người chuyển nhà chỉ cần tập trung vào đồ **NỘI THẤT**, thế nên họ xuống tầng hầm để lo chuyện đó.

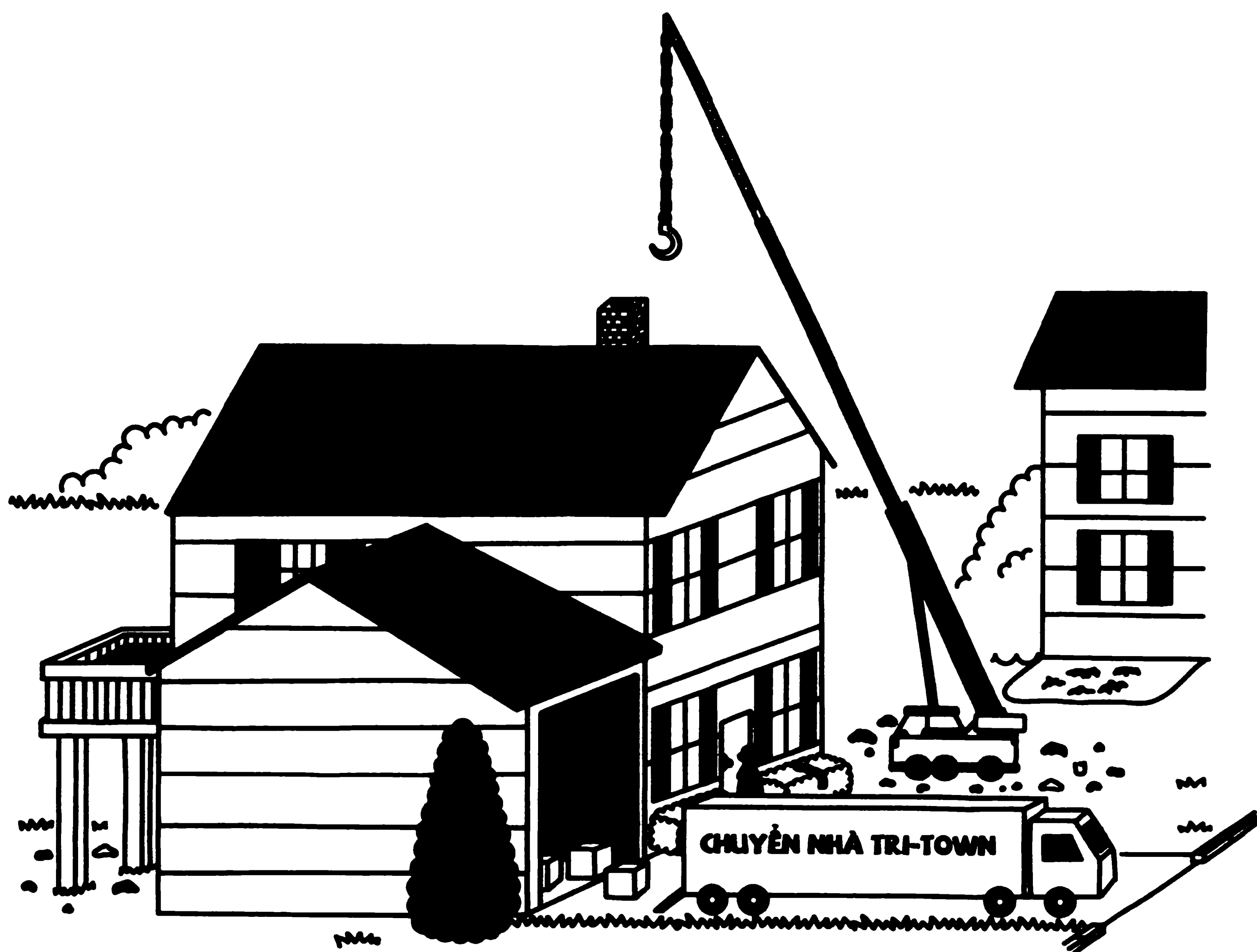
Sau đó có người bấm chuông cửa. Đó là người được chúng tôi thuê dỡ cái **BỒN TẮM NƯỚC NÓNG**, lúc này cần cầu của chú ấy đang ở sân trước.

Khi mọi thứ **KHÁC** trong nhà vẫn còn rối tinh, phải **CÙNG LÚC** làm thêm việc này nữa thì thật kinh khủng.

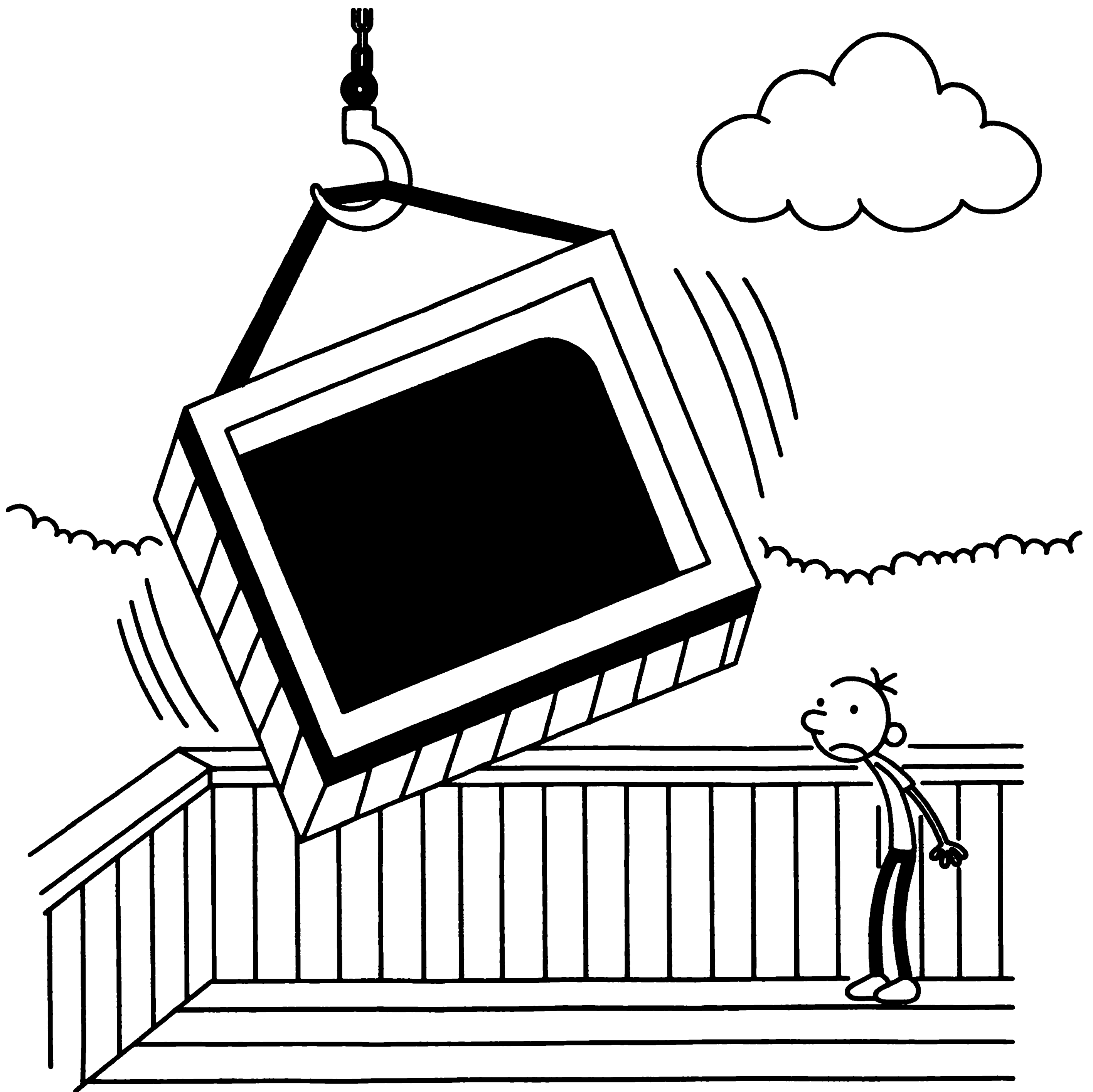
Người lái cần cầu giải thích rằng nếu không đi qua vườn hoa nhà hàng xóm thì chú ấy không thể đánh cần cầu vào sân sau được. Thế nên phương án của chú là cầu cái bồn tắm nước nóng QUA nóc nhà.

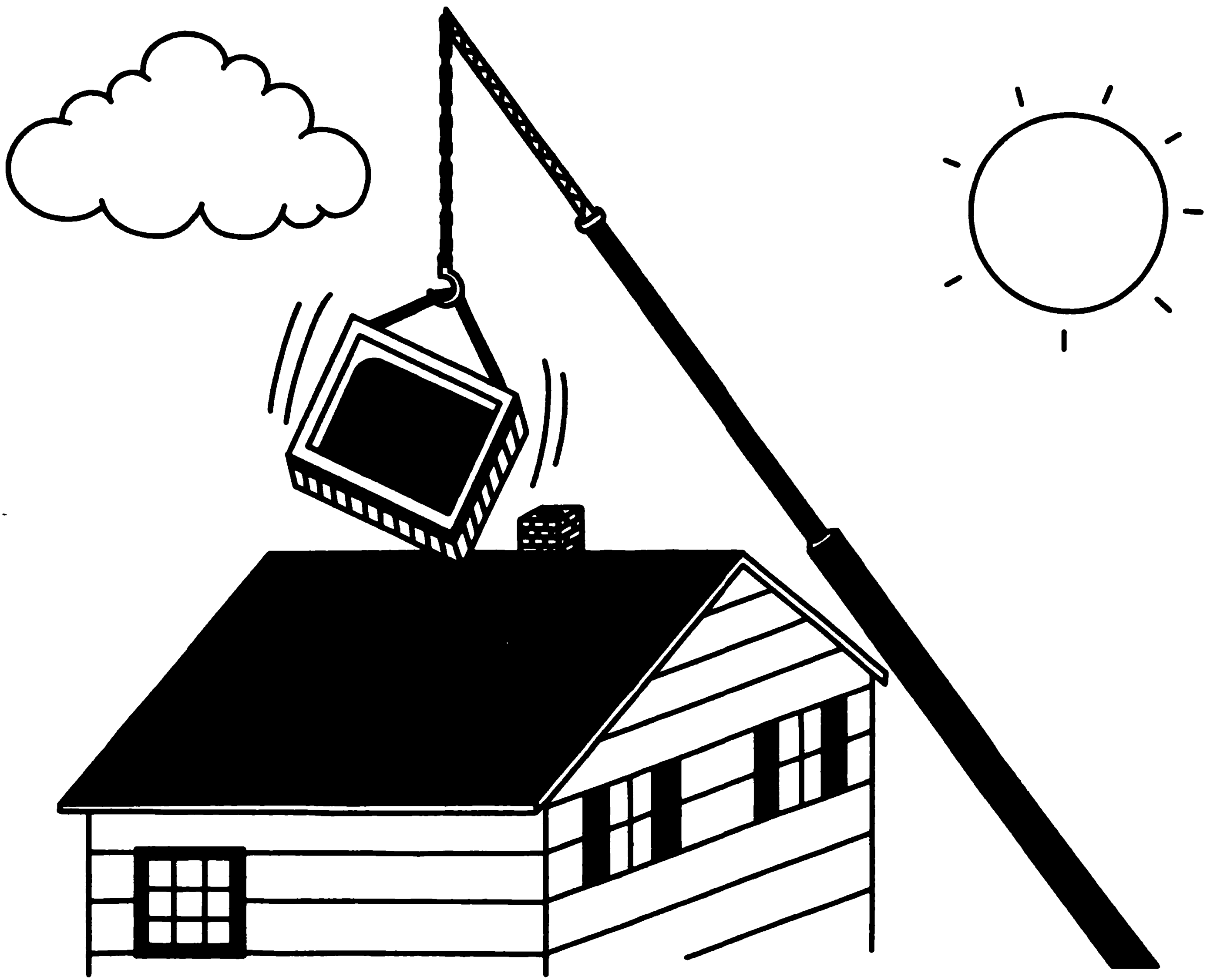
TÔI thấy ý tưởng này thật điên rồ, nhưng chắc là chú ấy phải biết mình đang làm gì.

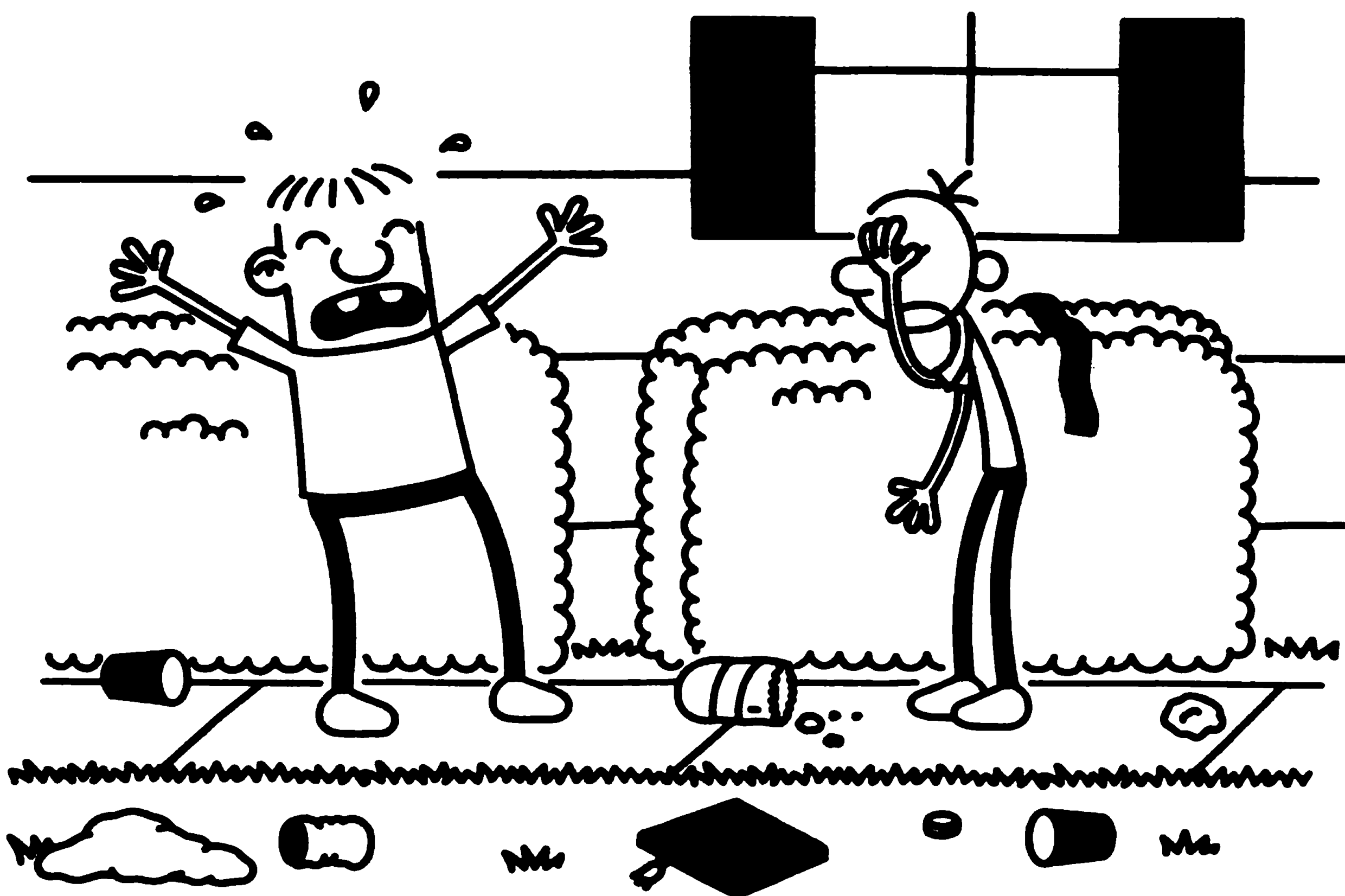
Tôi chỉ chờ bồn tắm nước nóng cho người lái cần cầu. Chú ấy quẩn đai quanh bồn rồi dùng một cái MỐC khổng lồ ngoắc vào đai và nhấc bổng nó khỏi ban công.

Nhưng dù cố gắng đến đâu, chú ấy vẫn KHÔNG THỂ lùi được cần cầu bởi những nhân viên chuyển nhà đã xếp một đống ĐỒ NỘI THẤT ở trong sân. Thế là lúc này, cái bồn tắm nước nóng vẫn treo lủng lẳng phía trên MÁI NHÀ.

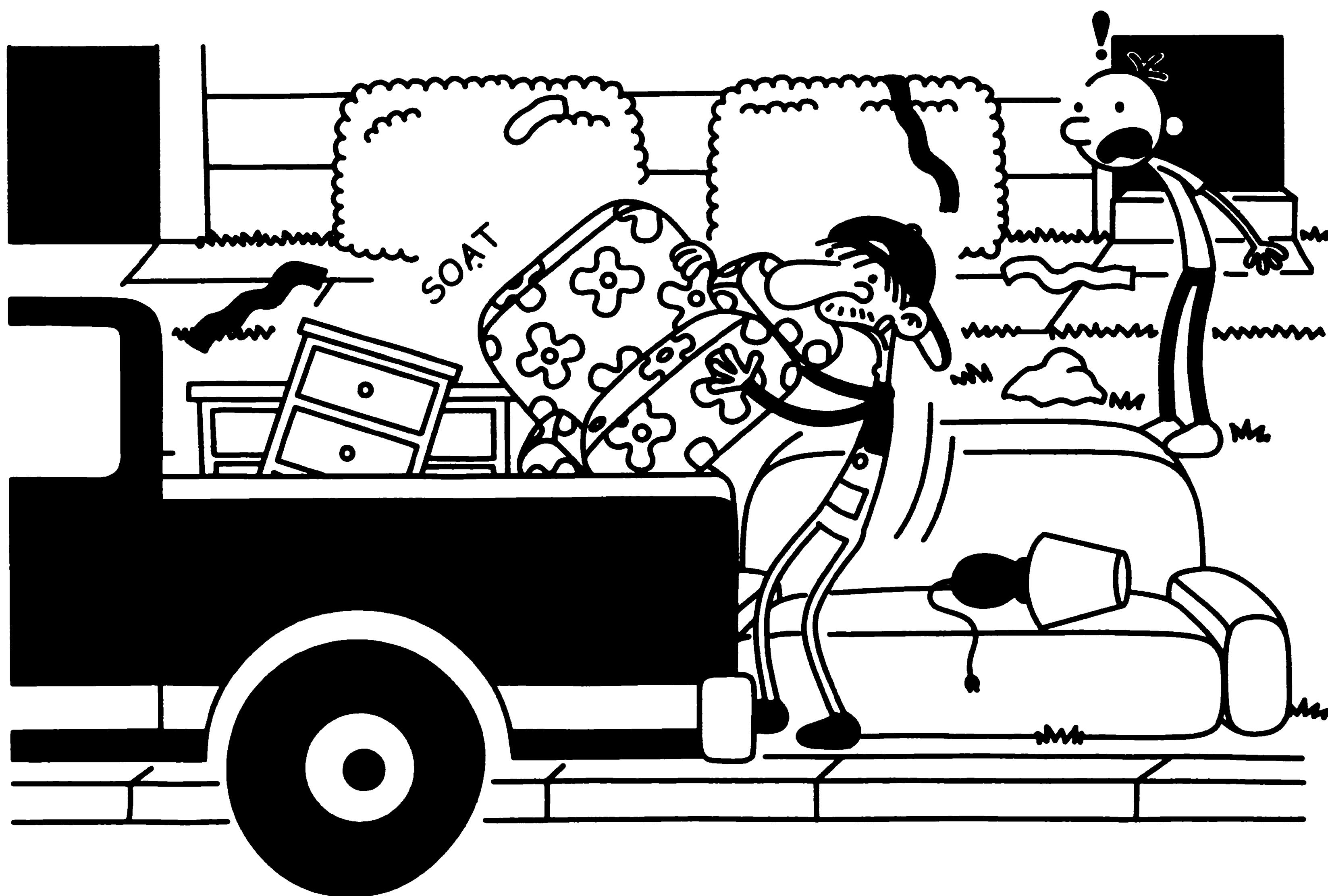

ĐANG lúc nước sôi lửa bỏng thì đột nhiên ROWLEY là
lũ xuất hiện ngay sân trước nhà tôi.

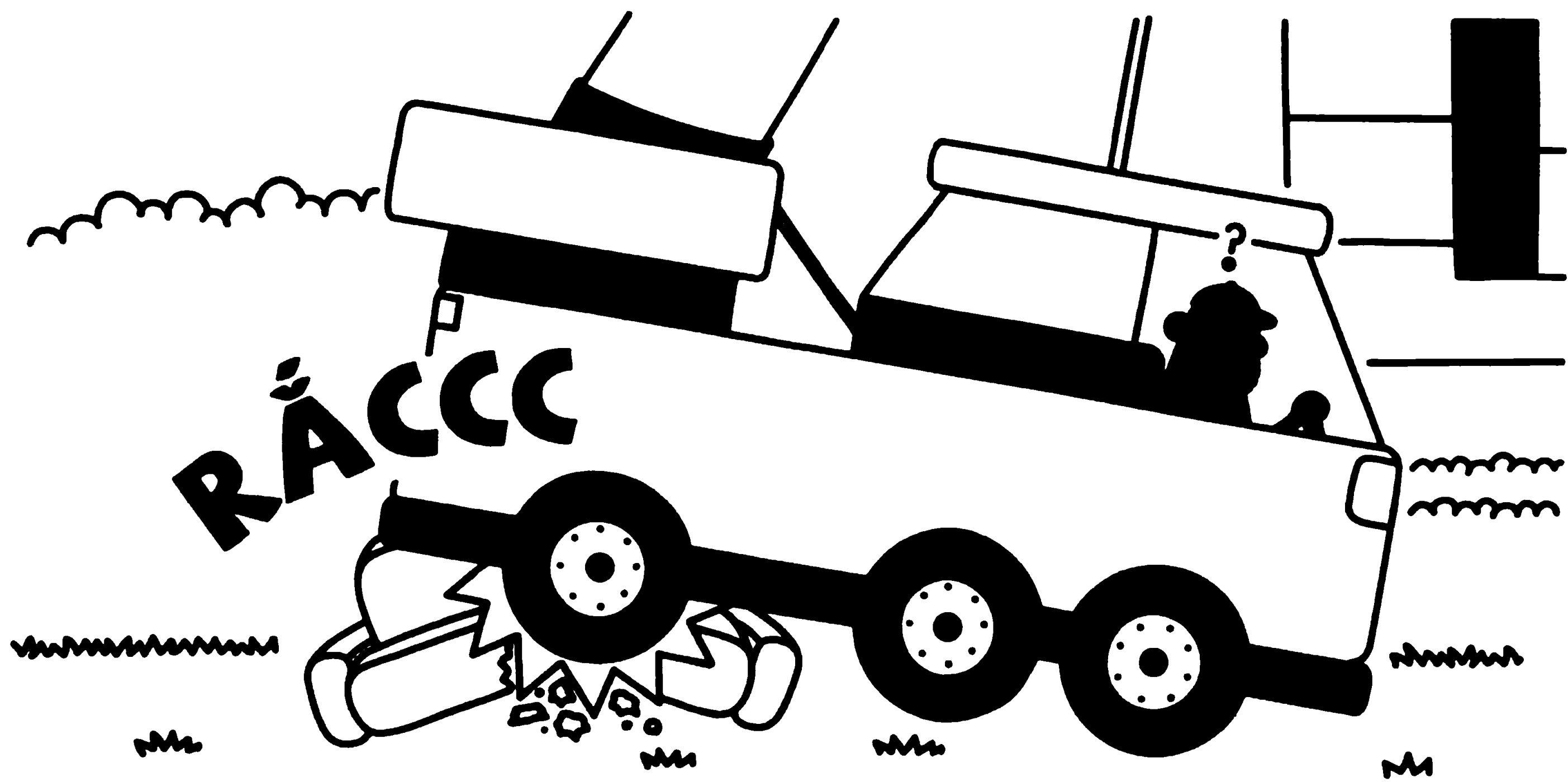
Nhưng lấy đâu ra THỜI GIAN mà lo chuyện của nó, bởi lúc này tôi lại đối mặt với một rắc rối MỚI.

Ông chú ở phố Whirley lại tấp xe vào phía trước cửa nhà tôi, hồn nhiên khuan toàn bộ ĐỒ NỘI THẤT mà các nhân viên chuyển nhà đã xếp cạnh vỉa hè. Lúc này tôi mới nhớ ra hôm nay là CHỦ NHẬT, ngày chúng tôi xếp ĐỒ BỎ ĐI ra bên ngoài.

Tôi cố xua tay đuổi ông ta đi. Nhưng người lái cần cầu lại hiểu rằng tôi ra hiệu cho chú ấy là đã CÓ THỂ lùi cần cầu, thế là chú ấy THỰC HIỆN ngay.

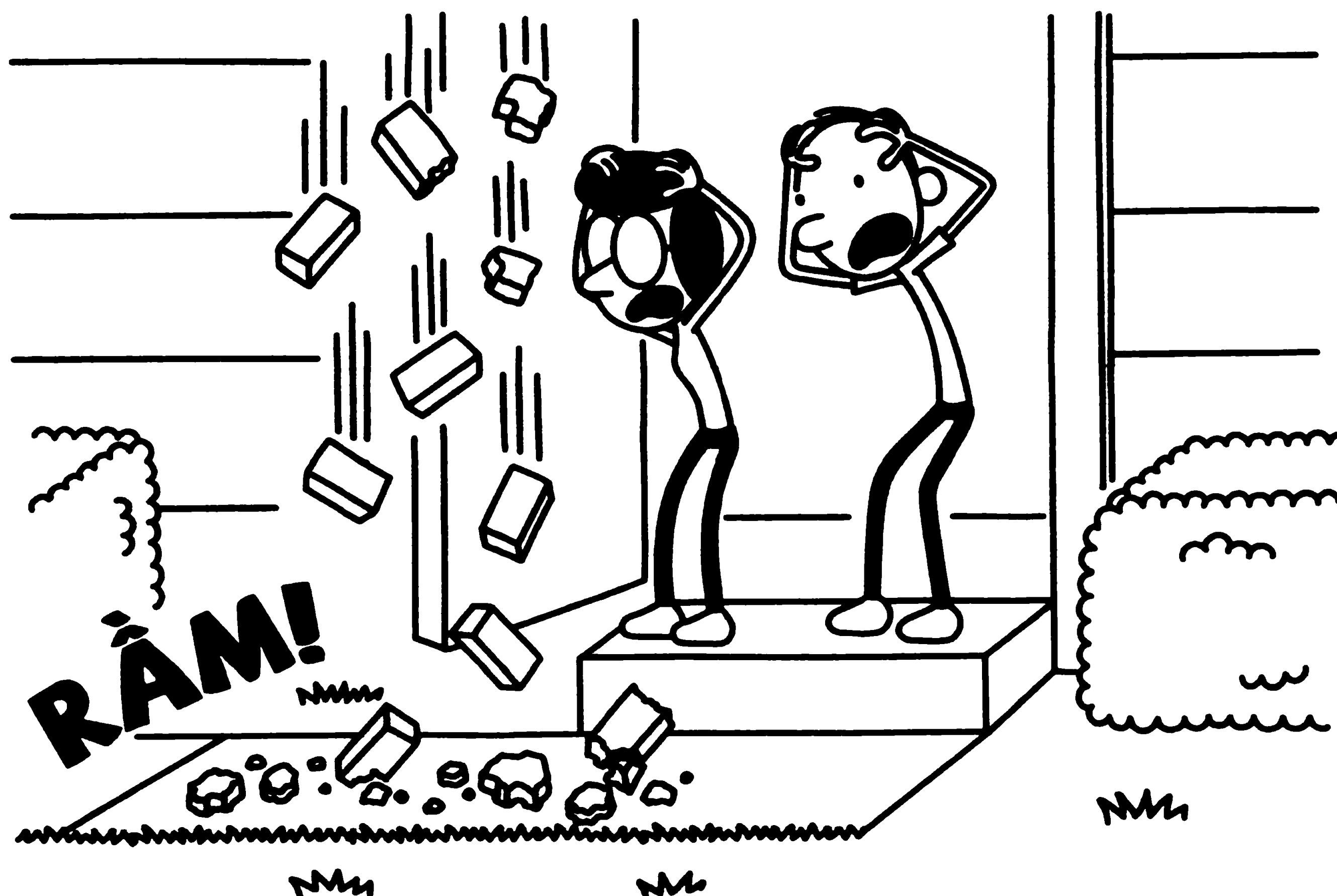
Vậy là đi tong chiếc GHẾ DÀI ở phòng khách nhà tôi.

CẦN CẦU dừng lại ngay nhưng cái bồn tắm nước nóng thì KHÔNG. Nó bắt đầu xoay tròn tròn và tạo ra những vòng tròn ghê rợn ngay phía trên ngôi nhà trước khi va phải ỔNG KHỎI.

BỐ MẸ chạy ra ngoài xem CHUYỆN GÌ đang xảy ra thì suýt nữa húng trợn một loạt gạch rơi từ mái nhà xuống.

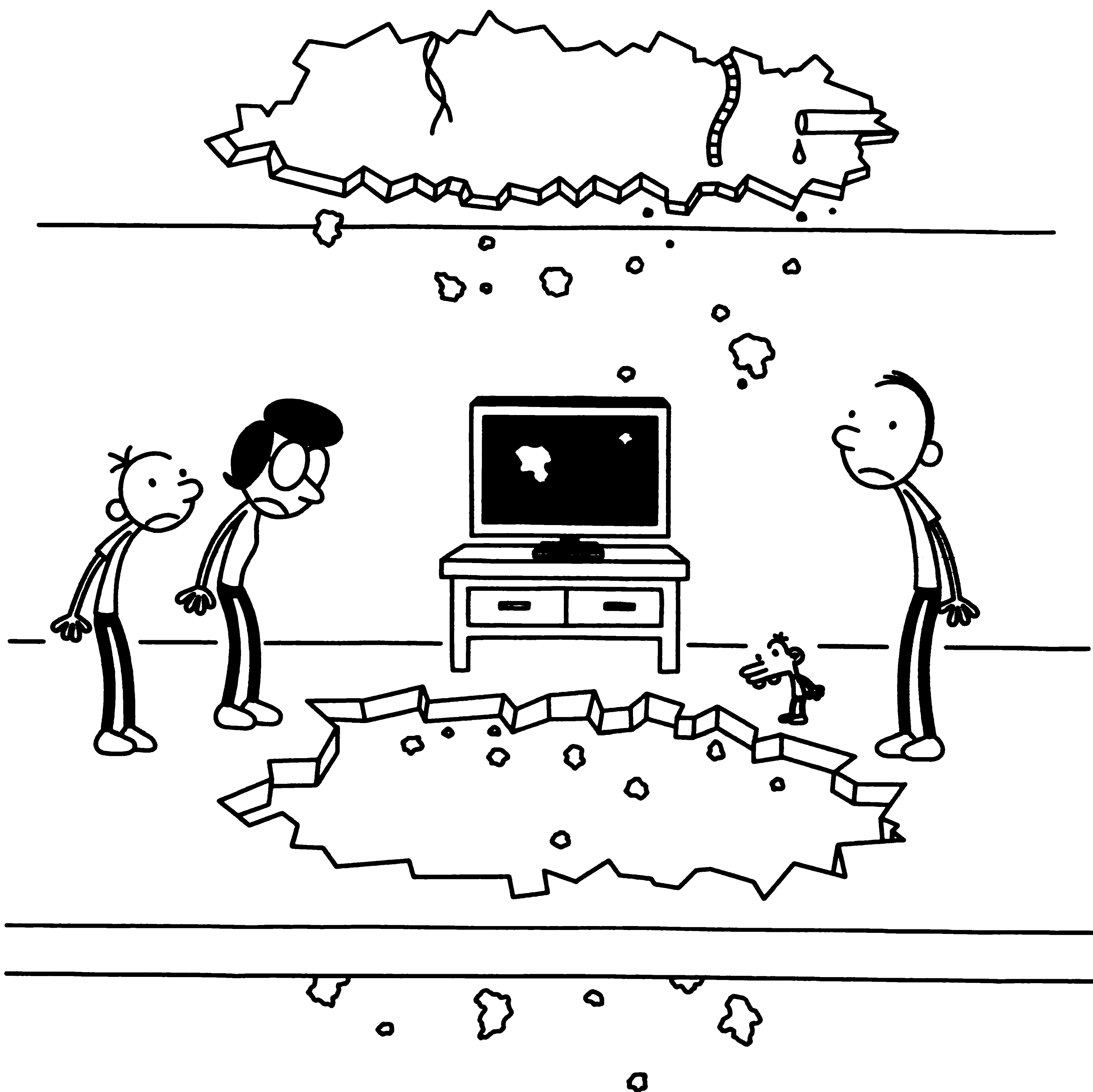
Tôi nghĩ mọi chuyện vậy là KẾT THÚC, bởi khó mà tưởng tượng nổi có chuyện gì ghê gớm HƠN nữa. Nhưng mà đúng là CÓ chuyện như vậy.

Một đám ong bắp cày đã làm tổ trong ỐNG KHÓI, đó là lý do thời gian vừa rồi chúng mò vào được nhà. Lúc này lũ ong BAY TÚA RA, điên cuồng tìm đối tượng TRẢ THÙ.

Chúng tôi chạy nhanh vào trong nhà để tránh lũ ong, nhưng người lái cần cẩu thì không nhanh chân như vậy.

Đám ong lao vào buồng lái khiến chú ấy va phải cần gạt trên bảng điều khiển, thế là chiếc cần cầu buồng cái BỒN TẮM NƯỚC NÓNG. Nó rơi xuống, xuyên qua MÁI NHÀ trước khi tiếp đất.

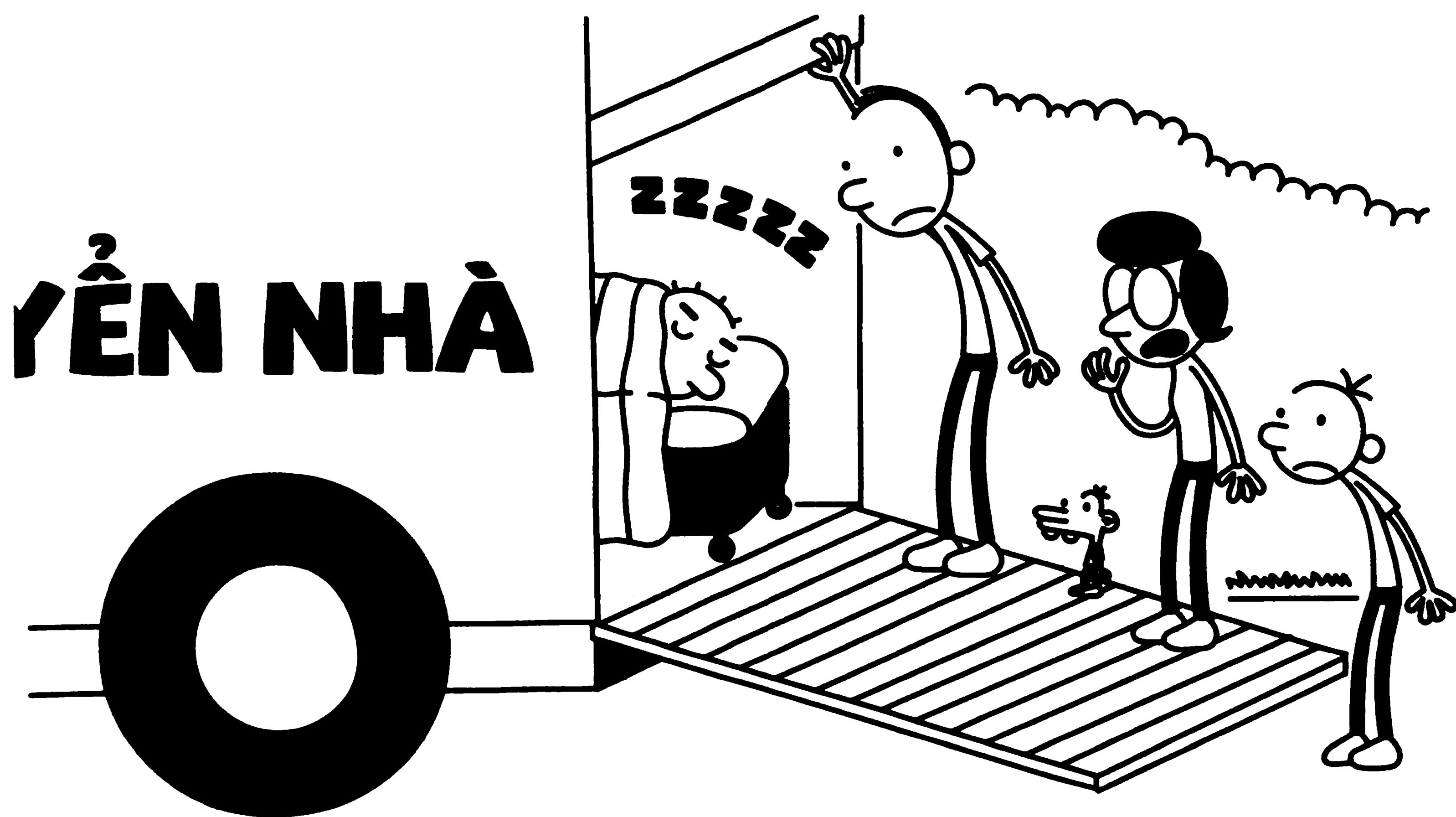
Thật lòng mà nói, đến lúc ấy tôi thấy NHẸ NGƯỜI vì chắc NHƯ ĐINH ĐÓNG CỘT rằng thật sự mọi thứ không thể nào TỆ HƠN được nữa.

Thứ Năm

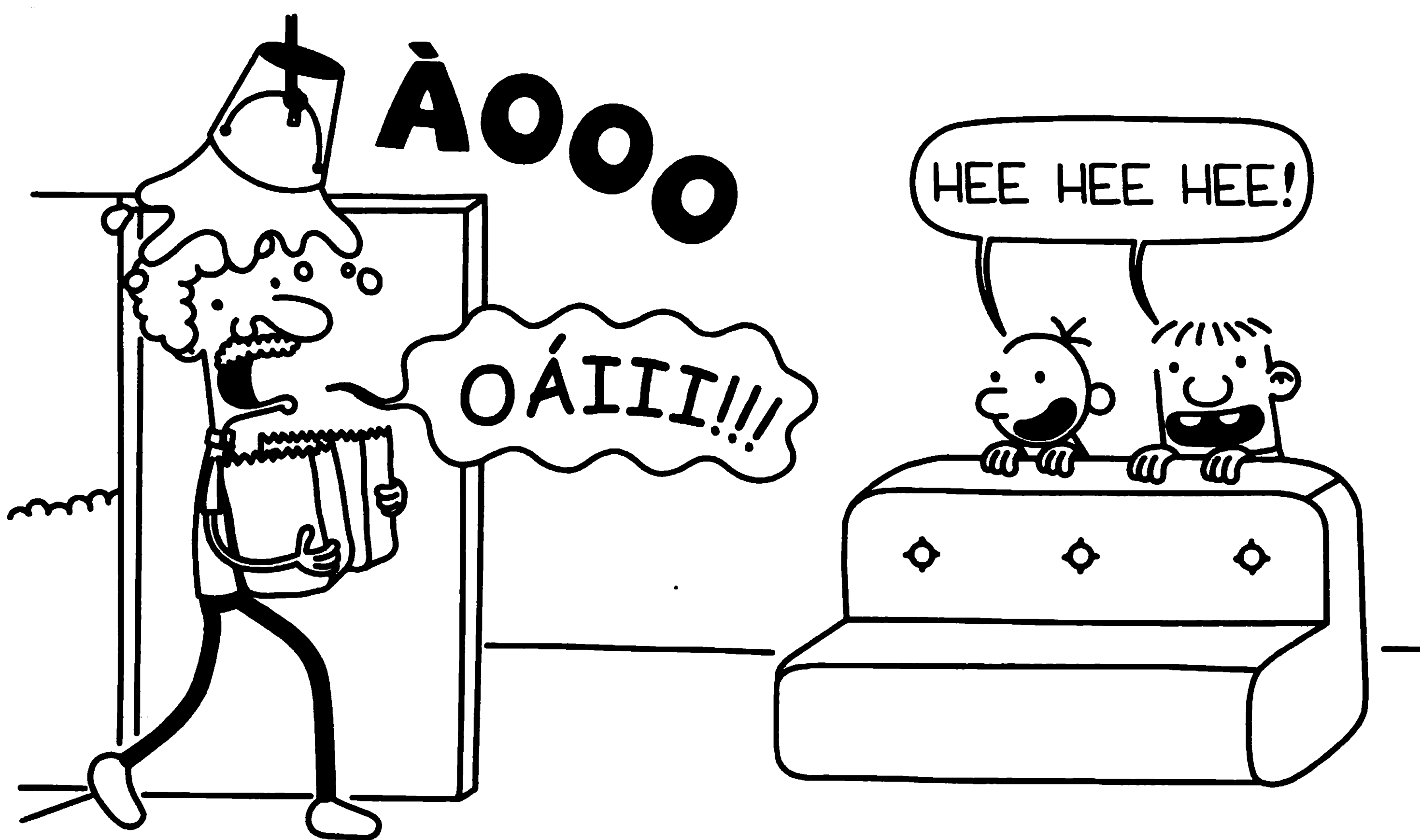
Nhưng chuỗi sự cố cuối tuần vừa rồi vẫn có một điều may mắn: Bất chấp những gì đã xảy ra, Rodrick vẫn CÒN SỐNG.

Cái bồn tắm nước nóng rơi đúng giữa PHÒNG NGỦ của Rodrick nên chúng tôi nghĩ anh ta có thể đã bị NGHIỀN NÁT. Nhưng lúc những người chuyển nhà lôi giường của Rodrick ra khỏi tầng hầm và đưa lên xe tải, họ đã khiêng CẢ anh ta theo luôn.

Còn lại thì toàn là tin XẤU. Gia đình hỏi mua NHÀ TÔI đã rút lại đề nghị, nghĩa là chúng tôi sẽ không có đủ tiền để mua căn nhà MỚI. Vậy là chúng tôi sẽ phải MẮC KẾT ở đây thêm một thời gian nữa.

Thật lòng mà nói, dù gì tôi cũng không hoàn toàn chắc chắn là mình đã sẵn sàng rời khỏi nơi này chưa. Bởi vì tìm được một người bạn thân mới đâu phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa, trước khi chuyển khỏi đây, tôi cần DẠY thêm cho Rowley rất nhiều điều nữa.

Tôi có thể rút ra một BÀI HỌC cho mình sau tất cả những gì đã trải qua, chẳng hạn như "nên hạnh phúc với những mình có" hoặc "chẳng nơi đâu bằng nhà mình" chẳng hạn. Nhưng đó là những điều cổ lỗ sĩ người ta viết vào sách dành cho bọn nhãi ranh mà thôi.

Vậy nên đây mới là bài học mà TÔI tổng kết được từ tất cả sự kiện vừa qua: Chớ nên đến muộn ở đám tang của người nào. Tin tôi đi, họ sẽ bắt bạn phải TRẢ GIÁ ĐẤT.

LỜI CẢM ƠN

Xin cảm ơn tình yêu và sự hỗ trợ của vợ tôi, Julie, nhất là trong những lúc chạy cho kịp tiến độ hoàn thành sách. Xin cảm ơn gia đình vì đã cố vũ, động viên tôi suốt những năm qua.

Xin cảm ơn Charlie Kochman vì đã quan tâm đến từng dấu chấm, dấu phẩy trong những tập sách này. Xin cảm ơn mọi người ở Abram, gồm có Michael Jacobs, Andrew Smith, Hallie Patterson, Melanie Chang, Kim Lauber, Mary OMara, Alison Gervais, Elisa Gonzalez. Tôi cũng xin cảm ơn Susan Van Metre và Steve Roman.

Xin cảm ơn toàn bộ nhóm tuyệt vời và thân thiện thực hiện bộ *Nhật ký chú bé nhút nhát*: Shaelyn Germain, Anna Cesary, Vanessa Jedrej. Xin cảm ơn Deb Sundin, Kym Havens và toàn bộ đội ngũ tuyệt đến khó tin ở An Unlikely Story.

Tôi xin gửi lời cảm ơn đặc biệt tới Chad W. Beckerman vì khả năng thiết kế nổi trội và tình bạn trong bao năm qua. Xin cảm ơn Liz Fithian về tất cả kỷ niệm tuyệt vời trên những chuyến hành trình của chúng ta.

Cảm ơn Rich Carr và Andrea Lucey về sự hỗ trợ đặc lực. Xin cảm ơn sự giúp đỡ của Paul Sennott. Tôi muốn cảm ơn Sylvie Rabineau và Keith Fleer về tất cả những gì đã làm cho tôi.

**MỜI CÁC EM ĐÓN ĐỌC CÁC TẬP TRUYỆN
"NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHÚT NHÁT"**

1. Nhật ký chú bé nhút nhát
2. Luật của Rodrick
3. Giọt nước tràn ly
4. Mùa hè tuyệt vời
5. Sự thật phũ phàng
6. Mắc kẹt
7. Kỳ đà cắn mũi
8. Thánh nhọ
9. Kỳ nghỉ thảm khốc
10. Những ngày xưa cũ
11. Cuộc gấp đôi
12. Chuyến đi bão táp
13. Đại chiến trên tuyết
14. Cửa thiên trả địa
15. Cái kết khó lường
16. Trùm cuối

NHẬT KÝ CHÚ BÉ NHÚT NHẤT
CỦA THIÊN TRẢ ĐỊA

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

Điện thoại: 024.37161518 - 024.37163409

Fax: 024.38294781

Website: www.nxbvanhoc.com; www.nxbvanhoc.com.vn

E-mail: info@nxbvanhoc.com.vn

*** Chi nhánh tại Tp. Hồ Chí Minh**

290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 028.38469858, Fax: 028.38483481

*** Văn phòng đại diện tại thành phố Đà Nẵng**

344 đường Trưng Nữ Vương - thành phố Đà Nẵng

Điện thoại - Fax: 0236 3888333

Chịu trách nhiệm xuất bản:

GIÁM ĐỐC - TỔNG BIÊN TẬP: TS. NGUYỄN ANH VŨ

Biên tập: Nguyễn Anh Vũ

Bìa và Trình bày: Vũ Lê Thư

Sửa bản in: Cúc Vũ

In 3.500 cuốn, khổ 14.5 x 20.5 cm tại Công ty TNHH TM Thuận Phát

Địa chỉ: Thôn Yên Vĩnh, xã Kim Chung, huyện Hoài Đức, Hà Nội

Số ĐKXB: 2052-2022/CXBIPH/23-102/VH, cấp ngày 21 tháng 6 năm 2022

Quyết định xuất bản: 812/QĐ-VH cấp ngày 22 tháng 6 năm 2022

Mã ISBN: 978-604-372-371-7. In xong và nộp lưu chiểu năm 2022.